NELSON DEMILLE

Leul

Leul ne reaminteşte ce-l face pe DeMille unul dintre cei mai mari povestitori ai timpurilor noastre sau de oricând.

PROVIDENCE JOURNAL

NELSON DEMILLE

LEUL

The Lion
2010

Traducător: Bogdan Nicolae Marchidanu

Editura RAO
Mai 2014

Versiune electronică 1.0

Pentru familia mea – Sandy, Lauren,
Alex si James – cu dragoste

NOTA AUTORULUI

Forţa de Intervenţie Antiteroristă (ATTF) prezentată în acest roman se bazează pe adevărata Forţă de intervenţie împotriva terorismului, deşi am folosit câteva licenţe literare unde am socotit că este necesar.

Această forţă de intervenţie este o organizaţie compusă din persoane dedicate, profesioniste şi muncitoare, aflate în prima linie a războiului contra terorismului din America.

Operaţiunile şi procedurile ATTF, precum şi cele ale Departamentului de Poliţie din New York şi ale altor agenţii responsabile cu obţinerea de informaţii şi cu aplicarea legii din acest roman sunt reale sau bazate pe realitate, deşi mi-am permis şi câteva libertăţi în scopul creşterii dramatismului. De asemenea, am modificat unele fapte şi proceduri care mi-au fost descrise în mod confidenţial.

Partea I

New York / New Jersey

CAPITOLUL 1

Aşadar, stau într-un vehicul Chevy SUV pe Third Avenue, aşteptându-mi ţinta, un tip pe nume Komeni Weenie sau ceva de genul ăsta, un iranian care este al treilea adjunct, sau cam pe-acolo, al misiunii iraniene de la Naţiunile Unite. De fapt, am toate aceste elemente scrise pentru raportul meu, dar acum redau ce am ţinut minte.

De asemenea, trebuie să spun că mă numesc John Corey şi sunt agent al Forţei de Intervenţie Antiteroriste Federale, adică ATTF. Înainte am fost detectiv în cazuri de omucideri la NYPD, dar m-am retras pe motiv de handicap – rănit prin împuşcare, deşi soţia mea spune că sunt şi handicapat moral – şi am acceptat această slujbă de agent cu contract la federali, care dispun de mai mulţi bani contra terorismului decât au habar ei să cheltuiască în mod inteligent.

ATTF este, în cea mai mare parte, o unitate FBI, iar biroul meu este în Federal , numărul 26, în centru, unde lucrez alături de colegii mei de la FBI, printre care se numără şi soţia mea. Nu e o chestiune rea, iar munca poate fi interesantă, deşi a lucra pentru guvernul federal – mai ales pentru FBI – se poate dovedi a fi o provocare.

Că tot m-am referit la FBI şi la provocări, şoferul meu de astăzi este agentul special FBI Lisa Sims, venită direct de la Quantico, din East Wheatfield, Iowa, sau ceva de genul ăsta, iar cea mai înaltă clădire pe care ea a văzut-o înainte

a fost un siloz de cereale. De asemenea, nu prea se pricepe la şofat prin Manhattan, dar e dornică să înveţe. Motiv pentru care stă acum acolo unde ar trebui să stau eu.

Domnişoara Sims mă întrebă:

— Câtă vreme îl aşteptăm pe tipul ăsta?

— Până ce iese din clădire.

— Ce-o să facă?

— De fapt, de-aia suntem aici, ca să aflăm.

— Vreau să spun, ce vrem de la el? De ce îl supraveghem?

— Îi facem profilul rasial.

Niciun răspuns.

Ca să mă dovedesc bun coleg, am adăugat:

— Este un ofiţer de informaţii militare iranian cu acoperire diplomatică. După cum ştii, avem informaţii că a cerut ca maşina şi şoferul lui să fie disponibili de la ora unu după-amiaza încolo. Asta-i tot ce ştim.

— Corect.

Lisa Sims pare suficient de inteligentă şi ştie când să înceteze cu întrebările. Ca acum. De asemenea, este o tânără atrăgătoare, genul acela cu trăsături bine conturate, iar pentru această misiune s-a îmbrăcat lejer în blugi, pantofi sport şi un tricou de culoarea lămâii verzi, care de-abia ascunde pistolul Glock de calibru 40 şi tocul lui subţire. Şi eu sunt încălţat cu pantofi sport – nu se ştie niciodată când trebuie să o iei la fugă – blugi, tricou negru şi o bluză sport albastră care ascunde pistolul meu Glock de 9 mm, staţia radio, pieptenul şi pastilele cu mentă pentru respiraţie. E mai bine decât să cari o poşetă, ca domnişoara Sims.

În orice caz, era o zi plăcută de mai, iar marele ceas înzorzonat de vizavi arăta ora 3.17. Îl aşteptam pe individ de mai bine de două ore.

Misiunea iraniană la Naţiunile Unite este situată la etajele superioare ale unei clădiri cu 39 de etaje din apropiere de Third Avenue, între străzile East 40 şi East

41. Din pricina Naţiunilor Unite, Manhattanul este căminul câtorva sute de misiuni şi consulate străine, plus rezidenţe, şi nu toate ţările acestea ne sunt prietene. Astfel că avem parte de o mulţime de actori proşti pozând drept diplomaţi care trebuie supravegheaţi, iar chestia asta e ca un spin în ochi. Ar trebui să mute sediul ONU în Iowa. Dar poate că nu ar trebui să mă plâng – urmărirea tipilor răi îmi plăteşte chiria.

Azi eram liderul de echipă, ceea ce reprezintă o garanţie a succesului, iar în cadrul acestei misiuni de supraveghere, alături de mine se găseau patru agenţi pedeştri şi trei alte vehicule – un alt Chevy SUV şi două minidube Dodge. Şi în celelalte trei vehicule se află câte un agent NYPD şi unul FBI, ceea ce înseamnă că măcar o persoană din fiecare maşină ştie ce face. Scuze. N-a fost drăguţ din partea mea. De asemenea, pentru informarea dumneavoastră, fiecare vehicul dispune de întregul echipament al poliţiei – lumini, sirenă, ferestre opace şi aşa mai departe. În interiorul vehiculului avem aparate foto digitale Nikon cu obiectiv de 35 de mm şi lentile de mărire, camere video Sony de 8 mm, staţii radio portabile, o imprimantă portabilă şi tot aşa. Avem cu toţii la noi un schimb de haine, vestă antiglonţ din Kevlar, MetroCarduri, telefoane mobile Nextel cu posibilitate de walkie-talkie, uneori puşcă şi binoclu, şi alte echipamente, în funcţie de misiune. Cum ar fi, de exemplu, un mic dispozitiv care detectează substanţele radioactive, situaţie la care nici nu vreau să mă gândesc.

În orice caz, suntem pregătiţi pentru orice şi aşa am fost mereu după 11 septembrie. Dar, să ştiţi, chestiunile nasoale se petrec chiar şi atunci când ai pe tine o armură contra lor.

Lăsând la o parte jucăriile high-tech, în final ceea ce ai cu adevărat nevoie este o minte ageră şi o armă.

Când eram poliţist, am efectuat o mulţime de supravegheri, aşa că sunt obişnuit cu asta, dar agentul

special Sims începea să devină tot mai nervoasă.

— Poate că l-am ratat, spune ea.

— Nu cred.

— Poate că şi-a schimbat planurile.

— Se mai întâmplă.

— Pun pariu că ăştia o fac intenţionat.

— Da, fac şi chestii de-astea.

Trecură încă cincisprezece minute, iar agentul special Sims folosi acest răgaz de timp ca să studieze o hartă a străzilor şi a metroului din Manhattan.

— Unde locuieşti? mă întrebă ea.

Am aruncat o privire pe hartă, i-am arătat şi am zis:

— Aici, pe strada East 72.

Ea aruncă o privire prin parbriz şi zise:

— Nu este departe de aici.

— Corect. Ai o hartă pentru Iowa? Îmi poţi arăta unde locuieşti tu.

Râse. Câteva minute mai târziu, mă întrebă:

— Ce e chestia aia din spatele nostru? Au Bon Pain.

— E ca o cafenea. Un lanţ de magazine.

— Crezi că pot să dau o fugă să-mi iau o gogoaşă?

Ei bine, era ea încălţată cu pantofi sport, dar răspunsul meu era negativ, deşi poate că dacă domnişoara Sims cobora din SUV şi dacă, în acelaşi timp Komeni Weenie ieşea din clădire şi se urca într-o maşină, aveam şansa să plec şi să scap de domnişoara Sims.

— John?

— Păi…

Staţia mea radio pârâi şi o voce – unul dintre agenţii pedeştri – zise:

— Ţinta iese din clădire prin curte şi e în mişcare.

— Sigur, dă-i drumul, i-am zis lui Sims.

— Nu tocmai a anunţat că…?

— Stai aşa.

Privii în curtea care separa clădirea-ţintă de clădirea adiacentă, unde doi dintre tipii mei pedeştri ajutau la

curăţenia oraşului strângând gunoaie.

Staţia pârâi din nou, iar Măturătorul Unu zise:

— Ţinta se îndreaptă spre vest, către Third.

Am văzut ţinta noastră trecând prin curte, apoi pe sub arcul şi ceasul ornamental. Era un individ înalt, foarte subţire, îmbrăcat cu un costum croit clasa-ntâi. Obişnuim să dăm porecle sau nume de cod ţintelor, iar tipul ăsta avea un cioc mare şi îşi mişca ţeasta ca o pasăre, aşa că am rostit în staţie: Ţinta se numeşte de acum Păsăroiul.

Păsăroiul se găsea deja pe trotuar. Dintr-odată, un alt individ – pe care l-am socotit a fi de extracţie din Orientul Mijlociu – se apropie de Păsăroi. Habar n-aveam cine e noul individ, dar Păsăroiul părea să-l cunoască, iar cei doi păreau surprinşi şi fericiţi să se vadă, ceea ce era o mare porcărie. Îşi strânseră mâinile, iar eu am avut impresia că au făcut un schimb de ceva. Sau poate că doar îşi strângeau mâinile. Nu se ştie niciodată. Dar ştiu sau bănuiesc amândoi că sunt supravegheaţi, aşa că uneori se joacă cu tine.

În orice caz, Păsăroiul are imunitate diplomatică, iar noi cu siguranţă că nu-l vom sălta pentru că a dat mâna cu alt domn din Orientul Mijlociu. De fapt, acum avem doi oameni de supravegheat.

Păsăroiul şi necunoscutul se despărţiră, iar necunoscutul plecă spre nord, pe Third, în vreme ce Păsăroiul rămase pe loc. Toate evenimentele fură surprinse în fotografii şi pe film, evident, şi poate că se afla cineva la sediu care îl cunoştea pe al doilea tip.

— Unităţile trei şi patru, rămâneţi cu necunoscutul şi încercaţi să-l identificaţi, am spus în staţie.

Cei doi confirmară, iar domnişoara Sims îmi spuse:

— Nu cred că a fost o întâlnire întâmplătoare.

Nu am fost sarcastic şi nici măcar nu mi-am dat ochii peste cap. Am zis doar:

— Cred că ai dreptate.

Avea să fie o zi lungă.

Un minut mai târziu, lângă Păsăroi trase un Mercedes mare şi cenuşiu. I-am văzut plăcuţele cu numere diplomatice – alb şi albastru, cu patru cifre urmate de DIN, ceea ce, dintr-un motiv necunoscut, reprezintă felul în care este desemnat Iranul de către Departamentul de Stat, apoi un alt D, de la Diplomatic, pe care l-am priceput.

Şoferul, un alt domn iranian, sări din maşină şi alergă de cealaltă parte a automobilului ca şi cum ar fi fost vânat de comandouri israeliene. Se încovoie lung – ar trebui să-mi pun şoferul să înveţe mişcarea asta – după care deschise portiera, iar Păsăroiul se cuibări pe locul din spate.

— Păsăroiul a devenit mobil, am rostit în staţie.

Am dat marca şi culoarea maşinii, precum şi numărul de înmatriculare, iar unitatea doi confirmă. Apropo, unitatea doi este miniduba Dodge-albastră, condusă de un tip pe care îl cunosc, Mel Jacobs, detectiv la unitatea de contrainformaţii NYPD. Detectivul Jacobs este evreu şi vorbeşte un pic de ebraică, pe care o foloseşte la interogarea suspecţilor vorbitori de arabă. Chestia asta, precum şi Steaua lui David pe care o poartă, îi propulsează pe tipii ăştia pe orbită, o chestie pe care e amuzant s-o urmăreşti.

Mă rog, celălalt tip de lângă Mel este astăzi George Foster, un agent special FBI cu care am lucrat şi pe care îl plac deoarece ştie, din experienţă, cât sunt eu de strălucit.

Mercedesul porni spre nord, pe Third Avenue, iar agentul special Sims mă întrebă:

— Să-l urmăresc?

— Pare a fi o bună idee.

Agenta băgă SUV-ul în viteză şi o luarăm din loc, croindu-ne drum prin traficul greu. Şoferii din New York se împart în buni şi morţi. E o chestiune darwiniană. Domnişoara Sims va evolua sau va dispărea. Iar eu stau pe scaunul pasagerului ca să fiu martor la primul sau la al doilea scenariu.

Şoferul iranian, pe care cred că l-am mai urmărit şi altă

dată, se comporta haotic, iar eu nu-mi puteam da seama dacă proceda aşa ca să scape de urmăritori sau chiar era un şofer prost. De parcă ultima chestie pe care, o condusese fusese o cămilă.

Între timp, agentul special Sims îşi înfipse bărbia deasupra volanului, între încheieturile albe ale mâinilor, iar piciorul drept i se muta de la frână la accelerator ca şi cum ar fi suferit de sindromul picioarelor neliniştite.

Mercedesul viră brusc la stânga pe 5lst Street şi domnişoara Sims îl urmă.

Unitatea doi continuă pe Third, unde făcu la stânga pe 53st Street şi merse paralel cu noi până ce le-am putut spune ce făcea Mercedesul. Nimeni nu are chef de o paradă în spatele automobilului urmărit; dimpotrivă, ai vrea să-l zăpăceşti puţin.

Acum ne îndreptam spre vest. Am trecut de catedrala St. Patrick, apoi am traversat Fifth Avenue. Vehiculul urmărit merse mai departe şi le-am transmis asta celor din unitatea doi.

Habar n-aveam încotro mergea Păsăroiul, dar se îndrepta spre Theater District şi Times Square, unde tipii ca el vor câteodată să încerce un pic din cultura americană, cum ar fi localurile deocheate şi barurile unde se serveşte la bustul gol. Vreau să spun că nu prea ai parte de aşa ceva în Ţinutul Nisipurilor. Corect?

Mercedesul trecu de semaforul de pe Seventh Avenue, însă noi nu, aşa că ne-am trezit blocaţi în spatele a trei vehicule. Acum nu mai vedeam Mercedesul, dar îl zărisem continuându-şi drumul pe 51st Street. Am dat drumul la lumini şi sirenă, automobilele din faţa noastră s-au înghesuit unele într-altele, iar domnişoara Sims s-a strecurat pe lângă ele şi a trecut pe lumina roşie, virând înspre sud, spre traficul de pe Seventh Avenue.

Am trecut de şosea, iar eu am oprit luminile şi sirena, după care ne-am continuat drumul spre vest, pe 51st Street.

Domnişoara Sims îmi aruncă o privire de parcă ar fi vrut un compliment sau ceva asemănător, aşa că am mormăit:

— Bine şofat. Apoi i-am transmis poziţia noastră unităţii doi şi am zis: Am vehiculul ţintă în raza vizuală.

Am trecut prin zona numită Hell's Kitchen, odinioară o pitorească mahala care o luase la vale odată cu aşezarea acolo a nou-îmbogăţiţilor. N-aveam nici cea mai vagă idee unde mergea Păsăroiul, dar dacă o ţinea tot aşa, poate că intenţiona să traverseze fluviul Hudson.

— Poate se duce în Jersey, i-am spus domnişoarei Sims.

Ea dădu din cap.

În realitate, nouăzeci la sută dintre supravegherile noastre nu duc la niciun rezultat. Alde Abdul face doar o ieşire şi se plimbă sau încearcă să ne atragă atenţia de la altceva care se petrece între timp. Sau îşi exersează tehnicile de contrasupraveghere.

Din când în când totuşi, obţii rezultatul dorit – cum ar fi un diplomat care se întâlneşte cu un om rău cunoscut. Practicăm mai mult urmărirea decât arestarea sau interogarea deoarece aceste personaje ne pot spune mai multe dacă-i urmărim de aproape decât ne-ar spune în camera de interogatoriu. Oricum, pe diplomaţi nu-i poţi interoga, iar evacuarea lor din ţară cade în sarcina unor oameni aflaţi mai sus decât mine pe statul de plată.

Tot din când în când mai facem şi câte o arestare, iar eu mă aflu în echipa de interogare, lucru care e mult mai amuzant decât urmărirea clovnilor ăstora. Vreau să spun că *eu* mă distrez; ei, nu.

Evident, obiectivul este să prevenim un alt 11 septembrie sau ceva mai rău. Până acum a fost bine. Dar e prea multă linişte de prea multă vreme. A trecut mai bine de un an şi jumătate de la acea zi. Aşadar, suntem norocoşi sau suntem buni? Cu siguranţă că tipii răi n-au renunţat, aşa că vom vedea.

Mercedesul merse mai departe către Twelfth Avenue, care se întinde de-a lungul fluviului Hudson şi reprezintă

locul unde civilizaţia ia sfârşit. Nu vreau să jignesc oraşul New Jersey, dar anul ăsta nu mi-am făcut vaccinul contra malariei.

Contactez prin radio unitatea doi şi ne îndreptăm împreună spre sud, pe Twelfth.

Traficul nu e foarte mare în zona asta de depozite şi docuri, aşa că Mercedesul ia viteză, iar domnişoara Sims se menţine în plasa lui fără să iasă în evidenţă.

Mercedesul trecu de virajele care ar fi condus către intrarea în tunelul Lincoln şi continuă spre sud, către Lower Manhattan.

— Încotro crezi că se îndreaptă? întrebă din nou domnişoara Sims.

— Poate spre unul dintre docuri. Poate că are întâlnire cu un iaht saudit care duce un dispozitiv nuclear.

— Maică Precistă!

— Te rog să nu înjuri.

— Rahat.

— E mai bine.

Mergeam destul de repede în josul Twelfth Avenue. Vedeam unitatea doi în oglinda laterală şi am confirmat contactul vizual. Până acum, şoferul iranian ar fi trebuit să-şi dea seama că e urmărit, dar tipii ăştia sunt atât de idioţi că nici măcar pe ei înşişi nu se pot zări într-o oglindă, darămite o coadă.

Poate că m-am grăbit cu afirmaţiile, căci tipul încetini brusc, iar domnişoara Sims calculă greşit vitezele relative, aşa că am ajuns prea aproape de Mercedes, fără ca între noi şi ei să mai fie cineva. Vedeam capul Păsăroiului în scaunul din dreapta spate, iar tipul vorbea la telefonul mobil. Apoi probabil că şoferul îi spuse ceva, căci Păsăroiul se răsuci pe scaun, se uită la noi, şi ne arătă degetul mijlociu. I-am întors salutul. Nemernicul.

— Scuze, spuse domnişoara Sims. După care încetini.

— Trebuie să urmăreşti stopurile maşinii, am sfătuit-o.

— Corect.

Mă rog, nu se sfârşeşte lumea atunci când subiectul te descoperă. Se întâmplă cam în jumătate din situaţii atunci când eşti în mers, deşi mai rar când urmărirea se face pe jos.

Există însă un plan B, aşa că am sunat unitatea doi şi am explicat că am fost deconspiraţi. I-am cerut domnişoarei Sims să încetinească şi mai mult, iar unitatea doi ne-a depăşit şi a preluat supravegherea vizuală.

Ne-am continuat cu toţii drumul, eu menţinându-mi privirea asupra unităţii doi.

Aş fi putut chema o altă unitate de supraveghere, dar iranienii nu făceau manevre evazive de scăpare, aşa că i-am lăsat să-şi continue jocul. Cu siguranţă că nu aveau să ne scape, iar dacă le dădeam planurile peste cap în ziua asta, atunci asta însemna o treabă bună.

Am coborât pe sub West Village, iar unitatea doi a transmis prin radio că subiectul cotea pe West Street. Jacobs adăugă:

— Cred că tipul ăsta ne-a tras clapa.

— Atunci mergi pe lângă el şi arată-i degetul.

— Repetă?

— Mi-a arătat păsărica.

Am auzit râsete în staţie, după care unitatea doi spuse:

— Subiectul virează pe rampa de intrare către Holland.

— Înţeles.

În câteva minute ne găseam pe rampa de intrare către tunel.

În acea direcţie nu existau cabine de plată, aşa că maşinile se deplasau rapid spre intrarea în tunel. Am început o şuetă cu domnişoara Sims şi i-am spus:

— Aproape niciuna dintre maşinile astea diplomatice nu are E-Zpass, deoarece nu vor ca mişcările să le fie înregistrate, aşa că atunci când dau peste cabinele de plată trec pe culoarul de plată cu bani gheaţă, care e foarte lent, iar dacă tu treci pe culoarul E-Zpass vei ajunge înaintea lor, ceea ce nu vrei.

Ea dădu din cap.

Unitatea doi se găsea în tunel, iar noi am urmat-o.

Înăuntrul tunelului lung domnişoara Sims întrebă din nou:

— Unde crezi că merge?

De această dată ştiam.

— New Jersey, i-am explicat. Acolo iese tunelul.

Ea n-a răspuns la o asemenea mostră de înţelepciune Zen, dar mă informă:

— Diplomaţii iranieni nu se pot deplasa pe o rază mai mare de patruzeci de kilometri de Manhattan.

— Corect.

Cred că ştiam asta.

N-avea şi alte informaţii pentru mine, aşa că ne-am continuat drumul în tăcere. Tunelele de sub râurile care înconjoară insula Manhattan sunt, evident, ţinte de prim rang pentru prietenii noştri din Orientul Mijlociu, dar nu credeam că Păsăroiul avea de gând să se arunce singur în aer în tunel. Adică, de ce să se mai îmbrace cu un costum aşa de frumos pentru aşa ceva? În plus, era nevoie de un ditamai camionul cu bombe ca să spargi tunelul, să-l inunde apele. Corect?

Am ieşit din tunel şi am avut nevoie de o vreme ca să-mi ajustez privirea la lumina soarelui. Nu vedeam Mercedesul, dar am zărit unitatea doi şi i-am arătat automobilul domnişoarei Sims, care se luă după ea. Unitatea doi raportă că are subiectul în raza vizuală.

De-acum ne aflam în Jersey City şi am ajuns pe Pulaski Skyway, de unde aveam o privelişte minunată asupra smogului de deasupra oraşului.

— Unde crezi că merge? am întrebat-o pe domnişoara Sims.

Ea recunoscu întrebarea, zâmbi şi îmi replică:

— De unde să ştiu?

Ne-am apropiat de intersecţia pentru autostrada Interstate 95 şi am zis:

— Pe zece dolari că se îndreaptă spre sud. Aeroportul Newark, am adăugat.

— Ce e înspre nord? întrebă ea.

— Polul Nord. Haide. Pariezi?

Se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Ei bine, a mers spre sud, dar n-are bagaj pentru aeroport – doar dacă nu e în portbagaj.

— Aşadar, alegi nordul?

— Nu. Spun că merge spre sud, dar nu spre aeroport. Spre Atlantic City.

Nu îmi dădeam seama ce proces de gândire o condusese pe domnişoara Sims la Atlantic City, dar i-am răspuns:

— Bine. Zece dolari.

— Cincizeci.

— S-a făcut.

— Subiectul a luat-o pe intrarea sudică, înspre 95, transmise unitatea doi.

— Înţeles.

Aşadar, Aeroportul Newark sau poate Atlantic City. Vreau să spun că tipii ăştia chiar se duceau până în AC ca să parieze, să bea şi să aibă parte de ceva sex. Nu că aş avea habar de toate astea la prima mână. Dar l-am urmărit pe Abdul până acolo de mai multe ori.

Încă mai vedeam unitatea doi, iar aceasta avea contact vizual cu automobilul subiectului. Jacobs transmise prin staţie:

— Subiectul a trecut de ieşirea spre Newark.

— Acum mă poţi plăti, îmi spuse domnişoara Sims.

— S-ar putea duce la Fort Dix, i-am răspuns. Ştii tu, să spioneze o instalaţie militară. E un spion militar, i-am amintit eu.

— Iar şoferul şi Mercedesul slujesc drept acoperire?

N-am replicat.

Am mers mai departe, atingând viteza de o sută douăzeci de kilometri pe oră pe Route 95, cunoscută prin zonă drept New Jersey Tumpike.

— A trecut de limita de patruzeci de kilometri, anunţă domnişoara Sims.

— Bine. Vrei să continui urmărirea sau să-l omori?

— Făceam doar o observaţie.

— S-a notat. Am continuat drumul şi i-am spus domnişoarei Sims: Ştii, poate că ar fi bine să chem sprijin aerian. Ea nu răspunse, aşa că am explicat mai departe. Dispunem de ochi din aer pe care îi putem folosi. Ne uşurează treaba.

Am început să comut frecvenţele radio, dar domnişoara Sims spuse:

— A făcut rezervare la Taj Mahal.

Mi-am luat mâna de pe staţie şi am întrebat:

— De unde ştii?

— Am primit un pont.

— Şi când aveai de gând să îmi spui şi mie?

— După ce mâneam gogoaşa.

Eram un pic cam iritat. Poate un pic mai mult.

Câteva minute mai târziu, ea mă întrebă:

— Nu-mi mai vorbeşti?

De fapt, nu aveam de gând, aşa că n-am replicat.

— Dar trebuie să-l urmărim până acolo ca să vedem că intră în Taj şi se cazează, zise ea şi mă informă mai departe: Avem deja o echipă acolo, aşa că, după ce îl preiau ei, ne putem întoarce în oraş.

N-aveam nicio replică.

— Nu-mi datorezi cincizeci de dolari, mă asigură ea. De fapt, o să-ţi iau eu ceva de băut.

N-avea sens să mai stau supărat, aşa că am spus:

— Mulţumesc.

Până la urmă, tipic pentru FBI. Ăştia nu-ţi spuneau nimic, nici dacă erai pe punctul să te arzi. Iar agenţii speciali, precum domnişoara Sims şi soţia mea, sunt cu toţii avocaţi. Mai e nevoie să adaug ceva?

Le-am transmis prin radio celor din unitatea doi noile informaţii, deşi i-am sfătuit pe Mel şi pe George să mai

stea cu noi în caz că informaţiile erau greşite şi Păsăroiul se ducea altundeva.

— Cum ai aflat chestia asta? întrebă Mel.

— Îţi spun mai târziu.

Am mers mai departe, şi domnişoara Sims adăugă:

— Avem cam două ore. Spune-mi tot ce ştii despre supraveghere. Aş vrea să aflu tot ce ai învăţat în ultimii patruzeci de ani.

Nu a trecut chiar atâta vreme, iar domnişoara Sims cu siguranţă ştia asta, aşa că făcea o glumă de agent. De fapt, avea simţul umorului, o raritate printre colegii ei, aşa că pentru a demonstra că sunt coleg bun şi pentru a-i arăta spiritul cooperării FBI/NYPD, i-am zis:

— Bine. Eu vorbesc, tu asculţi. Păstrează-ți întrebările.

— Va exista şi un test?

— În fiecare zi.

Ea dădu din cap.

M-am lăsat pe spate şi i-am împărtăşit vastele mele cunoştinţe despre tehnicile de supraveghere, întreţesute cu poveşti anecdotice şi personale despre operaţiuni, chiar şi despre cele care ieşiseră prost.

Infractorii pe care i-am urmărit de-a lungul anilor au fost cu toţii destul de tâmpiţi, dar când am ajuns în Forţa de Intervenţie, mi-am dat seama că tipii pe care îi urmărim – diplomaţi şi suspecţi de terorism – nu mai erau chiar aşa de proşti. Vreau să spun că ei cu siguranţă nu sunt inteligenţi, dar sunt paranoici, poate pentru că, în mare măsură, vin din state poliţieneşti, iar asta îi face cel puţin conştienţi că sunt urmăriţi cu atenţie.

Ţinându-se de cuvânt, domnişoara Sims nu mă întrerupse în vreme ce o vrăjeam cu poveştile mele. Nu-mi place să mă laud, dar ăsta era un moment educaţional. Cum l-aş fi putut rata? Şi, aşa cum am mai spus, eram sincer în legătură cu eşecurile.

Din această categorie, ca şi cea a tipilor răi inteligenţi, nu am descoperit decât două genii ale răului în cei trei ani

petrecuţi în Forţa de Intervenţie. Unul era un american, iar celălalt, un libian care manifesta o mare ură faţă de SUA, tip care nu era doar rău şi inteligent, mai era şi o maşinărie perfectă de ucis. Experienţa mea cu libianul a avut mai puţin de-a face cu supravegherea şi mai mult cu vânătoarea şi au existat momente când nu am fost deloc sigur dacă eu eram vânătorul sau vânatul.

Episodul ăsta nu a avut un final fericit şi chiar dacă ar fi existat lecţii de învăţat sau de predat, întregul caz a fost clasificat drept Top Secret, asta însemnând că nu-l puteam împărtăşi niciodată, nici cu domnişoara Sims, nici cu altcineva. Fapt care mie îmi convenea.

Dar, cândva, eram sigur, avea să existe o reluare a vânătorii. El îmi promisese asta.

CAPITOLUL 2

Cam la trei ore după ce domnişoara Sims nu şi-a primit gogoaşa în Manhattan, am intrat pe aleea lungă, mărginită de fântâni arteziene, de la Trump Taj Mahal. Clădirea are în vârf domuri ca nişte bulbi de ceapă, aşa că Păsăroiul şi-a spus, poate, că e vorba despre o moschee.

Domnişoara Sims avea informaţiile de contact pentru echipa noastră de aici şi sunase în avans ca să anunţe că subiectul era pe drum, aşa că echipa de la faţa locului se putuse pregăti de preluare. Totodată, descrise cu ce era îmbrăcat suspectul şi îi informă că acesta primise numele de cod „Păsăroiul”.

Am contactat prin radio unitatea doi, parcată la distanţă de intrare, şi le-am spus:

— Puteţi pleca.

Mel Jacobs şi George Foster se oferiră voluntari ca să mai rămână – mai presus şi dincolo de datorie –, iar eu le-am replicat:

— Faceţi ce vreţi. Sunteţi în timpul liber.

Această slujbă şi această Forţă de Intervenţie sunt de o asemenea natură încât avem încredere unii în alţii şi suntem convinşi că procedăm cu toţii cum trebuie. Există reguli, bineînţeles, dar avem un comportament neprotocolar şi am scăpat de o groază de porcării birocratice care împiedică realizarea treburilor. Iar ceea ce care chiar face Forţa de Intervenţie să funcţioneze,

după părerea mea, este că aproximativ jumătate dintre agenţi sunt foşti poliţişti NYPD, la fel ca mine, ceea ce înseamnă că nu ne facem griji în privinţa carierelor; acestea sunt secundare, poate chiar ultimele pe lista de priorităţi, aşa că putem improviza mult, fără să ne îngrijorăm că depăşim o anumită graniţă. În plus, evident, noi punem la bătaie şmecheriile poliţieneşti deprinse în stradă. Rezultatele pot varia, desigur, dar în primul rând ne facem treaba.

Şoferul Mercedesului porni din nou fără Păsăroi, care intră în clădire cu un bagaj în mână. Nu puteam da SUV-ul complet echipat pe mâna asistentului de la parcare, aşa că am parcat lângă intrare şi am încuiat automobilul. Am arătat legitimaţia şi am zis:

— Treburi oficiale. Păzeşte maşina.

I-am dat tipului de la parcare o bancnotă de douăzeci şi el a răspuns:

— Nicio problemă.

Am intrat în holul mare, placat cu marmură şi l-am zărit pe Păsăroi la recepţia pentru VIP-uri. De asemenea, am zărit doi tipi pe care i-am recunoscut de la unitatea de operaţiuni speciale. Am luat contact prin priviri şi ei mi-au făcut semn că au cazul în mână.

Minunate veşti. Era vremea pentru ceva de băut.

Nu credeam că Păsăroiul ne poate recunoaşte după schimbul nostru scurt de saluturi de la distanţă, aşa că am escortat-o pe domnişoara Sims dincolo de recepţie, unde Păsăroiul se caza. Adică, ştia că fusese urmărit până aici, dar nu se uita peste umăr. Nu ar fi trebuit să se afle la o asemenea distanţă de Third Avenue, dar nici noi nu facem mare caz din asta, în afara situaţiei în care la Washington cineva doreşte să facem mare caz. Diplomaţii din cele mai multe ţări pot călători liber în Statele Unite, dar unii, precum cubanezii, sunt îngrădiţi în New York City sau pe o rază fixă, aşa cum sunt iranienii. Dacă ar fi după mine, cu toţii ar trăi şi ar munci în Iowa. Problema e că nu mai

aveam relaţii diplomatice cu Iranul după ce ei ne-au ocupat ambasada şi au luat personalul ostatic, dar erau membri ONU, aşa că se aflau aici. Şi, cum noi nu dispuneam de diplomaţi în Iran, ne puteam distra cu tipii ăştia fără teama de represalii în Ţara Nisipurilor. De fapt… staţi pe aproape.

În fine, ne-am oprit fiecare pe undeva, după care am intrat în zona cazinoului şi eu am întrebat-o pe domnişoara Sims:

— Ai vrea o gogoaşă?

— Îţi datorez ceva de băut.

M-am dus drept spre Ego Lounge, care târziu noaptea devine Libido Lounge. Ne-am aşezat la bar şi domnişoara Sims întrebă:

— Ai mai fost pe aici?

— Cred că am mai fost aici cu treburi.

Barmanul – de fapt, o drăguţă cu… ochi mari, ne întrebă ce bem, iar domnişoara Sims comandă un pahar de vin alb, în vreme ce eu am luat obişnuita mea doză de Dewar’s cu apă minerală.

Am ciocnit paharele şi ea zise:

— Noroc. După care mă întrebă. De ce suntem aici?

— Doar ca să ne asigurăm că Păsăroiul se pune la masa de joc şi nu se întâlneşte cu careva, i-am răspuns.

— Avem o echipă aici, îmi aminti ea. De asemenea, Păsăroiul poate avea o întâlnire în camera lui, de care noi să nu ştim.

— Tipii de la operaţiuni speciale ar şti, i-am răspuns. Am sfătuit-o: Vrei să fii prin preajmă dacă ceva merge prost. A fi la locul potrivit în momentul potrivit nu e o întâmplare. Mi-ai ascultat poveştile? am întrebat-o.

— Fiecare cuvinţel.

— Trebuie să te duci altundeva?

— Nţţ.

— Bine. Mai stăm o oră.

De fapt, nu exista niciun motiv să mai stăm, cu excepţia

faptului că aveam nevoie să beau ceva. În plus, eram ofticat pe Păsăroi pentru că îmi arătase degetul. Nu era un gest prea diplomatic din partea lui. Vreau să spun, la naiba, e ţara mea aici. Corect? El e oaspete. Iar eu nu sunt gazda lui.

— John? Am spus că îmi pare rău că nu ţi-am putut spune nimic despre chestia asta. Au vrut ca operaţiunea să se deruleze ca o supraveghere-standard, astfel încât subiectul să nu poată ghici după acţiunile noastre că noi ştim unde se duce, îmi explică ea. Adăugă: Doar eu ştiam, în caz că l-am fi pierdut.

— Bine. Mă rog.

Habar n-aveam a cui fusese strălucita idee, dar bănuiam că în spatele ei se găsea Tom Walsh, agentul special FBI însărcinat cu Forţa Antiteroristă de Intervenţie din New York. Walsh se găseşte undeva între geniu şi idiot. Iar distanţa între cele două extreme nu e prea mare. De asemenea, îi plac chestiile alea cu capă şi spadă şi nu prea înţelege munca standard a poliţiei. Vreau să spun că porcăria asta cu secretomania nu s-ar fi petrecut niciodată în vremea când eu eram poliţist. Dar e o lume nouă şi o slujbă nouă şi nu iau lucrurile la modul personal.

Ca să schimb subiectul, am zis:

— Cheamă echipa de la operaţiuni speciale şi pune pe cineva să stea permanent cu Păsăroiul.

Dispunem de telefoanele astea Nextel care, aşa cum am mai zis, au o caracteristică superbă – pot funcţiona şi ca staţii talkie-walkie –, iar domnişoara Sims apelă unul dintre oamenii de la OS şi-i spuse unde ne aflam, cerându-i să ne spună dacă Păsăroiul îşi părăsea camera şi cobora la cazinou sau altundeva.

Aşa că am sporovăit, în mare parte despre viaţa şi munca ei din New York, pe care ea, personal, nu le îndrăgea, dar care îi plăceau din punct de vedere profesional. Lisa Sims îmi amintea, din unele puncte de vedere, de soţia mea, Kate Mayfield, pe care am cunoscut-

o cu trei ani în urmă prin intermediul slujbei, cu ocazia cazului menţionat anterior, al nemernicului de libian. Şi Kate vine de la ţară şi, iniţial, n-a fost prea emoţionată de misiunea din New York, dar după ce m-a cunoscut pe mine, nu mai dorea să trăiască în altă parte. După care a venit 11 septembrie. După asta, ar fi vrut să ne transferăm în afara New Yorkului, dar după ce a trecut şocul – eram amândoi acolo când s-a întâmplat – s-a răzgândit şi şi-a dat seama că nu poate pleca. Ceea ce a fost bine, de vreme ce eu nu doream să plec.

Am mai luat o doză de băutură, dar domnişoara Sims – de-acum Lisa – trecu la apă minerală, deoarece i-am spus că tot ea va conduce la întoarcere.

Telefonul ei mobil vibră. Ea îl scoase şi ascultă, după care îi spuse apelantului:

— Bine, probabil că vom pleca. Închise şi îmi spuse: Păsăroiul e singur la o masă de ruletă.

— Ce face?

— N-am întrebat.

Ceru nota de plată, plăti şi părăsirăm Ego Lounge.

Se îndreptă către hol, dar am zis:

— Vreau să arunc o privire îndeaproape tipului ăstuia.

Ezită, apoi se supuse experienţei mele profesionale şi acceptă.

Ne-am croit drum prin cazinoul cavernos, iar Lisa apelă contactul ei din echipa OS şi primi localizarea exactă a Păsăroiului.

Peste câteva minute, l-am zărit stând la masa de ruletă, cu un pahar de ceva în mână.

Comportamentul păcătos al iranianului nu mă interesa – de fapt, noi înregistrăm toate astea pe film şi ne-ar putea fi de folos – dar cred că există ceva profund schizoid la oamenii ăştia – un soi de deconectare totală, care nu face bine la creierii capului.

— Bine? Uite-l, spuse Lisa. Hai să mergem.

— Satana a pătruns în sufletul lui, am rostit.

— Corect. Văd asta.
— Trebuie să-l ajut.
— John…
— Hai să luăm nişte fise şi să apăsăm pe butoane.
— John…
— Haide.

Am luat-o de braţ şi ne-am dus la casier, de unde am obţinut o sută de fise de un dolar plătite cu cardul meu de credit din partea guvernului – biroul de contabilitate avea să facă mare haz pe tema asta – şi ne-am îndreptat spre maşinile de joc, de unde puteam vedea spatele Păsăroiului.

Eu şi Lisa ne-am aşezat unul lângă celălalt la două automate de poker, iar eu am întrebat-o:

— Ai jucat vreodată păcănele?
— Nu.
— Joci poker?
— Da.

Ca atare, am împărţit fisele argintii şi i-am explicat Lisei pe scurt cum funcţionează maşina, după care am început amândoi să jucăm poker. Ăştia ar fi trebuit să inventeze un joc cu fise denumit Fraier. Pui cinci fraieri în linie şi maşinăria te loveşte în ouă şi înghite toate monedele din tava ta.

Am luat fiecare ceva de băut de la o chelneriţă aflată în trecere, după care am inhalat fumul de ţigară de la o grăsană adormită care şedea lângă mine.

În fine, am început să ne obişnuim cu jocul şi Lisa se ambală, sperând să tragă repede marele premiu, de un catralion de dolari. Între timp, Păsăroiul se afunda tot mai tare în focurile iadului, cu fiecare rotație a ruletei. Trebuia să-l salvez.

După o jumătate de oră, Păsăroiul îşi strânse câştigurile şi se ridică. Se abătu pe la mesele de blackjack, ezitând, şi decise să se ducă altundeva.

Lisa primi patru regi şi maşinăria clincăni şi dădu drumul unui şuvoi de monede în tava ei.

— Păsăroiul se mişcă, i-am spus. Stai aici şi joacă la maşina mea. Cheamă echipa OS şi spune-le că sunt pe urmele lui.

Ea îşi roti privirea, observând împrejurimile, după care zise:

— Bine…

Am traversat cazinoul, sperând că Păsăroiul se va îndrepta spre lifturi, sau spre toaletă, sau spre pasarelă – oriunde am fi putut rămâne singuri pentru o mică discuţie.

Mergea ca şi cum ar fi avut nevoie să se uşureze. Se îndrepta fără doar şi poate, spre toaletă.

L-am urmat pe un coridor şi l-am văzut intrând pe uşa toaletei bărbaţilor. M-am luat după el.

Tipii ăştia nu fac pipi la pisoar – le place intimitatea când îşi scot jucăria afară, aşa că Păsăroiul intrase într-o cabină.

La pisoare se găseau doi indivizi, şi un altul la chiuvetă. Cu discreţie şi diplomaţie, le-am arătat legitimaţia şi le-am cerut să iasă rapid, rugându-l pe unul dintre ei să se posteze afară şi să interzică accesul altor oameni.

Ieşiră cu toţii, iar eu am rămas lângă chiuvetă, uitându-mă în oglindă. Uşa de la cabină se deschise – fără ca apa să fie trasă. De fapt, Păsăroiul nici măcar nu se duse la chiuvetă.

M-am întors, iar el îmi aruncă o privire. Mi-am dat seama că nu mă recunoscuse. Dar apoi se decise. Se repezi brusc la mine şi cumva reuşi să-şi zdrobească ouăle de pumnul meu. Ei bine, chestia asta mă luă prin surprindere, iar eu m-am dat un pas în spate, în vreme ce el efectuă următoarea mutare agresivă, adică se prăbuşi în genunchi şi începu să scoată gemete ameninţătoare în direcţia mea. Ochii i se învârteau precum rotiţele unui automat de jocuri, după care se prăbuşi cu faţa în jos şi rămase întins pe podea, respirând cu greutate, gata să mă atace din nou. Nu doream să provoc un incident internaţional, aşa că m-am scuzat spunând:

— Să ţi-o trag!

După care am plecat.

Pe coridor, mi-am concediat ajutorul şi m-am întors în cazinou, unde am dat peste Lisa, care ducea o cutie din plastic plină cu jetoane.

— Unde ai fost? mă întrebă.

— La toaletă.

— Unde-i Păsă…?

— Trebuie să plecăm.

Am pornit către hol, iar ea mă întrebă:

— Ce fac cu fisele astea?

— Le dai la contabilitate.

Am ieşit şi m-am îndreptat spre SUV.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Păsăroiul? întrebă Lisa.

Cu cât ştia mai puţin, cu atât era mai bine pentru ea, aşa că i-am răspuns:

— La toaletă.

— Cine îl acoperă? E în mişcare? insistă ea.

— Ăăă… nu prea.

— John…

— Cheamă echipa OS şi relatează-le ultima lui localizare.

Am ajuns la SUYJ unde am anunţat că voi conduce eu. Lisa îmi dădu cheile, am urcat în maşină şi am plecat de acolo.

Lisa apelă echipa de supraveghere şi le spuse că eu îl lăsasem pe Păsăroi în toaleta bărbaţilor, fapt deja cunoscut. Lisa ascultă, apoi închise şi se întoarse spre mine:

— Păsăroiul… a căzut sau ceva de genul ăsta.

— Podeaua udă e alunecoasă.

Am ieşit din oraş, către Jersey Tumpike.

După câteva minute, mă întrebă:

— Ai… avut o întâlnire cu el?

— Hei, cum ne-am descurcat? Cât ai strâns acolo?

Ea aruncă o privire cutiei de pe podeaua maşinii şi zise:

— Cred că am câştigat zece dolari.

— Nu-i rău pentru o oră de muncă.

Rămase tăcută, apoi spuse:

— Ei bine… presupun că nu e în cea mai bună poziţie ca să depună o plângere.

Nu am răspuns.

Am ajuns pe Tumpike dinspre nord, înspre oraş, care se afla la circa două sute de kilometri depărtare, mai puţin de două ore de mers dacă trăgeam tare. Soarele coborâse sub orizont, iar înspre vest culorile de pe cer se estompau rapid.

— Suntem un soi de fugari? întrebă Lisa.

— Nu. Noi suntem legea.

— Corect. Mi s-a spus că voi învăţa multe de la tine, adăugă ea.

— Sunt deja o legendă?

— Doar în mintea ta. După care comentă: Pari un tip drăguţ şi eşti inteligent. Dar mai ai şi o altă latură.

N-am răspuns.

— Eşti răzbunător, comentă ea mai departe.

— Ei bine, dacă sunt, atunci am intrat în afacerea care trebuie.

Ea nu avu replică la asta, aşa că ne-am continuat drumul în tăcere.

Ceva mai târziu, îmi spuse:

— Dacă apare ceva în legătură cu ziua de azi, n-ai părăsit nicio clipă raza mea vizuală.

— Nu va apărea nimic, am asigurat-o. Dar mersi.

— Şi poate că o să faci la fel pentru mine cândva.

— Nu există poate în privinţa asta.

Ea îmi aruncă o privire, apoi privi ţintă înainte, prin parbriz, drumul întunecat din faţa noastră. Rosti, ca pentru sine:

— Treaba asta e tare dură.

Şi care a fost primul tău indiciu?

— Şi devine tot mai dură, am replicat eu cu voce tare.

Ea dădu din cap, apoi zise:

— Bine.

Am oprit într-o zonă de odihnă, iar Lisa Sims îşi scoase gogoaşa, în vreme ce eu am pus combustibil, după care ne-am luat amândoi cafea pentru restul drumului.

Înapoi pe şosea, am discutat cel mai mult despre traiul în New York şi puţin despre faptul că eu am fost în Turnurile Gemene atunci când au fost lovite. Chestia asta te schimbă. Vederea a mii de oameni morţi te schimbă.

Am apucat prin tunelul Holland ca să intrăm în Manhattan. Am lăsat-o la sediu, unde Lisa avea ceva de lucru. I-am amintit:

— Dă jetoanele la contabilitate.

Mi-am continuat drumul către apartamentul meu de pe East 72nd Street şi am intrat pe uşă cu puţin după zece seara.

Kate era acasă şi urmărea ştirile de la ora zece. Mă întrebă:

— Cum a mers?

— Bine. Ţinta s-a dus până în AC şi noi am urmărit-o.

— Ceva de băut?

— Sigur. Ziua ta cum a fost? am întrebat.

— La birou întreaga zi.

Ne-am luat de băut, ne-am giugiulit, ne-am aşezat şi am urmărit ştirile împreună.

Aşteptam o relatare despre un diplomat iranian de la ONU găsit în toaleta de la Taj Mahal Casino, cu ouăle vârâte pe gât, dar se părea că aşa ceva nu constituie subiect de ştiri.

Am închis televizorul, după care eu şi Kate am sporovăit despre ziua noastră petrecută în războiul contra terorismului.

După epuizarea subiectului, Kate îmi aminti că mergeam în nordul statului în weekend – la skydiving.

Nu era subiectul meu favorit, deşi ea era emoţionată în privinţa asta.

În afară de faptul că nu-mi plac copacii, şi pădurile, şi urşii, şi orice se mai găseşte la nord de Bronx, în mod cert nu-mi plac nenorocitele de sărituri din avion. N-am o teamă anume de înălţimi şi nici chiar de moarte, dar nu văd niciun motiv să mă pun singur în calea pericolului doar de dragul distracţiei. Adică, am parte de destul pericol la slujbă. Şi de toată distracţia de care am chef. Ca astăzi.

Dar sunt un tip bun şi un soţ bun, aşa că m-am apucat de sărituri din avioane. Iar în spiritul reciprocităţii – aşa cum spun diplomaţii – Kate s-a apucat de băut şi de sex oral. Chestia asta funcţionează.

Am ieşit pe balconul apartamentului meu de la etajul 34 şi am privit spre sud, peste insula Manhattan. Ce privelişte! Dispărute din acea privelişte însă erau Turnurile Gemene, aşa că am ridicat două degete în V peste locul unde se înălţaseră ele. Victorie şi pace.

Nu în timpul vieţii mele, dar poate cândva.

Între timp, aşa cum îşi dăduse seama Lisa Sims, jocul pe care îl jucam eu se numea răzbunare.

Partea a II-a

California

CAPITOLUL 3

Asad Khalil, terorist libian care călătorea cu un paşaport egiptean falsificat, traversă repede pasarela care lega cursa lui Air France de terminalul doi al Aeroportului Internaţional Los Angeles.

Zborul de la Cairo la Paris fusese lipsit de evenimente, ca şi zborul de la Paris la Los Angeles. Îmbarcarea iniţială pe aeroportul din Cairo fusese şi mai lipsită de griji, graţie unor prieteni bine plasaţi, care îi grăbiseră trecerea prin punctele egiptene de control al paşapoartelor. În Paris, aşteptase două ore în zona de tranzit şi nu fusese obligat să treacă printr-un al doilea control de securitate, ceea ce ar fi putut constitui o problemă. Iar acum se găsea în America. Sau pe aproape.

Khalil merse alături de colegii lui de zbor Air France către cabinele de control. Cei mai mulţi oameni de la bordul avionului erau cetăţeni francezi, deşi printre ei se numărau mulţi coreligionari musulmani cu cetăţenie franceză. Poate un sfert dintre pasageri erau egipteni urcaţi la bord în Cairo. Aceştia aşteptaseră, ca şi el, în zona de tranzit din Aeroportul De Gaulle ca să se urce la bordul Boeingului 777 care avea să-i ducă fără escală până în Los Angeles. În orice caz, Khalil credea că nu iese în evidenţă printre colegii lui pasageri şi fusese asigurat de prietenii din Al Qaeda că o asemenea rută de zbor avea să-l aducă până aici fără nicio problemă. Nu-i mai rămânea

decât să treacă prin controalele americane cu documentele lui egiptene falsificate. Vama nu avea cum să fie o problemă: nu avea nimic de declarat şi nu ducea nimic cu el, în afara urii lui pentru America, o ură pe care o putea disimula cu uşurinţă.

Zece cabine de control al paşapoartelor funcţionau, iar el se postă la rând laolaltă cu alţi pasageri sosiţi. Se uită la ceas, pe care îl potrivise după ora locală: 17.40. O oră de vârf, fapt care făcea parte din plan.

Asad Khalil purta o bluză sport croită la comandă, pantaloni unisex, pantofi sport scumpi şi o cămaşă tip Oxford încheiată la toţi nasturii – un gen de îmbrăcăminte despre care ştia că oferă imaginea unui individ din partea superioară a clasei mijlocii, care ar fi putut să primească o educaţie adecvată şi nu reprezenta o ameninţare pentru nimeni, cu excepţia, poate, a tovarăşilor lui de băutură sau a consilierului său financiar. Era un turist egiptean occidentalizat, cu numele de Mustafa Hasheem, care dispunea de o rezervare confirmată la Beverly Hills Hotel, iar în bagaj avea ghidul *Fodor's* al Los Angelesului în engleză, limbă pe care o vorbea aproape fluent.

Inspectă cu privirea ofiţerii de control paşapoarte, sperând ca printre ei să nu se găsească vreun arabo-american. Astfel de oameni, bărbaţi sau femei, puteau deveni o problemă. Mai ales dacă se angajau cu el într-o conversaţie aparent prietenoasă. „Şi în ce cartier din Cairo locuiţi, domnule Hasheem?" Iar dacă acea conversaţie prietenoasă se desfăşura în arabă, putea apărea o problemă cu accentul lui libian.

Asad Khalil înaintă rapid, la fel ca majoritatea pasagerilor, către următoarea cabină disponibilă.

Ofiţerul care controla paşapoartele era un bărbat de vârstă mijlocie. Părea plictisit şi obosit, dar putea deveni alert într-o fracţiune de secundă. Omul luă paşaportul lui Khalil, viza şi declaraţia vamală şi se uită la ele, apoi răsfoi paginile paşaportului, reveni la pagina cu fotografia şi îşi

împărţi atenţia între poză şi omul care stătea în faţa lui. Khalil zâmbi, aşa cum procedau cei mai mulţi oameni ajunşi într-un asemenea punct.

Individul, pe care Khalil îl bănui că e de origine hispanică, îi spuse:

— Care e scopul vizitei dumneavoastră?

„Să ucid”, gândi Khalil, care, cu voce tare, se mulţumi să răspundă:

— Turism.

Ofiţerul aruncă o privire la declaraţia vamală şi spuse:

— Staţi la Beverly Hilton?

Beverly Hills Hotel.

— Sunteţi aici pentru două săptămâni?

— Corect.

— Care e următoarea destinaţie?

„Acasă sau paradisul”.

— Acasă, răspunse Khalil.

— Aveţi zbor de întoarcere confirmat?

Chiar avea, deşi el n-avea să fie în acel avion, dar răspunse:

— Da.

— Aveţi rezervare la Beverly Hills Hotel?

Avea, deşi ştia că nu trebuia s-o arate, dacă nu i se cerea în mod expres.

— Da, răspunse.

Ofiţerul privi ochii întunecaţi şi adânci ai lui Khalil, iar acesta îşi dădu seama că ofiţerul de paşapoarte, care auzise şi văzuse multe de-a lungul anilor, nutrea o mică îndoială în mintea lui, îndoială care se putea mări în următoarele câteva secunde de contact vizual. Khalil rămase impasiv, fără să arate semne de nerăbdare mimată sau de anxietate.

Ofiţerul îşi întoarse atenţia la computerul lui şi începu să tasteze în vreme ce-şi arunca privirea pe paşaportul lui Khalil.

Khalil aşteptă. Ştia că documentul în sine părea

autentic, cu exact măsura potrivită de uzare şi câteva ştampile de intrare şi ieşire, toate din ţări europene, cu vizele corespondente în Cairo. Însă informaţiile din paşaport nu erau autentice. Prietenii lui din Al Qaeda, care cunoşteau multe despre securitatea aeroportuară din Statele Unite, nu aveau, din nefericire, habar despre ceea ce bazele de date computerizate erau capabile să cunoască, să detecteze sau să suspecteze. Ca întotdeauna, totul se reducea la fiinţa umană.

Ofiţerul de paşapoarte se răsuci de la ecranul lui de computer, se uită din nou la turistul egiptean, apoi ezită o secundă înainte de a deschide paşaportul şi de a-l ştampila. Rosti:

— Bun venit în Statele Unite, domnule Hasheem. Să aveţi o vizită plăcută.

— Mulţumesc.

Individul bifa ceva în declaraţia vamală, iar Khalil îşi strânse documentele şi se îndreptă către banda rulantă pentru bagaje.

Era acum cu un pas mai aproape de uşile de securitate pe care le putea vedea dincolo de zona de inspecţie vamală.

Se postă în dreptul benzii rulante şi aşteptă ca aceasta să înceapă să se pună în mişcare, conştient că el şi colegii lui pasageri din cursa Air France erau supravegheaţi pe monitoarele video. În acel loc oamenii se trădau uneori, nedându-şi seama sau uitând că erau supravegheaţi. Khalil adoptă mina şi privirea goală a celorlalţi pasageri obosiţi care se holbau la gura caruselului.

În realitate, inima lui îşi iuţise cumva bătăile pe când se afla la cabina de control al paşapoartelor, fapt care îl surprinsese şi îl iritase. Se antrenase îndelung – sau îşi antrenase mintea – să rămână calm în orice situaţie, iar trupul lui se supunea comenzilor: pielea îi rămânea uscată, gura umedă, iar faţa şi muşchii nu se încordau şi nici nu trădau frica. Însă nu învăţase încă să-şi controleze inima,

care, dacă ar fi putut să fie văzută şi auzită, ar fi dezvăluit tot ceea ce mintea lui încerca să ascundă. Chestia asta e interesantă, îşi zise el, şi poate nu neapărat un lucru rău: dacă trebuia să se bată, să ucidă, era bine că inima lui era pregătită, ca o armă încărcată.

Se auzi un bâzâit ascuţit, clipi o lumină roşie şi banda rulantă se puse în mişcare. În mai puţin de cinci minute îşi luă geamantanul de dimensiuni medii şi îl trase după el pe roţi spre cabina vameşului.

Putu să-şi aleagă cabina şi inspectorul, fapt pe care el personal îl socotea o măsură proastă de securitate. Alese o cabină cu un tânăr – niciodată nu era bine să alegi o femeie, mai ales una atrăgătoare – şi îi dădu individului declaraţia vamală. Omul se uită la ea şi îl întrebă:

— Aveţi ceva de declarat?

— Nu.

Vameşul aruncă o privire geamantanului negru din spatele lui Khalil şi zise:

— Dacă mă uit acolo, găsesc ceva ce nu ar trebui să aveţi?

Iar Asad Khalil răspunse fără ezitare:

— Nu.

— Niciun pic de haşiş? glumi tânărul.

Khalil îi întoarse zâmbetul şi replică:

— Nu.

— Mulţumesc.

Khalil îşi văzu mai departe de drum. Uşile de securitate se găseau la zece metri depărtare, iar el ştia că acolo era locul unde ar fi fost oprit dacă doreau asta. Nu avea armă, evident, dar avea suficientă încredere în el că nu existau prea multe fiinţe pe care el să nu le poată dezarma şi ştia că era suficient de aproape de uşi ca să scape în terminalul aglomerat. Poate că încercarea lui de evadare ar fi eşuat, dar, dacă punea mâna pe una dintre armele lor, putea ucide câţiva ofiţeri şi chiar câţiva pasageri, dacă tot se apuca de treabă. Moartea nu îl înfricoşa; captivitatea, da.

O misiune eşuată îi provoca frisoane de panică.

La câţiva metri depărtare de uşi, Khalil se opri, dădu drumul mânerului geamantanului şi pretinse că îşi verifică buzunarele de documente şi portofel, aşa cum procedau mulţi pasageri înainte de a ieşi din zona de securitate. Oricine l-ar fi urmărit putea vedea limpede că nu era din cale afară de grăbit ca să părăsească zona. Iar el putea observa, la rândul lui, dacă părea cineva interesat de el. Ştia că adesea americanii, în special FBI-ul, nu efectuau arestări premature sau preventive. Ei te urmăreau. Şi continuau să te urmărească. Şi vedeau cu cine şi unde te întâlneşti şi ce faci. Iar o săptămână sau o lună mai târziu, puteau efectua arestarea şi apoi îţi mulţumeau pentru ajutor.

Asad Khalil trecu de uşile de securitate, ajungând la terminalul aglomerat.

Un grup mic de oameni aştepta în apropiere de uşi sosirea prietenilor sau a rudelor. Un alt grup, format din şoferi angajaţi special, stătea aliniat, cu pancarte ridicate, pe care se vedeau numele pasagerilor aşteptaţi.

Khalil îi depăşi, urmând indicatoarele către staţia de taxiuri. Ieşi din Terminalul Doi şi se postă la o coadă scurtă de oameni, în vreme ce taxiurile înaintau şi preluau pasagerii. În câteva minute, el şi geamantanul lui se găseau într-un taxi.

— Beverly Hills Hotel, îi zise el şoferului.

În vreme ce taxiul se deplasa către ieşirea din aeroport, Khalil observă absent că afară era o zi foarte frumoasă. Mai fusese o dată la Los Angeles, tot în zona de nord a oraşului, şi fiecare zi de acolo părea frumoasă. Din care alt motiv ar fi dorit cineva să trăiască într-un astfel de loc?

— Prima dată în LA? îl întrebă şoferul.

— Nu.

— Vă place aici?

— Mă tot întorc.

— Afaceri sau plăcere?

Uciderea guralivului domn Chip Wiggins era nu doar o afacere, ci şi o plăcere, aşa că Khalil replică:

— Ambele.

— Sper să vă distraţi şi să faceţi o grămadă de bani.

— Mulţumesc.

Khalil îşi scoase ghidul din geamantan şi se prefăcu a-l citi, aşa că şoferul tăcu.

Khalil scoase o oglindă de buzunar din geamantan şi o puse pe cartea pe care o ţinea în faţa lui. Inspectă traficul din spatele maşinii, dar nu văzu nicio maşină care să pară că-i urmăreşte după ce intrară pe autostradă şi îşi continuară drumul spre nord, către Beverly Hills.

În mai puţin de o jumătate de oră, virară pe aleea lungă, străjuită de palmieri, care ducea pe deal, la hotelul îmbrăcat cu stucatură roz.

Khalil observă că vegetaţia era luxuriantă şi că în acea zi de mai înfloriseră mii de flori. Îşi imagină că aşa ar fi trebuit să arate Grădina Raiului. Doar că aici se găseau mulţi şerpi şi tot aici goliciunea cărnii nu ar fi ruşinat niciodată pe nimeni.

Khalil plăti cursa, permise unui portar să-i ia geamantanul, dar nu şi geanta mică de mână, intră în holul hotelului şi se înregistră sub numele lui fictiv. Tânăra de la recepţie îl asigură că toate cheltuielile, inclusiv cele suplimentare, urmau să fie plătite de firma lui din Cairo şi că nu era nevoie de card de credit. O informă pe recepţioneră că era posibil să nu se întoarcă în hotel în acea seară şi că nu avea nevoie de serviciile cameristei, de apelul de deşteptare sau de ziar dimineaţa. În fapt, nu cerea nimic altceva decât intimitate.

Îl conduseră la camera lui din clădirea centrală, un apartament spaţios şi însorit de la etajul doi, cu vedere spre piscină.

Asad Khalil ieşi pe balconul mic şi se uită înspre piscina unde bărbaţi şi femei se dădeau în spectacol şi stăteau la soare. Se întrebă cum le puteau îngădui bărbaţii soţiilor

lor să se lase văzute de alţi bărbaţi pe jumătate dezbrăcate. Nu se miră deloc în privinţa femeilor care nu aveau nicio ruşine: femeile erau neruşinate, dacă li se îngăduia acest lucru.

Se trezi stârnit de vederea acestor femei, iar când se auzi soneria fu nevoit să-şi dezbrace bluza şi să o ţină în faţa lui ca să nu se vadă nimic. Da, ăsta era alt lucru pe care mintea lui îl controla cu dificultate.

Băiatul de serviciu intră cu geamantanul lui, întrebând dacă apartamentul era satisfăcător şi dacă mai avea nevoie de ceva.

Khalil îl asigură că totul era în regulă, iar după plecarea băiatului puse semnul de „NU DERANJAŢI” pe uşă, după care îşi desfăcu geamantanul. Se aşeză la birou, cu o sticlă de apă minerală în faţă, şi aşteptă apelul telefonic.

Telefonul sună şi el răspunse:

— Hasheem.

Vocea de la celălalt capăt rosti în engleză:

— Aici e Gabbar. Sunteţi bine, domnule?

— Da. Cum se simte tatăl tău?

— Destul de bine, mulţumesc.

Parola şi contraparola odată rostite, Khalil îi spuse lui Gabbar:

— Cinci minute. Am o floare pentru soţia ta.

— Da, domnule.

Khalil închise şi ieşi din nou pe balcon. Mulţi dintre bărbaţi, băgă el de seamă acum, erau graşi şi mulţi erau însoţiţi de femei tinere. Ospătarii duceau tăvi cu băuturi către scaunele şi mesele de lângă şezlonguri. Era ora de cocktailuri; ora de îmbâcsit mintea omului cu alcool. Asad Khalil îşi aminti de ruinele romane din Libia lui natală şi îşi imagină romanii graşi în băi publice, bând vinul turnat de sclave.

— Porcii, rosti el cu glas tare. Porci graşi la tăiat.

CAPITOLUL 4

După ce luă o floare din camera lui, Asad Khalil trecu prin holul hotelului, cercetându-i din ochi pe cei câţiva bărbaţi pe care îi recunoscu ca fiind tot arabi – bărbaţi care adoptaseră îmbrăcămintea şi manierele americanilor şi ale europenilor Ştia că acei bărbaţi erau mai periculoşi pentru Islam decât erau necredincioşii. De ei urma să se ocupe la pasul următor, şi fără milă.

Khalil ieşi din hol, iar un portar îl întrebă dacă avea nevoie de un taxi. Cu ocazia ultimei lui vizite aici, cu trei ani înainte, Khalil observase că nimeni nu mergea pe jos în acel oraş. Chiar şi pentru un drum la o stradă sau două mai departe avea nevoie de un automobil. De fapt, era surprins că hotelul nu livra scaune de limuzină pentru oaspeţii care se duceau la piscină. Porcii de romani!

Îi răspunse portarului:

— Aştept o maşină.

— Da, domnule.

Un Ford Taurus albastru care aşteptase în apropiere porni către el şi se opri în dreptul uşilor. Şoferul nu coborî, dar îi făcu semn lui Khalil, care se urcă repede pe locul pasagerului, după care maşina o luă din loc.

Şoferul, pe care el îl cunoştea sub numele de Gabbar, rosti în arabă:

— Bună seara, domnule.

Khalil nu răspunse.

Şoferul conduse pe aleea lungă şi zise:

— Am luat o cameră pe numele meu la hotelul Best Western din Santa Barbara.

Khalil dădu din cap şi întrebă:

— Şi care e numele tău?

— Farid Mansur, domnule, replică şoferul.

Însă nu se interesă de numele real al pasagerului.

— Şi ce faci aici, domnule Mansur? întrebă Khalil.

— Livrez pachete, domnule.

— Bine. Şi ai pachetele mele?

— Da, domnule. Sunt în camera mea de hotel, după cum mi s-a ordonat. Două geamantane încuiate la care nu am chei, adăugă. E corect, domnule?

Khalil încuviinţă şi întrebă:

— Ai celelalte două articole cerute de mine?

— Da, domnule. Sunt în portbagaj.

— Şi cardul?

Mansur îi dădu lui Khalil, fără alte comentarii, un card din plastic.

Khalil examină cardul, care, din motive de securitate, avea puţine însemne – nici măcar numele aeroportului unde putea fi folosit, nici poarta de securitate care putea fi deschisă cu el. De fapt, pe el se vedeau doar numere.

— Cum ai obţinut acest card? întrebă Khalil.

— Adevărul e, domnule, că nu eu l-am obţinut, spuse Mansur. Mi-a fost dat de prietenul nostru comun de aici. Mi s-a cerut să vă spun că e împrumutat de la un alt prieten, un om de aceeaşi credinţă cu noi, care nu va avea nevoie de el două zile, adăugă. Dar trebuie să înapoiez cardul prietenului nostru comun, ca să-l poată returna deţinătorului de drept. Pentru a-i dovedi cât de puţine ştie despre toate acestea, Mansur mai spuse: Nu cunosc aeroportul cu pricina sau zona unde vă permite accesul acest card, dar sunt convins că dumneavoastră, domnule, ştiţi.

— De ce spui aeroport? zise Khalil.

Farid Mansur îşi dădu seama de greşeală şi încercă să o dreagă spunând:

— Prietenul nostru comun… poate că a folosit cuvântul… dar e posibil să fi înţeles eu greşit, sau…

— Nu contează.

— Da, domnule.

Khalil puse cardul în buzunar.

Ajunseră la capătul aleii şi Farid Mansur întrebă:

— Vreţi să mergem acum în Santa Barbara?

— Da.

Mansur începu să vireze dreapta pe Sunset Boulevard, dar Khalil îi ceru:

— Ia-o drept.

Mansur traversă Sunset Boulevard şi continuă drumul pe Canon Drive, şosea de-a lungul căreia se aliniau reşedinţe private spaţioase.

Khalil aruncă o privire în oglinda retrovizoare, dar nu zări niciun vehicul care să pară că îi urmăreşte. Îi spuse lui Mansur:

— Maşina asta e închiriată, corect?

— Da, domnule. Am luat-o pe trei zile, aşa cum am fost instruit.

— Bine.

Aşadar, vehiculului nu i se va simţi lipsa până luni.

Khalil se uită pe geamul din dreptul lui, iar Mansur comentă:

— Aici locuiesc bogătaşii. Vedete de film şi cei din industria filmului.

— Păcatul se plăteşte bine aici, observă Khalil.

— Aici, da, replică Mansur, aşa cum se aştepta de la el. Dar există un preţ mai mare de plătit în iad.

Khalil nu răspunse la asta, dar întrebă:

— De unde anume eşti din libia?

— Benghazi, domnule.

— De ce te afli aici?

Mansur ezită, apoi răspunse:

— Ca să fac bani pentru părinţii mei, domnule, şi pentru părinţii soţiei mele, care sunt în Benghazi. Visul meu e să mă întorc în ţara noastră, adăugă iute.

— Te vei întoarce.

— Da, domnule.

— Şi soţia ta? Este aici cu tine, domnule Mansur?

— Da, domnule. Şi cei patru copii ai noştri.

— Bine. Şi ei sunt instruiţi în credinţa noastră?

— Bineînţeles, domnule. Studiază Coranul la o scoală de la moscheea noastră.

— Bine. Şi soţia ta ştie că nu te întorci acasă două sau trei zile? întrebă Khalil.

— Da, domnule.

Cei doi bărbaţi tăcură, iar Farid Mansur îşi dădu seama că acel individ îl făcea să fie nervos. Văzuse astfel de oameni în Libia, ba uneori şi aici, la moschee. Împărtăşeau aceeaşi credinţă cu el, dar altfel. Iar omul ăsta… vocea lui, felul lui de-a fi, ochii… Omul ăsta era diferit chiar şi faţă de alţii care erau diferiţi. Acest individ îl înspăimânta.

Neştiind încotro mergeau, dar bănuind că pasagerul lui era îngrijorat că puteau fi urmăriţi de cineva, Farid Mansur efectuă câteva viraje la întâmplare şi merse mai departe. Pătrunseră pe o stradă de-a lungul căreia erau aliniate magazine arătoase, iar Mansur comentă:

— Asta e Rodeo Drive, domnule. Doar cei foarte bogaţi pot cumpăra de aici.

Khalil rămase tăcut.

În capătul străzii, Khalil rosti:

— Santa Barbara.

Mansur viră la dreapta, pe Wilshire Boulevard, şi se îndreptă spre vest, către soarele care se scufunda în apele amurgului.

Îşi continuară drumul pe vastul bulevard mărginit de magazine şi înaltele clădiri de apartamente şi birouri. Traficul era intens şi înaintarea era lentă.

— Multe automobile pe aici, observă Mansur.

— Sug petrolul din pământ, răspunse Khalil.

Mansur îşi permise un mic zâmbet şi zise:

— Şi plătesc bine pentru asta.

— Da. De cât timp eşti aici? întrebă Khalil.

Mansur ezită, apoi răspunse:

— Opt ani, domnule. De prea multă vreme, adăugă el.

— Da, de prea multă vreme. Khalil zise mai departe: Aşadar, erai în Benghazi atunci când americanii au bombardat oraşul.

— Da. Ţin minte noaptea aia. 15 aprilie 1986. Eram doar un băiat.

— Ai fost înspăimântat?

— Bineînţeles.

— Ai făcut pe tine, domnule Mansur?

— Domnule?

— Eu am făcut.

Farid Mansur nu ştiu cum să răspundă la aşa ceva, aşa că păstră tăcerea.

— Eram doar un băiat locuind în complexul Al Azziziyah din Tripoli, continuă Khalil. Unul dintre avioanele lor a zburat drept peste acoperişul unde stăteam eu şi a aruncat o bombă. Eu am scăpat nevătămat. Dar am făcut pe mine.

Farid Mansur reuşi să îngaime:

— Alah a fost milostiv, domnule.

— Da. Dar mama, doi fraţi şi două surori s-au ridicat în paradis în noaptea aceea.

Mansur inspiră adânc, apoi zise încet:

— Fie ca ei să stea alături de îngeri pe veşnicie.

— Da. Aşa va fi.

Merseră mai departe în tăcere, apoi Khalil întrebă:

— De ce faci asta?

Farid Mansur se gândi la răspuns. A declara că făcea asta pentru ţara lui sau pentru credinţă însemna să admită că ştia că misiunea lui însemna mai mult decât să-l ajute pe un conaţional cu ocazia vizitei acestuia. Farid Mansur nu comisese nicio ilegalitate – cu excepţia, poate, a

procurării cardului din plastic –, iar dacă individul care şedea lângă el urma să comită o ilegalitate, atunci el nu dorea să aibă habar de chestia asta.

— Domnule Mansur? Ţi-am pus o întrebare.

— Da, domnule… Eu… Mi s-a cerut să fac o favoare unui conaţional şi…

— Ai intrat vreodată în atenția autorităţilor?

— Nu, domnule. Locuiesc în pace cu familia mea.

— Şi soţia ta. Ea cu ce se ocupă?

— Cu ceea ce se ocupă o femeie bună. Are grijă de casa ei şi de familie.

— Bine. Aşadar, nişte bani în plus ar fi de ajutor.

— Da, domnule.

— Preţul petrolului a crescut din nou.

Mansur îşi îngădui un mic zâmbet şi replică:

— Da, domnule.

— Îţi mai dau o mie.

— Mulţumesc, domnule.

— Şi floarea asta pentru soţia ta.

Khalil aruncă floarea de pasărea-paradisului pe tabloul de bord.

— Mulţumesc, domnule.

Mansur o apucă pe şoseaua Pacific Coast înspre nord, către Santa Barbara, îşi informă pasagerul:

— Ar trebui să facem mai puţin de două ore până la hotel.

Khalil aruncă o privire ceasului de bord al maşinii. Era şapte şi jumătate şi soarele se scufunda în ocean. Pe dealurile din dreapta lui, se vedeau case arătoase cu faţada spre apă.

Farid Mansur zise:

— Acesta este cel mai frumos drum către Santa Barbara, domnule. Dacă doriţi, duminică ne putem întoarce pe autostradă.

Lui Khalil nu-i păsa de peisaj, şi nici el, nici Farid Mansur nu aveau să se întoarcă în Beverly Hills în acea

duminică. Însă, ca să-l liniştească pe celălalt, spuse:

— Cum doreşti. Mă las în mâinile tale, adăugă el.

— Da, domnule.

— Şi amândoi suntem în mâinile Domnului.

— Da, domnule.

De fapt, îşi spuse Khalil, domnul Mansur urma să ajungă în mâinile Domnului în mai puţin de două ore, după care se putea duce, în sfârşit, acasă.

Cât despre domnul Chip Wiggins, unul dintre piloţii care bombardaseră oraşul Tripoli cu şaptesprezece ani în urmă şi care, poate, fusese cel care îi omorâse familia, ei bine, şi el avea să ajungă în iad înainte ca soarele să răsară din nou.

Iar după aceea se va îndrepta spre New York, unde avea de lichidat câteva treburi neterminate.

CAPITOLUL 5

La câţiva kilometri nord de Santa Barbara, Farid Mansur viră spre intrarea hotelului Best Western.

Mansur conduse până în spatele hotelului şi parcă pe un spaţiu cu faţa spre clădire.

Khalil se dădu jos din maşină şi îi spuse lui Mansur:

— Deschide portbagajul.

Mansur deschise şi Khalil aruncă o privire înăuntru. Pe podeaua portbagajului era o geantă lungă din pânză pe care Khalil o deschise. Înăuntru se aflau o rangă grea şi un ferăstrău de măcelărie. Khalil atinse dinţii ascuţiţi şi zimţaţi ai ferăstrăului şi zâmbi.

Trânti capacul portbagajului şi îi spuse lui Mansur:

— Încuie maşina.

Mansur încuie maşina cu telecomanda, iar Khalil luă cheile de la maşină şi îi făcu semn să meargă înspre hotel.

Khalil îl urmă pe Mansur prin intrarea din spate, pe care Mansur o deschise cu cardul lui de acces. Cotiră pe un coridor, iar Mansur se opri în dreptul camerei cu numărul 140, care avea atârnat un semn „NU DERANJAŢI” de clanţă. Mansur deschise uşa cu cardul, după care se dădu la o parte ca să-şi lase oaspetele să intre primul, însă Khalil îi făcu semn să intre, după care îl urmă şi el, trântind uşa în urma lui. Luă cardul de acces de la Mansur şi îl băgă în propriul buzunar.

Era o cameră plăcută, cu două paturi mari, iar pe unul

din paturi se odihneau două bagaje: o geantă diplomat neagră şi una de voiaj neagră.

Khalil îl întrebă pe Mansur:

— Când ai închiriat camera asta?

— La ora trei, domnule. Pentru două nopţi. Trebuie eliberată la unu după-amiaza, poimâine.

— Şi ai adus tu însuţi bagajele?

— Da, domnule. De unde tocmai am parcat.

Khalil se duse la bagajele de pe pat, iar din portofelul lui scoase două chei mici care îi fuseseră date în Cairo.

Descuie geanta de voiaj şi văzu că înăuntru se găseau câteva schimburi de haine pentru el, însă în cea mai mare parte geanta era umplută cu câteva obiecte pe care le ceruse pentru misiune.

Farid Mansur se duse la fereastră şi se uită înspre parcare.

Khalil închise la loc geanta, apoi o deschise pe cealaltă. Înăuntru se găseau celelalte obiecte de care avea nevoie ca să-şi completeze misiunea – bani gheaţă, carduri de credit, paşapoarte falsificate şi documente, plus câteva hărţi, un binoclu şi un telefon mobil cu încărcătorul aferent. Tot în acea geantă se găsea şi un exemplar din Coran.

În interiorul genţii mai era şi un sac pe care îl deschise. În sac erau instrumentele morţii pe care le ceruse – un pistol automat calibru 45 cu magazii de muniţie suplimentare, un cuţit foarte mare de măcelar, cu o lamă bine ascuţită şi câteva cuţite mai mici. Se mai găseau acolo o pereche de mănuşi din piele şi o coardă de strangulare. Şi, în fine, tot acolo era şi spărgătorul de gheaţă pe care îl ceruse.

Mulţumit că totul era în regulă, aruncă o privire spre spatele lui Mansur, apoi îşi puse mănuşile din piele şi scoase coarda de strangulare din geantă.

— Trage draperiile, îi zise Khalil lui Mansur.

Mansur trase draperiile, dar rămase cu faţa la fereastră.

Khalil veni în spatele lui, iar Mansur zise:

— Vă rog, domnule.

Khalil strecură iute bucata de sârmă peste capul lui Mansur şi răsuci de mânerul din lemn. Sârma se întinse, iar Mansur încercă să și-o scoată de la gât, în vreme ce, de pe buze, îi scăpă un sunet ca un chiţcăit. Khalil strânse mai tare, iar Mansur se îndoi, după care căzu cu faţa în jos pe podea, cu Khalil în spatele lui, ţinând sârma bine strânsă. O dungă sângerie se ivi în jurul gâtului omului, acolo unde sârma muşca din carne.

Mansur dădu din picioare, iar corpul începu să i se lase greu. După care încetă să se mai mişte.

Khalil rămase peste trupul căzut şi aşteptă un minut înainte de a slăbi coarda de oţel. Îi spuse lui Mansur:

— Îngerii te vor purta cu ei.

Khalil îngenunche lângă mort şi îi scoase portofelul din buzunar, după care rostogoli mortul pe spate. Ochii lui Farid Mansur se holbau la Asad Khalil, iar gura îi rămăsese deschisă într-un urlet tăcut.

Când se apucă să cotrobăie prin buzunarele omului, Khalil observă că Mansur se scăpase pe el. I se relaxaseră, de asemenea, şi sfincterele, iar încăperea se umplu de miasme pe care Khalil le socoti greţoase.

Luă coarda de oţel, apoi rostogoli şi împinse mortul sub unul dintre paturile duble.

Din geanta diplomat scoase un ceas cu alarmă, pe care îl potrivi pentru ora 2.30 dimineaţa. Aşadar, avea patru ore pentru odihnă, ceea ce era suficient.

Khalil scoase pistolul Colt 45 automat din sac. Verifică magazia de cartuşe, mai băgă un cartuş, apoi îşi puse pistolul la centură.

Scoase şi Coranul din geantă, apoi stinse toate luminile cu excepţia lămpii de citit şi se întinse complet îmbrăcat pe pat. Deschise Coranul şi citi un verset pentru omul care zăcea sub pat.

— Oriunde aţi fi, Domnul vă va aduce pe toţi înapoi la

înviere.

Apoi citi alte câteva versete favorite, stinse lumina şi închise ochii.

Avu impresia că aude un sunet de sub pat, dar poate că erau doar gaze ieşind din cadavru.

Se gândi în treacăt la ultima lui vizită acolo şi la modul cum fusese păcălit în răzbunarea lui finală contra ultimului pilot rămas în viaţă, participant la raidul aerian de la Tripoli. De astă dată, domnul Wiggins nu avea să mai scape de soarta lui, şi nici bărbatul care îi furase răzbunarea – John Corey.

Şi nici alţii.

Asad Khalil nu dormi. Ca şi leul, după care fusese numit, îşi odihni trupul şi îşi menţinu simţurile treze. Îşi aduse aminte de un vechi proverb arab: În ziua victoriei, nimeni nu e obosit.

CAPITOLUL 6

Alarma nu îl deşteptă – era deja treaz –, dar îl anunţă că se făcuse ora două şi jumătate dimineaţa.

Asad Khalil sări din pat, se duse la baie, bău nişte apă, apoi ieşi din cameră, asigurându-se că semnul de „NU DERANJAŢI” rămăsese la locul lui. Când trupul lui Mansur va fi descoperit – de o femeie de serviciu sau de următorul oaspete – Khalil se va găsi departe de California.

Ieşi în noaptea răcoroasă, se urcă în maşină şi părăsi parcarea. Pe drum, scoase banii gheaţă din portofelul lui Mansur şi aruncă apoi obiectul gol într-o rigolă, împreună cu floarea de pe bordul maşinii.

Drumurile erau libere, aşa că în mai puţin de zece minute se apropie de colţul de nord-est al Aeroportului Santa Barbara. Această parte a aeroportului se afla la distanţă de terminalul principal şi era rezervată avioanelor particulare, companiilor de zboruri charter şi aeronavelor de mărfuri.

I se spusese să fie atent la maşinile de patrulă ale aeroportului, care executau verificări periodice ale zonei, dar el nu văzu niciun vehicul în mişcare dincolo de gardul de sârmă. Trecu prin poarta deschisă şi ajunse într-o parcare lungă şi îngustă, unde mai multe clădiri joase se deschideau cu spatele către rampele de acces ale aeronavelor. Cele mai multe clădiri erau întunecate, dar una dintre ele avea un indicator luminos pe care scria

„STERLING AIR CHARTERS”, a doua destinaţie a lui Khalil.

Îşi continuă drumul pe lângă alte câteva clădiri, observând că, în total, erau trei maşini parcate acolo, şi nu zări nicio persoană şi niciun vehicul în mişcare la acea oră. Până acum, informaţiile primite fuseseră corecte. Dacă Al Qaeda din America nu-i făcuse misiunea posibilă – aşa cum credeau ei –, măcar o uşurase, iar el trebuia să admită asta. Asad Khalil, Leul, omorâse duşmanii Islamului peste tot în Europa şi America fără a primi ajutor din partea cuiva, dar Al Qaeda îi făcuse o ofertă de ajutorare în misiunea americană în schimbul unei operaţiuni pe care el s-o execute pentru ei în New York. Aşa că el avea să procedeze întocmai, dar nu înainte de a-şi încheia turul personal de răzbunare.

Cam la două sute de metri depărtare de clădirea Sterling Air Charter se găsea un semn luminat pe care scria „ALPHA AIR FREIGHT” – locul unde era angajat domnul Wiggins. De fapt, Khalil zări un Ford Explorer negru parcat lângă biroul de mărfuri, maşină care se potrivea cu fotografia care îi fusese arătată în Tripoli. Domnul Wiggins – anterior locotenentul Wiggins din United States Air Force – părea să lucreze în noaptea asta, aşa cum fusese programat. Astăzi era vineri, iar domnul Wiggins nu era programat la lucru până duminică noaptea, dar, de fapt, asta avea să fie ultima zi de muncă a domnului Wiggins.

Khalil parcă Fordul Taurus vizavi de Alpha Air Freight, lângă maşina lui Wiggins. Stinse luminile şi opri motorul, apoi se dădu jos şi verifică numărul de înmatriculare al Explorerului, ca să aibă confirmarea că era maşina lui Wiggins. Deschise portbagajul şi scoase geanta din pânză în care se aflau ranga şi ferăstrăul de măcelar, apoi îşi atârnă geanta de umăr.

Khalil traversă repede parcarea înspre spaţiul deschis dintre depozitul de mărfuri şi clădirea de lângă el. Între

cele două construcţii era un gard înalt de securitate, cu o poartă care ducea către rampele de încărcare ale aeroportului. Khalil folosi cardul de acces pe care îl luase de la Farid Mansur – fie el răsplătit în paradis pentru sacrificiul lui – şi deschise poarta, după care se strecură în zona securizată.

Spaţiul dintre clădiri nu era bine luminat. Khalil merse în umbră, până aproape de clădirea Alpha, apoi se lăsă în jos lângă un tomberon de gunoi din colţul clădirii şi cercetă zona din jurul lui.

Acolo, în spatele şirului de clădiri, se găseau rampele de parcare pentru avion, iar tot acolo se vedeau înşirate mai multe avioane de dimensiuni mici şi mijlocii. În apropiere de spatele clădirii Alpha se vedeau două avioane bimotoare mici, cu însemnele Alpha pe cozi. Aşa cum i se spusese, acele avioane făceau parte din flotila de trei avioane operate de firma Alpha, iar ele reveneau, în mod normal, la rampele de parcare între miezul nopţii şi ora unu dimineaţa – şi se părea că respectaseră programul şi în acea noapte. Cel de-al treilea avion din flotila Alpha – care nu era parcat la rampă – era un Cessna bimotor alb pilotat de domnul Wiggins, cu un itinerar de colectare şi livrare de mărfuri care nu avea, în mod normal, să-l aducă pe pilot înapoi la bază până la ora trei sau patru dimineaţa. Khalil se uită la ecranul luminos al ceasului de la mână şi văzu că era 2.58. Spera ca domnul Wiggins să fi avut un parcurs uşor în acea noapte şi să sosească înapoi la bază în scurt timp.

Khalil rămase ghemuit în umbra tomberonului mare şi se uită fix înspre aeroport. La distanţă putea vedea luminile terminalului principal şi pe cele ale pistelor de aterizare şi decolare. La o asemenea oră nu aterizau sau decolau multe aeronave, dar Khalil zări luminile unui avion mic care se apropia la joasă înălţime pe deasupra celei mai apropiate piste.

Avionul aterizează şi, câteva minute mai târziu, Khalil văzu

fasciculele luminoase emise de două faruri albe străbătând întunericul şi iluminând calea de acces care ducea spre rampele de încărcare-descărcare.

Rămase nemişcat, pentru a auzi zgomotele care ar fi trădat prezenţa cuiva în apropiere. Dacă întâlnea pe cineva, avea două opţiuni la îndemână: ranga sau arma. Fuga nu era o opţiune. Aşteptase îndelung acest moment, iar acum era foarte aproape de domnul Wiggins, ultimul dintre cei opt piloţi care îşi aruncaseră bombele asupra complexului Al Azziziyah din Tripoli unde locuise el şi unde murise familia lui.

Avionul bimotor se apropie de el, iar Khalil se rugă ca acesta să fie avionul aşteptat. În vreme ce aeronava se apropia, Khalil văzu că era albă şi avu impresia că zăreşte inscripţia Alpha pe coadă. Deschise geanta de pânză şi scoase de acolo ranga cea grea.

Avionul intră pe rampă şi se opri la nu mai mult de zece metri depărtare de Khalil. În câteva clipe, luminile se stinseră, motoarele amuţiră şi noaptea redeveni întunecată şi liniştită.

Khalil privi şi aşteptă. Auzi câteva scârţâituri dinspre avion, după care văzu uşa de pe partea stângă a fuzelajului lăsându-se în jos. Un moment mai târziu un bărbat ieşi din avion şi coborî scările.

Lumina era slabă în zona rampelor, iar Khalil nu putea fi sigur că pilotul era Wiggins, dar acela era avionul pilotat de el, iar în parcare se găsea maşina lui, plus că ora sosirii era corectă. Asad Khalil nu ar fi fost deloc deranjat dacă ucidea pe cine nu trebuie, cu excepţia faptului că aşa ceva l-ar fi alertat pe Wiggins – şi autorităţile – asupra faptului că el, Asad Khalil, se întorsese.

Pilotul căra ceva, nişte pene legate cu cablu pentru blocarea roţilor. Omul se întoarse şi se aplecă pentru a fixa prima pană pe poziţia ei, în spatele roţii din stânga a avionului.

Khalil înşfacă geanta de pânză şi se repezi înainte,

acoperind cei zece metri dintre el şi avion în câteva secunde.

Pilotul aşeza acum o a doua pană în faţa roţii din stânga, dar auzi un sunet, se întoarse şi se ridică în picioare.

Khalil se repezi asupra lui şi recunoscu într-o fracţiune de secundă faţa din fotografiile care-l înfăţişau pe Chip Wiggins.

Wiggins se holbă la individ şi zise:

— Cine…?

Khalil lăsase geanta de pânză să cadă, ţinând acum ranga cu ambele mâini. Roti bara grea de oţel într-un arc larg şi îl lovi cu ea pe Wiggins în umărul stâng, zdrobindu-i clavicula.

Wiggins scoase un urlet sinistru de durere, se dădu clătinându-se în spate, apoi se prăbuşi la pământ.

Khalil roti din nou ranga şi zdrobi genunchiul drept al lui Wiggins, apoi lovi din nou, zdrobindu-i tibia stângă, după care, cu o rotire finală, îi zdrobi umărul drept.

Ţipetele de durere ale lui Wiggins de-abia se mai auzeau acum, iar Khalil îşi dădu seama că omul ajunsese aproape în stare de inconştienţă.

Khalil privi repede înjur, apoi aruncă ranga şi geanta cu ferăstrăul în cabina avionului. Îngenunche lângă Wiggins şi îl trase de piepţii cămăşii în poziţie şezândă. Khalil săltă apoi omul semiconştient pe umăr, se ridică în picioare, urcă repede scările şi închise uşa cabinei în urma lui.

Cabina era întunecoasă şi tavanul era atât de coborât, încât Khalil se deplasă ghemuit către peretele din spate, unde îl lăsă pe Wiggins în poziţie şezândă, cu spatele lipit de perete.

Khalil scoase ferăstrăul de măcelărie, apoi îngenunche peste picioarele lui Wiggins. Scoase o capsulă cu amoniac din buzunar şi o sparse sub nasul pilotului. Bărbatul îşi dădu capul pe spate, iar Khalil îl plesni peste ambii obraji.

Wiggins gemu şi deschise ochii.

Khalil îşi apropie faţa de chipul celuilalt şi zise:

— Eu sunt, domnule Wiggins. Sunt Asad Khalil, pe care l-ai aşteptat timp de trei ani.

Ochii lui Wiggins se măriră. Omul se holbă la Khalil, dar nu spuse nimic.

Khalil îşi apropie gura de urechea lui Wiggjns şi şopti:

— Tu, sau poate unul dintre tovarăşii tăi de escadrilă morţi, mi-ai ucis mama, fraţii şi surorile. Aşa că ştii de ce mă aflu aici.

Khalil se trase în spate şi îşi privi victima. Wiggins privea drept în faţă, iar pe obraji îi curgeau lacrimi.

— A, văd că îţi pare rău pentru ce ai făcut, îi spuse Khalil. Sau poate doar ai dureri. Cu siguranţă n-ai trecut prin chinurile sufleteşti prin care am trecut eu de copil. Şi, evident, n-ai trecut prin durerea fizică a unei case care se prăbuşeşte peste tine şi îţi stoarce viaţa din trup.

Buzele lui Wiggins se mişcară, dar de pe ele nu se desprinse decât un geamăt slab care se stinse într-un scâncet.

Khalil îşi dădu seama că omul era pe punctul de a leşina din nou, aşa că îl plesni sălbatic şi rosti tare:

— Ascultă-mă! Ai scăpat de mine o dată, dar acum ţi-am planificat o moarte foarte neplăcută şi trebuie să fii treaz pentru asta.

Wiggins închise ochii şi buzele îi tremurară.

Khalil întinse mâna în spate şi scoase ferăstrăul din geantă. Îl ţinu în faţa lui Wiggins, pe care îl plesni din nou.

Wiggins deschise ochii şi se holbă la ferăstrău fără să înţeleagă, după care pricepu. Ochii i se măriră, falca îi căzu şi el reuşi să îngaime:

— Nu…!

Khalil introduse o batistă adânc în gura deschisă a omului şi spuse:

— Ba da, un ferăstrău de măcelar. Eşti un animal, iar eu sunt măcelarul tău.

Wiggins încercă să se apere, dar nu-l ajutau nici braţele şi nici picioarele, începu să-şi clatine capul dintr-o parte în

alta, dar Khalil îl înşfacă de păr, apoi lipi dinţii ferăstrăului de partea stângă a gâtului.

Wiggins scoase un urlet înfundat prin batistă, în vreme ce Khalil începu să plimbe ferăstrăul peste gâtul lui.

Wiggins continuă să urle înfundat, în vreme ce Khalil îi sfâşia, fără grabă şi cu răbdare, carnea şi muşchii.

Din rana deschisă de la gât începu să curgă din ce în ce mai mult sânge, care se scurse peste cămaşa albă a lui Wiggins adunându-se pe podeaua cabinei. Mişcările şi sunetele scoase de Wiggins deveniră tot mai slabe, deşi Khalil ştia că omul continua să simtă doar durere şi groază la gândul că i se va tăia capul.

Khalil menţinu ferăstrăul către partea din spate a gâtului victimei, ca să evite tăierea arterei carotide sau a jugularei, fapt care l-ar fi ucis pe Wiggins prea repede. Khalil simţea că dinţii ferăstrăului ating vertebrele omului. Din nefericire, nu se mai puteau face alte tăieturi care să provoace durere fără să-l omoare.

Khalil mai făcuse aşa ceva înainte, în Afganistan, unde un luptător taliban îl instruise asupra celor mai importante detalii ale decapitărilor. Victima era un angajat occidental din organizaţiile caritabile, iar instrumentul folosit era un cuţit afgan mare, cu care Khalil a admis că s-a descurcat greu, mai ales la tăierea oaselor gâtului. Acum totul era mult mai uşor şi, ca atare, mai plăcut pentru el – deşi nu şi pentru domnul Wiggins.

Khalil trase de păr pe spate capul lui Wiggins şi se uită la el. Chipul omului era alb ca varul, iar ochii, deşi deschişi, păreau lipsiţi de viaţă.

Se terminase cu plăcerea, aşa că Khalil tăie repede, mai întâi secţionând carotida din stânga şi jugulara lui Wiggins, care aruncară un şuvoi de sânge peste mâinile şi braţele lui Khalil. Apoi Khalil îi tăie traheea lui Wiggins şi carotida dreaptă şi jugulara, până ce capul victimei rămase legat de trunchi doar prin vertebre. Uimitor, inima lui Wiggins continuă să pompeze sânge, însă se opri în scurt

timp.

Khalil trase de părul lui Wiggins drept în sus şi tăie printre vertebre, depărtând apoi capul de restul trupului.

Khalil ţinu de păr capul care se legăna încet într-o parte şi-ntr-alta şi se uită la chipul lui Wiggins. Zise:

— Acum eşti în iad, domnule Wiggins, iar familia mea se bucură în paradis.

Khalil aruncă ferăstrăul, după care se ridică în picioare şi aşeză cu atenţie capul lui Wiggins în poala cadavrului. Apoi luă ranga şi o împinse pe gâtul despicat al lui Wiggins până ce o înfundă până la jumătate în trup.

Khalil părăsi avionul şi închise trapa de acces în urma lui. Încheie treaba lui Wiggins, aşezând cele două pene rămase sub cealaltă roată a avionului, astfel încât acesta să nu atragă atenţia în niciun fel.

Dacă informaţiile lui fuseseră corecte, avionul avea să stea pe loc până duminică seara, când domnul Chip Wiggins, care nu era însurat şi trăia singur, trebuia să revină la muncă pentru zborurile programate. Domnul Wiggins avea să întârzie – sau se putea spune că avea să ajungă mai devreme, deoarece nu părăsise nicio secundă aeronava – iar până ce avea să fie descoperit, el, Asad Khalil, va fi traversat deja continentul şi va fi tăiat alte nume de pe lista lui înainte să-şi dea seama cineva că a revenit în America.

Khalil traversă repede zona rampei şi trecu prin poarta de securitate. În câteva minute, ajunse în maşină şi ieşi din aeroport.

Se întoarse la hotelul Best Western şi-şi îndesă hainele însângerate sub pat, unde zăcea cadavrul lui Farid Mansur.

Khalil făcu un duş şi se schimbă cu altă bluză sport, pantaloni şi cămaşă, apoi îşi petrecu câteva ore citind Coranul. La ora şase dimineaţa se prosternă pe podea, cu faţa înspre est, spre Mecca, şi recită Fajr, rugăciunea din zori, în amintirea Domnului.

Apoi îşi adună bagajele, părăsi camera şi ieşi din hotel prin spate.

Puse geanta diplomat şi cealaltă geantă în portbagaj, iar sacul cu obiecte personale pe locul pasagerului şi străbătu înapoi drumul de zece minute până la aeroport.

La acea oră activitatea se intensificase, iar Khalil parcă pe un loc în apropiere de Sterling Air Charters. Îşi luă bagajele, încuie maşina şi intră în birourile companiei.

Un tânăr îşi ridică privirea de la birou şi întrebă:

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— Sunt domnul Demetrios şi am rezervat un zbor charter către New York, răspunse Khalil.

Tânărul se ridică şi replică:

— Da, domnule. Informaţiile dumneavoastră de facturare sunt aici, pregătite, piloţii sunt aici, pregătiţi şi ei, iar avionul este gata. Putem decola oricând sunteţi gata.

— Sunt gata, replică Khalil.

Partea a III-a

Nordul statului New York

CAPITOLUL 7

Skydiving.

Am făcut multe lucruri idioate în viaţa mea şi mi-ar fi greu să le înşirui în ordinea idioţeniei. Cu excepţia Numărului Unu. Skydiving. La ce m-oi fi gândit? Şi nici măcar nu puteam da vina pentru asta pe mădularul meu.

Dar *aș putea* să dau vina pe minunata mea soţie, Kate. Cu trei ani în urmă, când m-am căsătorit cu ea, nu ştiam că făcuse pe vremuri salturi din avion. Iar când mi-a mărturisit acest fapt, cam cu şase luni în urmă, credeam că spune *streetwalker*[1], o chestie pe care o puteam ierta. Ce nu pot ierta este faptul că a reuşit să mă determine să fiu de acord să mă apuc de acest aşa-numit sport.

Aşadar, iată-ne ajunşi – domnul şi doamna John Corey – la Aeroportul Sullivan County, care, în esenţă, se găseşte în mijlocul pustietăţii, mai sus de New York, la mare distanţă de terenul meu dejoacă din Manhattan. Dacă vă plac natura şi chestii dintr-astea, munţii Catskill arată drăguţ, iar acum era o duminică frumoasă din mai, cu cer limpede şi temperaturi plăcute. Cel mai important aspect pentru ceea ce ne aştepta era că vântul aproape că nu bătea; o zi perfectă să sari dintr-un avion. Se poate mai bine decât atât?

Arătând bine în costumul argintiu de salt, Kate îmi zise:

[1]Plimbăreţ (n.trad.)

— Sunt excitată.

— Bine. Hai să ne întoarcem la motel.

— Este prima dată când sar dintr-un Douglas DC-7B, replică ea.

— Şi pentru mine, am mărturisit eu.

— E o adăugare fabuloasă pe lista noastră de sărituri.

— Fabuloasă.

— Ăsta este ultimul DC-7B din lume care zboară.

— Nu mă surprinde.

M-am uitat la imensa şi vechea aeronavă cu patru motoare, care ocupa cea mai mare parte a rampei. Părea că nu fusese niciodată vopsită, cu excepţia unui fulger portocaliu care curgea de-a lungul fuzelajului, de la bot spre coadă. Bucăţile de aluminiu căpătaseră o nuanţă albastruie-cenuşie, cam ca la o cafetieră veche. Ca să întregesc imaginea cu cafetiera, toate geamurile acestei foste aeronave de lux fuseseră acoperite cu aluminiu – cu excepţia evidentă a parbrizului cabinei piloţilor, care cred că putea juca rolul acelui mic dispozitiv de filtrare din sticlă... în fine, avionul arăta ca un gunoi. Mi-am întrebat soţia:

— Cât de bătrână e chestia asta?

— Cred că e mai bătrână ca tine. E o bucată de istorie, adăugă Kate. Ca şi tine.

Kate e cu cincisprezece ani mai tânără decât mine, iar atunci când te însori cu o femeie cu atât de mult mai tânără, diferenţele de vârstă se mai fac remarcate din când în când, ca acum, când ea continuă:

— Sunt sigură că îţi aminteşti de avioanele astea.

De fapt, ţineam minte vag că văzusem acest gen de avion atunci când m-am dus la Aeroportul Idlewild – acum JFK – cu părinţii mei ca să conduc nişte cunoştinţe. Aveau pe atunci, în perioada dinaintea măsurilor antiterorism, un soi de punţi de observare pe care stăteai în picioare şi făceai cu mâna. Mare emoţie. Am dat glas amintirilor cu voce tare:

— Eisenhower era preşedinte.

— Cine?

Când am cunoscut-o pe Kate, cam cu trei ani în urmă, ea nu dădea dovadă de nicio înclinaţie către sarcasm şi o dată mi-a spus că ăsta era unul dintre cele câteva obiceiuri proaste pe care le căpătase de la mine. Corect, dă-i înainte, învinovăţeşte-l pe soţ. De asemenea, atunci când am cunoscut-o, nu înjura şi nu bea mult, dar toate astea s-au schimbat în bine sub patronajul meu. De fapt, m-a făcut să-i promit că o să reduc din băutură şi din înjurături, ceea ce am şi făcut. Din nefericire, chestia asta mi-a tăiat serios din şarmul personal şi m-a lăsat aproape fără replică.

Kate se născuse Katherine Mayfield într-un stat îngheţat de prin Midwest, iar tatăl ei era agent FBI. Doamna Corey încă îşi foloseşte numele de domnişoară la birou sau când vrea să pretindă că nu mă cunoaşte. Aşa cum am mai spus, treaba de care se ocupă Kate e aceeaşi cu a mea: Forţa de Intervenţie Antiteroristă şi, de fapt, noi suntem parteneri de lucru la fel cum suntem parteneri de viaţă. Una dintre diferenţele noastre profesionale este aceea că ea e agent FBI, ca tatăl ei, şi avocat, ca mama ei, iar eu sunt copoi. Sau, cum am mai spus, fost copoi, ieşit din activitate pe temei de invaliditate în proporţie de trei sferturi, situaţie care nu are, de fapt, darul de a mă transforma într-un handicapat, dar e un motiv suficient de bun pentru primirea unui cec constant în fiecare lună. Oficial, această dizabilitate este rezultatul faptului că am încasat trei gloanţe prost ţintite pe West 102nd Street, cu aproape patru ani în urmă. În realitate, *mă simt* bine, cu excepţia momentelor când beau prea mult şi scotch-ul ţâşneşte afară din organismul meu prin găurile făcute de gloanţe.

Kate îmi întrerupse şirul gândurilor:

— ATTF ar trebui să ne plătească pentru salturi, aşa cum face armata.

— Scrie un memoriu.

— Asta e o aptitudine importantă.

— Pentru ce?

Îmi ignoră întrebarea şi îşi îndreptă atenţia către cei şaizeci şi ceva de săritori care se agitau aiurea încoace şi încolo în costume de salt colorate aiuristic, bătând palma prosteşte sau verificându-şi harnaşamentele. Nimeni, şi când spun asta mă refer la *nimeni*, nu-mi atinge mie echipamentul, nici măcar nevastă-mea. I-am încredinţat literalmente viaţa mea şi ea mi-a încredinţat viaţa ei, dar nu se ştie niciodată când cucoanele au o zi proastă.

Kate răspunse cu întârziere la întrebarea mea:

— Teoria mea spune că stăpânirea unor aptitudini dificile precum saltul din avion sau alpinismul îţi insuflă încredere de sine la muncă, chiar dacă acea aptitudine nu se leagă direct de obiectul muncii.

Teoria *mea* spune că FBI-ul ar trebui, mai întâi, să stăpânească nişte aptitudini de bază poliţieneşti, cum ar fi folosirea sistemului de metrou sau urmărirea unui suspect fără să fie loviţi de un taxi. Dar nu mi-am expus teoria cu glas tare.

Conceptul acestei forţe de intervenţie reunite este acela de a crea sinergie alăturându-i pe agenţii federali – care par cu toţii să provină din Iowa, precum Lisa Sims, şi care cred că „trafic intens” înseamnă drumul cu maşina până la biserică – poliţiştilor din NYPD, care ştiu bine oraşul şi-şi petrec mare parte din timp bătând străzile. În practică, acest concept funcţionează de o manieră cam bizară. Există însă unele tensiuni şi câteva mici neînţelegeri printre reprezentanţii acestor două culturi extrem de diferite, iar acest fapt bănuiesc că se reflectă şi în căsnicia mea. Şi, poate, în atitudinea mea.

În fine, în vreme ce Kate se interesa ce se întâmplă cu colegii noştri de salt, m-am uitat la pilotul care stătea sub aripa avionului. Se zgâia la unul dintre motoare. Nu-mi place deloc când văd pe cineva făcând asta. Am comentat:

— Pilotul pare mai bătrân decât avionul. Şi la ce dracu’ se tot uită?

Kate privi o clipă cercetător avionul, apoi mă întrebă:

— John, începi cumva să…?

— Te rog să nu-mi pui la îndoială bărbăţia. De fapt, aşa a ajuns ea să mă determine să fiu de acord cu lecţiile de sărit din avion. Mă întorc imediat, i-am spus.

M-am dus la pilot, care avea o barbă tunsă, de culoarea avionului său de aluminiu. De aproape părea şi mai bătrân. Purta o şapcă de baseball Yankees care probabil acoperea un cap chel, o pereche de blugi şi un tricou pe care scria *„Beam Me Up, Scotty”*[2]. Amuzant.

Şi-a întors atenţia de la motorul din dreapta de pe exterior, cel care părea cam paradit, şi m-a întrebat:

— Te ajut cu ceva?

— Mda. Ai ceva pe suflet?

— Ce spui?

— Ai nevoie de o piesă de schimb?

— Ha? O… nu, doar verificam ceva. Se prezentă ca fiind Ralph şi mă întrebă: Sari azi?

„Care să fi fost primul tău indiciu, Ralph? Costumul de salt negru cu albastru? Poate rucsacul cu paraşuta de pe spatele meu sau poate casca din mâna mea.” I-am răspuns:

— Spune-mi tu.

Îmi înţelese ironia şi zâmbi.

— Hei, nu te lăsa păcălit de aerul păsării ăsteia bătrâne.

Nu eram sigur dacă se referea la avion sau la el însuşi. I-am zis:

— Picură ulei din motoare.

I-am atras atenţia asupra bălţilor de ulei de pe asfalt.

Ralph îmi dădu dreptate:

— Dap. Ulei. Avioanele astea vechi cu propulsoare înoată în ulei, mă informă el. Când vine vremea să mai adăugăm, pompăm din bidoanele de cincizeci şi cinci de galoane, mă asigură. Probleme sunt când *nu vezi* ulei.

— Ai inventat chestia asta?

---

[2] „Teleportează-mă, Scotty”, celebră replică din serialul TV *Star trek.* (n.tr.)

— Hei, voi aveţi paraşute. Eu nu am. Singurul lucru care ar trebui să vă îngrijoreze pe voi este cum ajungeţi acolo sus. Eu sunt cel care trebuie să aterizeze cu fierul ăsta nenorocit.

— Bun argument.

Mă informă mai departe:

— Asta a fost, pe vremuri, un avion de linie American Airliner de lux.

— Greu de crezut.

— L-am cumpărat pe nasturi şi l-am transformat pentru transportul de mărfuri.

— Deşteaptă mişcare.

— E prima dată când transport săritori din avion.

— Păi, mult noroc atunci.

— Voi cântăriţi mai puţin, dar marfa nu pune întrebări.

— Şi marfa nu se aruncă singură de la cinci mii de metri înălţime.

Râse.

Îşi târşi pe-acolo picioarele alt individ şi mai bătrân, cu care Ralph se apucă să discute cam un minut despre lucruri pe care nu le înţelegeam, dar care nu sunau bine. Apoi bătrânelul ăsta se târî de-acolo, iar Ralph îmi spuse:

— Ala e Cliff. E inginerul meu de zbor.

Eu credeam că e bunicul lui Ralph.

Ralph mă informă mai departe:

— Avionul nu are computere la bord, aşa că e nevoie de trei membri ai echipajului în cabină ca să piloteze pasărea asta bătrână. Unul ca să piloteze, şi doi ca să-i mişte aripile, glumi el.

Am zâmbit politicos.

— Cliff manevrează supapa de admisie a motorului, sistemul de control al mixturii ulei-kerosen şi toate chestiile astea, continuă el. Individul e o specie pe cale de dispariţie.

Speram să nu dispară după decolare.

Înainte să-l întreb dacă el şi Cliff îşi puseseră baterii noi

la stimulatoarele lor cardiace, o fată care părea să nu aibă mai mult de doisprezece ani, îmbrăcată în blugi şi hanorac, veni la noi şi îi spuse pilotului.

— Ralph, eu şi Cliff ne-am terminat inspecţia. Pare în regulă.

— Bine, replică Ralph. O să te las pe tine să decolezi.

„Ce?”

Ralph îşi aminti de bunele maniere şi îmi spuse:

— Ea e Cindy. Astăzi este copilotul meu.

Probabil că l-am auzit greşit, aşa că am ignorat cele spuse şi m-am întors la Kate, care discuta cu unul dintre tipii din aşa-zisul nostru club, un puţoi pe nume Craig care dorea cu disperare să o reguleze pe nevastă-mea.

Când mă zări apropiindu-mă, i se stinse de pe mutră zâmbetul ăla cretin, iar Kate îmi zise:

— Eu şi Craig discutam programarea pentru salturile din următoarele câteva săptămâni.

— Asta îl făcea pe Craig să zâmbească?

După câteva clipe de tăcere, Craig îmi zise:

— Kate tocmai îmi spunea că ţi-ai făcut oarece griji în legătură cu avionul.

— Da, dar aş putea reduce greutatea la decolare trimiţându-te pe tine la spital.

Craig se gândi la cele auzite, după care se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

— Remarca asta a fost cu totul nelalocul ei, îmi zise doamna Corey.

— De ce i-ai spus că îmi fac griji în privinţa avionului?

— Eu… el a întrebat de ce vorbeai cu pilotul şi eu… Ridică din umeri, apoi zise: Îmi pare rău.

Eram cu adevărat ofticat, aşa că am spus:

— Discutăm despre asta după salt.

Nu-mi răspunse, ci se mulţumi să mă anunţe:

— Începem să ne adunăm pentru îmbarcare.

Am observat că grupul nostru începea să se apropie de aeronavă. Semăna cu o gaşcă de idioţi fericiţi şi excitaţi, în

contrast izbitor cu paraşutiştii militari, care au un aer suficient de sobru şi de hotărât atunci când se îmbarcă. Paraşutiştii militari au o misiune; săritorii cu paraşuta se distrează. Eu nu mă distrez. Aşa că, probabil, sunt în misiune.

De fapt, ţineam pistolul meu Glock de 9 mm într-un buzunar închis cu fermoar, iar Kate îşi ducea Glockul ei calibru 40. Cândva, cineva va trebui să-mi explice de ce poliţiştii şi agenţii FBI poartă acelaşi gen de armă, dar cu calibre diferite. Dacă eu rămân fără muniţie în timpul unui schimb de focuri? „Kate, pot să împrumut nişte gloanţe de la tine?” „Îmi pare rău, John, dar gloanţele mele sunt mai mari decât ale tale. Nu vrei nişte gumă de mestecat?”

În orice caz, nu aveam nevoie de arme pentru saltul din avion, dar, aşa cum spune regulamentul, nu ne puteam lăsa armele la motel şi nici măcar în portbagajul maşinii. Dacă îţi pierzi arma sau ţi-e furată, atunci cariera ta este pusă în mare pericol. Ca atare, mergeam permanent înarmaţi. Hei, la urma urmei puteau exista urşi în zona de aterizare.

Ne-am apropiat mai mult de avion, iar Kate mă luă de mână şi îmi zise:

— Hai să facem saltul ăsta şi să sărim peste următoarele două.

— Am plătit trei, sărim trei.

Hai să decidem când ajungem la sol. Cred că aş prefera să merg să caut antichităţi, sugeră mai departe.

— Decât să merg după antichităţi, mai degrabă sar din avion.

Ea zâmbi şi îmi mângâie mâna. Ştia că încă sunt ofticat. Uneori fructifici astfel de situaţii ca să ai parte de nişte sex oral. Alteori, ca acum, le laşi să treacă. Aşa că am spus:

— O să ne hotărâm pe loc.

Un tip de la clubul de skydiving stătea pe pista de decolare şi organiza oamenii pe grupurile lor de salt. Din câte înţelegeam, vor fi două grupuri mari ieşind în masă ca

să încerce o formaţie asupra căreia se puseseră de acord dinainte. Voiau să stabilească nu-stiu-ce record. Cum ar fi acela de Cel mai mare cerc de tâmpiţi zburători.

Kate avea suficientă experienţă ca să se alăture oricăruia dintre grupuri, dar eu nu, aşa că împreună cu Kate aveam să sărim cu alţi câţiva solitari şi câteva grupuri de doi sau trei. Deşi, tehnic vorbind, eu nu mai aveam nevoie de un îndrumător de sărituri pentru salturile mele solo, Kate avea să fie îndrumătorul meu, ca să putem face împreună câteva exerciţii în timpul căderii libere. Cândva, aveam să ajung suficient de calificat pentru a face parte dintr-o mare formaţie care arată ca un bătător de ouă zburător.

De fapt, îmi plăcea căderea liberă pentru că nu trebuia să depun efortul de a mă concentra să fac manevre încercând să mă ţin de mână cu tot soiul de străini. Rezistenţa aerului în vreme ce eu picam în gol cu peste 160 de kilometri pe oră îmi îngăduia să-mi postez corpul şi braţele astfel încât să pot frâna sau accelera, ba chiar să mă rostogolesc sau să fac loopinguri, astfel încât aveam mai degrabă senzaţia că zbor decât că sunt în picaj. Mă făcea realmente să mă simt mai Superman decât eram deja.

Tipul de la clubul de skydiving stătea acum în dreptul scărilor rulante care duceau spre deschizătura mare pentru mărfuri din partea din spate a fuzelajului. Ţinea în mână un tabel, cu ajutorul căruia verifica numele săritorilor care se adunau.

În vreme ce ne apropiam de tipul cu tabelul, am întrebat-o pe Kate:

— Stăm la clasa întâi?

— Da, până ce sărim din avion.

Am ajuns lângă tipul cu tabelul şi am anunţat:

— Corey. Domnul şi doamna.

Omul îşi consultă tabelul şi zise:

— Bine… aici sunteţi. Salt în doi, stadiul trei. Puteţi urca

la bord acum. Mergeţi până în faţă. Rândul doi.

— La zborul ăsta se serveşte prânzul?

Tipul cu tabelul se uită la mine, dar nu-mi răspunse. Îmi zise altceva:

— Vă urez un salt bun şi în siguranţă, domnule Corey.

„Ce-ai zice de o aterizare în siguranţă?”

Kate o luă înainte pe scările portabile metalice, iar eu am urmat-o în cabina întunecată şi cavernoasă.

Când zbor cu o cursă comercială, îmi place întotdeauna să văd la bord maici şi membri ai clerului. Dar şi paraşutele sunt bune. Cu toate astea, mă cuprinse brusc o senzaţie de rău. Lucrez în cadrul forţelor de menţinere a ordinii de peste douăzeci de ani şi ceea ce spun sună a clişeu, dar mi-am dezvoltat un al şaselea simţ în privinţa necazurilor şi a pericolelor. Exact aşa mă simţeam acum.

CAPITOLUL 8

Kate o luă înainte, către botul avionului.

După cum am spus, geamurile fuseseră acoperite cu folie de aluminiu, aşa că în cabină era mai întuneric decât mă aşteptasem. De-a lungul pereţilor laterali fuseseră montate câteva lumini slabe, care puneau în evidenţă faptul că interiorul fusese complet golit pentru a transforma fostul avion de linie într-unul de marfa. Se părea că vom sta pe jos, ca nişte mărfuri.

Singura lumină suplimentară din cabină provenea de la soare, care intra, din spate, prin trapa pentru marfa a avionului, şi din faţă, prin parbrizul din cockpitul echipajului de zbor. Cabina piloţilor, după cum am observat, nu avea uşă, ci doar un coridor deschis prin sasul interior de trecere. Obişnuita uşă care preîntâmpina deturnarea avionului nu exista – şi de ce ar fi existat? Dacă eram deturnaţi, puteam sări cu toţii din avion.

Pe podea am zărit inele de prindere despre care bănuiam că erau folosite la asigurarea paleţilor cu marfă, dar care acum asigurau doar nişte sfori de nailon de care să ne ţinem.

Cabina era largă de doar circa trei metri, ceea ce prin o mie nouă sute cincizeci şi ceva însemna ditamai avionul. Primii patru săritori urcaseră deja la bord şi şedeau pe podea cu faţa spre noi, strânşi laolaltă de-a latul cabinei.

Pe pereţi se vedeau etichete cu numere lipite, aşa că am

găsit cu uşurinţă rândul doi, care se găsea, logic, imediat în spatele rândului unu.

Kate mă întrebă:

— Babord sau tribord?

— Iau eu babordul. Ia tu locul de la fereastră, am adăugat.

Se aşeză aproape de perete pe partea stângă, iar eu m-am aşezat lângă ea, cu mâna strângând sfoara de prindere a mărfurilor.

— Prinde-ţi centura de siguranţă, i-am zis.

— Ai terminat cu remarcile tâmpite?

— Aşază-te în poziţie dreaptă pentru decolare.

Cei doi oameni care urcară după noi – un tip şi o fată – se aşezară pe locurile din partea dreaptă a rândului doi, iar rândurile din spate începură şi ele să se umple.

Am privit în jur, prin cabină. Trapa pentru marfa, aşa cum observasem la intrare, era extrem de largă, dar acum am văzut şi că nu exista uşă – doar acea deschidere mare. I-am atras atenţia lui Kate asupra acestui fapt, iar ea mă lămuri că echipajul fusese nevoit să scoată uşa pentru acest salt deoarece nu putea fi operată în plin zbor – era ca o scoică deschizându-se înspre afară – iar uşa mai mică de intrare, de lângă deschizătură, era largă doar cât să treacă o persoană, îmi explică mai departe:

— Săritorii în grup au nevoie de cât mai mult spaţiu posibil ca să sară în masă.

M-am gândit la asta şi am zis:

— O să fie frig şi zgomot aici fără o uşă.

— Foarte zgomotos. Nu voi fi în stare să te aud, adăugă veselă.

— Stai mai aproape. Hei, cum se numeşte tipul ăla italian? am întrebat-o.

— *Care* tip italian?

— Cel al cărui nume ar trebui să-l urlăm în vreme ce sărim.

— John, ce…?

— Ştii tu… A! Geronimo!

Câteva capete se întoarseră către noi, iar Kate se apropie mai mult de perete şi privi în gol în locul unde ar fi trebuit să fie geamul.

Săritorii continuau să urce la bord. Paraşuta mea de şaptesprezece kilograme îmi dădea dureri de spate în poziţia în care şedeam, iar fundul meu, compus doar din muşchi, fără grăsime, începea să resimtă podeaua dură. Chestia asta chiar e nasoală rău.

E ca la schi – ştiţi la ce mă refer? O excursie îndelungată în mijlocul pustietăţii, o grămadă de echipamente scumpe, eşti înconjurat de nişte pămpălăi fanatici care cred că se distrează de minune aşteptând la nesfârşit; apoi urmează câteva minute de fiori produşi de adrenalină – sau de groaza pură – şi totul se termină. Cam ca sexul.

Prima mea soţie, Robin, care era tot avocat (îmi place să regulez avocaţi ca să mai schimb monotonia vieţii) practica schiul, însă a fost o căsătorie-aperitiv, care a ţinut o clipă, aşa că nu am depăşit niciodată pantele de începător înainte ca ea să iasă fericită cu schiurile din viaţa mea. Acu’ sunt un paraşutist dat dracului. Ce vreau să spun e că mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii mele profesionale în situaţii periculoase – o fi vreo cale să mă relaxez şi eu?

— John?

— Da, dragă?

— Un salt, după care mergem acasă.

— Iubito, vreau să trec pe răboj *trei* salturi dintr-un DC-7B astăzi.

— O să-mi scrântesc glezna la aterizare, iar tu şi un paramedic mă veţi ajuta să ajung la maşină.

Mă simţeam un piculeţ vinovat acum, aşa că am spus:

— Nu, nu. Chiar îmi place chestia asta. O să am grijă cum mă port. Hai să ne distrăm.

— M-ai pus într-o situaţie stânjenitoare în faţa lui Craig.

— Cine e Craig? „A, tipul care vrea să ţi-o tragă”. O să-

mi cer scuze lui Craig diseară când o să ieşim la băut. „O să-l înghesui bine în toaleta bărbaţilor. La asta mă pricep cel mai bine”. Bine? Hei, abia aştept petrecerea de după salt. Minunatul grup de săritori.

Ea mă studie atent cu privirea, căutând semne de nesinceritate.

L-am văzut pe Craig venind spre noi şi trecând printre săritori. Era un soi de ofiţer al clubului şi, ca atare, avea responsabilităţi oficiale, care includeau verificarea faptului că toată lumea era fericită, era aşezată cum trebuie şi nu-şi uitase paraşuta.

Doream să-mi cer scuze faţă de Craig – şi faţă de Kate – pentru remarca mea nepotrivită, aşa că i-am strigat:

— Hei, Craig! Hai să lansăm pasărea asta. O să avem parte de un salt al naibii de tare astăzi, frate!

Craig schiţă un zâmbet vag în direcţia mea şi îşi continuă drumul în cabina piloţilor.

M-am uitat la Kate, care îşi ţinea ochii închişi. Mi-am făcut o însemnare în jurnalul meu din minte: „Craig trebuie urmărit. Posibil terorist”.

Tipul cu tabelul intră în cabină ca să verifice numele şi grupurile. La naiba, ce se întâmplase cu responsabilitatea personală? Dacă nu ştii cărui grup îi aparţii sau cu cine ar trebui să fii, poate că n-ar trebui să practici un asemenea sport.

Oricum, tipul cu tabelul ajunse la rândurile din faţă şi verifică din nou numele şi poziţiile noastre.

Craig ieşi din cabina piloţilor şi îl întrebă pe tipul cu tabelul:

— Cum arată, Joe?

— Avem doi care au renunţat şi un înscris de ultimă oră pentru un total de şaizeci şi trei de săritori, răspunse Joe.

— Bine, rosti Craig. Probabil o să mai pierdem câţiva la al doilea salt.

„Ce?”

— Pilotul e gata când suntem şi noi, continuă Craig.

Am observat că Joe nu purta un costum de salt sau o paraşută, aşa că am dedus că el rămânea la sol, în cazul în care se întâmpla ceva neplăcut. Mi l-am imaginat tăind şaizeci şi trei de nume în vreme ce avionul se înfigea în sol. Ghinion pentru persoana venită în ultima clipă. Între timp, unul dintre cei care nu veniseră la timp apare gâfâind şi spune: „Am fost prins în trafic. Am ajuns prea târziu?” *Soarta.*

Joe se dădu jos din avion, iar Craig se îndreptă spre locul lui printre săritorii de grup, dar se răsuci spre mine şi zise:

— Presupun că o să efectuezi toate trei salturile astăzi, John.

I-am replicat cu entuziasm:

— Hei, Craig, sunt aici ca să *sar!* Apoi l-am informat: Îţi fac cinste cu o bere diseară.

Craig îi aruncă o privire lui Kate, apoi se întoarse şi îşi găsi loc pe podea în apropiere de deschizătura fuzelajului. Nu purta cască şi am observat că avea o porţiune mare fără păr în zona cefei.

De fapt, cei mai mulţi participanţi nu purtau căşti în acel moment, deşi câţiva şi le îndesaseră pe cap. Un tip se urcase la bord cu casca pe cap şi, în locul ochelarilor pe care îi poartă cei mai mulţi săritori cu paraşuta, avea o apărătoare de protecţie colorată şi lăsată în jos. Ca poliţist, chestiile precum căştile de motociclist cu paravane de protecţie a feţei sau măştile de schi îmi atrag automat atenţia. Însă nu mă găseam într-o dispoziţie deplină de poliţist, aşa că nu mi-am bătut capul cu observaţia făcută.

Cabina era inundată de un puhoi de vorbe, punctat de râsete ocazionale. Am observat că Craig sporovăia cu o doamnă foarte drăguţă care şedea alături de el. Probabil că porcul întocmise el însuşi ordinea de salt ca să o poată ţine de mână în aer.

Fusesem burlac cea mai mare parte a vieţii de adult şi nu aş fi putut rata o asemenea ocazie în fine… poate

uneori, cu puţin – dar cu siguranţă că nu-l invidiez pe Craig, despre care sunt convins că e singur şi care, probabil, n-ar reuşi să şi-o pună nici în bordel, chiar de-ar avea buzunarul înţesat de bancnote de cincizeci. Kate mi-a făcut cu siguranţă viaţa… mai… foarte… incredibil… complet…

— John.

— Da, iubito?

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

I-am mângâiat mâna.

Kate nu fusese niciodată măritată, aşa că nu avea de unde să ştie dacă eu eram un soţ normal. Asta a ajutat căsnicia noastră.

Am auzit unul dintre motoare pornind, apoi altul, apoi ultimele două. Mi-am imaginat-o pe Cindv în cabina piloţilor spunându-i lui Ralph: „Deci toate ventilatoarele astea se învârt acum”.

Iar Ralph replicându-i: „Foarte bine, dulceaţă. Acum trebuie să pornim spre pistă. Ia-ţi picioarele de pe frână, dulceaţă”.

Şi, iată, ne-am pus în mişcare. Zgomotul motoarelor era asurzitor, iar avionul părea să scheaune şi să geamă în vreme ce vira spre pistă.

Eram suficient de aproape de cabina piloţilor ca s-o aud pe Cindy întrebând:

— Ralph, pot decola de aici?

— Nu, dragă, aşteaptă până ajungem pe pistă.

Poate că îmi imaginam toate astea.

Am mers aşa un minut sau două, apoi am virat şi am oprit la capătul pistei. Cindy ambală motoarele (ţinând minte să ţină picioarele pe frână), iar bătrânul avion începu să vibreze şi să se încordeze ca un sprinter, gata să se năpustească pe lunga întindere de asfalt negru.

Oare auzisem o scăpare în turaţia unuia dintre motoare? Auzisem un rateu? Cliff, măreşte volumul căştii tale.

Auzeam ceva convorbiri radio venind dinspre cabina piloţilor, iar Cindy replică:

— Bună, turnule. Pot folosi, să zicem, întreaga pistă?

Bine, glumeam doar.

Avionul începu să ruleze, prinzând viteză, iar eu îl simţeam cum se face mai uşor în vreme ce se apropia de viteza de decolare.

Înainte să-mi dau seama, avionul pivotă şi ne-am trezit în aer.

Cindy strigă:

— Ralph! Am reuşit! Am reuşit! Ce fac acum?

Avionul îşi ridică botul şi noi ne ţineam de corzi. Apoi Kate îşi puse braţul în jurul umerilor mei, mă trase mai aproape şi îmi spuse la ureche:

— Îmi place să împărtăşim aceleaşi lucruri.

Mda. Data viitoare vom împărţi unul dintre trabucurile mele.

Avionul DC-7B se aplecă spre dreapta, câştigând altitudine, înscriindu-se, în acelaşi timp, într-un viraj larg, ca o spirală. Zona de aterizare, o pajişte mare şi, sper eu, fără urşi, nu era departe de latura vestică a aeroportului, aşa că în mare parte zborul de treizeci de minute urma să fie vertical, până ce ajungeam la 4 500 de metri altitudine.

Am observat că supraveghetorul de grup şedea în apropiere de trapa din spate a avionului, cu un soi de dispozitiv de comunicaţii în mână, pe care am presupus că îl folosea la comunicarea cu cabina piloţilor, ca să-i poată anunţa pe aceştia când a sărit toată lumea.

M-am întrebat dacă Cindy ştia că era vorba de un salt cu paraşutele. Adică mi-o puteam imagina intrând în cabina mare, uluită să vadă că toată lumea dispăruse, apoi repezindu-se înapoi în cabina piloţilor şi strigând: „Ralph! Cliff! Au căzut toţi din avion!

Kate îşi lipi buzele de urechea mea şi zise:

— Mă bucur să te văd zâmbind.

După care îmi dădu un sărut umed.

I-am mângâiat mâna şi am sărutat-o pe obraz.

Acum, că ajunsesem sus, abia aşteptam căderea liberă şi simpatica plutire a paraşutei până la sol. Chiar este un spectacol, iar din punct de vedere statistic era mai puţin periculos decât ceea ce făceam eu în fiecare zi ca să-mi câştig existenţa.

CAPITOLUL 9

În cabină se lăsase frigul acum. Toţi îşi puseseră căştile şi mănuşile.

M-am răsucit către Kate şi am suflat înspre ea. Ea suflă înapoi înspre mine şi zâmbi.

Avionul îşi continuă urcuşul în spirală.

— John?

— Da, dragă?

Îşi lipi gura de urechea mea şi zise:

— Parcurge în minte secvenţa de manevrare pe care am discutat-o. Pune-mi toate întrebările pe care vrei să mi le pui.

— Ce culoare are paraşuta ta?

— Când te stabilizezi, trebuie să te uiţi la mine.

— Îmi place să mă uit la tine.

— Nu te-ai uitat la mine data trecută.

— Am mai făcut asta şi înainte?

— N-ai vrea să ne ciocnim în cădere liberă.

— Ar fi rău.

— O să facem câteva exerciţii, aşa cum am discutat, după care voi iniţia separarea.

La fel ca soţia mea dinainte. Am divorţat în şase luni.

— Ne vom deschide amândoi paraşutele la opt sute de metri. Ţine-ţi privirea pe altimetru. Trebuie să păstrezi minim un treizeci de metri distanţă între noi, îmi reaminti. Nu vrem să ni se încurce paraşutele.

Am bătut uşor cuţitul-cârlig pentru urgenţe din harnaşamentul meu şi am zis:

— Îţi pot da drumul.

Ea continuă, recapitulând răbdătoare alte câteva mici detalii care aveau de-a face, în cea mai mare parte, cu siguranţa şi cu supravieţuirea.

După câte am înţeles, Kate era foarte curajoasă sărind alături de un novice. Novicii provocau accidente. Accidentele generau o moarte sigură.

— Am priceput. Am priceput, am asigurat-o.

Am tăcut amândoi, în vreme ce avionul îşi continua urcuşul.

Am aruncat o privire asupra altimetrului digital de la încheietura mâinii mele stângi. Trei mii trei sute de metri.

Cum naiba de am ajuns aici? Ei bine, m-am înscris la şcoala de paraşutism, asta a fost prima mea greşeală.

Era noiembrie trecut, după ce eu şi Kate am rezolvat cu succes ciudatul caz al lui Bain Madox, geniul răului menţionat anterior, care dorea să pornească un război nuclear, dar care, altfel, era un individ plăcut.

Şefii noştri de la ATTF propuseseră să ne luăm câteva săptămâni de concediu ca dovadă a aprecierii lor pentru faptul că noi salvasem planeta de la anihilarea nucleară. De asemenea, cazul fusese extrem de sensibil, aşa că şefii şi-au dorit ca noi să dispărem din oraş şi să stăm departe de presă. Kate propusese Florida, iar eu am început să car bagajele la maşină. Apoi a apărut chestia cu salturile cu paraşuta şi, fără să aprofundez o asemenea discuţie interesantă, m-am trezit curând într-un Holiday Inn, vizavi de o şcoală de skydiving din Deland, Florida.

Ca tot ce are legătură cu sportul ăsta, Deland se găseşte în mijlocul pustietăţii, departe de plaja şi palmierii imaginaţi de mine.

Kate se înscrise la curs de zece zile pentru reîmprospătarea cunoştinţelor, iar eu am descoperit că ea deţine o licenţă de tip C a Asociaţiei Paraşutiştilor din

Statele Unite (USPA), fapt care o califică drept instructor de salturi cu paraşuta. Mi-aş fi dorit să ştiu asta înainte de a mă culca cu ea.

Cât despre mine, am urmat un curs de bază de două săptămâni, care a început, din fericire, la clasă, dar a progresat repede la o înălţime de patru mii de metri şi la ceva denumit cădere liberă accelerată, care însemna că doi tipi mari, pe nume Gordon şi Al, săreau alături de mine şi cădeam tustrei prin aer, cu ei doi ţinându-se de echipamentul meu. Am primit şaizeci de secunde de instrucţiuni înainte ca ei să se împingă departe de mine, făcându-mi cu mâna şi lăsându-mă să cad singur prin spaţiu.

De la acele două săptămâni minunate petrecute în Florida am efectuat poate o duzină de salturi de weekend şi aşa mi-am câştigat licenţa USPA de tip A, care îmi permite să fac salturi solo şi să încep unele exerciţii de bază cu un instructor de salt, care astăzi avea să fie norocoasa doamnă de lângă mine.

Motoarele îşi schimbară ritmul şi eu m-am uitat la altimetru. Patru mii cinci sute de metri.

Am comentat:

— Suntem la altitudine de croazieră. Curând o să înceapă să servească băuturi.

— De fapt, vom părăsi avionul în scurt timp.

Chiar atunci, supraveghetorul le strigă celor din primul grup să se scoale şi să se pregătească.

Imediat începu un iureş de activitate în cabină, căci aproximativ douăzeci de săritori aflaţi cel mai aproape de uşă se ridicară şi îşi ajustară echipamentele, apoi începură să se plaseze, după cum exersaseră de atâtea ori, în faţa trapei deschise în fuzelaj.

Avionul păru să încetinească, apoi, după o comandă a liderului de echipă, cei din grupul unu începură să sară repede din avion şi dispărură în tăcere în vidul mortal. Sau, după cum s-ar mai putea spune, săriră fericiţi în cerul

albastru şi limpede. Mă rog.

Avionul se întoarse către zona de lansare şi al doilea grup mare de săritori se ridică şi procesul repetându-se până ce două treimi din avion se goli, cu excepţia supraveghetorului.

Era cam ciudat. Vreau să spun că doar cu câteva minute înainte avionul era plin, iar acum mă holbam doar la podeaua goală. Unde dispăruse toată lumea?

Kate mă informă:

— Există un cameraman la sol şi alţii în fiecare grup. Abia aştept să văd salturile alea înregistrate, continuă.

Am rămas aşezaţi, în vreme ce avionul porni să pivoteze din nou către zona de lansare.

Câteva minute mai târziu, supraveghetorul ne făcu semn că mai aveam două minute, iar ultimul grup, compus din săritori solitari şi grupuri mici, se ridică în picioare, inclusiv eu şi instructorul meu de salt.

Supraveghetorul se uită la noi şi ridică un deget, iar eu am fost bucuros că nu era degetul mijlociu.

În faţa noastră erau cam zece oameni aliniaţi pentru salturile lor de două sau trei persoane, iar în spatele nostru erau patru persoane pentru salturi solitare. Ne-am pus cu toţii ochelarii de salt sau ne-am lăsat în jos ecranele de protecţie, după care am efectuat o ultimă inspecţie a echipamentelor.

Cele două grupuri mari de săritori ajunseseră între timp la sol şi îşi strângeau paraşutele, se îmbrăţişau şi se felicitau sau se urcau în autobuzele care aveau să-i ducă înapoi pentru al doilea salt. M-a încercat un rar moment de empatie în vreme ce stăteam hotărât să-mi urmez colegii de club în vid şi speram sincer ca ei să fi stabilit acel record pe care îl încercau şi că aterizaseră cu toţii în siguranţă. Chiar şi Craig. Auzi asta, Dumnezeule?

Supraveghetorul strigă:

— Gata! După care strigă: Plecaţi!

Săritorii din faţa mea începură să sară în grupuri

aranjate dinainte de doi sau trei, cu câte o scurtă pauză între ei.

Cuplul care şezuse lângă noi pe partea dreaptă a rândului doi se găsea în faţa lui Kate şi a mea, şi urmau la sărit. M-am apropiat de trapa din fuzelaj, am simţit bătaia vântului şi am văzut câmpul verde cu pete cafenii la aproape cinci mii de metri sub noi. Dacă mă lua vertijul şi cădeam din avion?

Cuplul din faţa noastră se apucă de mâini şi păşi la unison, apoi cei doi literalmente săriră împreună din avion – ca nişte iubiţi, mi-am zis eu, sărind în… în fine, sărind într-o piscină.

Am păşit înspre trapă. Vedeam câţiva oameni în cădere liberă, ceea ce constituie o privelişte foarte ciudată. Am mai văzut câteva paraşute colorate deschizându-se şi brusc am vrut să sar – să zbor prin văzduh cu viteza unui vultur în picaj, apoi să plutesc alene spre sol.

Eram gata să fac saltul, dar am simţit o mână pe umăr şi mi-am întors capul ca să o văd pe Kate zâmbindu-mi. I-am întors zâmbetul.

Am observat acum că săritorul solitar din spatele lui Kate o înghesuia mai mult decât ar fi trebuit. Era nevoie să-i lase spaţiu ca să sară din avion înainte ca el să sară. Poate că era emoţionat.

Supraveghetorul zise ceva şi mi-am dat seama că eu ţineam spectacolul în loc.

M-am întors către trapă şi fără să mă gândesc prea mult la ceea ce urma să fac – şi fără să strig Geronimo – am sărit cu faţa înainte, lăsând podeaua solidă a avionului în urma mea. Iată-mă acum, în picaj prin văzduh.

Însă mintea mea rămăsese în avion şi mă străfulgerară două gânduri: Kate strigase ceva chiar atunci când picioarele mele părăseau avionul, iar tipul din spatele ei era acelaşi tip pe care îl observasem mai devreme în costumul negru şi ecranul mare de protecţie pentru faţă. Era în faţa noastră, aşa că ar fi trebuit să sară înaintea

noastră. De ce ajunsese după noi?

CAPITOLUL 10

Chiar şi cu casca acoperindu-mi urechile, mugetul vântului părea zgomotul unui tren de marfă care trece cu viteză fix prin creierul meu.

Mi-am forţat trupul să păstreze o poziţie arcuită, apoi am întins braţele şi picioarele, iar şuvoiul de aer a început să-mi stabilizeze căderea.

Cădeam acum cu 180 de kilometri pe oră, ceea ce reprezenta viteza maximă pentru poziţia trupului meu.

Mă aşteptam să o văd pe Kate apărând în dreapta mea, aşa cum plănuisem, dar când n-am văzut-o, mi-am răsucit capul spre dreapta şi în sus, dar tot nu am zărit-o. Mişcarea mi-a alterat aerodinamica şi am început să mă rotesc în altă direcţie decât cea pe care mă lansasem. Am revenit repede la poziţia mea stabilizată, cu trupul uşor îndoit şi cu braţele şi picioarele întinse simetric. Am început să mă stabilizez din nou. „Unde naiba era Kate?”

Tocmai când eram pe punctul de a încerca să arunc o nouă privire, am văzut-o cu coada ochiului apropiindu-se de mine. Chestia asta ar fi trebuit să se petreacă mult mai devreme, iar ea ar fi trebuit să se afle mult mai aproape de mine ca să ne efectuăm exerciţiul. Aveam senzaţia că îşi întârziase saltul cu o secundă sau două. Dar de ce?

Kate se găsea acum cam la cincizeci de metri depărtare de umărul meu drept şi l-am văzut alături pe săritorul în negru – cel despre care credeam că era prea aproape de

ea în avion. Mi-am dat seama că el, de fapt, se ţinea de ea. „Ce naiba…?”

Individul îşi ţinea braţul drept înfăşurat în jurul ei şi părea că s-a agăţat de cureaua de pe partea stângă a costumului ei de zbor cu mâna lui stângă. Am mai văzut că îşi ţinea ambele picioare înfăşurate în jurul picioarelor ei.

Căzeau mai repede decât mine, din pricina greutăţii lor combinate şi a modului în care erau orientate trupurile lor în curentul de aer. În decurs de câteva secunde, ajunseră sub mine, căzând şi mai abitir.

Nu-mi venea să cred ce vedeam, iar inima începu să-mi bată cu putere. Ce naiba era chestia asta? Poate, mi-am zis eu, unul dintre cei doi avusese o problemă şi se agăţase de celălalt. Poate că tipul intrase în panică sau cumva se prinsese de săritorul nepotrivit pentru exerciţiu, sau – nu înţelegeam nimic din toată povestea asta.

Kate şi individul ajunseseră acum la câteva sute de metri sub mine, continuându-şi picajul liber în ritm accelerat. Mi-a trecut prin minte că individul ăsta poate încerca să se sinucidă şi, din cine ştie ce motiv pervers, o lua şi pe Kate cu el.

Apoi am văzut paraşuta-pilot răsărind din rucsacul lui Kate şi aceasta s-a deschis complet. Paraşuta-pilot scoase paraşuta principală din rucsac, iar aceasta începu să se umple cu aer.

Slavă Domnului.

Paraşuta albă cu semne roşii a lui Kate era acum complet deschisă, iar picajul ei rapid se sfârşi cu o smucitură care îi reduse viteza la circa trei sute de metri pe minut. În vreme ce eu îmi continuam picajul liber, vedeam că individul continua să stea agăţat de ea, amândoi legănându-se sub paraşuta ei.

Am trecut pe lângă ei într-o fracţiune de secundă, apoi, în urma antrenamentului şi din pur obicei, am aruncat o privire la altimetrul digital de pe încheietura mâinii. *2 600 de metri.* De ce îşi deschisese Kate paraşuta atât de

repede? Am înşfăcat mânerul de tragere, mi-am arcuit corpul şi am privit în jur ca să mă asigur că mă aflam la distanţă de alte paraşute – apoi am tras de mâner.

Am efectuat numărătoarea cerută – *o mie*, *două mii* – aşteptând să văd dacă e nevoie să apelez la paraşuta de rezervă. M-am uitat peste umărul drept, aşa cum fusesem instruit, şi am văzut paraşuta pilot desfăşurându-se în sus. M-am întors şi am simţit o smucitură când paraşuta-pilot s-a umplut cu aer, apoi altă smucitură când paraşuta-pilot a tras paraşuta principală afară din rucsac.

M-am uitat în sus ca să am confirmarea vizuală că frânarea rapidă pe care o simţeam se datora cu adevărat faptului că paraşuta mea principală se desfăşura şi că nu aveam nevoie de paraşuta de rezervă.

Acum, că deţineam controlul deplin, am cercetat spaţiul din jurul meu ca să văd dacă Kate şi individul mă prinseseră din urmă.

I-am zărit pe cei doi cam la şaizeci de metri deasupra mea şi cam la treizeci de metri în faţă. Kate cobora din nou într-un ritm ceva mai accelerat din pricina greutăţii tipului atârnat de ea. Vâjâitul aerului se redusese considerabil acum, aşa că am strigat spre ea:

— Kate!

Părea că nu mă aude şi nu mă vede, dar tipul care era cu ea s-a uitat la mine.

— Kate!

Trebuia să ajung mai aproape, înainte ca ritmul mai rapid de coborâre al lui Kate să-i facă pe cei doi să ajungă prea jos faţă de mine – însă exerciţiile cu paraşutele sunt periculoase prin ele însele şi o mişcare greşită putea încurca cele două paraşute, ceea ce ar fi avut ca rezultat căderea noastră, a tuturor, ca nişte pietre. În Deland ne arătaseră un film oribil pe tema asta şi toată lumea de la curs înţelesese mesajul.

Chiar atunci când ei ajunseră în dreptul meu, am tras de manetele frontale de ridicare, ceea ce avu ca rezultat

adaptarea vitezei mele de coborâre la viteza lor şi mi-a permis să-mi apropii paraşuta de a lor. În mai puţin de un minut, doar circa cincisprezece metri ne separau paraşutele, o distanţă aproape prea mică.

— Kate!

Ea se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat? am strigat.

Ea strigă ceva, dar n-o puteam auzi.

M-am apropiat cu atenţie şi mai mult, iar acum vedeam că între ei exista un soi de coardă scurtă, ataşată de mânerul lui Kate şi de mânerul individului, iar asta explica modul cum reuşise el să rămână ataşat de ea încă din momentul saltului, pe parcursul căderii libere şi în timpul frânării rapide datorate deschiderii paraşutei ei. Dar *ce* se petrecea? Cine era idiotul ăla?

Ea mă strigă din nou, dar nu am auzit decât:

— John, apoi ceva care suna precum: E el.

Am strigat la individ, rar, distinct şi tare.

— Ce faci?

El păru să mă audă şi îmi făcu cu mâna.

— Cine eşti? am strigat.

El se întinse şi trase de maneta stânga a lui Kate, ceea ce făcu ca ei doi să alunece spre mine pe o traiectorie de ciocnire.

„Dumnezeule”. Am dat drumul manetelor mele şi ritmul meu de coborâre se micşoră, în vreme ce al lor se acceleră, iar paraşuta lui Kate trecu pe sub picioarele mele la doar vreo trei metri depărtare. Tipul ăsta era nebun. Sinucigaş. Inima mi-o luă razna şi gura mi se uscă instantaneu.

Folosindu-mă iarăşi de manete, mi-am accelerat coborârea şi, în mai puţin de un minut, ne găseam din nou la cincisprezece metri depărtare.

Am dat drumul manetelor, mi-am scos mănuşa dreaptă şi am tras fermoarul buzunarului unde aveam arma. Habar n-aveam cine era individul ăsta sau ce punea la cale, dar făcuse un lucru extrem de periculos şi era agăţat de soţia

mea; dacă prindeam un unghi sigur de tragere, aveam de gând să-l omor.

Şi Kate avea arma în costumul ei de zbor, deşi nu credeam că are cum să o scoată cu individul ăla agăţat de ea.

Mă găseam acum cam în aceeaşi poziţie în care mă găsisem înainte ca idiotul să încerce să mă abordeze în stil kamikaze. I-am strigat:

— Pleacă-de-lângă-ea! Acum! Detaşează! *Detaşează!*

Tipul se întoarse către mine, apoi îşi ridică ecranul de protecţie de pe chip. Îmi zâmbea. Strigă:

— Salutare, domnule Corey!

M-am holbat la el.

„Asad Khalil.”

Inima începu să mi-o ia razna din nou.

Am auzit-o pe Kate strigând:

— John! E Khalil! Khalil! Are o…

Khalil o lovi cu pumnul peste faţă şi capul ei se dădu pe spate.

Mi-am scos arma şi am ţintit, dar mă legănam sub paraşută, iar Khalil se răsucise şi o răsucise şi pe Kate, astfel încât ea se afla între el şi mine. Nu puteam trage în siguranţă, dar *puteam* trage, aşa că am tras două cartuşe, undeva în dreapta lor.

Asta îl făcu atent pe Khalil care se trase mai aproape de Kate.

Am băgat arma în buzunar şi am manevrat curelele paraşutei până am ajuns din nou alături de ei, la o distanţă de circa cincisprezece metri.

„Asad Khalil.”

Terorist libian. Cunoscut în cercurile antiteroriste internaţionale sub numele de „Leul”. Cunoscut de mine ca răul absolut.

Avusesem ghinionul de a-mi încrucişa cărarea vieţii cu a lui cu trei ani în urmă, când eram boboc în ATTF. De fapt, nu l-am *întâlnit* niciodată, deşi eu şi Kate am avut câteva

conversaţii interesante la telefonul mobil cu el, în vreme ce petreceam o săptămână de coşmar urmând dâra de sânge şi moarte pe care o lăsase după el din New York, până în California.

Khalil trase de curelele paraşutei lui Kate, apropiindu-se din nou de mine. Mă strigă:

— Ţi-am promis că mă voi întoarce, domnule Corey!

M-am uitat la Khalil şi ne-am holbat amândoi unul la celălalt. Văzându-l cum atârnă acolo, plutind în văzduhul senin şi albastru, mi-am amintit că Asad Khalil dovedise un grad înalt de spectaculozitate şi de originalitate în comiterea crimelor lui – de fapt, ne răsese în faţă – şi nu eram surprins că alesese această metodă să reapară. Îi simţisem oare prezenţa astăzi?

— Soţia ta nu pare fericită să mă vadă! strigă.

„Haide, Kate. Concentrează-te”. Dar îmi dădeam seama că fusese şocată de lovitura primită peste faţă.

— Vreau să fii martor la chestia asta! strigă Khalil.

Am observat acum o lucire a soarelui reflectat de ceva din mâna dreaptă a lui Khalil. O armă.

Mi-am scos din nou arma, în vreme ce ei se apropiau.

Vedeam faţa lui Khalil ivindu-se peste umărul stâng al lui Kate, şi asta era totul. N-aveam unghi să trag, însă el mă putea împuşca cu uşurinţă aşa cum atârnam de paraşută.

Paraşutele noastre se aflau acum la mai puţin de trei metri depărtare, din nou pe curs de coliziune. Trebuia să fac ceva; puteam trage de mânerul de urgenţă al paraşutei mele principale, după care să intru în picaj liber, apoi să desfăşor paraşuta de rezervă, iar asta m-ar fi îndepărtat de el şi de arma lui. Dar aşa ceva n-ar fi ajutat-o deloc pe Kate, aşa că l-am lăsat pe Khalil să vină mai aproape, sperând să trag înaintea lui.

Paraşutele noastre aproape se atingeau şi noi doi ne uitam unul la celălalt. Mi-am amintit de ochii aceia negri şi adânci văzuţi într-o duzină de fotografii la care mă uitasem

prea multă vreme. Mi-am menţinut arma aţintită asupra feţei lui, întrebându-mă de ce nu trăgea în mine.

Khalil îmi aruncă un alt zâmbet şi îmi răspunse la întrebarea nerostită.

— Astăzi moare ea! Şi tu vei trăi ca să vezi asta! Mâine mori *tu!*

Mi-am echilibrat arma asupra feţei lui, dar înainte de a trage vreun cartuş, el îşi feri capul în spatele capului ei. Apoi am văzut mâna lui dreaptă ridicându-se şi mi-am dat seama că obiectul metalic din mâna lui nu era o armă de foc. Era un cuţit. Cuţitul lui sau al ei de desprindere.

Am zărit sclipirea lamei când Khalil făcu o mişcare de tăiere de sus în jos. Kate tresări şi am văzut mâna ei ducându-se spre faţa lui Khalil, după care Kate ţipă şi aproape imediat am văzut sânge ţâşnind în şuvoiul de aer.

„O, Doamne…” N-aveam câmp de tragere, dar am tras pe deasupra capetelor lor.

Khalil efectuă o mişcare bruscă şi am văzut că tăiase coarda care îi ţinea legaţi, iar peste o secundă îi dădu drumul lui Kate şi intră în picaj liber.

Aş fi putut trage atunci, dar la sol erau oameni şi nu Khalil era problema acum.

M-am uitat repede la Kate, care atârna de hamuri, cu sângele curgând în sus în şuvoiul de aer.

Mi-am băgat arma în buzunar şi am tras de manete ca să mă apropii de ea. Gestul prin care Khalil se desprinsese de Kate o făcuse pe ea să se rotească, astfel că acum era cu faţa spre mine şi vedeam sângele ţâşnindu-i din gât. Am strigat:

— Kate! Presează! Presează!

Ea păru să mă audă şi mâinile i se duseră la gât, dar sângele continua să-i zboare prin aer. „Dumnezeule…

Am aruncat o privire la altimetrul meu. *2 150 de metri*. Încă şapte minute până ajungeam la sol. Până atunci ea avea să fie moartă.

Trebuia să fac ceva şi un singur lucru ar fi putut-o salva.

Mi-am propulsat paraşuta direct către paraşuta ei, apoi, chiar în momentul când erau pe punctul de a se atinge, mi-am arcuit trupul şi, în vreme ce paraşutele se ciocneau, m-am întins după mânerul ei de prindere cu mâna stângă şi m-am agăţat de el. Am zărit faţa ei şi am văzut că nasul şi gura sângerau acolo unde o lovise el, după care am văzut sângele ţâşnindu-i printre degete, din partea dreaptă a gâtului, unde el îi tăiase jugulara sau artera carotidă. „Ticălosul! ”

— Kate!

Ea deschise ochii, apoi îi închise la loc şi mâinile îi căzură de la gât.

Paraşutele încâlcite se prăbuşeau, şi noi am început să cădem cu rapiditate, aşa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face; am tras de maneta de urgenţă de la paraşuta ei principală şi aceasta se desprinse imediat, trăgându-mă pe mine şi paraşuta mea încâlcită odată cu ea şi lăsând-o pe Kate în cădere liberă. Am tras de propriul mâner de urgenţă şi au dispărut ambele paraşute încâlcite. Am ajuns amândoi în cădere liberă acum.

M-am uitat în jos şi am văzut-o pe Kate căzând la vreo sută de metri depărtare de mine, cu braţele deasupra capului. Era fie inconştientă, fie aproape de starea asta. Nu putea opri sângerarea şi nici nu-şi putea controla căderea. Intrase în acceleraţie, către viteza maximă, de aproape 360 de kilometri pe oră. Am făcut o tumbă înainte, astfel încât capul meu să fie îndreptat în jos şi mi-am lipit braţele şi picioarele de trup, astfel încât să accelerez şi eu la viteza maximă. Ne năpusteam amândoi cu cea mai mare viteză către sol, care se apropia de mine atât de repede cum nu mai întâlnisem la o asemenea altitudine joasă. Caracteristicile şi detaliile solului se dublau ca dimensiuni cu fiecare secundă care trecea, iar eu nu puteam face nimic altceva decât să aştept.

Dispozitivele barometrice de pe rucsacurile noastre ar fi trebuit să deschidă paraşuta de rezervă dacă săritorul

parcurgea trei sute de metri cu viteză de coborâre mare şi nu trăgea de mâner din pricina panicii, a defecţiunilor sau a inconştienţei. Îmi spuneam că soţia mea era deja inconştientă, iar blestematul de dispozitiv barometric ar fi trebuit să lanseze deja paraşuta ei de rezervă, precum şi pe a mea, dar până acum nu se întâmplase nimic, cu excepţia picajului fatal, la viteză maximă, către sol.

Aş fi putut acţiona manual maneta mea ca să-mi declanşez paraşuta de rezervă, dar n-aveam de gând să fac aşa ceva până ce nu vedeam paraşuta lui Kate deschizându-se.

Altimetrul meu spunea că sunt la şase sute cincizeci de metri înălţime şi ştiam că paraşutele astea trebuie să se deschidă *acum.* M-am holbat la Kate cum cădea la vreo sută de metri sub mine, şi tocmai când renunţasem la orice speranţă, am zărit paraşuta ei de rezervă ieşind din rucsac şi începând să se umple cu aer. *Da!*

Am apucat de mâner, dar înainte de a trage de el interveni dispozitivul meu barometric şi paraşuta mea de rezervă se declanşă. În câteva secunde s-a desfăcut în întregime făcându-mă să ajung instantaneu de la o viteză terminală la un ritm de coborâre rapid, dar la care puteai supravieţui.

Am continuat să mă uit la Kate, în timp ce ea se apropia de sol. Braţele îi atârnau în lateral acum, iar capul îi stătea înfipt în piept. În mod clar era inconştientă… nu moartă… inconştientă.

Paraşuta ei se abătu către un grup compact de copaci, aşa că mi-am ghidat paraşuta după a ei. Mai avea circa treizeci de secunde până la sol şi m-am rugat să aterizeze pe teren deschis înainte să ajungă la copaci. În orice caz, aterizarea ei avea să fie necontrolată şi şi-ar fi putut rupe câteva oase – sau şi mai rău, dacă ateriza în copaci.

Mi-am luat o secundă privirea de la ea şi am cercetat câmpul de sub noi. Toată lumea îşi dăduse seama că se întâmplase ceva grav, aşa că oamenii de la sol alergau

către paraşuta în derivă a lui Kate. Am mai văzut că ambulanţa aflată acolo ca măsură de precauţie gonea peste câmp. Unde era Khalil?

Kate atinse solul cam la douăzeci de metri de liziera pădurii şi, înainte ca paraşuta să se prăbuşească în jurul ei, mi-am dat seama că aterizase dur, fără nicio încercare de preluare a controlului. „La naiba!”

M-am lovit de sol cu putere, am căzut din picioare, m-am rostogolit peste un umăr, apoi am sărit în picioare şi mi-am eliberat paraşuta de rezervă, pornind în fugă spre Kate.

Mi-am croit drum prin mulţimea care se strângea în jurul ei, strigând:

— Daţi-mi voie! înapoi!

Oamenii se dădură la o parte şi, în câteva secunde, îngenuncheam lângă soţia mea.

Stătea întinsă pe spate, cu ochii închişi. Chipul îi era palid ca moartea, cu excepţia dârelor de sânge. Buzele şi nasul îi sângerau, acolo unde o lovise el, iar din rana de la gât continua să curgă sânge, ceea ce însemna că inima încă îi funcţiona.

Am apăsat cu putere artera carotidă sub rană, iar fluxul de sânge se opri. Mi-am ţinut degetele pe artera ei şi am căutat pulsul cu cealaltă mână. Kate avea un puls rapid, deoarece inima ei căuta să compenseze volumul diminuat de sânge şi să menţină tensiunea arterială. Încă un minut sau două şi n-ar mai fi existat sânge de pompat.

Mi-am apropiat faţa de a ei.

— Kate!

Niciun răspuns.

Mi-am pus mâna pe pieptul ei. I-am simţit inima bătând nebuneşte, şi am mai văzut cum pieptul ei se ridică şi coboară în mişcări spasmodice. Nu era de bine.

Mulţimea din jurul meu tăcea şi un tip din spate întrebă:

— Ce dracu’ s-a întâmplat?

Am privit în jur şi am văzut ambulanţa oprind la trei metri depărtare. Din ea săriră doi ţipi cu o targă şi

echipament medical, după care veniră în goană spre noi. Le-am strigat:

— Arteră secţionată!

M-am întors spre Kate şi i-am zis:

— E în regulă. E bine, iubito. Tu rezistă acolo, Kate. Rezistă.

— Continuaţi să ţineţi apăsat, îmi zise unul dintre paramedici.

Celălalt paramedic introduse o canulă de respirat în gâtul lui Kate, în vreme ce primul individ verifică tensiunea ei arterială şi respiraţia, după care înfipse o perfuzie salină într-un braţ şi o altă perfuzie în celălalt. Cel de-al doilea paramedic ataşă o pungă la canulă şi începu să strângă punga pompând aerul în plămânii ei.

Discutară scurt dacă să-i imobilizeze gâtul cu un guler, dar deciseră că era prea riscant din pricina carotidei secţionate. Paramedicii o întoarseră pe Kate pe o parte şi şoferul ambulanţei strecură o tăblie sub ea, după care o întoarseră pe spate şi o imobilizară cu curele. O transferară rapid împreună cu tăblia pe targă, după care o legară din nou, în vreme ce eu continuam să-i ţin artera apăsată. Şoferul ridică partea inferioară a tărgii, pentru ca picioarele lui Kate să se afle deasupra nivelului capului.

Echipa de paramedici nu era deloc sigură dacă puteam să merg şi eu cu pacienta lor, în afară de cazul în care aveam nevoie şi eu de îngrijiri medicale. Mi-am arătat legitimaţia şi am zis:

— Autoritate federală. Să mergem.

În mai puţin de un minut eram cu toţii în ambulanţă, care porni cu cea mai mare viteză peste câmpul accidentat. Paramedicii, care se numeau Pete şi Ron, păreau sumbri, ceea ce îmi confirma propriul prognostic.

Am rămas aplecat peste Kate, cu degetele apăsând pe gâtul ei, în vreme ce paramedicii îi tăiau costumul şi o examinau cu repeziciune în căutarea altor răni. Nu găsiră nimic extern, deşi se întrebară cu glas tare dacă nu avea

oase rupte sau răni interne.

Am văzut toate aceste manevre sau altele similare efectuate de multe ori în cei douăzeci de ani petrecuţi ca poliţist şi mi-am păstrat mereu cumpătul în faţa acestor proceduri disperate de salvare a vieţii – chiar şi atunci când a fost vorba despre mine zăcând pe stradă cu trei răni de glonţ. Dar acum… în fine, acum mintea mea era concentrată pe fiecare respiraţie a lui Kate.

Când paramedicii părură mulţumiţi că reuşiseră să o stabilizeze, i-au pus cabluri de EKG pe piept şi au dat drumul la monitor. Pete îi zise partenerului său:

— Ritm sinusal normal… dar tahicardie cu o rată de unu patruzeci.

N-am întrebat ce însemna asta, dar m-a interesat:

— Cât de departe este spitalul?

— Ar trebui să ajungem acolo în zece minute, îmi răspunse Pete.

— Sunteţi bine? mă întrebă Ron.

— Sunt bine.

— V-aţi lovit tare. Ce-ar fi să luaţi o pauză? îmi propuse el. Ţin eu apăsat.

— E soţia mea.

— Bine.

— În costumul soţiei mele veţi găsi legitimaţia ei de FBI, o armă şi poate telefonul mobil, le-am spus paramedicilor. Am nevoie de lucrurile astea.

Pete scotoci resturile costumului de paraşutism al lui Kate şi scoase legitimaţia, pe care mi-o dădu, spunând:

— Nu găsesc nicio armă şi niciun telefon mobil.

Am băgat legitimaţia în buzunar. Poate că nu avusese la ea telefonul mobil. Dar *avusese* arma.

Am traversat câmpul şi am ajuns pe un drum de ţară. Şoferul deschise girofarul şi sirena şi am accelerat cu putere.

M-am aplecat şi mi-am lipit buzele de fruntea lui Kate. Pielea ei era rece şi lipicioasă.

Femeia care era la volanul maşinii vorbea la staţia radio. Am auzit-o spunând:

— Pregătiţi sala de operaţii. Stare gravă, adăugă.

Paramedicii monitorizau inima, tensiunea arterială şi respiraţia lui Kate. Îi luară pulsul şi îi verificară temperatura corporală. Le-am cerut un şerveţel steril şi m-am apucat să şterg sângele de pe faţa ei.

M-am uitat la Kate.

Făcuse o mişcare defensivă chiar atunci când Khalil îi tăia gâtul, aşa că individul ratase vena jugulară şi alte vene şi artere. Iar asta probabil îi salvase viaţa, deoarece domnul Asad Khalil era un ucigaş foarte experimentat şi rareori (poate niciodată) rămăsese vreo victimă de-a lui în viaţă.

Indiferent dacă Kate trăia sau murea, Asad Khalil încă mai avea de încheiat conturi – cu mine. Iar asta era bine, deoarece acest lucru însemna că avea să mai rămână pe aici suficient de multă vreme ca şi eu să-mi termin treaba cu el.

Într-un târziu, am întrebat:

— Prognosticul?

Niciunul dintre cei doi paramedici nu-mi răspunse pe loc, după care Ron replică:

— Starea ei este foarte gravă.

— Ce naiba s-a întâmplat? mă întrebă Pete.

— Aia e o rană de cuţit, i-am răspuns.

Niciunul nu replică.

— L-aţi văzut pe tipul în costum negru care era agăţat de ea? i-am întrebat.

— Da… şi-a manevrat paraşuta de partea cealaltă a pădurii, răspunse Ron. Nu pricepeam… acum înţeleg. Ştiţi cine era? mă întrebă el.

Da, ştiam. Era cel mai mare coşmar al nostru. Leul se întorsese.

CAPITOLUL 11

În vreme ce ambulanţa gonea către spital, am sunat pe telefonul mobil la serviciul de urgenţe 911. M-am prezentat dispecerului ca detectiv NYPD de la Omucideri, în retragere, şi ofiţer federal al legii. I-am explicat rapid că aveam de raportat tentativa de asasinare a unui MOS – membru al serviciului – şi am cerut să fiu transferat la poliţia statală.

Câteva secunde mai târziu, discutam cu un ofiţer de birou de la Poliţia Statală din Liberty, New York.

I-am descris incidentul şi am adăugat:

— Sunt, de asemenea, soţul victimei, care este agent FBI. Atacatorul este încă în libertate, am adăugat. I-am dat localizarea incidentului şi am zis: Ar trebui să trimiteţi ceva trupe acolo ca să vedeţi dacă puteţi localiza atacatorul.

— O vom face.

Însă eu ştiam că Asad Khalil nu era genul de individ care să se plimbe aiurea în costumul lui de skydiving sau să stea să-şi împacheteze paraşuta. Probabil îl aşteptase o maşină de cealaltă parte a pădurii şi dispăruse de mult.

— Şi acum sunteţi în drum spre centrul medical Catskill Regional? mă întrebă ofiţerul.

— Corect, şi cer prezenţa poliţiei la spital. De asemenea, aş vrea să vină un anchetator senior în omucideri să ne întâlnim acolo.

— Daţi-mi voie să vă transfer la biroul operativ, spuse ofiţerul.

— Mulţumesc.

Biroul operativ fusese locul meu de muncă.

Circa treizeci de secunde mai târziu, un bărbat interveni pe linie şi zise:

— Aici e anchetatorul Harris. Omul meu mi-a explicat situaţia şi a transmis mai departe cererea dumneavoastră privind prezenţa poliţiei la spital.

Am vorbit, ca de la poliţist la poliţist, timp de un minut, iar anchetatorul Harris spuse:

— Am trimis trupe la faţa locului ca să caute infractorul şi o să detaşez nişte agenţi şi la spital. O să văd dacă pot da de un anchetator senior de la Omucideri cu care să vă întâlniţi acolo.

— Mulţumesc.

— Cum se simte soţia?

Am aruncat o privire spre Kate şi am răspuns:

— În stare critică.

— Îmi pare rău… Puteţi descrie făptaşul? mă întrebă.

— Mda. E de naţionalitate libiană, vârsta în jur de… treizeci, pe nume Asad Khalil, înalt, piele închisă la culoare, nas coroiat, înarmat şi periculos. Sunaţi la FBI şi cereţi cu ofiţerul de serviciu de la clădirea 26 Federal Plaza din New York, iar cei de acolo or să vă ofere informaţii legate de acest individ şi vă vor trimite o poză, i-am sugerat. Acest individ este pe lista de urmăriţi a Departamentului de Justiţie pentru crime multiple pe teritoriul Statelor Unite. Este un terorist internaţional, urmărit şi de Interpol şi de jumătate din restul lumii, am adăugat.

Se lăsă tăcerea pe linia telefonică, apoi anchetatorul Harris spuse:

— Bine… uau. Bine, o să-l caut pe anchetatorul senior Miller care se va întâlni cu dumneavoastră la spital.

— Mulţumesc.

I-am dat numărul telefonului meu mobil, am închis, am inspirat adânc şi m-am uitat din nou la Kate. Pielea ei era de culoarea cretei, iar sângele se scurgea pe lângă canula de respirat. M-am uitat la Ron şi la Pete şi le-am spus:

— Nu veţi repeta nimănui ceva din ceea ce tocmai aţi auzit.

Mi-am ţinut degetele apăsate strâns în jurul arterei lui Kate, conştient că, împiedicând-o să sângereze până la moarte, reduceam şi fluxul sanguin către creierul ei.

Paramedicii îi examinară ochii cu o lanternă de buzunar de câteva ori şi păreau optimişti că activitatea cerebrală încă nu părea oprită. Am ridicat pleoapele lui Kate şi m-am uitat în ochii ei albaştri. M-am gândit că viaţa din ei se întunecă.

Ne găseam într-o zonă semirurală şi eram îngrijorat că eram departe de spital. Am văzut însă o clădire cu şase etaje chiar în faţă, iar literele roşii de pe latul clădirii anunţau: CENTRUL MEDICAL CATSKILL REGIONAL.

O echipă de intervenţie ne aştepta la intrarea de la urgenţe. Oamenii o duseră pe Kate direct în sala de operaţie. Am completat repede nişte documente şi o asistentă mă conduse într-o mică sală de aşteptare de la Chirurgie, după care îmi spuse:

— O va opera doctorul Andrew Goldberg. Este cel mai bun chirurg vascular din spital. Vă va căuta când iese din operaţie. După aceea, asistenta îmi sugeră: Ar fi bine să sunaţi pe cine credeţi că trebuie.

În sala de aşteptare nu se găsea nicio persoană, aşa că poate ăsta fusese singurul accident din Sullivan County în acea după-amiază de mai. Cel puţin deocamdată.

Că veni vorba despre asta, am desfăcut fermoarul buzunarului unde se ascundea pistolul meu Glock. Nu ştiam dacă trupele de poliţie ajunseseră aici deja şi nu excludeam deloc posibilitatea ca Asad Khalil să ştie că la acest spital avea să fie dusă Kate, moartă sau vie, şi că tot

acolo avea să se afle victima cu numărul doi, John Corey. Dacă un ucigaş cu experienţă îţi spune că te va ucide mâine, nu e bine să iei termenul *ad litteram:* mâine ar putea însemna astăzi, ceva mai târziu.

În sală intră o asistentă, iar eu am fost convins că avea veşti proaste pentru mine. Însă ea îmi înmână o pungă de plastic şi îmi spuse:

— Astea sunt efectele personale ale soţiei dumneavoastră.

Am ezitat, apoi am luat punga.

— Mulţumesc.

Am aşteptat ca ea să spună ceva despre Kate, însă doar adăugă:

— Când aveţi o clipă liberă, vă rog să treceţi pe la camera asistentelor ca să semnaţi pentru obiectele alea.

— Bine… Apoi, am întrebat-o: Cum se simte?

— Au pregătit-o pentru operaţie.

Am dat din cap şi asistenta plecă.

M-am uitat la obiectele din pungă şi am văzut portofelul lui Kate cu ceva bani înăuntru. Tot în portofel se găsea o fotografie de-a mea. Am inspirat adânc şi m-am uitat la celelalte lucruri – un pieptene, un pachet de gumă de mestecat, şerveţele şi un tub de ruj de buze. La fundul pungii, i-am găsit verigheta.

Am băgat punga într-un buzunar cu fermoar al costumului meu de salt. Trebuia să presupun că arma ei se găsea la Khalil. Dar ce era cu telefonul mobil? Să fi căzut din buzunarul ei? Sau poate că îl lăsase la motel ori în maşină? Nu voiam să mă gândesc că telefonul ei ajunsese la Khalil, cu tot cu lista de contacte de acolo.

Că mi-am amintit de telefoane mobile, am ieşit pe coridor şi am scos telefonul meu. „Ar trebui să sunaţi pe cine credeţi că trebuie.” Asta însemnând rudele apropiate. Am dat să formez numărul părinţilor lui Kate, care locuiau în Minnesota – dar ce aveam să le spun? Tatăl ei, cum am mai zis, era agent FBI, acum pensionat, şi puteam vorbi cu

el, ca de la bărbat la bărbat şi ca de la ofiţer la ofiţer… ca de la soţ la tată. Dar poate că, mai târziu, aveam să aflu informaţii mai multe – şi mai bune.

Trebuia însă să sun la biroul meu.

Ar fi trebuit să sun la centrul de operaţiuni FBI, dar în weekend un asemenea apel m-ar fi dus la ofiţerul de serviciu, care putea fi un novice. Cu un asemenea individ discuta acum anchetatorul Harris. Însă după 11 septembrie agenţii NYPD puteau suna la un număr direct, privat, ca să vorbească cu comandamentul de pază, asigurat de un detectiv NYPD, pe care îl preferam – mai ales că nu era nevoie de protocol.

Am format numărul privat şi după câteva apeluri o voce de femeie spuse:

— Detectiv Lynch.

O cunoşteam, aşa că am replicat:

— Bună, Janet. Aici e Corey.

— Bună, John. Ce s-a întâmplat?

— Raportez o tentativă de asasinat a unui agent federal de către un terorist cunoscut, i-am răspuns.

— Oh… Doamne. Cine? Adică, cine e victima?

— Kate.

— O, Doamne! Cum se simte: Unde eşti?

— E… în stare critică. Suntem la centrul medical Catskill Regional.

— O, John, îmi…

— Înregistrezi?

— Da. Înregistrez.

— Bine. Atacatorul a fost Asad Khalil.

— Asad…? Libianul?

Am făcut un raport complet şi, speram eu, inteligibil, asupra celor petrecute, până la amănuntul că acum stăteam pe holul spitalului, uitându-mă în stânga şi în dreapta ca să văd dacă se apropie de mine o asistentă sau vreun chirurg care să-mi ofere veşti bune sau foarte proaste.

Janet era supărată şi nu a pus prea multe întrebări, cu excepţia întrebărilor despre Kate. Mi-a spus că se va ruga pentru Kate, iar eu i-am mulţumit. I-am zis:

— Sună-i pe Walsh şi pe Paresi şi spune-le că Leul s-a întors.

— Bine…

Janet era nouă în Forţa de Intervenţie, aşa că nu ştia prea multe despre vizita lui Asad Khalil în Statele Unite cu trei ani în urmă, iar puţinul pe care îl ştia avea mai mult de-a face cu faptul că Asad Khalil omorâse trei oameni din Forţa de Intervenţie – pe Nick Monti, NYPD, pe Nancy Tate, recepţioner civil, şi pe o agentă FBI pe nume Meg Collins. Detaliile legate de acea vizită a lui Khalil erau secrete şi disponibile doar la cerere, dar fiecărui nou membru al Forţei de Intervenţie îi erau spuse numele oamenilor noştri ucişi de el.

De asemenea, Janet văzuse, atârnând de perete în cafeneaua ATTF din Federal Plaza, afişul de persoană căutată al lui Asad Khalil, care în ultimii trei ani fusese inscripţionat de mai mulţi agenţi cu expresii precum „nemernic” şi „ucigaş de poliţişti”. Eu însumi scrisesem acolo: „Al meu eşti, ticălosule”.

Ei bine… acum aveam ocazia.

I-am spus lui Janet:

— Am cerut Poliţiei Statale de aici, din Liberty, să sune la centrul de operaţiuni FBI şi să ceară prin e-mail sau fax poze cu Asad Khalil, precum şi foaia cu detalii despre acest nenorocit, dar şi afişul cu persoană căutată. Verifică la centrul de operaţiuni şi asigură-te că treaba asta a fost făcută aşa cum trebuie.

— O s-o fac.

— Şi trebuie să ne asigurăm că presa nu află nimic. Chestia asta e secretă.

— Corect. John, îmi pare aşa de rău.

— Mersi.

Am închis şi am găsit o toaletă a bărbaţilor, unde m-am

spălat de sângele lui Kate de pe mâini.

Am privit cum se scurge sângele ei în chiuvetă şi mi-am amintit într-o fracţiune de secundă momentele din urmă cu patru ani, de pe 102nd Street, când sângele se scurgea din mine într-o canalizare, iar partenerul meu, Dom Fanelli, acum decedat, stătea deasupra mea şi spunea: „Rezistă, John. Rezistă. ” „Rezistă, Kate. Rezistă.”

Mi-am stropit faţa cu apă şi am băut din căuşul palmelor.

Când am ieşit din toaletă, o asistentă medicală mă aştepta pe hol, iar inima începu să-mi bată razna.

— Un ofiţer de poliţie a venit şi vrea să vă vadă, îmi spuse.

Am urmat-o până la camera asistentelor, unde un bărbat cu o haină sport vorbea cu una dintre asistente şi îşi lua notiţe într-un carneţel. Omul mă văzu, aruncă o privire spre costumul de salt pătat de sânge, apoi veni spre mine, cu mâna întinsă.

Ne-am strâns mâinile şi omul se prezentă drept „Anchetator senior Matt Miller, Biroul de Investigaţii Criminale.”

— Divizia F, Liberty, preciză el.

Ştia deja cine sunt şi cine era Kate, aşa că am spus:

— Vă mulţumesc că aţi venit.

Anchetatorul Miller rezervase pentru noi doi un mic salon destinat amatorilor de cafea. Ne-am aşezat pe scaunele de plastic, cu o măsuţă între noi. Omul purta blugi şi o cămaşă de golf pe sub haina sport, iar eu aveam impresia – întărită de izul de fum de cărbune – că plecase în grabă de la un grătar. Era un bărbat cu un aer inteligent, aşa cum era de aşteptat de la un anchetator senior al Biroului de Investigaţii Criminale. Am apreciat că avea înjur de patruzeci de ani, o vârstă fragedă pentru poziţia lui, aşa că omul fie era foarte deştept, fie avea relaţii sus-puse. Speram să fie deştept.

— Îmi pare rău pentru soţia dumneavoastră, spuse el.

— Mulţumesc.

Ceru politicos să vadă actele mele de identitate şi îmi puse câteva întrebări preliminare.

Poliţia Statală este o organizaţie bună, bine instruită şi disciplinată. Aveam şi noi câţiva ofiţeri de la BCI detașați la ATTF. Eram convins că oamenii se ridicau la înălţimea sarcinilor, deşi eram la fel de convins că FBI-ul avea să descindă în Sullivan County ca să preia comanda. Deocamdată însă voiam ca poliţia Statală să inunde zona cu trupe şi să-l caute pe Asad Khalil înainte ca acesta să dispară. Sau înainte să-şi facă apariţia la spital.

Pe tema asta, anchetatorul Miller îmi spuse:

— Tocmai am primit un telefon de la trupele plecate la faţa locului, care au găsit urme de camion la marginea pădurii. Urmele duc înspre şosea. Nu am descoperit niciun costum de salt şi nicio paraşută, adăugă. Dar mai căutăm. Mă puse la curent cu vânătoarea, dar trase o concluzie corectă: Dacă acele urme de camion aparţineau vehiculului infractorului, atunci el are un avans de circa douăzeci de minute faţă de noi, iar noi nu ştim nici măcar ce gen de vehicul să căutăm. Dar am organizat blocaje de şosea şi căutăm un individ care se potriveşte descrierii. Sau poate care are un costum de salt sau o paraşută cu el.

— Nu veţi găsi obiectele la el, i-am zis.

De fapt, în afară de cazul că Asad Khalil se prostise rău în aceşti ultimi trei ani, individul îşi planificase evadarea cu cel puţin aceeaşi meticulozitate cu care îşi planifica atacurile. Cu toate astea, nu era uşor să ieşi dintr-o zonă rurală atunci când Poliţia Statală strângea plasa. Am zis:

— Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră că tipul ăsta e înarmat şi foarte periculos şi că n-ar ezita nicio secundă să omoare un poliţist.

— A încercat deja să ucidă un agent FBI – pe soţia dumneavoastră, mi-a replicat. Aşa că ştim asta deja. Îmi amintesc de cazul Khalil, adăugă. Cu circa trei ani în urmă. Este individul care a sosit la Aeroportul JFK sub escortă

armată şi şi-a ucis escorta şi câţiva oameni de la sol. S-a întâmplat în aceeaşi zi cu sosirea acelei aeronave de călători în care toţi membrii echipajului şi pasagerii de la bord au murit otrăviţi de vapori toxici.

— Corect.

De fapt, fusese vorba despre acelaşi zbor. Asad Khalil aranjase personal ca acei „vapori toxici” să ucidă pe toată lumea de la bord, cu excepţia lui. Însă acel caz fusese ascuns atât de bine sub faldurile securităţii naţionale şi ale dezinformării guvernamentale, încât foarte puţini oameni ştiau cu adevărat ce se petrecuse. Eu mă număram printre aceştia, dar nu aveam nevoie să-i împărtăşesc şi anchetatorului Miller prea multe amănunte. Trebuia doar să-i ofer suficiente informaţii ca să-şi facă treaba, aşa că i-am zis:

— Suspectul era bănuit în acea vreme că lucrează pentru spionajul libian. Este un asasin profesionist, am adăugat.

Precum majoritatea poliţiştilor, anchetatorul Miller nu era din cale-afară de impresionat. Cuvântul „asasin” nu apărea în dicţionarul lui mintal. Suspectul era, pur şi simplu, un ucigaş. Dacă lui îi convine, îmi convine şi mie.

Anchetatorul Miller trecu la detalii şi mă informă:

— Anchetatorul Harris mi-a spus că aţi discutat cu el şi, de asemenea, că a vorbit cu cei de la biroul dumneavoastră, de unde i s-au oferit unele detalii legate de cele petrecute. Am pus poliţişti în uniformă şi civili în holul de la intrare şi la acest etaj, mă asigură. Avem un om în faţa sălii de operaţii. De asemenea, am primit de la biroul dumneavoastră două fotografii prin e-mail ale presupusului făptaş, pe care acum le transmitem electronic tuturor maşinilor de patrulă ale Poliţiei Statele şi ale poliţiei locale din acest district şi din districtele înconjurătoare.

— Bine.

— Cei de la biroul dumneavoastră au trimis şi un afiş de

căutare şi observ că există o recompensă a Departamentului de Justiţie de un milion de dolari pentru individul ăsta.

— Corect.

— Individul este urmărit de justiţia federală pentru uciderea unor agenţi federali. Presupun că e vorba de escorta lui armată din acel zbor.

— Corect.

Plus alte trei victime la sol.

— Dar nu există detalii specifice legate de… evadarea lui şi de faptele lui ulterioare acestor asasinate.

Se uită la mine aşteptând informaţii suplimentare.

I-am replicat:

— Ei bine, urăsc să folosesc expresia „securitate naţională”, dar cam asta e esenţa poveştii. Ţinând cont de toate acestea, eu şi cei de la biroul meu am dori foarte tare ca agenţii dumneavoastră de aici să ţină presa la distanţă de acest spital, am continuat eu. Aş vrea să informez sediul dumneavoastră central şi acest spital că nu se vor da rapoarte medicale – nici nume, nici amănunte despre atac. *Nimic.*

— Cei de la biroul dumneavoastră au fost expliciţi în privinţa asta. Anchetatorul Miller se întreba acum, probabil, cum aterizase povestea asta urâtă în poala lui într-o după-amiază liniştită de duminică, în patria naturii. Nu insistă în chestiunea securităţii naţionale, dar mă întrebă:

— Sunteţi sigur că individul pe care l-aţi văzut în timpul saltului cu paraşuta este acelaşi individ de pe afişul de căutare? Asad Khalil?

— Sunt. M-ar fi crezut doar pe cuvânt, dar am adăugat: Eu şi soţia mea am lucrat la cazul care a implicat crimele la care face referire afişul de căutare.

Se gândi la cele auzite, apoi spuse:

— Deci… tipul ăsta v-a atacat soţia deoarece… ea a lucrat la acel caz?

— Aşa se pare.

— Dumneavoastră sau soţia dumneavoastră aţi avut vreodată vreun contact personal cu el? întrebă. L-aţi interogat? L-aţi scos din sărite?

Ei bine, eu şi Kate am avut câteva discuţii telefonice cu el, iar eu cu siguranţă că îl scosesem din sărite. Dar, dacă aş fi avut vreun contact personal cu el, n-ar fi existat niciun interogatoriu, iar unul dintre noi ar fi murit.

— Nu vă pot oferi detalii, dar am să vă spun că aceasta este a doua tentativă de asasinat împotriva noastră, i-am explicat.

Sprâncenele lui se ridicară şi el îşi însemnă în carneţel chestiunea, apoi întrebă:

— Şi prima tentativă a avut loc cu trei ani în urmă?

— Corect.

— Aşadar, aţi lucrat împreună cu soţia dumneavoastră la acel caz?

Anchetatorul Miller trebuia să pună întrebările standard, dar ele nu erau relevante în această anchetă sau pentru prinderea infractorului şi, aşa cum încercam să îl fac să priceapă, astfel de informaţii erau secrete. Dar i-am răspuns:

— Da, lucram împreună. Ca să schimb subiectul şi să introduc o notă personală în interviu, am spus: De fapt, ea nu era pe atunci soţia mea. Ne-am cunoscut cu ocazia acelui caz, i-am explicat.

Iar acum el se gândea că ea ar fi putut să fie omorâtă din pricina acelui caz, de acelaşi individ.

— O să fie bine, i-am spus, parţial şi pentru mine.

Se uită la mine, întrebându-se, sunt convins, la ce mă gândeam când am rostit acele vorbe. Nu asta îi spuseseră asistentele, iar el îşi dăduse deja seama că acesta era probabil un caz de omucidere. Am fost în pantofii lui de prea multe ori, neştiind dacă victima o să supravieţuiască – aşa că nu prea ştii ce timp gramatical să foloseşti.

Anchetatorul Miller mă întrebă:

— Credeţi că individul ăsta a avut complici?

— E un singuratic. Data trecută când a fost în Statele Unite, a avut câţiva complici fără voia acestora, dar i-a omorât. Ca atare, este posibil să răsară un cadavru sau două în zona dumneavoastră.

Îşi însemnă ceva în carnet, luă o gură de cafea, apoi puse alte câteva întrebări standard, la care am răspuns.

Doream să colaborez la ajutarea Poliţiei Statale în prinderea lui Asad Khalil, dar cei de acolo nu aveau să reuşească asta prin muncă obişnuită de detectiv. Dacă aveau să-l prindă, se va întâmpla când poliţia rutieră va opri la noroc o maşină sau după ce vreun localnic va raporta apariţia vreunui dubios în cârciuma locală, cerând un burger de cămilă.

De asemenea, exista posibilitatea ca Asad Khalil să se afle în acest spital chiar în acele clipe.

— Avem de-a face cu un ucigaş profesionist, extrem de bine antrenat, care nu comite greşelile obişnuite pe care ne bazăm noi în prinderea unor ucigaşi cretini, i-am spus. Asad Khalil nu simte frica aşa cum o înţelegem noi, dar nici nu e sinucigaş. Este foarte concentrat pe obiectivele pe care şi le-a propus, iar obiectivul lui de azi a fost să-mi omoare soţia şi să mă lase pe mine în viaţă ca să fiu martor la asta. A ratat obiectivul… chestie pe care o ştie sau încă nu. Aşa că vă rog să menţineţi protecţie permanentă a poliţiei în spital şi în faţa camerei ei, până ce îmi voi transfera soţia înapoi în oraş.

Dădu din cap şi zise:

— S-a făcut. După care mă întrebă: Vreţi şi dumneavoastră protecţie?

— Mă pot proteja singur.

Sunt sigur că în acea clipă a gândit „Ce ultime cuvinte măreţe”, dar cum era politicos şi respecta curtoazia profesională, zise:

— În regulă. După care mă întrebă: Aveţi armă?

— Da.

— Bine. Apoi adăugă: Unde e arma soţiei dumneavoastră?

— Nu era în costumul ei de salt, i-am replicat. Poate că a luat-o infractorul, sau poate că a căzut în afara zonei de aterizare. Este un Glock 22, calibru 40, eliberat de FBI.

Anchetatorul Miller îşi notă amănuntele, apoi zise:

— O să adunăm o patrulă cetăţenească în afara zonei de aterizare.

— Paramedicii pot localiza exact zona unde am aterizat, i-am sugerat. Am adăugat, pentru raportul pe care urma să-l întocmească: Tentativa de omor a avut loc la circa două mii cinci sute de metri deasupra acelui loc.

Anchetatorul dădu din cap pentru sine şi zise:

— Incredibil.

— Într-adevăr. Clubul ăsta de skydiving dispune de o cameră de filmat la sol, aşa că poate incidentul a fost prins pe film.

Îşi notă amănuntul şi se interesă de clubul de skydiving.

— Este o organizaţie cu reguli de admitere destul de laxe şi sunt convins că Asad Khalil nu este un membru obişnuit plătitor de taxe. Luaţi urma unui tip pe nume Craig Hauser, i-am sugerat. Vă poate furniza alte detalii. M-am întrebat dacă membrii clubului mai făcuseră celelalte două salturi. I-am zis anchetatorului: E posibil ca ei să se afle încă la aeroport. În plus, i-am mai spus: Membrii clubului de skydiving stau cu toţii la motelul High Top din Monticello.

— Unde sunt actele soţiei dumneavoastră? mă întrebă.

— La mine. Se pare că lipseşte telefonul ei Nextel, l-am informat eu.

Omul se gândi la asta, apoi zise:

— Dacă atacatorul are telefonul ei, atunci dispune de întreaga ei listă de contacte. În afară de cazul că e nevoie de un cod pentru accesarea ei.

Pare incredibil, dar n-ai nevoie de un cod de acces ca să vezi lista de contacte. Poţi, de asemenea, accesa mesaje

text fără un cod. Doar căsuţa de mesaje vocale era securizată de un cod, astfel că dacă telefonul mobil al unui agent cădea în mâini nepotrivite – aşa cum era posibil să se fi întâmplat – persoana neautorizată, Asad Khalil în acest caz, dispunea de lista de contacte a agentului, avea acces la toate mesajele text primite, precum şi la cele proprii trimise. De asemenea, opţiunea care transforma telefonul în walkie-talkie se găsea tot acolo. I-am spus anchetatorului Miller:

— Nu există vreun cod pentru lista de contacte a telefonului, pentru lista de contacte rapide sau pentru mesajele text.

Omul ridică din sprâncene, dar se mulţumi să spună:

— O să punem echipa de patrulare să caute şi telefonul mobil.

— Bine.

Pe baza ultimei mele experienţe cu el, presupunând că Asad Khalil avea telefonul lui Kate, nu aş fi deloc surprins dacă individul m-ar suna ca să-şi exprime condoleanţe pentru moartea lui Kate.

— Ar trebui să trimiteţi un poliţist la motelul nostru ca să ne verifice camera, să vadă dacă nu cumva telefonul soţiei mele este acolo, i-am sugerat. De asemenea, să vedeţi dacă a întrebat cineva de noi.

Omul nu părea prea iritat că îi spuneam cum să-şi facă treaba şi replică:

— Se face.

— Şi îmi puteţi face o favoare? Nu cred că o să mă întorc la motel, aşa că puteţi pune pe cineva să facă ieşirea domnului şi a doamnei Corey de la hotel şi să ne aducă lucrurile personale?

Dădu din cap şi mă scuti de efortul de a-i descrie următoarea parte a trebii lui spunând:

— O să plasăm o echipă de supraveghere acolo ca să vedem dacă apare cineva care să vă caute.

— Bine gândit. Încă o favoare, i-am spus eu. Maşina mea

e parcată la aeroport…

— O să v-o aducem.

— Mulţumesc. Căutaţi şi în maşină telefonul ei.

I-am dat cheile şi talonul şi l-am rugat să ceară transferarea automobilului, un Jeep Cherokee, la spital, împreună cu bagajele mele şi ale lui Kate. Există, într-adevăr, o legătură puternică între poliţiştii din lumea întreagă şi ei îndeplinesc orice rugăminte a colegilor de breaslă – chiar şi mai puţin rezonabilă – dacă e posibilă. Aşa că i-am spus anchetatorului Miller:

— Dacă puneţi mâna pe individ, puteţi să-mi daţi imediat de ştire?

— Bineînţeles.

— Mă veţi lăsa zece minute singur cu el?

Schiţă un zâmbet forţat, ezită, apoi replică:

— Dacă îmi veţi spune că este în interesul securităţii naţionale, o voi face.

— Mulţumesc. I-am mai sugerat: Verificaţi să vedeţi dacă maşina mea are instalat vreun dispozitiv nou de urmărire şi verificaţi-ne bine lucrurile personale după orice pare să nu-şi aibă locul acolo.

Nu-şi însemnă nimic în privinţa asta, dar mă întrebă:

— Credeţi că individul ăsta are un asemenea nivel de… sofisticare?

— Da.

Nu avea chef să întrebe de ce credeam asta ca să audă iarăşi expresia „securitate naţională”, aşa că zise:

— În regulă. Aşa vom proceda.

Am mai discutat câteva detalii suplimentare cu anchetatorul Miller despre incident şi obiectivele noastre imediate, care includeau protecţie, blocaje pe şosele, puncte de verificare şi transmiterea fotografiei lui Khalil către cât mai multă lume. În realitate, Asad Khalil probabil că dispăruse demult din Sullivan County şi din ţinuturile înconjurătoare – asta dacă nu se afla acum pe coridor afară, îmbrăcat în fețe.

Am discutat pe scurt procedurile obişnuite de trimitere a poliţiştilor sau a anchetatorilor cu poze de-ale suspectului pe la moteluri, agenţii pentru închirierea maşinilor, restaurante şi puncte de odihnă de pe şosele, staţii de tren şi de autobuz, puncte de colectare a taxei de pe autostrăzi şi aşa mai departe, ca să vedem dacă îl poate identifica cineva pe acest tip.

În privinţa metodelor folosite pentru a scăpa de urmărire, ultima dată când fusese aici, Khalil folosise şi avioane private, aşa că era foarte posibil să fi venit şi să fi plecat de la Aeroportul Sullivan County pe calea aerului. I-am transmis informaţia anchetatorului Miller, iar el a spus că va trimite un anchetator la aeroport, ca să vadă ce sosise şi ce plecase de acolo sub forma unor zboruri private închiriate. Dincolo de inteligenţă şi bogăţia de resurse arătate, ceea ce mă impresionase cel mai mult la Khalil fusese viteza cu care dăduse atacurile şi apoi scăpase. Poate şi mai impresionant era cum îşi folosea cel de-al şaselea simţ, cel al pericolului.

Nu-i puteam oferi anchetatorului Miller detalii despre crimele precedente ale lui Asad Khalil, care erau în parte secretizate, dar l-am pus la curent cu modul lui de operare, inclusiv cu dexteritatea cu care-şi asuma diverse identităţi ca să se apropie de victime. I-am spus:

— În dimineaţa asta, de exemplu, era un săritor cu paraşuta. Acum ar putea fi un angajat de spital. Compatrioţii lui îi spun Leul din pricina cutezanţei sale, am continuat. Dar chestia asta trece dincolo de aşa ceva – are instinctele unei feline. O felină mare şi rea.

Anchetatorul senior Miller nu-şi notă nici de data asta nimic, iar eu mi-am zis că probabil n-o să menţioneze nimic la şedinţa operaţională.

Aş fi putut adăuga că lui Khalil îi place gustul de sânge de om. Literalmente. Iar chestia asta mă făcea să mă întreb dacă el nu cumva… Mi-am alungat gândul din minte şi i-am spus anchetatorului:

— Gândiţi-vă cum ar putea să arate mintea cuiva care îşi asumă atâtea riscuri ca să taie gâtul cuiva.

Anchetatorul Miller părea să se fi gândit deja la asta şi replică:

— Mda. E ca la… criminalii ăia rituali.

— Corect. Crima este secundară. Ritualul are întâietate.

Omul dădu din cap şi observă:

— Motiv pentru care nu s-a dat la dumneavoastră de data asta. Prin minte îi trecu o idee interesantă şi îmi spuse: O să vină după dumneavoastră – aşa că nu prea aveţi nevoie să-l căutaţi. Adăugă, în chip inutil: O să vă găsească.

Am dat din cap.

— Dar nu veţi şti unde sau când.

— Îmi convine oriunde şi oricând.

La asta nu mai avu răspuns.

Simţeam că îi oferisem anchetatorului Miller întreaga mea cooperare şi că-i transmisesem informaţii şi sugestii bune, iar acum aveam nevoie să vorbesc cu alţi oameni, iar el trebuia să pună o grămadă de lucruri în mişcare, aşa că m-am ridicat şi am spus:

— Voi sta aici, în spital, deocamdată.

I-am dat cartea mea de vizită cu numărul de mobil, iar el mi-o înmână pe a lui.

— Vă promit că vom face tot ce putem ca să-l prindem pe individul ăsta, îmi spuse. Nu vă faceţi griji în legătură cu nimic, cu excepţia soţiei dumneavoastră. Şi, nevrând şi alte victime în ograda proprie, adăugă: Păziţi-vă bine.

Ne-am strâns mâinile, iar eu am plecat.

Ei bine, ştiam dintotdeauna că această zi avea să vină, dar nu credeam că avea să se ivească la patru mii cinci sute de metri deasupra unei păşuni pentru vaci, în nordul statului New York.

Khalil îşi alegea mereu *propriul* moment, *propriul* loc şi *propria* metodă de atac. Însă, de această dată, îi cunoşteam mintea ceva mai bine. De asemenea, elementul

lui de surpriză dispăruse, însă pentru el asta nu avea decât darul de a face jocul un pic mai interesant.

Mi-am adus aminte de ultimele cuvinte pe care Asad Khalil mi le spusese la telefonul mobil al lui Kate, cu trei ani în urmă: „Te voi ucide şi voi ucide şi curva aia cu care eşti, chiar dacă pentru asta voi avea nevoie de toată viaţa”.

Dacă nu ar fi închis în acea clipă, i-aş fi promis ceva similar, însă el ştia asta. Acum, trei ani mai târziu, ştiam amândoi că unul dintre noi avea să moară curând.

CAPITOLUL 12

M-am dus în biroul asistentelor ca să semnez pentru efectele personale ale lui Kate. Voiam să verific dacă existau informaţii noi despre operaţie, dar şi să controlez dispozitivul de securitate.

Personalul spitalului aflase deja că soţia mea nu era victima unui accident obişnuit şi mai ştia cine sunt eu. Asistenta-şefă, doamna Carroll, mă asigură că în faţa sălii de operaţie şi la lifturi erau postaţi poliţişti în uniformă. Toată lumea care era de serviciu, inclusiv personalul de securitate al spitalului, fusese avertizată în privinţa individului din poza transmisă de poliţie.

Cât despre starea doamnei Corey, asistentele nu aveau informaţii noi, dar doamna Carroll mi-a sugerat cu tărie să stau în sala de aşteptare de la Chirurgie, deoarece acolo avea să mă caute doctorul Goldberg. De asemenea, mi s-a părut că nimeni nu avea chef să mă vadă bântuind prin spital în costumul meu de paraşutism pătat cu sânge.

Am promis să mă întorc în sala de aşteptare, dar simţeam nevoia să fac pe poliţistul în vreme ce aşteptam, aşa că m-am dus la lifturi, unde stăteau postaţi doi poliţişti în uniformă, câte unul la fiecare lift.

Le-am arătat legitimaţia şi m-am identificat drept soţul victimei, ceea ce explica sângele de pe costumul meu.

Ambii poliţişti fuseseră informaţi. În plus, păreau inteligenţi şi vigilenţi. Dacă se îndoiau că infractorul va

apărea la spital ca să verifice starea victimei, ştiau să o ascundă bine. Am cerut să văd fotografia suspectului primită de ei, iar cel mai în vârstă, Vandervort, îmi dădu poza din mâna lui.

M-am uitat la fotografia color, care fusese făcută la ambasada americană de la Paris cu trei ani în urmă, când Asad Khalil se ivise într-o zi şi declarase că este urmărit de justiţia americană. Zisese că se predă şi că doreşte să colaboreze cu agenţiile americane de informaţii. Hai să încheiem o înţelegere. Fusese supus unui interogatoriu preliminar de către CIA în Paris, dar el insistase să fie trimis la New York – nu la Washington – după care se încăpăţână să tacă, aşteptând să i se rezolve cererile, aşa că fu urcat într-un avion 747, cu destinaţia Aeroportul Internaţional JFK. Cineva ar fi trebuit să miroasă capcana, dar Asad Khalil era un dezertor de o asemenea valoare încât chicotelile şi chiţăielile de bucurie paralizaseră experienţa şi bunul simţ al unor organizaţii precum CIA, FBI, Agenţia de informaţii a Departamentului de Stat şi toate celelalte.

Eu şi Kate Mayfield făcuserăm parte din echipa trimisă la JFK ca să-i primească pe Asad Khalil şi pe cele două escorte ale lui de la bord – un agent FBI şi un ofiţer CIA. De asemenea, în echipa de primire din acea zi se aflau Nick Monti şi Meg Collins, ambii ucişi de Khalil, împreună cu un angajat civil guvernamental, Nancy Tate, care era o doamnă tare drăguţă.

Din echipa de primire am supravieţuit eu, Kate, agentul FBI George Foster şi domnul Ted Nash de la CIA, care fusese cât pe ce să moară în acea zi şi, de asemenea, foarte aproape de moarte în 11 septembrie, dar nu mai ratase întâlnirea cu moartea din mâinile lui Kate Mayfield. Viaţa e amuzantă. Dar asta e altă poveste.

Privii cu atenţie poza lui Khalil. Era un individ tuciuriu, la treizeci şi ceva de ani, cu un nas roman coroiat, păr uns şi dat pe spate şi ochi negri şi adânci. Aflasem că libienii

erau un amestec divers de oameni cărora le plăcea să se joace cu săbiile – băştinaşi berberi nord-africani, cartaginezi, romani cuceritori, vandali barbari şi, în cele din urmă, armatele islamiste arabe.

Presupun că toate astea se amestecaseră în sângele şi în trăsăturile lui Khalil, astfel că el fusese în stare să treacă drept egiptean, italian, grec şi chiar israelian. Identitatea lui de bază însă era aceea de ucigaş.

Khalil chiar vorbea ceva italiană, franceză şi germană ca rezultat al traiului şi al operaţiunilor desfăşurate în aceste ţări. De asemenea, vorbea destul de bine engleza, iar cât vorbise la telefon cu mine am fost fericit să descopăr că înţelegea engleza mea neprotocolară, ca atunci când i-am zis că îi place să se reguleze cu cămilele şi când i-am sugerat că maică-sa şi-o trăgea cu Muammar Gaddafi, preşedintele libian. Da, domnule anchetator Miller, în mod cert l-am ofticat rău. Şi se părea că este încă ofticat. Şi eu eram la fel.

I-am dat fotografia înapoi poliţistului şi i-am zis:

— Individul ăsta a omorât oameni pe tot cuprinsul Europei şi al Americii, inclusiv ofiţeri ai legii. Este *foarte* periculos şi foarte inteligent şi se ştie că rămâne la locul faptei până când îşi vede treaba terminată. Trăsăturile lui faciale sunt distincte şi totuşi el şi-a mai schimbat cu succes aspectul în trecut, am adăugat. I-am sfătuit pe amândoi poliţiştii: Ce nu se schimbă sunt ochii lui. Dacă vedeţi acei ochi, ar putea fi ultimul lucru pe care îl mai vedeţi. Fiţi extrem de atenţi.

Mă priviră amândoi ca şi cum aş fi fost puţin sărit de pe fix, dar dădură din cap politicoşi.

În vreme ce mă duceam spre sala de aşteptare de la Chirurgie, mi-a sunat telefonul mobil şi am văzut că era numărul de acasă al şefului meu, Tom Walsh, agent special FBI la conducerea ATTF.

Am răspuns, şi Walsh zise:

— John, îmi pare aşa de rău. Ce face Kate?

— E încă în operaţie.

Continuam să mă uit la uşile care duceau spre sala de operaţie.

— Doamne… Nu-mi vine să cred. Trecu la afaceri şi spuse: Am auzit raportul tău către Janet. Vom dedica toate resursele necesare şi pe cele ale colegilor noştri de la forţele locale şi federale ca să-l prindem pe acest individ, îmi dădu el de ştire.

I-am mulţumit, evident, deşi credeam că asemenea măsuri ar fi trebuit luate din principiu.

Tom Walsh e un tip în regulă, deşi am mai avut ciocnirile noastre. În acelaşi timp, este un animal politic şi testează cum bate vântul de la Washington cam de patru ori pe zi. În plus, aşa cum am mai spus, are tendinţa de a ţine informaţii pentru el şi de a planifica excesiv fiecare operaţiune. Cea mai mare greşeală a lui însă este aceea a subestimării poliţiştilor care lucrează pentru el. Îmi demonstră acest lucru şi acum, când mă întrebă:

— John, eşti sigur că persoana pe care ai văzut-o era Asad Khalil?

— Sunt sigur.

— Ai efectuat o identificare pozitivă?

Credem că tocmai am răspuns la întrebare. I-am zis:

— Am vorbit unul cu celălalt, Tom. În vreme ce atârnam de paraşutele noastre. Kate era destul de aproape de el – cam la cincisprezece centimetri, nas în nas – şi l-a identificat după nume. Khalil. Este o identificare suficient de pozitivă? l-am întrebat eu pe Walsh.

Tom Walsh nu tolera sarcasmul din partea agenţilor FBI, dar învăţase că poliţiştii NYPD din Forţa lui de Intervenţie puteau fi un pic ţâfnoşi – în special agenţii cu contract, ca mine, care îi puteau spune oricând să-şi ia slujba şi să şi-o înfigă unde vrea.

Dincolo de toate astea, acum aveam nevoie de această slujbă ca să-l găsesc pe Asad Khalil. Aşa că ar fi fost bine să mă port bine cu Tom.

Tom Walsh îmi spuse:

— În raportul tău ai sugerat că Asad Khalil s-a întors aici cu intenţia de a-şi regla conturile cu oamenii din Forţa noastră de Intervenţie care au lucrat la cazul de acum trei ani.

— Corect.

— Şi de aceea a atacat-o pe Kate.

— Cred că este o presupunere foarte logică.

— Bine… dar… planul ăsta pare foarte elaborat. Ştii?

— Psihopaţii se angajează în ritualuri elaborate, Tom.

— Ştiu… dar…

Tom Walsh simţea că trebuie să fie mai răbdător cu mine decât era de obicei. Soţia mea se găsea în stare critică, iar eu eram cu mintea în altă parte. De fapt, nu-i păsa de starea mea emoţională – doar că aceasta afecta comportamentul meu previzibil de imprevizibil –, dar îi păsa de Kate, care era din gaşca lui. O plăcea la modul personal şi profesional, la care se adăuga faptul că pierderea unui agent nu dădea bine pentru cariera unui şef. Cu toate astea, Walsh avea parte de ceva acoperire, deoarece Kate era în timpul ei liber când se întâmplase povestea.

Ca pentru a sublinia acest fapt, îmi spuse:

— Nu ştiam că tu şi Kate faceţi skydiving.

— Aveam de gând să te surprindem cu chestia asta.

— Ai raportat că arma de serviciu a lui Kate lipseşte. La fel şi telefonul ei mobil, schimbă el subiectul.

— Corect.

Făcu o observaţie inteligentă şi zise:

— Faptul că Glockul a ajuns în mâinile lui Khalil e o problemă, dar mai mult ca sigur că are propria armă. Adevărata problemă este telefonul mobil.

— De acord. Dar ar putea fi o ocazie.

— Corect. Unitatea de analiză a comunicaţiilor e pe urmele semnalului emis de telefon.

— Bine. Dar sunt convins că Khalil l-a închis. Nu e prost. Ocazia se va ivi dacă îl deschide ca să folosească lista de contacte a lui Kate.

— Aşa e. Dar presupunând că e înţelept, ştie că nu poate ţine telefonul deschis mai mult de un minut sau două înainte să luăm urma semnalului. Walsh adăugă: Sunt sigur că are propriul celular pentru conversaţii lungi, iar cum noi nu-i cunoaştem numărul, ne va lua ceva vreme să-i depistăm semnalul dacă şi când va suna la unul dintre numerele noastre.

Tom Walsh nu discută foarte exact cu oamenii, dar există o linie foarte subţire de demarcaţie între situaţia în care afirmă evidenţe şi cea în care crede că oferă informaţii noi. Am rezistat tentaţiei de a-i spune că pricepeam cum stau lucrurile cu tehnologia, aşa că am zis:

— Poate că vom prinde o fereastră.

— Poate. Îmi împrospătă amintirile: Îl ţii minte pe sauditul ăla care a uitat să-şi închidă telefonul mobil?

— Da. Am afirmat ceea ce era evident şi am zis: Sauditul era îngălat şi prost. Asad Khalil nu e.

— Cei mai mulţi dintre ei sunt proşti.

Exista ceva adevăr în afirmaţia lui Walsh. Cei mai mulţi dintre ei erau proşti. Dar chiar şi proştii au noroc, iar dacă e să spunem lucrurilor pe nume, uneori noi eram mai proşti decât ei. Aşa s-a întâmplat pe 11 septembrie – norocul lor prostesc, combinat cu capetele noastre proaste băgate între umeri. Am îndreptat multe de atunci, dar şi cealaltă tabără devenise un pic mai deşteaptă. În cazul de faţă, Asad Khalil dovedise inteligenţă cu trei ani în urmă şi, cum am mai spus, nu credeam că a devenit mai prost faţă de ultima sa vizită aici.

Continuând cu subiectul prostiei, i-am zis lui Tom Walsh:

— Presupun că ai trimis un mesaj text către toată lumea în privinţa acestui incident.

— Bineînţeles, îmi replică.

I-am amintit:

— Dacă telefonul mobil al lui Kate chiar se află în mâinile lui Khalil, atunci individul este în stare acum să citească toate SMS-urile.

Se lăsă o scurtă tăcere pe linie, apoi Walsh zise:

— La naiba.

Am scos telefonul meu şi am văzut că şi pe el se găsea mesajul text al lui Tom, deşi nu auzisem sunetul de primire. Am deschis mesajul şi am citit:

> NY ATTF Agentul FBI Kate Mayfield, victimă a unei tentative de omor în Sullivan County; NY. Suspect posibil, Asad Khalil, cunoscut terorist, de naţionalitate libiană. Starea medicală a victimei, secretizată. Verificaţi e-mail pentru detalii complete, actualizări şi instrucţiuni operaţionale sau sunaţi la Centrul de Operaţiuni. Alertă de chihlimbar. Trimit BOLO[3] şi APB. Walsh, SAC, NY ATTF.

Aşadar, asta citise, foarte probabil, Asad Khalil, direct de la şeful cel mare. Walsh procedase corect secretizând starea lui Kate şi lăsându-l pe Asad Khalil să se întrebe dacă avusese o zi bună sau proastă. În orice caz, Khalil ştia acum că toată lumea era pe urmele lui – dar oricum îşi putea imagina asta.

— O să scoatem imediat telefonul ăla din uz, zise Walsh.

— Bună idee. Dar înainte să faci asta, trimite un ultim text în care să spui… „Doi informatori libieni din zona NY Metro au furnizat informaţii asupra suspectului Khalil pe teritoriul continental al Statelor Unite. Verificaţi e-mail pentru detalii şi instrucţiuni operaţionale privind prinderea suspectului”. Sau ceva de genul ăsta, am adăugat eu.

Walsh tăcu preţ de câteva secunde, apoi zise:

— Bine. O fac.

Şi o să primeşti şi felicitări pentru asta. În caz că nu pricepuse cum trebuie, i-am zis:

[3] Acronim de la *Be on lookout,* („Stați în alertă”, în engleză), anunț de urmărire generarală (n.red.)

— Chestia asta ar trebui să-l sperie şi poate să-l ţină la distanţă de contactele lui de aici şi poate să-i încurce planul de joc.

— Corect. Bine.

Eu şi Tom Walsh am discutat despre telefoanele mobile încă un minut, de vreme ce acesta era subiectul principal de care ne puteam agăţa pe moment.

În vreme ce îl ascultam doar cu o jumătate de ureche pe Walsh, îmi veni o idee pe care ar fi trebuit să o am cu o oră înainte, aşa că i-am zis:

— Ar trebui să-l alertezi şi pe George Foster.

— Corect… am contactat pe toată lumea în legătură cu tentativa de asasinare a lui Kate. Ai văzut textul.

— Da. Dar ceea ce spun eu, Tom, e că Asad Khalil a venit aici ca să se răzbune, iar George s-a aflat în echipa iniţială de întâmpinare a lui Khalil la aeroport, cu trei ani în urmă, iar George a lucrat la caz. Presupunând că Asad Khalil cunoaşte numele lui George, am adăugat.

— Bine.

Tom Walsh nu era pe-aici când Khalil venise cu o listă lungă de oameni care trebuiau ucişi, aşa că Walsh nu aprecia pe deplin firea bestiei.

— Sună-l tu însuţi pe George sau spune-i să mă sune pe mine, i-am sugerat.

— În regulă.

Doream să-i las lui Walsh impresia naturii extrem de serioase a problemei – şi să-i stric ziua – aşa că i-am zis:

— Nu ar trebui să crezi că Asad Khalil nu s-a gândit să te ucidă şi pe tine.

Se lăsă tăcerea pe linie, apoi Walsh zise:

— Habar n-avem care sunt intenţiile lui, în afară de atacul asupra lui Kate. Şi, apropo, mă întreb de ce Khalil nu a scos pur şi simplu o armă de foc cu care să vă ucidă pe amândoi la sol? Ştii? Atacul ăsta cu cuţitul în zbor nu prea are sens.

— Nu pentru tine. Dar are pentru el. Când te duci la birou, scoate dosarul „Leul” şi vezi ce a făcut Khalil data trecută când a fost aici, i-am sugerat. Şi cum a făcut-o.

— În regulă. Gestionăm informaţiile despre toată povestea, John, mă informă el. Aşa că fii atent ce spui, chiar şi Poliţiei Statale.

— Cred că am subliniat asta în raportul meu înregistrat.

— Corect. De asemenea, vin acolo nişte agenţi de la Washington, iar eu voi aloca un detectiv şi un agent FBI de la Forţa de Intervenţie.

— Tipul care se ocupă de caz aici este anchetatorul senior Matt Miller de la Biroul de Investigaţii Criminale, l-am informat eu pe Walsh. I-am dat numărul de mobil al lui Miller şi i-am zis: Pare competent şi a ordonat ca poliţiştii să iasă în căutarea lui Khalil.

— Bine. Vom ajuta cum putem.

— Omul abia aşteaptă asta.

— E posibil ca şi CIA să fie interesat de cazul ăsta, mă avertiză Tom Walsh.

Cel mai bun răspuns la chestia asta era să nu răspund, aşa că i-am zis lui Walsh:

— Trebuie să localizezi un individ. Se numeşte Elwood Wiggins, cunoscut ca Chip Wiggins. A fost unul dintre piloţii care au participat la raidul asupra Libiei din 1986 şi se afla pe lista iniţială de ţinte a lui Khalil, dar noi am ajuns la el înaintea lui Khalil. Wiggins se găseşte în dosarul nostru. Ultima adresă cunoscută: Ventura, California. După ce aflaţi care e adresa lui, cereţi biroului local FBI să-i facă o vizită şi să-l anunţe că libianul s-a întors. Are şi el nevoie de protecţie, am adăugat. De fapt, eram convins că la acea oră Chip Wiggins avea mai degrabă nevoie de un gropar. I-am zis lui Walsh: Dar s-ar putea să ajungem prea târziu de data asta.

Walsh rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse:

— În regulă. Te las să te duci înapoi la Kate…

— E încă în operaţie.

— Iar dacă simţi nevoia să-ţi iei o vacanţă ca să stai cu Kate…

— O voi face, după ce îl găsim pe Khalil. Că veni vorba, i-am zis: Presupun că eu sunt agentul responsabil în această investigaţie.

Se lăsă tăcerea la telefon, apoi Walsh zise:

— Păi…

— Tom. Nu te juca cu mine.

— Scuză-mă, detective. Cred că încă sunt la conducerea Forţei de Intervenţie.

— Iar eu cred că ar trebui să conduc investigaţia.

— Chestia e, John, că dacă Kate… nu merge spre mai bine sau ceva de genul ăsta, atunci o să ai nevoie de o perioadă de linişte, iar eu trebuie să pun cazul în mâinile cuiva care se poate ocupa de el, îmi replică.

— O să mă ocup eu de el. Sunt extrem de motivat.

— Da, dar nu ştii cum o să te simţi în cazul în care Kate… uite, ca să fiu sincer, e posibil să fii prea implicat emoţional ca să… foloseşti cum trebuie propria judecată în gestionarea relaţiei cu comunitatea musulmană.

Credeam că va aduce în discuţie atacul Păsăroiului împotriva mea, dar n-a făcut-o, aşa că l-am asigurat:

— Am relaţii foarte bune cu comunitatea musulmană din New York.

Era adevărat, deşi, poate, fusesem un pic cam dur cu unii membri ai ei, dar asta se întâmplase imediat după 11 septembrie. Am fost mult mai drăguţ în ultimul an şi ceva de zile. Mă rog… dacă nu-l punem la socoteală pe Păsăroi. Dar el nu era cetăţean american.

Tom Walsh îmi zise:

— John, îţi pot promite asta vei fi desemnat să te ocupi de cazul ăsta, dar nu-ţi pot promite că vei fi la conducerea lui. O să mă gândesc la asta. Între timp, George Foster va conduce partea care ţine de FBI, iar tu lucrezi bine cu el. Gata cu subiectul ăsta, adăugă.

N-avea sens să mă cert şi să-l irit, aşa că am spus:

— În regulă.

— Bine. Între timp, o să discut cu căpitanul Paresi şi o să-i spun să te sune. Le-am cerut celor de la spital să mă ţină la curent. Mă rog pentru Kate.

— Mulţumesc.

— Încă ceva. Dacă Poliţia Statală pune mâna pe el, iar dacă agenţii noştri nu au ajuns încă acolo, te rog să nu discuţi cu suspectul sau să faci ceva care ne-ar putea compromite cazul împotriva lui.

— De ce aş face asta, Tom?

— Şi ţine minte, John, că Asad Khalil ar putea deţine o grămadă de informaţii pe care le-am putea stoarce de la el.

— Nu-l voi ucide.

Nu răspunse direct la asta, ci spuse:

— Ştiu că eşti furios, dar nu te pune singur într-o poziţie proastă. Noi nu ne răzbunăm, noi facem dreptate, îmi aminti Tom.

E vreo diferenţă?

— Bine, am replicat.

Am închis, după care m-am întors în sala de aşteptare.

M-am dus la fereastră şi am privit peisajul de afară şi munţii.

Soarele atârna încă deasupra piscurilor îndepărtate, pe un cer albastru şi lipsit de nori. Dimineaţa zilei de 11 septembrie 2001 fusese perfectă, ca ziua de acum.

Eu şi Kate am ajuns pe căi diferite la turnul nordic şi am crezut amândoi că celălalt se găsea în interiorul clădirii, aşa că atunci când aceasta s-a prăbuşit eu am crezut că ea a murit, iar ea a crezut că eu am murit. Acea zi ne-a schimbat vieţile, dar nu ne-a schimbat şi carierele.

Am continuat să privesc pe fereastra luminată de soare. Era o lume frumoasă şi nouăzeci şi cinci la sută dintre oamenii care o populau erau frumoşi. Din nefericire, eu mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii cu ceilalţi cinci la sută, încercând să reduc procentajul la circa patru la sută.

Trecusem de ani de zile, în mare măsură, peste chestia cu a servi-şi-a-proteja, iar ceea ce mă motiva cel mai mult în cariera mea de poliţist era orgoliul personal – eram mai deştept decât orice criminal suficient de nesăbuit ca să comită o crimă pe tura lui John Corey. Apoi a apărut Forţa de Intervenţie Antiteroristă, iar eu am simţit un mic fior patriotic în mine, în special după 11 septembrie.

Iar acum, totul se redusese la răzbunare personală şi la mine rugându-l pe Dumnezeu să mă ajute să-l ucid pe Asad Khalil. Şi eram sigur că Asad Khalil cerea acum Domnului exact aceeaşi favoare.

Doar rugăciunea unuia dintre noi avea să fie ascultată.

CAPITOLUL 13

Am rămas în sala pustie, urmărind limbile ceasului de pe perete. Trecuse mai bine de o oră de când Kate fusese băgată în sala de operaţie, iar eu începeam să cred că ăsta putea fi un semn bun. Cât de mult poate lua ca să sângerezi până la moarte? Nu foarte mult. Cât de mult poate dura repararea unei artere secţionate? Poate două ore.

Telefonul sună şi am văzut că era numărul de mobil al căpitanului Vince Paresi.

— Corey, am răspuns.

— John, spune-mi cum se simte?

— E încă în operaţie.

— Sfântă Fecioară… nu-mi vine să cred. *Tu* cum te simţi?

— Bine.

— Stau pe telefoane de când am aflat vestea de la Janet, îmi zise. O să punem laba pe nemernicul ăsta, John, mă asigură Paresi.

Mi-am îngăduit un mic zâmbet auzind limbajul colorat tipic pentru NYPD. Eu şi Paresi aveam divergenţele noastre, dar proveneam amândoi de pe aceleaşi străzi ticăloase şi recunoşteam un nemernic când îl vedeam.

Paresi trecu la afaceri şi spuse:

— Ţi-am ascultat raportul şi am vorbit cu Walsh de câteva ori. Cred că eu şi Walsh suntem în perfect acord în privinţa asta, mă asigură.

— Asta e bine.

Căpitanul Paresi se găsea la comanda detectivilor NYPD alocaţi Forţei de Intervenţie şi era supervizorul aflat imediat deasupra mea, în vreme ce Tom Walsh era şeful lui Kate şi, de asemenea, agentul special FBI însărcinat cu conducerea întregului spectacol. Acestea fiind spuse, eu îi spuneam „Tom” agentului special, iar lui Paresi, „Căpitane”.

Paresi continuă:

— Tom mi-a povestit despre telefonul mobil al lui Kate şi că e posibil ca unele mesaje de-ale noastre să fi fost citite de Khalil.

— Corect. Tu ce ai trimis? l-am întrebat.

— Păi… Am trimis mesaj text fiecărui detectiv din Forţa de Intervenţie ca să vină la serviciu şi să înceapă imediat supravegherile în locurile obişnuite unde se ştie că radicalii islamişti se întâlnesc şi se adună, inclusiv la moschei, în barurile hookah[4], în cluburi sociale şi aşa mai departe, cu un accent special pe comunitatea de libieni.

— Bine. Iar mesajul a ajuns doar la detectivi?

— Da. Khalil n-a văzut aşa ceva pe telefonul lui Kate.

— Bine. N-are sens să împărtăşim cu suspectul tot ce facem.

— Corect. Aşteptăm acordul final pentru aducerea suspecţilor obişnuiţi la interogatorii şi vom contacta sursele noastre din interiorul comunităţii musulmane.

Căpitanul Paresi parcurgea procedura standard de comunicare. Ştiam toate astea, evident, dar Paresi dorea ca eu să aud asta din gura lui.

Dincolo de actul de terorism în sine, fusese atacată o agentă FBI, o femeie căsătorită cu un poliţist retras din

[4] Şi *hukka*, narghilea, vas în care înainte de a fi inhalat, fumul de tutun este umezit şi aromat prin trecerea printr-un container cu apă.(n.red.)

serviciul public. Acest fapt genera o mică diferenţă în răspunsul poliţiei. Uneori, nu chiar atât de mică – ca atunci când se adună un grup de indivizi care nu doreau să coopereze.

Paresi îmi ceru câteva sugestii bazate pe experienţa mea precedentă cu Asad Khalil şi mă mai întrebă ce se ştia la ATTF despre Khalil şi cu cine ar trebui să discute despre asta.

Ei bine, vorbise deja cu Tom Walsh, care aparent nu se dovedise plin de solicitudine, sau nu cunoştea el însuşi prea multe. Trebuia să gândesc bine ce îi puteam dezvălui lui Paresi şi ce trebuia să rămână secretizat sau accesibil doar la cerere.

Dosarul pe numele lui Khalil nu fusese niciodată închis, evident, iar după ce el dispăruse, cu trei ani în urmă, Jack Koenig, pe atunci agent special la comanda Forţei de Intervenţie, alcătuise o echipă specială compusă din mine, Kate, George Foster şi singurul araboamerican din Forţă, Gabriel Haytham, un detectiv NYPD. Scopul echipei era să urmărească fiecare fir şi pont care avea de-a face cu Asad Khalil. Koenig ne dăduse numele de cod nu foarte inteligent de „Vânătorii Leului” şi noi trebuia să-i raportăm direct lui.

În fine, Jack Koenig era mort acum, la fel cum era şi predecesorul căpitanului Paresi, David Stein, ambii omorâţi când se prăbuşise Turnul Nordic, iar de-a lungul anilor, indiciile şi ponturile oferite de diverse agenţii de spionaj şi de Interpol deveniseră tot mai subţiri, până ce secaseră cu totul. O teorie susţinea că Asad Khalil îşi găsise sfârşitul într-un mod necunoscut – poate ca fanatic al jihadului luptând în Irak, Afghanistan sau altundeva. Trimisesem vorbă şi la Guantanamo ca să vedem dacă individul apăruse pe acolo, dar nimic. O altă teorie sugera că serviciile libiene de informaţii îl terminaseră pe Asad Khalil din cine ştie ce motiv, posibil deoarece Khalil devenise mai degrabă o piatră de moară de gâtul lor decât

un activ de valoare. Teoria mea spunea că Asad Khalil ajunsese să predea un curs de diversitate culturală la Universitatea Columbia.

În orice caz, nici eu şi nici Kate nu am crezut vreodată că tăcerea lui Khalil însemna că el era mort sau că se retrăsese din activitate. Din nefericire, am avut dreptate.

I-am spus lui Paresi:

— Cât priveşte ceea ce ştim… dosarul ATTF despre acest individ este destul de subţire, dar îl poţi consulta când ajungi la computer.

— Exact asta a spus şi Walsh.

— Mai există un fişier de computer care conţine un raport complet despre cele petrecute acum trei ani. Însă, acel fişier este secretizat şi accesul la el se obţine cu aprobare. Doar Washingtonul îţi poate oferi accesul şi probabil că asta nu se va întâmpla.

— Aha. De ce le-ar da informaţii unor oameni care îl caută pe individul ăsta?

În realitate, schimburile de informaţii se extinseseră după 11 septembrie, dar obiceiurile vechi mor greu, iar când e implicată şi CIA, ai noroc fie şi doar dacă ţi se spune pe cine ar trebui să cauţi, şi orice le oferi celor de acolo primeşte o ştampilă de „Top Secret”, fără ca tu să mai ai posibilitatea de a primi îndărăt ce le-ai dat.

L-am informat pe Paresi:

— Acum trei ani, Koenig şi Stein ne-au potcovit pe mine, pe Kate, pe George Foster şi pe Gabe Haytham cu acest caz. Nimeni nu a anulat vreodată acea misiune, iar noi avem un dosar tipărit despre Khalil, pe care Gabe ţi-l poate da. Ultima dată când Asad Khalil a fost aici, lucra pentru spionajul libian, iar contactele lui de aici erau toate libiene, i-am explicat eu şi am continuat: Dosarul nostru conţine nume, adrese, fotografii şi amănunte particulare despre libieni care trăiesc în zona metropolitană a New Yorkului şi cu care noi am discutat de-a lungul timpului. E un punct de început bun pentru munca de supraveghere. Am adăugat:

Cât despre invitaţii la o discuţie, nu cred că vrem ca libienii din comunitatea lor să se prindă că îl căutăm pe Asad Khalil. Haide să sărim peste aşa ceva, i-am sugerat. Deocamdată doar o să-i supraveghem şi vom vedea dacă vine cineva la noi.

— O să discut asta cu Walsh şi o să-i cer dosarul lui Gabe. Presupun că Walsh deţine o copie a acestui dosar, îmi mai zise Paresi.

N-am replicat, ceea ce însemna un răspuns negativ.

Căpitanul Paresi îmi mai puse câteva întrebări despre cele întâmplate cu trei ani în urmă. În vreme ce răspundeam, o nouă idee îmi răsări în minte, o idee care ar fi trebuit să-mi vină mai devreme, dar… în fine…

— L-a sunat cineva sau a auzit cineva de Gabe Haytham? l-am întrebat pe Paresi.

— Nu ştiu. De ce întrebi?

— Întrebarea e: Are Asad Khalil habar de existenţa lui Gabriel Haytham, un arabo-american, în cadrul ATTF? Dacă da, atunci Gabe ar putea fi socotit o ţintă de către Khalil, care l-ar considera un trădător.

— Mda… e o idee. Bine, îl sun pe Gabe.

Am folosit ocazia ca să spun:

— Aş vrea să discuţi cu Walsh despre posibilitatea de a mă numi agent responsabil de caz.

Părea pregătit pentru asta şi-mi răspunse:

— Trebuie să fiu de acord cu Walsh că e posibil să nu fii omul cel mai indicat pentru această treabă. Eşti unul dintre cei care se ocupă de acest caz şi, între noi fie vorba, ar fi mai bine să nu ai responsabilitatea acestui dosar, îmi aminti el şi apoi îmi explică: Vei avea mai puţin de-a face cu rahaturi de rezolvat şi mai multă libertate de a… face ce ştii tu mai bine. Pricepi?

Existau o logică şi un tâlc ascuns în vorbele lui.

— Bine. Pricep, i-am zis.

— Bine.

Paresi schimbă subiectul şi mă întrebă:

— Crezi că nemernicul ăsta are şi altă misiune aici? Vreau să spun, chestia asta se rezumă doar la o răzbunare personală pentru el? Sau a venit să arunce ceva în aer? Să împrăştie antrax? Ştii tu?

Era o întrebare bună, la care i-am răspuns:

— Nu sunt sigur. Dar instinctul îmi spune că e aici cu un scop propriu, adică să ia gâtul oamenilor care l-au scos din sărite acum trei ani. Plus, poate, să ia gâtul câtorva oameni despre care nu ştim nimic încă, am adăugat.

Căpitanul Paresi provenea din unitatea de informaţii a NYPD, aşa că dispunea de ceva instruire informativă şi perspectivă asupra acestei lumi, aşa că îmi zise:

— Dar chiar dacă nu lucrează de data asta pentru serviciile libiene de spionaj, cineva trebuie să asigure spatele individului – cum ar fi Al Qaeda – şi poate că înţelegerea lui cu susţinătorii este aceea că el obţine bani şi resurse ca să vină aici şi să regleze nişte conturi personale, iar în schimb trebuie să arunce în aer podul Brooklyn sau ceva de genul ăsta.

— E o idee. Walsh ce crede?

— N-am dezbătut teorii. În esenţă, vrea ca eu să apelez trupele şi să-i pun pe oamenii ăia sub supraveghere.

— Corect. Khalil e un singuratic, dar e posibil să apară ceva, l-am informat pe Paresi. Cum ar fi un cadavru sau două. Tipul ucide oamenii care îl ajută să ucidă oameni.

— Da? Chestia asta nu e simpatică. Ce îl motivează? mă întrebă. Habar n-am cum a început povestea asta.

— A început pe 15 aprilie 1986, când Reagan a trimis mai multe bombardiere ca să arunce în aer Libia. Asad Khalil şi-a pierdut familia în acel bombardament, i-am răspuns.

— Nu, zău? Cred că este încă ofticat, comentă Paresi.

— Aşa se pare. L-am anunţat că informaţia asta nu e publică. I-am explicat apoi: îi dă lui Khalil o justificare pentru ceea ce a făcut acum trei ani – şi nu e nevoie să

inducem confuzie în mass-media cu chestiuni de echivalenţe morale.

— Mda, cum zici tu. Ce a făcut mai exact acum trei ani? mă întrebă. Adică, în afară de a-şi omorî cele două escorte şi pe trei dintre oamenii noştri de ia sol?

— Walsh a spus ceva de Chip Wiggins? l-am întrebat pe Paresi.

— Nu. Asta cine mai e?

Walsh părea să nu fi dorit să-i împărtăşească această informaţie partenerului său de rang inferior. Şi, pentru a fi corect faţă de Walsh, prima vizită a lui Asad Khalil în America era, aşa cum am mai spus, în cea mai mare parte informaţie secretizată, iar nivelul de acces la detaliile despre acea vizită încă mai trebuia să fie stabilit clar. Cu toate astea, i-am spus căpitanului Paresi:

— Wiggins a fost unul dintre piloţii de F-111 care au bombardat Tripoli. Khalil a venit aici acum trei ani cu lista acelor piloţi şi a început să-i omoare.

— Iisuse…

— Nu pot să mai spun şi altceva despre asta, căpitane, dar îţi *pot* spune că eu, Kate şi alţii l-am oprit pe Khalil din tentativa de a-l ucide pe Wiggins.

Căpitanul Paresi se gândi la asta, apoi zise:

— Bine, am înţeles. Ştim unde e Wiggins acum? întrebă.

— Ultima lui adresă cunoscută e în Ventura, California.

— Pun pariu că Khalil ştie unde e. Paresi trase concluzia: Wiggins e deja mort.

— Probabil.

— Categoric. Khalil s-ar ocupa, în primul rând, de treburile neterminate. Apoi… Kate. De ce nu Kate *şi cu* tine? întrebă.

— A vrut să o văd murind.

— Psihopatul.

— La extrem, am fost eu de acord.

— Păi… poate că se deschide o oportunitate aici. Adică, gândeşte-te la asta – tipul ăsta, Wiggins, dacă a fost

eliminat, era o ţintă lejeră. Nici n-a ştiut ce îl loveşte. La fel e cu Kate. Acum, orice ţintă a devenit dificilă. Inclusiv tu. Corect? Următoarea mutare pe care o va face Khalil va fi şi ultima.

Asta suna foarte optimist, dar am replicat:

— Să sperăm.

— Bine, zise Paresi. Mă îndrept chiar acum spre birou. O să-l sun pe Gabe şi o să-i cer să ne întâlnim acolo, ca să ne uităm împreună peste dosarul tău.

— Spune-i să se păzească. De asemenea, poate că familia lui ar fi bine să plece într-o vacanţă. Are soţie şi cred că o fiică.

— În regulă…

— O să vin şi eu la birou imediat ce o să pot, i-am spus.

— John, nu-ţi face griji în privinţa asta. Tu ai grijă de Kate. Păstrăm legătura. Şi sună-mă dacă… lui Kate îi merge mai rău.

O astfel de evoluţie ar fi fost de foarte scurtă durată.

— Există posibilitatea ca ea să nu reuşească, i-am zis.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Paresi zise:

— O să reuşească. Mă rog pentru ea. E o tipă tare, adăugă el.

Am închis şi m-am aşezat pe unul dintre scaunele din sala de aşteptare.

Kate îmi umplea gândurile, dar trebuia să mă gândesc la Asad Khalil şi să pătrund în mintea *lui.*

Asad Khalil era un om al spectacolului – al spectacolelor terminale – şi, asemenea multor psihopaţi, îi plăcea să ia autorităţile peste picior. Iar autorităţile erau bucuroase să se lase batjocorite cu telefoane şi scrisori de la tipul pe care îl căutau. Noi numim toate astea indicii.

De asemenea, Khalil se îmbarcase într-o misiune de răzbunare, iar răzbunarea şi ura îţi tulbură judecata şi ajung să te dea pe mâna oamenilor legii sau să te omoare. Aproape că i se întâmplase asta lui Khalil ultima dată când fusese aici. Iar eu n-aveam nicio îndoială că, de această

dată, Asad Khalil *avea să fie* capturat sau ucis. Dar nu ştiam câţi oameni o să omoare înainte ca noi să ajungem la el sau dacă eu şi Kate vom supravieţui ca să vedem acest caz închis.

Am auzit paşi grei pe holul cu gresie… un bărbat, mergând de unul singur.

Mi-am băgat mâna în buzunarul cu arma şi mi-am aţinut privirea asupra uşii.

CAPITOLUL 14

Uşa se deschise şi dădu la iveală un bărbat de vârstă mijlocie, în halat verde, cu o mască de chirurg în jurul gâtului.

Ne-am uitat imediat unul la celălalt şi următoarea fracţiune de secundă dură cât o veşnicie.

— Domnul Corey?

— Da.

Ne-am apropiat unul de altul, iar el întinse mâna şi se prezentă drept doctorul Andrew Goldberg. Îşi lăsă cealaltă mână pe umărul meu şi zise:

— Se odihneşte confortabil la Terapie intensivă acum.

Am închis ochii şi am dat din cap.

— Semnele vitale sunt stabile, continuă el. Tensiunea arterială şi respiraţia sunt bune.

Am dat din nou din cap.

Mă îndemnă către scaune şi îmi trecu prin cap gândul că stătuse în picioare mai bine de două ore şi avea nevoie să ia loc. Al doilea gând care îmi trecu prin minte fu acela că dorea ca eu să stau jos ca să ascult restul informării, care nu mai era aşa de bună.

Ne-am aşezat unul lângă celălalt şi el îmi spuse cu voce joasă:

— Operaţia a reuşit să închidă secţionarea arterei carotide din dreapta.

Am dat iarăşi din cap.

— Am observat o contuzie pe chipul ei, iar buzele îi erau umflate, dar anestezistul mi-a spus că nu sunt dinţi dislocaţi sau lipsă, îmi zise. Speculă un pic: Rana aia putea rezulta din impactul cu solul.

De fapt, rezultase în urma pumnului pe care i-l administrase Asad Khalil, dar n-am spus nimic despre asta.

— În orice caz, nu e importantă, continuă el. Au existat şi alte contuzii ca urmare a căderii, dar nu cred că au fost leziuni interne sau hemoragie internă, deşi ar putea exista oase fracturate. O s-o ducem la radiologie cât de repede se poate, mă asigură.

— Când se va întâmpla asta?

— Nu sunt sigur. A fost o rană cu penetrare adâncă, dar n-au existat alte vase majore de sânge implicate – nicio rană la jugulară sau la alte vene sau artere şi nicio rană la trahee. Înţeleg că a fost o rană de cuţit, remarcă el.

Am încuviinţat. Ar fi trebuit să fie vorba despre o tăietură de-a latul gâtului, secţionând totul în calea ei. Însă Kate făcuse ceva ca să oprească asta. Sper să-l fi şi izbit pe nemernic în ouă.

— Prognosticul? l-am întrebat.

Păstră tăcerea o clipă prea mult, apoi răspunse:

— Rezervat.

— De ce?

— Ei bine… a pierdut şase unităţi de sânge şi noi – şi dumneavoastră, înţeleg – am fost nevoiţi să oprim scurgerea de sânge… care se duce la creier…

Ştiam că se apropie asta şi aşteptam verdictul.

Doctorul Goldberg continuă:

— Şase unităţi înseamnă o pierdere importantă de sânge. De asemenea, traheea ei era umflată, ceea ce ar fi putut împiedica oxigenarea sângelui înainte ca paramedicii să-i insereze o canulă în gât. Rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse: Pur şi simplu, nu ştim dacă vom descoperi sechele neurologice.

— Şi când *vom* şti?

— La scurt timp după ce-şi revine din anestezie. Poate într-o oră sau două.

N-am replicat.

Ezită, apoi aruncă o privire la costumul meu pătat de sânge şi îmi zise:

— Înţeleg că un săritor s-a prins de ea în cursul saltului şi i-a provocat această rană de cuţit.

— Corect.

— Presupun că nu a fost vorba de un accident.

— Poate că l-aţi observat pe poliţistul din faţa sălii de operaţie, i-am spus eu.

Doctorul încuviinţă, apoi mă întrebă:

— Alte întrebări?

— Nu.

Doctorul Goldberg se ridică, aşa că m-am ridicat şi eu.

— O să îi facem o evaluare completă cât de curând posibil, inclusiv una neurologică, îmi spuse. Între timp, vă puteţi duce în camera asistentelor de la Terapie intensivă. Presupun că doriţi să staţi aici până ce îşi va recăpăta cunoştinţa.

— Corect.

Ne-am strâns mâinile şi i-am spus:

— Vă mulţumesc.

Mă bătu pe umăr şi sugeră:

— Câteva rugăciuni ar fi de ajutor. Luaţi o pauză în cafenea, îmi sugeră, mai departe. Va mai trece ceva vreme până ce vom avea alte veşti pentru dumneavoastră. E pe mâini bune, mă asigură.

Doctorul Goldberg părăsi încăperea, iar eu am stat câteva minute, lăsându-l să se îndepărteze bine, după care am ieşit pe coridor şi am urmat indicatoarele până la Terapie intensivă.

Ajuns la biroul asistentelor, le-am spus că sunt John Corey, soţul lui Kate Mayfield, care tocmai fusese adusă din sala de operaţie. Mi-am arătat legitimaţia şi am mai

spus că sunt poliţist. Asistentele părură să arate simpatie soţului şi indiferenţă poliţistului.

În astfel de situaţii, funcţionează foarte bine legile lui Murphy, astfel că eu nu puteam fi deloc sigur că personalul de la TI primise aceleaşi informaţii ca personalul de la sala de operaţii, aşa că am spus:

— Soţia mea a căzut victimă unei tentative de asasinat, iar atacatorul este încă liber şi ar putea încerca să ajungă din nou la ea.

Asta le-a atras atenţia. Am întrebat dacă li s-a spus ceva despre asta şi am întrebat dacă existau poliţişti în secţie. Nu le spusese nimeni nimic şi au zis că nu existau poliţişti în acea secţie.

— Nu veţi dezvălui locul unde se află sau starea pacientului nimănui cu excepţia personalului medical autorizat sau a ofiţerilor legii care vă arată legitimaţia, le-am spus. Înţelegeţi?

O asistentă, care se prezentă ca fiind Betty, asistentă supraveghetoare, îmi zise:

— Înţelegem şi vom chema securitatea.

— Vă mulţumesc. De asemenea, chemaţi camera asistentelor de la sala de operaţii şi cereţi-le să-l trimită aici pe poliţistul aflat acolo.

Una dintre asistente apucă telefonul ca să facă apelurile necesare.

— Dacă îl va căuta cineva pe detectivul Corey, o să stau la căpătâiul soţiei mele, le-am spus lui Betty şi celorlalte patru asistente.

Betty inspecta un tabel – probabil fişa lui Kate – şi îmi zise:

— Nu am primit ordine în legătură cu vizitatorii.

— Aţi primit acum.

Betty îşi făcu o însemnare pe foaie şi mă conduse către secţie. Pe coridor, mă informă:

— Aici nu suntem obişnuiţi cu asemenea lucruri. Şi sper să nu vă obişnuiţi niciodată.

Deschise nişte uşi duble, iar eu am urmat-o.

Cu foaia în mână, Betty mă conduse către patul lui Kate şi îmi spuse cu voce joasă:

— Nu fiţi alarmat de aspectul ei, de toate monitoarele astea şi de perfuzii. A fost pusă pe ventilaţie mecanică pentru a putea respira mai uşor, adăugă ea. Doctorul Goldberg este un chirurg minunat.

Însă nimeni, nici măcar doctorul Goldberg, nu ştia ce se petrece sau ce nu se petrece în creierul lui Kate.

Am ajuns la patul lui Kate. Am stat lângă ea privind-o. Chipul i se mai colorase, iar respiraţia, ajutată de ventilator, părea constantă.

Gâtul ei era îmbrăcat într-un bandaj gros. În braţe avea înfipte perfuzii, iar de sub pătură ieşeau fire care se conectau la trei monitoare diferite. M-am uitat la ecrane şi totul părea normal, deşi tensiunea sangvină părea un pic scăzută.

Betty aruncă o privire spre monitoare şi mă asigură:

— Semnele vitale sunt bune.

Am inspirat adânc şi m-am uitat fix la Kate. Vedeam umflătura din jurul gurii, unde o lovise Khalil. *Ticălosul.* M-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz.

— Bună, frumoaso.

Niciun răspuns.

Betty mă statui să mă aşez pe scaunul de lângă pat, iar eu m-am conformat, după care îmi spuse:

— Apăsaţi butonul de apelare dacă aveţi nevoie de ceva. Fără telefoane mobile, mai adăugă.

Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Am luat mâna lui Kate, care era rece şi uscată. Îi puteam simţi pulsul. M-am tot uitat la faţa ei, dar aceasta rămase lipsită de expresie. Am urmărit cum i se ridică şi coboară pieptul şi am cercetat atent de câteva ori monitoarele.

Sângerând până aproape de moarte eu însumi, ştiam prin ce trecuse Kate în acele minute, când sângele îi ţâşnea din corp – bătăile înspăimântate ale inimii,

presiunea sangvină tot mai scăzută care stârnea un ţiuit groaznic în urechi, senzaţia de răceală de gheaţă pe dinăuntru, fără asemănare cu vreo altă senzaţie trăită… ca o moarte… după care creierul se înceţoşează…

Când m-am trezit la spitalul Columbia – Presbyterian, nu-mi aminteam deloc de ce mă aflam acolo sau ce mi se întâmplase. Nu aveam voie să primesc vizitatori, dar partenerul meu, Dom Fanelli, îşi croise drum cumva şi mă antrenase într-o discuţie lungă şi stupidă legată de motivul pentru care echipa Mets era mai bună decât echipa Yankees. Se pare că eu nu eram de acord cu el, aşa că se întorsese la secţia Homicide North şi le spusese tuturor celor de acolo că, în mod clar, îmi fusese afectat creierul. Am zâmbit aducându-mi aminte de acea întâmplare, dar şi de Dom Fanelli, care a murit la 11 septembrie.

M-am uitat din nou la Kate şi mi-am zis: „Prea multă moarte în slujba asta.”

M-am rugat pentru Kate, să treacă prin toate acestea la fel de bine cum trecusem eu, împotriva oricărui prognostic al medicilor. Dar dacă treaba asta avea să se lase cu sechele, atunci aveam să îmi dau demisia de la slujbă ca să mă îngrijesc de ea. Asta, după ce îl ucideam pe Asad Khalil.

CAPITOLUL 15

Mi-am continuat veghea lângă patul lui Kate, ţinând-o de mână şi aşteptând indicii ale ieşirii ei din starea de anestezie.

Telefonul meu mobil era pe modul vibrare. Primisem trei apeluri în ultima jumătate de oră, pe care le-am lăsat să fie preluate de căsuţa vocală.

Am ascultat primul apel de la Tom Walsh, care spunea:

— De la spital mi-au spus că a ieşit din operaţie şi se odihneşte confortabil. Mă bucur să aud asta despre Kate. De asemenea, am vorbit cu anchetatorul Miller în legătură cu operaţiunile de căutare a lui Khalil. Nicio veste aici. L-am sunat pe George Foster şi el înţelege situaţia. Walsh făcu o pauză, apoi reluă: S-ar părea că nu-l putem localiza pe Gabe. O altă pauză, apoi: Şi nici pe Chip Wiggins în California. Încheie cu un scurt: Sună-mă.

Al doilea apel era de la Vince Paresi, care, în esenţă, repeta ce spusese Walsh despre Gabe Haytham, deşi el mai adăugase:

— Sunt un pic îngrijorat în legătură cu Gabe. Nu dăm nici de nevastă-sa. Trimit o maşină de patrulare la casa lui din Douglaston. Mă bucur să aud veşti bune despre Kate. Sună-mă.

Şi pe mine mă îngrijorau Gabe Haytham şi familia lui. Teoretic, fiecare agent putea fi contactat prin telefon sau SMS, douăzeci şi patru de ore, şapte zile pe săptămână. Dar, dacă eşti în timpul liber, este posibil să nu-ţi verifici telefonul de serviciu atât de des pe cât ar trebui. În orice caz, astăzi era o duminică frumoasă şi poate că Gabe şi familia lui erau la plajă. Sau la un parc de distracţii. Sau… morţi.

Cât despre Chip Wiggins, când l-am văzut ultima oară, cu trei ani în urmă, era pilot pe un avion de transport de mărfuri. Ca atare, era posibil să fie în aer. Sau putea fi sub pământ.

Al treilea apel era de la anchetatorul Miller, care mă informa că bagajele mele se găseau în maşina care se afla acum în parcarea spitalului, iar cheile fuseseră depuse la biroul asistentelor de la Terapie intensivă.

Anchetatorul Miller mai spunea:

— Maşina şi bagajele sunt curate. Nu am găsit telefonul soţiei dumneavoastră în cameră sau în maşină, iar după ce am cercetat zona de aterizare nu am descoperit nici arma şi nici telefonul mobil. Mă mai sfătuia: Am verificat la aeroportul din Sullivan County şi am dat peste o maşină Enterprise închiriată, care se afla în parcare. Cel care a închiriat vehiculul este un bărbat pe nume Mario Rosellini, dar nimic din contractul de închiriere nu se verifică. Urmele găsite în apropiere de pădure s-ar putea potrivi cu cele ale cauciucurilor automobilului închiriat. Am făcut mulaje de plastic şi încercăm să vedem dacă există o potrivire. Maşina este supravegheată. De asemenea, am verificat la operatorii aerieni cu baza în aeroport şi am aflat că în această dimineaţă a aterizat acolo un avion Citation, care a decolat la treizeci sau patruzeci de minute

după incident. Destinaţia şi identitatea pasagerilor de la bord sunt necunoscute. Nu s-a completat niciun plan de zbor. Urmărim această pistă. Amicul dumneavoastră, Walsh, nu mi-a spus clar dacă dumneavoastră sunteţi agentul responsabil de caz, dar sunaţi-mă direct dacă aveţi nevoie de mai multe informaţii. Adăugă la final: Cei de la spital mi-au spus că soţia dumneavoastră se odihneşte confortabil. În sfârșit, o veste bună.

Mi-am băgat telefonul în buzunar şi m-am gândit la apelul anchetatorului Miller. Era destul de evident cum evadase Asad Khalil – fugise cu avionul. Dar unde? Nu fusese completat niciun plan de zbor, aşa că zborul trebuia să se fi desfăşurat la mică altitudine.

Un alt lucru la care m-am gândit a fost acela că agentul special FBI Tom Walsh nu-mi spusese acest lucru. Însă, ca să fiu corect, nu eram deloc sigur de momentele în care avuseseră loc convorbirile şi de cine vorbise cu cine şi când anume.

Mi-am întors atenţia spre Kate şi m-am aplecat către ea. Am încercat să văd dacă pot distinge ceva pe chipul ei care să-mi ofere un indiciu despre starea ei mintală, dar expresia ei nu dezvăluia nimic.

Ştiam că există grade diferite de leziuni cerebrale şi trebuia să mă pregătesc pentru orice, de la o afecţiune uşoară la… în fine.

Trecu aşa încă o jumătate de oră, timp în care se perindaseră pe acolo câteva asistente, iar una dintre ele îmi aduse o ceaşcă de cafea. Am cerut un pix şi un carneţel, ca să îmi fac câteva însemnări.

Am folosit acest răgaz ca să-mi amintesc în amănunt evenimentele de acum trei ani şi să încerc să anticipez ceea ce ne aştepta prin prisma acelei nefericite experienţe. Mi-aş fi dorit să fiu ajutat de Kate în toată această treabă, căci eram sigur că ea are unele idei pe care le puteam dezbate.

Eram pe punctul de a mă ridica pentru a ieşi pe coridor, dar am avut impresia că o zăresc mişcându-se.

M-am apropiat de patul ei şi am urmărit-o îndeaproape. Kate îşi mişcă capul, apoi am văzut-o mişcându-şi braţul drept. Am vrut să apăs butonul de apelare, dar am decis să aştept.

La fiecare câteva secunde, ea îşi mişca un braţ sau un picior, iar capul i se legăna dintr-o parte în alta.

M-am apropiat mai mult de ea şi i-am atins braţul.

— Kate?

Ea deschise ochii, dar continuă să se uite la tavan.

— Kate?

Întoarse capul către mine şi se uită în ochii mei.

— Kate. Mă auzi?

Nu dădea semne să mă recunoască.

Tubul de respirat o împiedica să vorbească, aşa că i-am luat mâna în mâna mea şi am zis:

— Mângâie-mi mâna dacă mă auzi.

După câteva secunde, îmi mângâie mâna. I-am zâmbit şi am întrebat:

— Ştii cine sunt?

Se uită la mine, apoi încercă să dea din cap.

— Mângâie-mi mâna dacă ştii de ce eşti aici şi ce ţi s-a întâmplat, i-am zis.

Îşi trase mâna din mâna mea.

— Kate? Dă din cap dacă ştii de ce eşti aici.

Îşi ridică braţul drept şi făcu o mişcare sacadată cu mâna, care păru a semăna cu un tremurat sau începutul unui puseu. M-am întins după butonul de apelare, dar mi-am dat seama că ea imita gestul de a ţine un pix în mână.

Am înşfăcat pixul şi carneţelul de pe noptiera patului. Am pus pixul în mâna ei dreaptă şi carneţelul în cea stângă.

Ea le ridică pe amândouă deasupra feţei şi scrise ceva, după care întoarse carneţelul spre mine. Acolo scria: „De

ce îmi pui întrebările astea stupide?” Am simţit cum mi se umezesc ochii. M-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz.

Partea a IV-a

În sudul statului New York

CAPITOLUL 16

Asad Khalil privi în cealaltă parte a culoarului, pe geamul dinspre vest al avionului închiriat, în vreme ce acesta începu să coboare către Aeroportul Republic din Long Island. În depărtare, cam la şaizeci de kilometri distanţă, se vedeau zgârie-norii din insula Manhattan. Se uită la ceas. Zborul de la aeroportul din Sullivan County durase douăzeci şi şase de minute.

De la fereastra lui de pe partea dreaptă a avionului putea vedea un cimitir întins, cu mii de cruci albe şi pietre funerare aşezate rânduri-rânduri, de-a lungul pajiştii verzi. În Libia, morţii nu aveau nevoie de un asemenea sol fertil, deoarece Coranul le promitea că sufletele lor aveau să se înalţe până în paradis, unde curgeau râuri limpezi şi creşteau pomi fructiferi.

Cei doi fraţi, cele două surori şi mama lui, cu toţii morţi în urma bombardamentului american, fuseseră îngropaţi în morminte simple la marginea deşertului, alături de tatăl lui, care fusese omorât cu cinci ani înainte de către sionişti. Cu siguranţă că acum erau cu toţii în paraclis, deoarece fiecare dintre ei fusese martirizat de către necredincioşi. Iar el, Asad Khalil, primise un statut special din partea marelui conducător, colonelul Gaddafi, pentru că era singurul supravieţuitor al unei familii de martiri. Şi, odată cu acest statut, venea şi o mare responsabilitate: răzbunarea.

— Aterizăm în două minute, domnule Demetrios, se auzi în difuzor vocea copilotului. Asiguraţi-vă că v-aţi prins centura de siguranţă şi că scaunul este în poziţie corectă.

În vreme ce avionul se înscrise pe culoarul de aterizare, Asad Khalil se gândi puţin la interesantul salt cu paraşuta. Prin minte îi trecură două idei: pe de-o parte, nu putea fi absolut sigur că o ucisese pe femeie, pe de alta, ar fi trebuit să folosească acea ocazie ca să-l împuşte pe individul numit Corey.

Cât despre femeie – nevasta lui Corey – aceasta îl lovise peste mână şi nu reuşise să-i taie gâtul complet. Nu era obişnuit cu femei care să folosească forţa fizică împotriva unui bărbat şi, cu toate că ştia că aşa ceva era posibil, fusese luat prin surprindere. Totuşi, reuşise să-i secţioneze artera, iar ea fără îndoială că sângerase de moarte până să atingă solul.

Cât despre Corey, planul fusese întotdeauna ca acesta să rămână la urmă. Khalil dorea să prelungească suferinţa individului pentru soţia moartă şi să-l angajeze într-un joc al curajului care avea să se sfârşească atunci când el, Khalil, avea să-i mutileze lui Corey faţa şi organele genitale de o manieră mai rea decât moartea. Şi totuşi… ceva îi spunea că ar fi trebuit să-şi schimbe planurile chiar acolo şi să-l împuşte pe acest om în vreme ce atârna de paraşuta lui – folosindu-se de arma nevestei lui.

Avionul atinse pista de aterizare şi începu să încetinească.

Copilotul, pe care, după cum îşi aminti Khalil, îl chema Jerry, anunţă:

— Bun venit pe Aeroportul Republic din Long Island.

De ce, se întrebă Khalil, piloţii îi urau mereu bun venit într-un loc care n-avea nicio semnificaţie, nici pentru ei, nici pentru el? Procedaseră la fel atunci când el îşi începuse călătoria din Santa Barbara, California, când făcuseră escalele de realimentare cu combustibil în Pueblo, Colorado şi Huntington, Virginia de Vest. Şi, în

cele din urmă, când aterizară pe aeroportul din Sullivan County, unde copilotul îi urase acelaşi lucru, adăugând:

— Sper să aveţi o întâlnire de afaceri fructuoasă.

La care Khalil, omul de afaceri grec, replică:

— Sunt sigur că voi avea.

Avionul se îndreptă către unul dintre hangarele de pe micul aeroport privat.

Khalil privi pe geam, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva autorităţile îi descoperiseră mijlocul de transport şi destinaţia. Când aterizase la aeroportul din Sullivan County, sâmbătă dimineaţa, Khalil le spusese piloţilor că avea să zboare către Buffalo duminică, aşa că era convins că ei întocmiseră un plan de zbor pentru acel oraş. Însă, odată întors din operaţiunea de asasinare a nevestei lui Corey, anunţă subit că şi-a schimbat planurile şi le ceru să fie dus la Aeroportul MacArthur din Long Island cât de repede posibil. Piloţii nu protestară deloc – aşa cum îi aminteau mereu, el era şeful lor acum.

Piloţii îşi informaseră pasagerul că nu fusese nevoie de întocmirea unui plan de zbor deoarece cerul era senin şi urmau să evite spaţiul aerian restricţionat din zona metropolitană New York. În plus, aveau să zboare sub nivelul de altitudine pentru care se cerea un plan de zbor. RZV – reguli de zbor la vedere, îi explicaseră ei.

Khalil cunoştea toate aceste lucruri, dar dădu concentrat din cap, iar în mai puţin de cincisprezece minute decolară. La zece minute de la decolare, Khalil se prefăcu a folosi telefonul din avion, după care îi anunţă pe piloţi de o nouă schimbare de plan, cerându-le să aterizeze pe Aeroportul Republic, care era mai apropiat decât MacArthur.

Ca atare, îşi spuse Khalil, piloţii nu avuseseră timp să ia legătura cu nimeni de la sol din aeroportul Sullivan County, iar documente privitoare la noua lor destinaţie nu existau. Lipsa implicării oficialităţilor în desfăşurarea zborurilor private îl uluise pe Khalil încă de prima dată când venise în America, cu trei ani în urmă. Mai uimitor,

îşi spuse el, era faptul că, la un an şi jumătate după martiriul colegilor lui întru jihad de la 11 septembrie, încă era posibil să zbori prin ţara asta într-un avion privat lăsând în urmă prea puţine dovezi ale călătoriei tale sau ale pasagerilor de la bord. Pentru toate astea nu era nevoie decât de un card de credit sau de debit care asigura plata companiei de la care închinai avionul.

Singura modalitate prin care autorităţile ar fi putut afla că el se găseşte în acel avion ar fi fost ca ele să fi ghicit că el aterizase la aeroportul din Sullivan County într-un avion închiriat şi plecase de acolo pe aceeaşi cale. Însă nimeni nu cunoştea destinaţia următoare a acestei aeronave, deşi era posibil ca autorităţile să ia legătura cu piloţii prin radio. Însă, aceştia părură perfect normali în cursul scurtului zbor, iar Khalil era destul de convins că ei nu primiseră nici măcar un mesaj.

O imagine a lui Corey îi apăru în minte. Acest om îi provocase câteva probleme neaşteptate ultima dată când fusese în America. Individul era inteligent şi părea să gândească cu un pas sau doi în avans, dar nu-l prinsese pe Asad Khalil data trecută şi n-avea s-o facă nici acum. De fapt, avea să fie exact pe dos.

Khalil scoase un binoclu din geanta lui şi inspectă activitatea de pe aeroport, dar nu văzu nimic dubios.

Îşi băgă mâna în geantă şi scoase telefonul mobil al soţiei lui Corey. Înţelesese că, dacă autorităţile îşi dădeau seama de lipsa telefonului ei, aveau să caute continuu semnalul emis de acesta. Colegii lui din Al Qaeda, care finanţaseră această misiune, îi spuseseră că dacă ar fi ajuns cumva în posesia telefonului mobil al unui agent federal, ar fi avut la dispoziţie un singur minut, poate două, ca să acceseze informaţiile din aparat înainte ca semnalul emis să-i trădeze poziţia.

Porni aparatul femeii şi, în câteva secunde, acesta scoase un sunet, indicând că recepţionase un mesaj. Sponsorii lui îi mai spuseseră că un SMS putea fi deschis

fără parolă. Chestia asta îl surprinsese, aşa că era sceptic, dar acum avea să vadă dacă era adevărat. Apăsă pe butonul pe care scria OK şi textul apăru pe ecran. Citi:

> Şedinţă, luni, ora 10 am, Biroul SAC, subiect: Operaţiunea Liberty Shield, intensificare supraveghere şi monitorizare suspecţi cunoscuţi, emis de Dept. Securităţii Naţionale. Walsh.

Khalil închise telefonul şi îl băgă la loc în geantă.

Îşi zise că era un mesaj standard, trimis, conform orei afişate, înainte ca el s-o ucidă pe femeie şi să-i ia telefonul mobil. Iar telefonul ei mobil era încă operaţional, aşa că ei nu ştiau că fusese furat. Cât despre persoana care trimisese mesajul – Walsh – Khalil ştia cine e, iar dacă avea să se ivească ocazia, Walsh nu va mai trimite mesaje pentru multe vreme.

În orice caz, deocamdată nu se dăduse alarma generală printre agenţii federali.

Avionul parcă în apropiere de un hangar şi cele două motoare se opriră. Khalil privi din nou afară prin binoclu. Mentorul lui din Libia, Malik, descoperise în protejatul lui existenţa unui al şaselea simţ, cu care Khalil ştia că se născuse şi care îl alerta mereu de prezenţa pericolului. Malik îi spusese:

— Ai fost înzestrat cu acest dar, prietene, iar dacă rămâi devotat ţelului tău şi Domnului, el nu te va părăsi niciodată.

Şi chiar nu îl părăsise niciodată, motiv pentru care era încă în viaţă şi pentru care atâția dintre duşmanii lui erau morţi.

Jerry, copilotul, veni în cabină şi îl întrebă:

— Aţi avut un zbor plăcut, domnule?

Khalil îşi lăsă binoclul jos şi răspunse:

— Da.

Se uită la copilot să vadă dacă dă semne că ar fi fost avertizat asupra identităţii pasagerului. Însă omul părea

copilăresc de vesel şi de plin de încredere, precum cei mai mulţi americani cunoscuţi de Khalil. Dacă individul ar fi avut o altă expresie a feţei, Khalil şi-ar fi scos pistolul şi le-ar fi ordonat piloţilor să pornească motoarele şi să decoleze.

Exista şi un plan B, care implica un zbor la joasă înălţime, sub plafonul oricărui radar, până la o pistă abandonată din îndepărtaţii munţi Adirondrack, nu departe de graniţa canadiană. Khalil le spusese intenţionat piloţilor că următoarea lui destinaţie era Buffalo, ca aceştia să încarce suficient combustibil în rezervoare ca să ajungă la acea pistă abandonată, unde îl aştepta un automobil. Iar asta ar fi însemnat sfârşitul călătoriei pentru cei doi piloţi.

Copilotul aruncă o privire la binoclu şi întrebă:

— Sunteţi aşteptat aici?

— Da.

— Îl vedeţi pe cel care ar trebui să vă aştepte?

— Nu.

Copilotul deschise trapa de acces în avion, gest care făcu să coboare din fuzelaj o scară şi îşi întrebă pasagerul:

— Vă ajut cu bagajele?

— Nu, mulţumesc.

Copilotul coborî scara până pe asfalt, iar pilotul, care se numea Dave, intră în cabină şi întrebă:

— Aveţi idee cât veţi sta aici, domnule?

— Da. Trebuie să plec de aici mâine pentru întâlnirea din Buffalo, care a fost reprogramată pentru ora unu după-amiaza.

— Bine, atunci putem pleca, să zicem, pe la zece dimineaţa, astfel încât să aveţi timp din belşug la dispoziţie, replică pilotul.

— Excelent.

Khalil îşi desfăcu centura de siguranţă, scoase geanta de sub scaun şi puse binoclul în geantă. Apoi se ridică şi porni pe coridor.

Pilotul o luă înainte, iar Khalil rămase aproape de el, cu o mână în buzunarul lateral al hainei lui sport albastre, unde se afla pistolul Glock calibru 40 al victimei lui, pe care el o cunoscuse ca fiind domnişoara Mayfield şi care, în perioada de trei ani în care el absentase, devenise doamna Corey. Iar acum era răposata doamnă Corey.

Dave şi Jerry, pilotul şi copilotul, împreună cu clientul lor, domnul Demetrios, porniră pe jos către hangarul din apropiere. Pilotul făcu o remarcă:

— E o zi chiar frumoasă.

— Am fost în Grecia, spuse copilotul. Aveţi o vreme pe cinste acolo.

— Da, aşa e, răspunse Khalil.

— De unde aţi spus că sunteţi din Grecia?

Khalil se concentră pe uşile deschise ale hangarului şi se zgâi în întunericul dinăuntru. Răspunse în timp ce mergea:

— Pireu. Portul maritim al Atenei.

— Mda. Corect. Am fost acolo o dată. Frumos loc.

Şi Khalil fusese acolo, pentru a-şi putea susţine credibil propria poveste, şi replică:

— Nu e aşa de frumos.

Pilotul schimbă subiectul şi întrebă:

— Aveţi unde să staţi la noapte?

— Presupun că mi-au aranjat ceva colegii mei.

— Corect. Ei bine, eu şi Jerry vom trage la un motel şi vă vom întâlni aici în jur de nouă şi jumătate pentru plecarea de la ora zece. Dacă apare vreo schimbare de plan, aveţi numerele noastre de mobil.

De fapt, gândi Khalil, exista deja o schimbare de plan. Nu avea de gând să meargă la Buffalo şi nicăieri altundeva cu oamenii ăia sau cu avionul lor. Dar nu era treaba lor să ştie aşa ceva. De fapt, aşa cum aveau să afle în cele din urmă, erau norocoşi că încă trăiau.

Ajunseră la intrarea operatorului de bază care urma să aibă grijă de avionul lor şi să asigure piloţilor transportul şi cazarea peste noapte.

— Unde vă aşteaptă oamenii dumneavoastră? întrebă pilotul.

Khalil nu voia ca piloţii să vadă că nici vorbă să-l aştepte vreun partener de afaceri şi că, de fapt, închiriase dinainte o maşină cu şofer care să-l aştepte în parcare. Îi răspunse pilotului:

— Cel mai probabil, colegii sunt deja în parcare.

— Bine. Dacă apare vreo problemă, sunaţi-ne.

— Mulţumesc.

Piloţii intrară în biroul operatorului, iar Khalil îşi continuă drumul către spaţiul mare şi pavat dintre hangare.

Dacă i se pregătise o capcană, acum era momentul ideal de atac, de vreme ce piloţii nu mai erau sub controlul său. Nu ar fi scăpat din capcană, dar ar fi putut trimite câţiva duşmani în iad înainte ca el să se înalţe în paradis. Îşi ţinu mâna lipită de patul pistolului şi degetul pe trăgaci.

Îşi continuă drumul printre hangare către parcarea aproape pustie. În apropiere de spatele hangarului văzu o limuzină neagră şi se apropie de ea.

Un şofer de dimensiuni colosale, îmbrăcat cu costum negru şi cravată, şedea pe locul lui şi dormea. Khalil putea auzi sforăitul individului prin geamul închis. Pe un carton alb înfipt în rama parbrizului se putea citi „MR.GOLD.”

Khalil privi în jurul lui prin parcare, satisfăcut că nu observase niciun pericol. Se îndepărtă de maşină şi de şoferul adormit, apoi îşi deschise geanta şi scoase telefonul mobil care se aflase în bagajul primit de la răposatul Farid Mansur în Santa Barbara. Khalil ştia că era un celular cu cartelă, cu două sute de minute preplătite. Contactul lui Al Qaeda din Cairo îl asigurase: „Omul tău de legătură din California poate urmări pe computerul lui cât de mult ai folosit telefonul şi, dacă mai ai nevoie, poate cumpăra minute suplimentare.”

Khalil nu credea că avea nevoie de minute în plus şi, ca să fie sigur că nu dădea nimeni de urma lui şi a telefonului,

îl omorâse pe Farid în Santa Barbara. Oamenii trebuiau aruncaţi şi ei atunci când deveneau nefolositori. Khalil formă un număr.

Îi răspunse un bărbat:

— Amir.

— Aici este Mr. Gold, rosti Khalil în engleză.

— Da, domnule, răspunse Amir după o pauză.

— Îmi poţi spune dacă prietenii mei sunt acasă? întrebă Khalil, de data aceasta în arabă.

— Da, domnule, răspunse Amir tot în arabă. Am trecut pe lângă casă de mai multe ori şi cele două maşini ale lor sunt încă pe alee.

— Şi sunt singuri?

— Nu ştiu, domnule, nu am văzut alte maşini sau alţi vizitatori.

— Bine. Te voi suna din nou. Supraveghează casa îndeaproape, dar vezi să nu devină vecinii bănuitori.

— Da, domnule. Taxiul meu nu are cum să stârnească bănuieli, adăugă omul. Khalil închise şi se apropie de limuzină. Recunoscu marca, era un Lincoln Town Car. La ultima lui vizită aici, închiriase şi condusese o maşină similară pentru călătoria lui de la Aeroportul MacArthur la Muzeul Cradle of Aviation din Long Island, unde ucisese doi dintre piloţii care bombardaseră Tripoli. Nu avea de unde să ştie care dintre piloţii participanţi la acel bombardament aruncase bomba şi-i ucisese familia, dar asta nu mai conta dacă îi ucidea pe toţi.

Khalil ciocăni tare în geamul maşinii negre. Şoferul se trezi rapid şi coborî geamul. Întrebă:

— Domnul Gold?

— Corect.

Înainte ca şoferul să se dea jos, Khalil zise:

— Am doar geanta asta.

După care urcă pe canapeaua din spate, în spatele şoferului.

Şoferul scoase cartonul din parbriz şi porni limuzina. Îi dădu lui Khalil o carte de vizită şi spuse:

— Mă numesc Charles Taylor. În buzunarul din spate se găseşte apă şi am la mine ziarele de duminică dacă vreţi să citiţi. *Post* şi *Newsday.*

— Mulţumesc.

— Unde mergem? întrebă şoferul.

Khalil îi dădu o adresă pe care o ţinuse minte special pentru această ocazie. Era în zona Douglaston din Queens, un orăşel satelit pe lângă New York City. Nu era adresa următoarei sale victime, dar era foarte apropiată de aceasta. Şoferul programă dispozitivul GPS.

— Cât facem pe drum? întrebă Khalil.

— Chestia asta îmi spune că treizeci şi două de minute, răspunse şoferul. Dar nu zice nimic de trafic. Însă e duminică, aşa că poate reuşim. Vă grăbiţi?

— Oarecum.

Şoferul scoase maşina din parcare şi, în câteva minute, ajunseră pe Southern State Parkway, îndreptându-se spre vest.

— După aceea vă mai întoarceţi la aeroport? întrebă şoferul.

— Nu sunt sigur.

Vă stau la dispoziţie toată ziua, dacă doriţi.

— Mulţumesc, răspunse Khalil, dar s-ar putea să fie o zi scurtă pentru dumneata.

— Nu contează.

Khalil se minună văzând numărul de maşini de pe autostradă. Maşini mari, unele cu un singur pasager, multe cu femei la volan. Ştia din ultima lui vizită că scena se repeta pe tot cuprinsul Americii, în fiecare zi a săptămânii. Americanii sugeau petrolul din pământ, din nisipurile deşertului şi îl ardeau doar pentru distracţia lor. Într-o bună zi, petrolul sau banii lor aveau să dispară, aşa cum vor dispărea ei înşişi.

— Nu văd camioane, remarcă Asad Khalil.

— Asta e o autostradă de viteză, replică şoferul. Nu este permis traficul vehiculelor comerciale, cu excepţia maşinilor de aprovizionare şi a taxiurilor. De unde sunteţi? întrebă omul.

— Israel.

— Mda? Hei, n-aţi aterizat din Israel pe Republic.

— Nu. Am sosit din Miami cu un avion privat.

— Da? Şi cu ce afaceri vă ocupaţi?

— Mă ocup de dulciuri. Sunt cunoscut în America ca Brian Gold, Omul-cu-dulciurile.

— A... da. Cred că am auzit de dumneavoastră.

— Bine.

Şoferul se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— Brian? Asta e nume evreiesc? Adică, israelian?

De fapt, îşi spuse Khalil, nu era, dar era numele de pe paşaportul lui american falsificat. Brian Gold. Khalil replică şoferului:

— Brian este numele meu american de afaceri.

Khalil nu vorbea ebraică sau greacă, dar vorbea engleză, aşa că unele dintre paşapoartele pe care le găsise în bagaje erau americane, cu prenume cu sonoritate americană. Curioşilor le putea spune că accentul şi cunoştinţele sale limitate despre America erau explicabile pentru că avea cetăţenie dublă.

De obicei, aşa ceva era suficient, în afara cazului că persoana respectivă devenea prea curioasă şi punea prea multe întrebări.

Cu ocazia primei lui vizite aici, descoperise că americanii erau încrezători şi nu suspectau nimic. Dacă îi puneau o întrebare, o făceau din curiozitate inocentă sau politeţe. Însă, după 11 septembrie, conform celor spuse de Malik, unii americani deveniseră bănuitori în privinţa tuturor străinilor, guvernul lor îndemnându-i ca „dacă văd ceva, să anunţe imediat” Ca atare, Khalil era acum extrem de prudent şi de alert la orice semn de curiozitate care nu era inocentă. Şoferul de acum părea doar vorbăreţ, dar

dacă, din întâmplare, cunoştea ebraica sau dacă vizitase cumva Israelul şi dorea să poarte o discuţie despre asta, atunci ar fi apărut o problemă care ar fi trebuit rezolvată.

Fiindcă vorbiseră de afaceri, Charles Taylor îl informă pe domnul Gold:

— Ca să ştiţi, călătoria este dinainte plătită de compania dumneavoastră. Trebuie doar să semnaţi.

— Înţeleg.

— Este inclus un bacşiş de douăzeci la sută, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa asta. În afară de cazul în care vreţi altfel, adăugă omul.

— Înţeleg.

Khalil se întrebă dacă putea ucide un asemenea grăsan cu un singur glonţ. Evident că putea, dacă îi trăgea glonţul în cap. Însă intenţia lui Khalil era să tragă prin spătarul scaunului, în coloana vertebrală a individului, astfel încât glonţul să-i iasă prin inimă.

— Deci, sunteţi aici pentru afaceri sau plăcere? întrebă şoferul.

— Ambele.

— Aşa se face. Vă place aici?

— Toţi israelienii iubesc America.

— Corect.

Şoferul continuă să conducă spre vest.

Khalil îşi îndreptă atenţia spre peisajul de afară. Îl întrebă pe şofer:

— Locul ăsta care se cheamă Douglaston este acelaşi cu cel pe care îl văd acum?

— Ha? O… cam aşa ceva. Doar că aici e Nassau County. Suburbiile. Sunt taxe mari aici. Vă întâlniţi cu cineva la această adresă? întrebă omul.

— Da.

— E un cartier destul de drăguţ. Câteva case frumoase. Şi câţiva evrei, adăugă el.

Şi, îşi spuse Khalil, cel puţin o familie musulmană cu numele de Haytham. Dar, în curând, avea să fie cu o familie musulmană mai puţin.

Prietenii lui din Al Qaeda îi arătaseră nu numai fotografia casei Haytham, dar şi o vedere aeriană, spunându-i că acea casă era un cartier din Queens, care făcea parte din New York City, deşi era un cartier cu reşedinţe particulare, aparţinând oamenilor din clasa mijlocie. Îi mai spuseseră că un străin de acele locuri ar fi putut trezi suspiciuni, dar îl asiguraseră că rezidenţii şi vizitatorii ajungeau acolo cu taxiul de la staţia de tren şi că, dacă era îmbrăcat bine şi acţiona rapid, ar fi trebuit să-şi poată încheia treaba şi să plece de acolo fără probleme.

De asemenea, îi ceruseră să renunţe la această misiune sau, cel puţin, s-o înfăptuiască altundeva, fără a implica şi familia victimei. Însă Khalil replicase:

— Este important să trimitem un mesaj limpede celor care sunt de aceeaşi credinţă cu noi, dar care lucrează pentru necredincioşi. Este voinţa lui Allah ca ei să moară şi ca familiile să plătească pentru păcatele lor. Khalil adăugase: E bine să moară acasă la ei, unde se simt cel mai în siguranţă. Asta e mesajul.

Khalil îşi aminti de fotografia casei şi îl întrebă pe şofer:

— Este posibil ca un funcţionar civil… sau poate un poliţist să-şi permită să locuiască în locul ăsta denumit Douglaston?

Şoferul medită la întrebare şi răspunse:

— Mda, cred că dacă şi soţia munceşte şi nu au parte de o mulţime de mucoşi.

— Pardon?

— Copii.

— Înţeleg.

I se spusese că soţia poliţistului Haytham era angajată undeva. În Libia nevestele nu lucrau, însă poliţiştii furau destul, aşa că trăiau cu toţii bine. Cât despre copii, Haytham avea o fiică, Nadia, care ar fi putut să fie acasă.

Nu era greu să ucizi o persoană, ba chiar două. Însă trei oameni în aceeaşi casă însemnau complicaţii. Cele mai multe familii de musulmani aveau mulţi copii, dar poliţistul ăsta, care era palestinian, adoptase prea multe obiceiuri americane. Şi, ca să-şi lungească lista păcatelor, alesese să muncească pentru această grupare numită Forţa de Intervenţie Antiteroristă. Era, de fapt, o ligă antiislamică de cruciaţi creştini şi sionişti, care-şi uniseră forţele într-o alianţă păcătoasă împotriva Islamului. Iar Jibral Haytham, care îşi schimbase numele după traducerea creştină în Gabriel, comisese cel mai mare păcat posibil împotriva religiei sale oferindu-şi necredincioşilor serviciile şi cunoştinţele despre Islam.

Singura grijă a lui Khalil era ca nu cumva cineva din agenţia lui Haytham să ajungă la concluzia că Haytham se găsea şi el pe lista victimelor lui Khalil. Ultima dată când Khalil venise aici în misiunea lui de răzbunare, nu avusese nicio legătură cu Haytham, cu toate că ştia de acest trădător, pe care l-ar fi ucis dacă ar fi putut. Însă nu credea că FBI-ul se gândea la aşa ceva acum, ca să-l aştepte deja. Şi, conform lui Amir, care supraveghea casa, nu exista niciun semn că ar fi pe-acolo.

Mintea lui reveni la Corey. Ca şi Haytham, Corey era poliţist, lucrând cu FBI-ul în această unitate antiteroristă. Din experienţa lui Khalil din Europa, poliţia era adesea mai periculoasă pentru unul ca el decât forţele interne de securitate sau agenţiile de informaţii. Poliţiştii gândeau altfel, iar uneori ajungeau la concluzii la care agenţii de informaţii nu erau instruiţi să ajungă.

Aşadar, era posibil ca acest Corey să nu fi crezut ameninţarea lui Khalil conform căreia chiar el urma pe lista omorurilor şi poate că poliţistul se gândise la cine ar fi putut fi următoarea victimă. Dacă aşa stăteau lucrurile, poate că se gândise mai întâi la agentul FBI, George Foster. Sau poate că poliţistul fusese atât de devastat sufleteşte, încât nu se mai gândise la nimic, cu excepţia

soţiei moarte. În orice caz, Khalil avea să afle în curând dacă indivizii erau înaintea sau în urma lui.

Singura persoană despre care FBI-ul ştia cu siguranţă că se află pe lista lui Khalil era răposatul domn Chip Wiggins. Ultima dată când Khalil fusese aici, FBI-ul – sau poate Corey – trăsese unele concluzii, aşa că îl aşteptaseră acasă la Wiggins, în California.

De această dată însă, domnul Wiggins, care fusese ultimul pe lista lui Khalil, ajunsese primul. Iar acum, căutându-l pe Wiggins după moartea domnişoarei Mayfield, FBI-ul avea să afle că ajunsese de această dată prea târziu ca să-l mai salveze. *Cei de pe urmă vor fi cei dintâi.*

Şoferul, Charles Taylor, îi zise pasagerului său israelian:

— Aveţi şi nişte iranieni în zona aia. Știți, oameni care au evadat de acolo şi au strâns ceva bişari. Poate şi nişte paki.

— Paki?

— Pakistanezi. Arabi. Oameni de genul ăsta. Probabil, sperând la un bacşiş suplimentar de la domnul Gold, Charles Taylor adăugă: N-avem nevoie de astfel de oameni aici. Corect?

— Corect.

— Adică, după 11 septembrie… nu spun că nu sunt buni de nimic, dar… hei, aţi fost şi voi bombardaţi acolo, în Israel. Corect?

— Corect.

— Aceeaşi porcărie o să se întâmple şi aici.

Cu siguranţă că da.

CAPITOLUL 17

Khalil se uită la ceas şi văzu că trecuseră douăzeci şi două de minute de când părăsiseră aeroportul.

Cinci minute mai târziu, dispozitivul GPS emise o comandă verbală şi şoferul ieşi de pe autostradă într-o zonă rezidenţială.

Khalil observă că reşedinţele de acolo păreau masive, multe făcute din piatră şi cărămidă. Copacii erau mari şi vegetaţia bogată şi bine întreţinută. Trădătorul Haytham trăia bine.

— Opreşte maşina, te rog, zise Khalil.

Şoferul trase pe dreapta.

Khalil scoase telefonul moartei din geantă şi îl deschise. După câteva secunde se auzi un bâzâit şi Khalil văzu pe ecran un mesaj text. Apăsă butonul şi citi:

> NY ATTF – Agentul FBI Kate Mayfield, victimă a unei tentative de omor în Sullivan County, NY. Suspect posibil, Asad Khalil, cunoscut terorist, de naţionalitate libiană. Starea medicală a victimei secretizată. Verificaţi e-mail pentru detalii complete, actualizări şi instrucţiuni operaţionale, sau sunaţi Cent Op. Alertă chihlimbarie. Trimise BOLO şi APB. Walsh, SAC,
> NY ATTF.

Khalil închise telefonul şi îl puse înapoi în geantă.

Aşadar, se gândi el, când au trimis mesajul ăsta încă nu ştiau că făcuse rost de telefonul mobil al femeii – iar mesajul fusese trimis tuturor agenţilor federali, inclusiv moartei.

Sau… ştiau că el are telefonul mobil şi nu îl scoseseră din circulaţie deoarece sperau ca el să fie atât de idiot încât să folosească dispozitivul ca ei să-i poată urmări mişcările. Sau ca să-i trimită lui un mesaj fals.

Se gândi la cuvintele „victimă a unei tentative de omor” şi „stare medicală secretizată”. Să fi însemnat că ea nu murise? Sau ei nu anunţau într-un simplu mesaj text faptul că ea era moartă? Chestia asta îl deranja pe Khalil, dar îşi scoase totul din minte şi se concentră asupra următoarei victime.

Oare acel mesaj îl alertase pe Haytham asupra posibilităţii ca şi el să fie o ţintă? Poate că Haytham nu văzuse mesajul. Dar chiar dacă l-a văzut, de ce ar fi considerat că se află în pericol iminent?

Instinctele, care nu-l trădau niciodată, îi spuneau lui Khalil că nu trebuie să se teamă că ar putea cădea într-o capcană la reşedinţa lui Haytham. Putea adulmeca pericolul, însă acum adulmeca doar sângele lui Jibral Haytham.

Khalil formă un număr pe telefonul lui mobil.

— Amir, răspunse o voce.

Khalil rosti în engleză:

— Domnul Gold. Cum se prezintă lucrurile acolo?

— La fel, domnule, răspunse Amir.

— Şi unde eşti acum?

— Sunt parcat într-un loc de unde se poate vedea casa.

— Şi nu a apărut nimic care să te neliniştească?

— Nu, domnule.

— Te voi suna din nou. Khalil închise telefonul şi îi spuse şoferului: O mică schimbare de plan. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva care vine din oraş la gara Douglaston.

— Nicio problemă. Şoferul apăsă destinaţia pe dispozitivul GPS şi spuse: E la câteva străzi de aici.

În mai puţin de trei minute, şoferul trase în partea dinspre est a micii parcări din faţa gării Long Island Railroad Station.

Khalil zări o staţie de taxiuri, însă nu se vedeau taxiuri în acea după-amiază de duminică. Câteva maşini şedeau pustii în parcare, iar peronul gării era pustiu. Pe o gheretă din plexiglas era un indicator pe care scria *DOUGLASTON,* la fel ca în fotografia pe care i-o arătase Malik. Malik avea multe surse libiene în New York, inclusiv şoferi de taxi şi chiar diplomaţi de la misiunea Libiei la ONU, iar Malik fusese cel care alesese acest loc, însă existau alte două locuri de rezervă dacă aici apărea vreo problemă.

— Parchează aici, lângă duba asta, îi spuse Khalil şoferului.

Şoferul trase în spaţiul de lângă o dubă mare care bloca vederea limuzinei dinspre şosea.

Mulţumit că îşi putea încheia treaba aici, Khalil formă un număr pe telefon. Îi răspunse Amir.

— Ne întâlnim în parcarea de la gara Douglaston, zise Khalil.

Închise.

— A spus cât durează? întrebă şoferul.

— Câteva minute.

Khalil luă o sticlă de plastic cu apă din buzunarul lateral, o deschise şi bău aproape tot conţinutul, cu excepţia câtorva centimetri de lichid de la fund.

— Vreţi să trag până la peron? întrebă şoferul.

— Nu.

Khalil deschise geanta şi scoase de acolo pistolul automat Colt 45, primit de la răposatul lui compatriot în Santa Barbara. Celălalt avantaj al călătoriei aeriene cu avioane particulare era acela că puteai să transporţi arme de foc la bordul avionului fără să ştie ceilalţi sau să-i pese cuiva.

— Vreţi să vă daţi jos şi să vă întâlniţi cu omul pe peron? se interesă şoferul.

— Nu.

Khalil apăsă sticla de apă pe spătarul scaunului şoferului, tensionat din pricina dimensiunilor imense ale individului, în dreptul inimii omului. Privi în jur ca să se asigure că nu se vede nimeni prin preajmă. Era pe punctul să apese pe trăgaci, dar lăsă apoi Coltul să cadă înapoi în geantă şi scoase din buzunar Glockul domnişoarei Mayfield. Da, era mai bine ca testul balistic al FBI să arate că fusese arma ei. Introduse ţeava Glockului în gâtul sticlei.

— Ies afară să fumez o ţigară, rosti Charles Taylor.

— Poţi fuma aici.

Khalil apăsă pe trăgaci, simţind reculul Glockului în mâna lui, în vreme ce sunetul camuflat al împuşcăturii umplu maşina.

Taylor ţâşni în faţă, după care centura de siguranţă îl readuse la loc, iar capul îi căzu într-o parte. Khalil mai trase un glonţ prin sticla plină de fum, ca să fie sigur şi, din nou, trupul victimei ţâşni în faţă, prăbuşindu-se apoi pe spătarul de piele. Khalil inspiră adânc pe nări, savurând mirosul pulberii arse, apoi îşi băgă pistolul înapoi în buzunar.

Împinse cele două cartuşe goale şi sticla fumegândă sub scaunul şoferului, îşi luă geanta, ieşi din maşină şi deschise portiera din dreptul şoferului.

Cele două gloanţe de calibru 40 trecuseră prin corpul imens al şoferului şi se înfipseseră în bordul vehiculului. Cămaşa albă a lui Taylor era înroşită de sânge proaspăt, însă gloanţele bine plasate îi opriseră inima rapid şi nu sângerase excesiv. O treabă bună.

Khalil găsi maneta pentru controlul scaunului şi îl înclină cât de mult putu. Apoi se întinse peste cadavru şi luă cele două ziare de duminică de pe scaunul pasagerului din dreapta, surprins de greutatea şi dimensiunile lor.

Aşează paginile din *Newsday* peste faţa şi trupul şoferului, convins că sângele nu avea să treacă prin hârtie. Înghesui celălalt ziar, *Post*, sub braţul omului; Khalil opri motorul, scoase cheile din contact şi închise portiera, după care blocă toate portierele cu telecomanda de închidere centralizată. Puteau trece multe ore, poate chiar întreaga noapte, până să-l observe cineva pe şoferul în uniformă adormit care îşi aştepta, probabil, clientul la gară.

— Somn uşor, rosti Khalil.

Apoi se îndreptă spre şoseaua de la marginea micii parcări, uitându-se la casele de pe cealaltă parte a străzii, observă un bărbat şi o femeie, la circa cincizeci de metri depărtare, cum îşi plimbau câinele şi doi copii pe biciclete pedalând către el. În Tripoli i se spusese că sabatul creştin era o zi liniştită în zonele rezidenţiale, iar acum părea că lucrurile stau exact aşa. După ce copiii trecură pe lângă el, Khalil văzu un grătar de canal şi lăsă cheile de la limuzină să cadă printre zăbrele.

Se sprijini de un felinar, desfăcu ziarul şi citi un articol despre atentatele sinucigaşe cu bombă din Bagdad. Nu înţelegea la perfecţie engleza scrisă, dar articolul era scris cu vorbe simple, pe care le putea descifra. Însă nu-i plăcu folosirea cuvântului „terorist” sau descrierea atacurilor ca fiind „mişeleşti” Khalil ştia că era nevoie de curaj ca să devii martir şi, ca atare, îi admira pe bărbaţii şi chiar pe femeile care se sinucideau pentru Islam. Iar dacă era să devină şi el un martir, era pregătit.

Termină de citit articolul, amintindu-şi că trecuseră doar câteva săptămâni de când preşedintele american declarase sfârşitul războiului. Khalil i-ar fi putut spune acestuia că era vorba de un război fără sfârşit şi se întrebă de ce individul ăla arogant nu pricepea asta.

Un taxi galben se apropie încet de el, apoi se opri la câţiva metri de Khalil. Acesta observă că semnul de „Ieşit din tură” de pe maşină era aprins. Şoferul coborî geamul din dreptul lui şi întrebă:

— Domnul Gold?

Khalil dădu din cap şi se urcă în taxi în spatele şoferului.

Zise, în arabă: — *Talia mimshee.* Dă-i drumul.

Şoferul merse mai departe de-a lungul străzii, iar Khalil zise:

— Du-mă la casă.

— Da, domnule.

Amir aruncă o privire, prin oglinda retrovizoare, către pasagerul său. Nu-l cunoştea pe acel om, ştia doar că e libian ca el, un prieten al unui prieten. Iar prietenul cu pricina îi spusese clar lui Amir că acest om, care dintr-un motiv ascuns se dădea drept evreu, era un personaj foarte important, iar Amir fusese ales să aducă un serviciu ţării lui ajutând acest compatriot. De asemenea, omul avea să-i dea o mie de dolari ca să-şi dovedească aprecierea.

Amir aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare. Ochii individului erau negri ca noaptea, dar păreau să ardă ca nişte tăciuni.

— Uită-te la drum. Nu la mine.

— Da, domnule.

Înaintară încet, iar Amir efectuă câteva viraje prin cartierul liniştit.

Da, îşi zise Khalil, era o zi a familiei şi poate că americanii se duceau la biserică dimineaţa, după care urmau ritualurile seculare ale sabatului creştin – mersul în parc sau la plajă, unde bărbaţi, femei şi copii stăteau pe jumătate dezbrăcaţi în faţa altor familii. Şi, bineînţeles, exista obiceiul cumpărăturilor de duminică. Americanii făceau cumpărături şapte zile pe săptămână, dimineaţa, la prânz şi noaptea, inclusiv în zilele lor de sabat şi în cele de sărbătoare.

În Tripoli, Malik îi spusese:

— Sunt vreo două sute cincizeci de milioane cu totul, dar consumă întreaga planetă. Banii sunt zeul lor, iar cheltuirea banilor reprezintă datoria lor sfântă. Mai ales

femeile sunt ca nişte lăcuste într-un lan de grâne, adăugase Malik.

Khalil îşi luă gândurile de la Malik şi reveni la şoferul de taxi care şedea în faţa lui.

— Ţi-ai păstrat credinţa aici? îl întrebă pe Amir.

— Bineînţeles, domnule. La fel soţia şi cei şase copii ai mei. Răspundem la chemarea de rugăciune de cinci ori pe zi şi citim din Coran în fiecare seară.

— De ce te afli aici?

— Pentru bani, domnule. Banii necredincioşilor. Îi trimit familiei mele din Tripoli. În curând, ne vom întoarce cu toţii în ţara noastră, cu voia lui Allah. Adăugă: Pacea să pogoare asupra lui.

Amir coti pe o stradă aliniată de copaci şi case de cărămidă şi zise:

— Casa e mai sus, pe partea asta a drumului.

— Ai cadoul meu? întrebă Khalil.

— Da, domnule.

Omul luă o pungă neagră din plastic de pe podea şi i-o dădu pasagerului.

Khalil deschise punga şi extrase de acolo un buchet de flori învelit în hârtie verde şi celofan. Scoase din geantă un cuţit de vreo douăzeci de centimetri şi îl ascunse cu lama în faţă în buchet.

— Opreşte la casă, apoi parchează undeva de unde poţi vedea toată strada, îi zise lui Amir. Mă suni dacă se apropie vreo maşină de poliţie sau altcineva.

— Da, domnule.

Amir opri în faţa unei case de cărămidă, cu etaj şi cu o uşă de intrare albastră, pe care Khalil o recunoscu din fotografie.

Khalil cercetă zona din jurul lui cu privirea, dar nu zări nimic care să-l alarmeze. Mai important decât asta, nu simţi niciun pericol. Cu toate astea, mesajul fusese recepţionat cu siguranţă şi de telefonul lui Haytham. Poate că individul fusese şi sunat acasă.

Un om mai prudent ar fi plecat în acea clipă de acolo, dar prudenţa era doar un alt nume pentru laşitate.

Se dădu repede jos din taxi, cu florile în mâna stângă şi Glockul în buzunarul din dreapta al hainei. Îşi înfipsese Coltul 45 la centură pe sub haină.

Merse de-a dreptul pe aleea care ducea către casă, unde erau parcate două maşini. Dacă îl vedea cineva, nu ar fi avut nicio suspiciune: era un bărbat bine îmbrăcat care se îndreaptă cu flori în mână către casa unui prieten. Khalil i-ar fi putut mulţumi fostului său instructor, Boris rusnacul, pentru ideea cu florile, despre care Boris spunea că este un truc vechi şi testat al KGB-ului.

— Despre un om cu flori în mână şi zâmbet pe faţă nu crede nimeni că este periculos, îi spusese Boris.

Da, Khalil urma să-i mulţumească personal lui Boris înainte de a-i scoate inima din piept. Zâmbi.

În capătul aleii se găsea un garaj, iar între casă şi garaj se afla un gard alb cu o poartă de acces. Khalil văzuse imaginea aeriană a casei şi îşi aduse aminte că proprietatea din spate era înconjurată de un zid înalt şi de arbuşti impozanţi şi că exista o verandă cu mobilier şi aparate de gătit în aer liber. Conform lui Malik, Khalil se putea aştepta ca familia să fie afară, iar acea familie nu deţinea niciun câine. Khalil auzi acum muzică venind din spate, muzică western, neplăcută pentru urechile lui.

Făcu un pas dincolo de perimetrul casei şi se zgâi peste gardul jos, în vreme ce se scotocea după pistolul Glock. Dacă îl aşteptau, aveau să se arate exact în acest moment. Însă nu se vedea nimeni pe verandă, aşa că el deschise poarta şi merse iute către uşa din spate a casei. Apoi îşi dădu seama că muzica venea din spatele lui, aşa că se întoarse către un şezlong care se întindea într-o direcţie oarecare. Pe şezlong stătea întinsă o fată de circa cincisprezece ani, zăcând la soare, aproape dezbrăcată, îmbrăcată doar cu un costum de baie alb şi minuscul, aşa

cum Khalil văzuse prin Europa. Zări pe sol, lângă fată, aparatul care emitea muzică. Fata părea să doarmă.

Păşi către fată, pe care o recunoscu din fotografii ca fiind Nadia, fiica lui Haytham. În vreme ce se apropia de ea, aruncă priviri furişe înapoi către casă, dar nu zări pe nimeni la ferestre sau la uşă.

Se opri lângă fată şi îi măsură trupul cu privirea. În Libia, ea ar fi fost biciuită pentru goliciune, iar mama şi tatăl ei ar fi fost şi ei biciuiţi pentru că îi permiteau să stea aşa. Mama ei ar fi putut chiar să fie executată, dacă aşa ar fi hotărât tribunalul Sharia. Nu mai contează, îşi spuse Khalil, oricum o să moară cu toţii în scurt timp. Scoase cuţitul din buchetul de flori.

Probabil că fata îi simţi prezenţa sau sesiză că se interpusese ceva între ea şi soare, căci deschise ochii.

Nu văzu cuţitul; zări doar chipul lui Khalil şi buchetul întins spre ea. Deschise gura, iar în acea clipă Khalil înfipse cuţitul în pieptul ei gol, printre coaste, adânc în inimă. Fata se holbă la el, din gura deschisă ieşi doar un sunet scurt şi slab, iar corpul abia îi tresări. Khalil răsuci cuţitul şi îi dădu drumul, apoi aruncă florile pe pieptul fetei.

Se răsuci pe călcâie, scoase pistolul Glock şi se duse direct înspre uşa protejată cu plasă contra ţânţarilor.

Răsuci mânerul broaştei descuiate şi păşi într-un vestibul din spate, plin cu jachete şi pantofi. În dreapta era o arcadă prin care se zărea o bucătărie, iar în bucătărie văzu spatele unei femei aplecate deasupra unei chiuvete. Femeia purta pantaloni scurţi, o bluză fără mâneci şi avea picioarele goale. Părea să pregătească masa.

Khalil se apropie de deschizătură. Putea cerceta acum întreaga bucătărie, şi văzu că nu mai era nimeni acolo în afară de femeie. Se concentră pe o altă arcadă deschisă care ducea către partea din faţă a casei şi auzi strigătele unei mulţimi – un eveniment sportiv la radio sau la televizor.

Khalil ascunse pistolul în palmă, păşi în bucătărie şi făcu doi paşi lungi către femeie.

— Nadia? întrebă femeia.

Când îşi întoarse privirea peste umăr, Khalil îi puse o mână peste gură şi cealaltă mână pe ceafă, după care o strivi cu brutalitate pe femeie de chiuvetă. Khalil zări un cuţit în mâna ei, dar înainte ca ea să-l ridice, îi răsuci capul până ce femeia aproape ajunse cu faţa spre el. Privirile li se întâlniră o secundă înainte ca libianul să simtă cum gâtul femeii trosneşte sinistru, după care cuţitul căzu din mâna ei.

Femeia începu să tresară spasmodic, iar Khalil o lăsă încet să cadă pe podea, unde ea îşi continuă mişcările necontrolate.

Privirile li se întâlniră din nou, iar el se uită la ea câteva secunde, încercând să determine dacă femeia avea să moară sau o să rămână infirmă de la gât în jos pentru totdeauna. Pentru el nu mai conta, deşi ar fi preferat ca ea să-şi petreacă restul vieţii într-un cărucior cu rotile. Într-un an sau doi, îşi zise el, picioarele şi braţele ei goale nu ar mai fi arătat la fel de apetisante pentru un bărbat.

Khalil scoase pistolul Glock şi trecu pe sub arcada care ducea către un hol. Înainte se vedea uşa din faţa casei, spre dreapta era o scară, iar spre stânga o deschizătură mare din direcţia căruia se auzea transmisia evenimentului sportiv.

Străbătu holul şi intră în living, cu arma în mâna întinsă. Pe canapeaua din faţa lui stătea întins un bărbat, mai mult ca sigur Jibral Haytham. Individul era îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi un tricou albastru, iar în picioare nu avea nimic. Şedea cu faţa spre televizor, unde se transmitea în acele momente o reclamă la bere. De fapt, pe măsuţa de cafea de lângă Haytham se vedea o cutie de bere. Jibral Haytham dormea, iar Khalil îşi zise că ar fi putut să-i înfigă rapid un glonţ în cap şi să-şi vadă mai departe de celelalte treburi. Însă anticipase o formă

oarecare de conversaţie, de ar fi fost posibil – iar acum aceasta părea posibilă.

Se duse spre individul care dormea şi fu mulţumit să constate că nu exista nicio armă în apropiere, deşi zări un telefon mobil pe măsuţa de cafea – un Nextel, la fel cu cel pe care îl luase de la nevasta lui Corey. Ridică telefonul şi văzu că era anunţat un mesaj text pe ecran. Khalil apăsă butonul şi apăru mesajul – cel de la Walsh pe care îl mai văzuse şi pe telefonul nevestei lui Corey. Alerta sosise la timp pentru Jibral Haytham, dar din nefericire pentru acesta, îl prinsese dormind sau poate că nu evaluase cum trebuie conţinutul mesajului şi importanţa lui în ceea ce-l priveşte.

Pe măsuţă se mai găsea un portofel, pe care Khalil îl luă şi-l băgă alături de telefon în buzunarul lui. Se uită la tricoul lui Haytham şi văzu că pe el era imprimată o imagine a Turnurilor Gemene în culori aurii, şi cuvintele „Forţa de Intervenţie Antiteroristă NYPD/FBI”. Sub asta era scris „9/11 – Nu vom uita niciodată”

Khalil scuipă pe tricou, apoi se aşeză pe un fotoliu cu faţa spre canapea. Îşi urmări cu privirea victima câteva secunde, după care se uită înjur, prin încăpere.

În ţara lui, acea casă cu două niveluri, cu grădină proprie ar fi reprezentat locuinţa unui om cu destule posibilităţi materiale. Aici existau sute, dacă nu mii de astfel de case aparţinând oamenilor obişnuiţi, cu maşini pe alee, televizoare şi mobilier de calitate. Khalil înţelegea de ce atâţia credincioşi din naţiunile mai sărace ale Islamului emigraseră către America – ţara creştinilor şi a evreilor – şi nu-i condamna, câtă vreme ei îşi păstrau obiceiurile şi credinţa. De fapt, într-o bună zi, America avea să ajungă ca Europa Occidentală, pe care acum Islamul o socotea cucerită fără vărsare de sânge.

Însă Haytham se lăsase corupt până în măduva oaselor de această naţiune depravată moral, trăind printre evrei şi

barbari şi vânzându-şi sufletul duşmanilor Islamului. Recită cu voce tare un proverb din Coran:

— Credincioşi, să nu vă faceţi prieteni nici printre evrei, nici printre creştini.

Gabriel Haytham se agită pe canapea.

Televizorul reveni la evenimentul sportiv pe care Khalil reuşi acum să-l identifice ca fiind un meci din liga naţională americană de baseball. Într-adevăr, jocul ăsta se desfăşura atât de lent, că ar fi adormit pe oricine.

Khalil observă o telecomandă pe măsuţă lângă cutia de bere. Întinse mâna, o luă şi o examină, apoi închise televizorul.

Gabriel Haytham se agită din nou, apoi căscă, se ridică în capul oaselor şi se holbă la ecranul stins. Părea confuz. Se întinse după telecomandă şi atunci îl observă pe Asad Khalil în fotoliul de alături.

Haytham se îndreptă brusc şi îşi coborî picioarele de pe canapea.

— Cine dracu’ eşti?

Khalil scoase pistolul Glock din buzunar şi îl îndreptă către Haytham.

— Într-adevăr, vin din iad. Nu mişca sau te ucid.

Gabriel Haytham se concentră asupra armei, apoi se uită la intrus.

— Poţi să iei ce vrei… spuse.

— Taci din gură. Vei şti ce vreau când vei şti cine sunt.

Haytham se holbă la chipul intrusului, iar Khalil îşi dădu seama că individul îl recunoscuse. Gabriel Haytham dădu din cap, apoi rosti cu voce joasă:

— Unde e soţia mea?

Din experienţă, Khalil ştia că, dacă mărturisea că persoanele iubite sunt moarte, potenţiala victimă devenea iraţională şi uneori agresivă, aşa că răspunse:

— Soţia şi fiica ta sunt în siguranţă.

— Vreau să le văd.

— O vei face. În curând. Dar, mai întâi, trebuie să răspunzi la câteva întrebări. Spuse apoi: Agenţia ta te-a contactat cu privire la vestea întoarcerii mele?

Haytham încuviinţă.

— Dacă spui adevărul, de ce dormi? Khalil zâmbi şi spuse: Ar trebui să fii mai alert. Scoase telefonul lui Haytham din buzunar şi citi mesajul de pe ecran, apoi zise, în arabă: Dacă ai fi fost treaz ca să citeşti asta, atunci poate că nu ţi-ai aştepta acum moartea. Haytham nu-i răspunse, iar Khalil aruncă o privire cutiei de bere şi rosti, din nou în arabă: De ce bei alcool? Întunecă mintea şi te face somnoros. Vezi?

Gabriel Haytham din nou nu răspunse, însă privirea lui se furişă înnebunită prin încăpere.

Khalil ştia că individul caută o ieşire din situaţia asta şi calcula distanţa dintre ei, gândindu-se la o mişcare agresivă. Khalil se ridică, dar înainte de a se putea îndepărta, Haytham îşi puse mâinile sub măsuţa de cafea, aruncând-o înspre Khalil, după care sări la atac.

Khalil se feri de măsuţă în vreme ce Haytham se repezi spre el. Trase un singur glonţ în pieptul omului, ratându-i inima. Înainte de a putea trage din nou, Haytham îl prinse pe Khalil cu mâinile de braţul drept şi cei doi se luptară câteva secunde, după care Khalil simţi cum rănitul slăbeşte strânsoarea. Khalil se eliberă şi se îndepărtă.

Gabriel Haytham era nesigur pe picioare, cu mâna stângă peste rana sângerândă din piept şi cu dreapta întinsă către atacator. Din gură începu să-i curgă sânge.

Khalil ştia că bătălia luase sfârșit şi acum nu-i mai rămânea decât să rostească o condamnare finală pe care trădătorul să o ia în iad cu el. Rosti în arabă:

— Ai întors spatele credinţei tale şi ţi-ai vândut sufletul necredincioşilor. Pentru asta, Jibral Haytham, vei muri şi vei arde în iad.

Genunchii lui Gabriel Haytham cedară şi omul se prăbuşi pe podea, holbându-se la Khalil.

Acesta îi mai spuse:

— Nevasta ta şi curva de fiică-ta sunt moarte, iar tu li te vei alătura în curând.

Haytham strigă cu o voce surprinzător de puternică:

— Ticălosule!

Încercă să se ridice, dar recăzu în genunchi, scuipând sânge.

Khalil aţinti pistolul Glock spre faţa lui Haytham şi zise:

— Te voi ucide cu arma colegei tale creştine, domnişoara Mayfield, pe care, de asemenea, o vei întâlni în iad.

Sângele bolborosi printre buzele lui Haytham în vreme ce el rosti cu voce stinsă, în arabă:

— *Tu* vei arde în iad… tu, Khalil…

Khalil aţinti arma spre fruntea lui Haytham, dar înainte de a apăsa pe trăgaci, auzi telefonul din buzunarul lui sunând. Scoase telefonul lui Haytham din buzunar şi se uită la ecran. Acolo scria „ATTF-3”

Se uită din nou la Haytham, care continua să stea îngenuncheat, acum cu ambele mâini apăsate pe rană, iar sângele continua să se scurgă printre degetele lui.

Telefonul se opri, iar o secundă mai târziu se auzi un „beep”

Aşadar, îşi spuse Khalil, poate că acest apel către Haytham fusese ca să-l avertizeze, iar dacă aşa stăteau lucrurile, atunci poliţia era la doar câteva minute depărtare.

Băgă înapoi în buzunar telefonul lui Haytham, apoi se folosi de propriul telefon mobil şi îl sună pe Amir, spunându-i:

— Vezi vreo maşină de poliţie? Ceva activitate neobişnuită?

— Nu. Aş fi…

— Vino repede.

Închise, ridică pistolul Glock şi trase un singur glonţ în fruntea lui Haytham, apoi se duse repede la fereastra din faţă a casei şi se uită pe stradă.

Telefonul lui Haytham sună din nou, apoi sună un telefon din bucătărie. Da, gândi Khalil, erau aproape de el acum.

Dacă venea poliţia, Khalil putea ieşi prin spatele casei şi putea evada sărind gardul către proprietatea învecinată. Sau îi putea aştepta acolo pe poliţişti. Dacă veneau doar doi oameni într-o singură maşină de patrulă, îi putea ucide cu uşurinţă în vreme ce se apropiau de casă. Era întotdeauna mai uşor să ucizi decât să fugi.

Aşteptă.

CAPITOLUL 18

Khalil ieşi pe uşa din faţă, străbătu iute aleea şi se urcă în taxi.

— Dă-i drumul.

Amir porni în trombă spre stradă.

— Nu te grăbi. Mergi calm pe stradă, îi spuse Khalil.

Îşi continuară mersul şi, în mai puţin de un minut, înaintea lor apăru o maşină de poliţie alb cu albastru, care se îndrepta spre ei.

— Domnule…?

— Mergi mai departe.

Maşina de poliţie venea rapid, dar nu avea sirena sau luminile pornite.

În vreme ce automobilul se apropie, Khalil văzu doi oameni în uniformă – o femeie la volan şi un bărbat alături de ea. Cei doi discutau între ei şi păreau complet neinteresaţi de taxiul pe care-l depăşiseră.

Când maşina de poliţie trecu pe lângă ei, Khalil îşi întoarse capul şi privi în altă parte.

— Uită-te în oglinda retrovizoare şi spune-mi ce vezi, îi zise el şoferului.

Amir se uită şi după câteva secunde raportă:

— Maşina încetineşte… da, a întors şi s-a oprit în faţa casei.

— O să mergem acum în Manhattan.

— Da, domnule.

În câteva minute ajunseră pe rampa de intrare către şoseaua de viteză Long Island Expressway, îndreptându-se înspre vest, către Manhattan.

Khalil scoase telefonul lui Haytham din buzunar. Până în acel moment, evident, poliţia îl găsise pe Haytham mort. În cele din urmă, vor descoperi că lipsea telefonul lui mobil, drept care aveau să urmărească semnalul. Astfel că trebuia să închidă telefonul. Însă, înainte de asta, examină dispozitivul. Era identic cu telefonul femeii moarte, aşa cum observase, şi nu se deosebea de alte telefoane mobile – cu excepţia faptului că acest model, folosit de agenţii federali, dispunea de o caracteristică suplimentară care permitea utilizatorului să efectueze transmisii radio individuale către un celular similar.

I se arătase în Tripoli cum să procedeze, aşa că accesă lista de contacte, care era o facilitate suplimentară faţă de lista de contacte a telefonului. Parcurse lista şi văzu o serie de prenume şi nume, urmate de numere cu o cifră sau două. Observă numele, „Corey, John” şi „Corey, Kate”, precum şi „Walsh, Tom”, şi alţi treizeci sau patruzeci de oameni despre care presupunea că erau agenţi federali.

În curând telefonul avea să fie scos din uz, aşa că acea listă de contacte avea să devină inutilă, dar, ca să se amuze un pic, Khalil simţi imboldul de a face un apel radio câtă vreme mai putea, aşa că îl sună pe Walsh, şeful agenţiei.

Omul răspunse aproape imediat şi spuse:

— Gabe, te căutam. Ai primit mesajul meu despre Kate?

— Da, replică Khalil. Care e starea ei? replică Khalil.

— E… cine e acolo?

— Gabe.

— Cine naiba e acolo?

— Aici e Jibral Haytham şi vă sun din iad, domnule, răspunse Khalil zâmbind. Vă aştept aici, domnule Walsh.

— Unde e Gabe? Cine…?

— Du-te dracului, rosti Khalil în arabă.

După care închise telefonul.

Da, îşi spuse el, îl căutau pe domnul Haytham, iar acum dăduseră de el şi de familia lui.

Khalil şi Amir merseră mai departe în tăcere. După o vreme, Amir îşi drese glasul şi întrebă în arabă:

— Care e destinaţia dumneavoastră din Manhattan, domnule?

— World Trade Center.

Amir nu replică.

Khalil îl instrui:

— Nu vreau să trecem pe la cabinele cu plată.

— Da, domnule. O vom lua peste podul Brooklyn şi peste fluviu.

Îşi continuară drumul, iar Khalil se apucă să inspecteze conţinutul portofelului lui Haytham. Găsi ceva bani şi permisul acestuia de conducere. Mai găsi legitimaţia de poliţist, precum şi legitimaţia de agent federal în cadrul ATTF. Khalil se uită la cele trei poze din portofel: într-una era fata lui, Nadia, iar în alta era soţia lui, care parcă se numea Farah, nume care însemna „bucurie”. A treia poză arăta familia împreună. Rupse fotografiile în bucăţi şi le aruncă pe geamul maşinii.

Ultima dată când fusese în America, autorităţile avuseseră nevoie de mult mai multă vreme ca să înţeleagă ce căuta el acolo – dar, de această dată, înţelesesem. Iar el era bucuros că se întâmplase aşa. Jocul devenea acum mai interesant şi îi producea mult mai multă satisfacţie.

Khalil reveni la telefonul lui Haytham şi deschise lista de contacte. Formă numărul de acasă al lui Haytham.

După două apeluri, îi răspunse o voce masculină:

— Alo.

— Domnul Haytham este acasă? se interesă Khalil.

— Cine e la telefon?

— Aici e domnul Gold. Cine sunteți?

Omul nu răspunse la întrebare şi zise:

— Domnul Haytham nu poate veni la telefon.

Nu, gândi Khalil, *nu poate*. Întrebă cu voce tare:

— Atunci, doamna Haytham? Sau Nadia?

— Nu pot veni la telefon. Sunteţi rudă cu familia Haytham?

— Nu, răspunse Khalil zâmbind. Şi *dumneavoastră*, cine sunteţi, domnule?

— Aici e poliţia. Mă tem că a intervenit un… deces în familie.

— Îmi pare rău să aud asta. Cine a murit?

— Nu pot divulga această informaţie, domnule. De unde sunaţi?

— De fapt, sun de pe telefonul mobil al domnului Haytham.

— Dumneavoastră… cum?

— Vă rog să-i spuneţi domnului John Corey şi celor din Forţa de Intervenţie Antiteroristă că Asad Khalil îi va face lui următoarea vizită. Promit.

Khalil închise de tot telefonul mobil şi se uită la Amir, care pretindea că se concentrează la drum. Amir auzise fiecare cuvânt, evident, iar în mintea lui nu putea exista vreo îndoială privind cele petrecute mai devreme în acea casă.

Khalil se întinse peste scaun şi luă telefonul lui Amir din buzunarul de la cămaşa omului. Telefonul lui Amir recepţionase prea multe apeluri de la telefonul lui Khalil.

Khalil îşi luă geanta şi se dădu jos din taxi. Individul de pe trotuar se găsea acum la mai puţin de treizeci de metri de el, iar Khalil porni într-acolo. Omul în mod clar nu observase nimic din cele petrecute în taxi, iar Khalil nu dorea să fie obligat să-l omoare pe stradă, dar aşa ceva putea deveni necesar. Trecu pe lângă individ, pe trotuar, şi se uită după el în vreme ce acesta se apropia de taxi.

Individul aruncă o privire spre maşină, dar îşi continuă mersul, iar Khalil merse mai departe, înspre colţul cu strada Church. Se uită din nou înapoi şi fu uluit când îl văzu pe Amir afară din taxi, cu şapca încă pe cap, dând

neajutorat din braţe şi încercând să se ţină pe picioare pentru a face câţiva paşi. Individul care trecuse de taxi îşi continua mersul netulburat, fără să-şi dea seama că Amir se prăbuşea pe stradă, în spatele lui.

Khalil îşi continuă drumul către colţul străzii, blestemând faptul că alesese un asemenea instrument ca să ucidă şi gândindu-se că poate Glockul ar fi fost o alegere mai bună pentru amândoi. În orice caz, treaba fusese completată fără prea mare dificultate. Când dădu colţul pe strada Church, îşi dădu seama că nu-l mai păştea niciun pericol. Aruncă mobilul lui Amir într-un canal şi îşi continuă drumul.

Pe strada Church se vedeau câteva maşini şi câţiva pietoni. Observă că mulţi oameni se strânseseră câteva străzi mai departe, în apropiere de platforma acoperită, de unde se putea privi locul în care jihadiştii dobândiseră marea lor victorie asupra americanilor. Îşi înteţi mersul, nerăbdător să vadă şi el asta.

În vreme ce mergea, se gândi la cele petrecute cu câteva minute mai devreme. Învăţa ceva de fiecare dată când omora un om; învăţa cum se comportă oamenii în clipa morţii, un fapt interesant, dar nu şi instructiv. Îl preocupau mai ales tehnicile morţii – instrumentul folosit, alegerea locului şi a momentului, urmărirea victimei, abordarea ei şi, bineînţeles, decizia de a-și omorî victima repede şi fără dureri sau, dimpotrivă, încet şi dureros. Să fi fost vorba de afaceri sau de plăcere? Ştiuse că moartea lui Amir nu avea să survină instantaneu, dar ar fi trebuit să fie mai rapidă şi relativ lipsită de durere. Cu toate astea, omul se agăţase de viaţă şi îşi provocase singur chinuri inutile. Îşi aminti că Boris fusese cel care, cu mulţi ani în urmă, îl încurajase să aleagă un spărgător de gheaţă în anumite circumstanţe. Boris îi spusese:

— Este uşor de ascuns, este rapid şi tăcut şi penetrează orice parte a corpului. De asemenea, aproape că nu lasă

urme de sânge şi este întotdeauna fatal dacă lovitura este administrată în creier sau în inimă.

Khalil va trebui să-i povestească atotcunoscătorului Boris ce se întâmplase cu Amir. Poate chiar avea să-i demonstreze rusului problema pe viu.

Se gândi şi la nevasta lui Corey, mulţumit fiind de metoda lui, care întotdeauna-i impresiona pe colegii şi compatrioţii lui Khalil, băgând spaima, totodată, în inimile duşmanilor. Regreta doar faptul că moartea femeii fusese relativ lipsită de durere şi poate prea rapidă. Cât despre Corey, acesta avea să implore moartea după ce Khalil va termina cu el. Cerea ceva efort, dar producea atâta plăcere!

Khalil ajunse în zona platformei şi văzu un şir de trepte care urcau spre vârf. Se luă după un cuplu de tineri îmbrăcaţi în pantaloni scurţi şi tricouri. Cei doi se ţineau de mâini. În Europa, văzuse bărbaţi şi femei intrând în catedrale creştine şi expunându-şi picioarele dezgolite şi se întrebă dacă exista ceva sacru pentru acei oameni.

Urcă treptele şi văzu că platforma era acoperită şi că erau vreo cincizeci de oameni acolo, cei mai mulţi îmbrăcaţi la fel de ireverenţios precum tânărul şi tânăra din faţa lui. De asemenea, observă că aproape toţi oamenii aveau aparate foto, cu care pozau gaura imensă din pământ, iar unii oameni se pozau în faţa aparatelor, ţinându-se de balustradă, având ca fundal locul dezastrului.

În diverse locuri erau înfipte indicatoare scrise de mână, iar pe unul dintre acestea se putea citi: „LOC SACRU – VĂ RUGĂM SĂ DOVEDIŢI RESPECT.”

Khalil îşi aduse aminte că în Europa existau avertismente similare, prin care se cereau păstrarea liniştii şi respect. Îşi aminti că asemenea avertismente i se păruseră inutile; cu siguranţă ele ar fi fost inutile într-o moschee.

Pe un alt indicator se putea citi: „AICI AU MURIT APROAPE TREI MII DE NEVINOVAŢI, BĂRBAŢI, FEMEI ŞI COPII, DUPĂ UN ATAC DE O FEROCITATE DE NEDESCRIS. RUGAŢI-VĂ PENTRU EI.”

Khalil intenţiona, mai degrabă, să se roage pentru cei zece oameni din cele două avioane, care deveniseră martiri aici pentru cauza Islamului.

Observă, de asemenea, mai multe aranjamente florale prinse de balustrade, iar asta îl făcu să se gândească la fata lui Haytham. O tânără frumoasă, dar, în mod evident, nu una modestă. Cea mai mare pedeapsă era întotdeauna rezervată celor cărora li se oferise lumina, dar care preferaseră să se întoarcă cu spatele la ea. Nu exista loc în paradis pentru familia Haytham; doar în focurile iadului veşnic.

Asad Khalil se uită la golul imens de sub el. Fu surprins să constate că nu mai rămăsese pic de moloz, iar pământul era golaş, deşi marginile gropii erau străjuite de ziduri din beton, care se ridicau din fundul gropii până la suprafaţă, pe o înălţime de poate cincizeci de metri. O rampă largă de pământ ducea în interiorul excavaţiei, iar Khalil văzu camioane şi echipamente nemişcate în fundul gropii.

Privi înspre locul unde fusese Turnul Nordic şi îşi aminti cum fusese atacat prima dată, pe 26 februarie 1993: o camionetă, plină cu explozibil, fusese detonată în parcarea subterană. Daunele produse clădirii fusese infime şi nu produseseră mai mult de şase morţi, deşi fuseseră răniţi peste o mie de oameni. Adepţii jihadului erau îngrijoraţi că acest atac eşuat ar fi putut fi un avertisment pentru americani, care şi-ar fi putut da seama că turnurile aveau să devină din nou ţintă cândva. Însă americanii nu trăseseră asemenea concluzii, deşi Khalil credea că până şi un idiot ar fi trebuit să-şi dea seama ce se plănuia pentru data următoare.

Khalil se uită dincolo de groapa căscată, la clădirile avariate care mărgineau zona distrusă. Apoi se uită la cer,

către locul unde se înălţaseră cele două turnuri şi-şi aminti de imaginile pe care le văzuse cu oameni sărind din clădirile în flăcări ca să-şi găsească moartea sute de metri mai jos. Întreaga lume văzuse acele imagini şi pretutindeni existaseră manifestări publice de simpatie, de şoc, de groază şi de multă furie. În particular însă, iar uneori şi public, văzuse şi auzise alt gen de emoţii exprimate, care nu manifestau deloc simpatie faţă de americani. De fapt, în rândurile unor popoare se declanşase multă bucurie, şi nu fusese vorba doar despre musulmani. Americanii nu erau chiar atât de iubiţi precum credeau ei sau precum ar fi dorit să fie. Iar când descoperiră acest lucru, păreau singurii miraţi.

Un bărbat de vârstă mijlocie, care stătea lângă el, îi zise soţiei lui:

— Ar trebui să-i lichidăm pe toţi nemernicii ăştia.

— Harold, nu spune asta.

— De ce nu?

Femeia părea să-şi dea seama că bărbatul care stătea aproape de ei putea fi un străin. Poate chiar un musulman. Îşi înghionti soţul, îl luă de braţ şi se îndepărtă.

Khalil zâmbi.

Observă un mic grup de tineri şi tinere îmbrăcaţi cu tricouri pe care se vedea chipul unui bărbos şi pe care scria „Ce ar face Iisus?”

Khalil îşi zise că întrebarea era foarte bună. Deşi el studiase cărţile creştine, cărţi sfinte pentru toţi musulmanii, la fel cum erau cărţile ebraice, nu găsise nicăieri un răspuns satisfăcător la acea întrebare. Iisus fusese un mare profet, dar mesajul lui de iubire şi iertare nu trezea nimic în Asad Khalil. El prefera cuvintele seci şi acţiunile profeţilor ebraici, care înţelegeau mai bine adevăratul suflet al oamenilor. Decise că Iisus meritase să-şi primească moartea din mâna romanilor, care cunoşteau pericolul reprezentat de un om care propovăduia pacea şi iubirea.

Micul grup de tineri şi tinere îngenunchea acum în dreptul balustradei, rugându-se în tăcere, iar Khalil nu se îndoia defel că tinerii se rugau nu doar pentru morţi, ci şi pentru duşmanii lor şi cereau ca Dumnezeu să-i ierte. Iar Khalil îşi zise că asta era bine; era primul pas către victoria duşmanilor lor. Romanii înşişi deveniseră creştini şi începuseră mai mult să se roage decât să se bată, iar atunci au primit şi ei ce meritau.

Soarele începea să apună spre vest şi îşi arunca razele pe aleile acoperite şi pe chipurile oamenilor care erau fie, rudele îndoliate ale victimelor, fie, doar amatori de curiozităţi. Khalil îşi zise că unii dintre ei nu înţelegeau ce anume îi lovise, iar alţii abia de înţelegeau vag *de ce* se întâmplase aşa ceva. Cei mai mulţi dintre ei, credea Khalil, considerau acest eveniment ca pe un incident singular, fără context şi fără un sens mai profund. Americanii trăiau clipa, fără istorie şi, ca atare, fără profeţii. Ignoranţa şi aroganţa lor, precum şi comoditatea şi lipsa lor de respect pentru Dumnezeu reprezentau cele mai mari slăbiciuni ale lor. Clipa în care ei trăiau trecea, iar pentru ei nu exista viitor.

Sunetul unor sirene îl trezi la realitatea înconjurătoare. Aruncă o privire înapoi spre strada Church şi zări două maşini de poliţie cu luminile pornite deplasându-se rapid în direcţia străzii Murray. Presupuse că răspunseseră la un apel privitor la şoferul de taxi mort. Sau poate nu chiar atât de mort. Dar chiar dacă supravieţuia, Amir avea ştiinţă de mai puţine lucruri decât aflaseră până acum poliţiştii înşişi.

Amir ştia însă cum era îmbrăcat Khalil şi că acum el se găsea pe platforma de observare de la World Trade Center. Ca atare, poate că sosise clipa să plece de acolo.

Khalil rosti o rugăciune tăcută pentru martirii căzuţi şi încheie cu versetul lui favorit dintr-un vechi cântec arab de luptă: „Înfricoşător, el călărea singur, doar cu sabia lui

yemenită ca ajutor; ca ornamente aceasta nu avea nimic, în afară de crestăturile de pe lamă.”

CAPITOLUL 19

Asad Khalil şedea singur pe o bancă în parcul Battery, astfel botezat, din câte înţelesese el, pentru că vârful de sud al insulei Manhattan găzduise pe vremuri forturi şi baterii de artilerie ca să protejeze oraşul. Acum, acolo era un parc plăcut, cu privelişte peste golf, iar duşmanul se găsea în interiorul oraşului.

Deschise o sticlă cu apă, pe care o cumpărase de la o tarabă de stradă, şi luă o gură mare, apoi folosi o parte din apă ca să spele sângele lui Amir, care-i stropise mâna dreaptă.

Băgă sticla în geantă în caz că ar mai fi avut nevoie de ea, apoi scoase telefoanele mobile ale celor doi agenţi federali morţi. Porni aparatele şi văzu că ele erau încă în reţea, fapt care îl surprinse. Se gândi că era posibil ca poliţia sau FBI-ul să nu fi observat încă lipsa telefoanelor. Americanii, într-o manieră adevărată de cowboy, îşi făceau întotdeauna griji, în primul rând, în privinţa armelor.

Accesă mesajele text de pe telefonul lui Haytham şi zări un mesaj nou de la „Paresi, Capt., ATTF/NYPD”

Ştia că individul era superiorul lui Corey. Khalil citi mesajul şi constată că era vorba de un ordin scurt, prin care detectivii de poliţie erau chemaţi la serviciu şi li se dădeau instrucţiuni să înceapă supravegherea comunităţii de musulmani, cu precădere a comunităţii libiene.

Aşa ceva era de aşteptat şi nu-l alarma defel pe Khalil. Potenţialele lui contacte din America nu făceau toate parte din comunitatea libiană; mai erau prietenii lui din Al Qaeda, reprezentanţi ai altor naţiuni islamice. Singurele lui contacte libiene de până atunci fuseseră Farid în California şi Amir în New York şi amândoi se aflau acum în paradis, mult mai presus de orice supraveghere americană.

Pe telefonul lui Haytham nu existau alte mesaje, aşa că îl închise.

Deschise fişierul cu mesaje de pe telefonul lui Mayfield şi văzu un text nou de la Walsh. Acesta spunea:

> Către toţi agenţii FBI şi detectivii NYPD: Doi informatori libieni din NY Metro au furnizat informaţii asupra suspectului Khalil în CONUS. Verificaţi e-mail pentru detalii şi instrucţiuni operaţionale privind prinderea suspectului. Walsh, SAC, ATTF/NY.

Închise telefonul lui Mayfield şi se gândi la cele citite. Dacă era adevărat, atunci el şi misiunea lui întâmpinau oarece probleme. De fapt, nu ştia în cine să aibă încredere.

Însă, îşi dădu seama că, dacă acest mesaj de la Walsh fusese trimis tuturor agenţilor şi detectivilor, atunci ar fi trebuit să apară pe ecranul aparatului lui Haytham. Însă nu apăruse. Iar Walsh nu ştia la momentul trimiterii mesajului că el, Asad Khalil, avea să pună mâna pe telefonul lui Haytham. Ca atare, de ce mesajul nu se regăsea pe telefonul lui Haytham? Şi de ce se găsea pe telefonul lui Mayfield? Femeia era moartă la momentul trimiterii textului.

Ca atare, îşi zise el, mesajul era unul fals, trimis doar către telefonul mobil al lui Mayfield, despre care Walsh probabil că ştia de pe-acum că se găsea în mâinile lui Asad Khalil. De aceea, telefonul lui Mayfield continua să aibă acces la reţea.

Se lăsă pe spătarul băncii şi privi înspre apa luminată de soare. Ca atare, poate că indivizii erau inteligenţi. Dar nu suficient.

Sau… poate că era un mesaj adevărat, dar netrimis *tuturor* detectivilor şi agenţilor, în ciuda titlului. Poate că nu aveau încredere în Haytham. Sau poate că Haytham nu fusese inclus din alte motive.

În realitate, Khalil nu cunoştea suficient procedurile interne de lucru ale Forţei de Intervenţie, şi nici serviciile de informaţii libiene nu ştiau prea multe, după cum nu ştiau nici prietenii lui din Al Qaeda, cel puţin, nu la nivelul la care erau cunoscute procedurile FBI, de exemplu.

În orice caz, acest mesaj avea toate indiciile unui text de dezinformare şi aşa trebuia să-l socotească şi el, fapt care avea să-l mulţumească pe Boris, care irosise zile întregi învăţându-l astfel de lucruri. Boris îi spusese:

— Britanicii sunt maeştri ai dezinformării, americanii au învăţat de la ei, francezii cred că ei au inventat dezinformarea, iar nemţii nu sunt suficient de subtili ca să lanseze o minciună bună. Cât despre italieni, foştii voştri stăpâni colonialişti, ei îşi cred propriile dezinformări şi acţionează conform lor. Boris îşi încheiase discursul spunând: Însă cei mai buni diseminatori de dezinformare din lume sunt cei din KGB.

Khalil nu dorea să-şi insulte instructorul provocându-l, dar îi reaminti lui Boris că KGB-ul nu mai exista, aşa că, probabil, termenul „sunt” ar fi trebuit înlocuit cu „erau”.

Boris se obişnuise cu insultele lui Khalil, unele mai subtile, altele mai grosolane, şi ajunsese doar să râdă de ele printre pahare de votcă. Malik îl sfătuise pe Khalil să o lase mai moale cu rusul, spunându-i:

— Este un suflet pierdut dintr-un imperiu pierdut – o relicvă umană lipsită de Dumnezeu şi uitată de acesta de pe o navă scufundată care a eşuat pe ţărmurile noastre. Foloseşte-l, Khalil, dar compătimeşte-l. Nu va mai pleca niciodată viu de aici.

Însă rusul părăsise Libia, cu ajutorul CIA, după care se vânduse americanilor şi făcuse pentru ei ceea ce făcuse pentru serviciile secrete libiene: trădase secrete contra banilor. Şi aproape că îl trădase pe Asad Khalil. Însă ziua judecăţii se apropiase acum pentru Boris.

Cât despre mesajul de la Walsh, da, fără îndoială că era o minciună, dar Khalil trebuia să acţioneze ca şi cum ar fi putut să fie adevărat. Asta îl sfătuise mereu Boris.

Iar în privinţa lui Mayfield, îi ţinuseră telefonul în serviciu, dar Khalil era convins că nu reuşiseră să o ţină şi pe ea în viaţă. Fusese prea mult sânge scurs din gâtul ei în vreme ce femeia plutea către sol. Khalil ştia să evalueze astfel de situaţii. Văzuse şi provocase destule astfel de hemoragii şi acestea întotdeauna se încheiaseră cu moarte. Dar dacă şansa sau soarta interveniseră şi o salvaseră pe femeie, atunci creierul ei suferise leziuni permanente, iar aşa ceva era mult mai rău decât moartea trupului. Khalil se întrebă cum proceda Allah cu astfel de oameni, aduşi în stare de incapacitate, ale căror suflete nu se puteau înălţa în paradis, dar nici nu puteau fi izgonite în iad. Poate că, îşi zise el, exista un loc în care astfel de suflete să sălăşluiască în aşteptarea destinaţiei lor finale – un loc unde creierele moarte controlau trupurile fără coordonare – un loc nu prea diferit de un mall american de cumpărături.

Khalil reveni la universul care îl înconjura. Dinspre apă sufla briza şi, fiind o zi atât de plăcută, parcul era plin de oameni. Se uită la aceştia cum se plimbau şi alergau, cum mergeau pe bicicletă sau patinau în apropierea lui. Doi tineri care şedeau pe banca de vizavi era încleştaţi într-o îmbrăţişare neruşinată.

Pe o altă bancă, doi bărbaţi în pantaloni scurţi şedeau prea aproape unul de altul, bând apă îmbuteliată, vorbind şi zâmbind. Khalil văzuse astfel de bărbaţi în Europa, dar niciodată în Libia sau altundeva în lumea islamică.

În ciuda anilor petrecuţi în Europa şi a scurtei sale vizite în America, Khalil nu se obişnuise cu manifestările publice de afecţiune, cu carnea dezgolită, cu amestecurile lejere dintre bărbaţi şi femei – sau dintre bărbaţi şi bărbaţi, respectiv dintre femei şi femei. Aşa ceva nu-l putea mulţumi pe Dumnezeu, iar asta îl făcea pe Khalil să se întrebe cum putea un popor atât de desfrânat să fie, în continuare, bogat şi puternic.

După care se gândi din nou la romani. Un ghid din Muzeul Roman din Tripoli spusese:

— Au distrus avuţia cu greu câştigată a strămoşilor lor şi au trăit ca nişte viermi care se hrăneau cu cadavrul în descompunere al imperiului lor.

Da, îşi zise Khalil, iar atunci când n-au mai găsit oameni buni care să completeze efectivele legiunilor sau să facă treburile în imperiu, i-au plătit pe barbari ca să le facă în locul lor. Atunci s-a terminat şi aurul.

Desfăcu o pungă cu alune pe care o cumpărase de la negustorul stradal şi scoase o alună din coaja ei, dându-şi seama că nu pusese nimic în gură de dinainte de ivirea zorilor.

În scurt timp, în jurul lui începură să se strângă porumbei. Le aruncă mai multe alune, iar păsările deveniră frenetice. Se uită la ele cum se întreceau ca să fure hrana şi observă că unele exemplare erau mai agresive ca altele, în vreme ce câteva dintre ele, pur şi simplu, stăteau pe loc, refuzând să se bată.

Le aruncă alte alune, de astă dată în coaja lor, şi constată că păsările îşi dădură seama ce ar fi trebuit să facă pentru a ajunge la miez, aşa că ciocăneau coaja – însă continuau să îşi legene capetele dintr-o parte în alta, căutând alunele care fuseseră decojite deja. *Şi păsările lor sunt prea comode.* Zâmbi.

Nu departe de locul unde se afla, se găsea Wall Street, centrul puterii financiare americane. Exista o discuţie aprinsă printre jihadişti asupra oportunităţii unui atac

împotriva acestei străzi cu ocazia unui viitor atentat. Unii spuneau că era nevoie de asta şi că, astfel, economia americană ar fi primit o lovitură dureroasă. Alţii spuneau că, lăsat intact şi în stare de funcţionare, Wall Street ar fi generat mai multe daune economiei americane decât o sută de bombe. Iar alţii susţineau că, în curând, acel centru de putere avea să se prăbuşească singur, din interior.

Khalil era de acord cu ultima afirmaţie. Alunele începeau să se termine.

Îşi luă binoclul din geantă şi privi dincolo de golf, la statuia verde care părea să stea pe apă. Ştia că acela era, probabil, cel mai respectat simbol american; cel mai cunoscut şi mai reprezentativ monument pentru ceea ce se numea Visul American şi speranţa americană. Iar lui i se spusese că americanii, indiferent de afilierea lor politică, de originea naţională sau de statut în cadrul societăţii, adorau această statuie. Aşadar, în scurtă vreme ar fi putut afla de la oamenii din Al Qaeda că aceasta e viitoarea lui ţintă.

Continuă să se uite la statuia verde – acea femeie în robă, ţinând o torţă în mână – şi o văzu prăbuşindu-se de pe piedestal, căzând cu faţa în jos în apă. Da, ar fi fost un gest de adio adecvat – ceva care să le amintească pe vecie americanilor de vizita lui acolo şi o imagine uluitoare care să fie transmisă pe întregul glob pământesc.

Îşi lăsă binoclul în jos şi întinse o mână plină cu alune, iar un porumbel se apropie cu prudenţă. În vreme ce pasărea îşi cobora ciocul şi lua o boabă, Khalil o prinse cu mâna de cap şi îi frânse gâtul.

Partea a V-a

New York City

CAPITOLUL 20

Am dormit pe scaun în rezerva lui Kate, iar în zori am ieşit în parcare, mi-am găsit Jeepul şi am cules câteva haine din bagaje. Înapoi la TI, m-am schimbat, m-am aşezat lângă patul lui Kate şi am privit-o cum doarme. La un moment dat a venit o asistentă ca să-i verifice foaia şi am rugat-o să-mi bage costumul de paraşutism pătat de sânge într-o pungă, pe care să o dea poliţiştilor care probabil aveau nevoie de el ca dovadă. Poate că nu aveau, dar eu în mod cert nu aveam ce face cu el şi speram să nu mai am nevoie sau să mai văd vreun alt costum de skydiving vreodată în viaţa mea.

Kate se trezi. Arăta remarcabil de bine pentru cineva care fusese în pragul morţii. Medicii doreau să o menţină branşată la aparatul de ventilaţie, aşa că încă nu putea să vorbească, dar îmi scrise bileţele. Pe unul scrise: „Găseşte-l pe Khalil înainte să te găsească el pe tine.”

— Aşa voi face, am asigurat-o.

De fapt, nu eu fusesem următoarea lui ţintă, aşa cum era de aşteptat. Vince Paresi mă sunase în după-amiaza precedentă ca să-mi dea vestea despre Gabe Haytham şi familia lui. Moartea unuia dintre ai noştri, împreună cu întreaga familie, în propria casă, schimbase complet datele cazului, de la o tentativă de omor la adresa unui agent federal la… în fine, la ceva extrem de diferit. N-aş spune că

vânătorii deveniseră vânaţi, dar cu siguranţă lucrurile aşa arătau.

Îl cunoşteam pe Gabe, îl plăceam şi îl respectam, iar el mă ajutase mult cu ocazia ultimei vizite a lui Asad Khalil în oraş. Cred că şi Khalil ştia asta – sau, pur şi simplu, Khalil avea idee de existenţa unui arabo-american la ATTF şi decisese că Gabe Haytham era un trădător şi merita să moară. Dar de ce le omorâse pe soţia şi pe fata lui Gabe? Doar pentru că se întâmplase să fie acasă? Nu, Khalil *planificase* asta. În lumea lui, nu existau civili nevinovaţi.

Oricum, Paresi îmi mai spusese că anchetatorul de la locul crimelor susţinea că, după cum se pare, Gabe ripostase. Frumos din partea ta, Gabe.

Presupun că m-aş putea învinovăţi singur pentru că nu mă gândisem la Gabe Haytham mai devreme… iar când am făcut-o, poate că ar fi trebuit să fiu mai ferm cu Paresi. Dar n-aveam de gând să mă pedepsesc singur din pricina acestui fapt; aveam de gând să-l prind pe Asad Khalil şi să-l aduc în faţa justiţiei. Sau, aşa cum discutam din ce în ce mai des zilele astea printre noi, să aduc justiţia în faţa lui.

În orice caz, nu i-am spus lui Kate despre crimele comise împotriva familiei Haytham. Aveam de gând să o fac, dar nu acum.

Kate îmi scrise un bilet. „Ce mai faci?”

— Bine, i-am răspuns. Doar un pic deprimat că am ratat următoarele două salturi.

Ea scrise: „Vreau să sar din nou.”

— Excelent.

Data viitoare îl lăsăm acasă pe teroristul libian. M-am întrebat dacă îl puteam da pe Craig în judecată pentru că-l lăsase pe Asad Khalil să intre în club.

Veni o altă asistentă ca să verifice monitoarele lui Kate, perfuziile şi ce mai era de verificat, iar eu am folosit răgazul pentru a mă gândi la acest caz.

În privinţa veştilor legate de omorârea familiei lui Haytham, conform lui Paresi, la recomandarea insistentă a

Departamentului de Justiţie SUA, poliţia din New York investiga cazul ca fiind o spargere de locuinţă efectuată de o persoană sau un grup de persoane necunoscute, din motive necunoscute. Puteam s-o ţinem aşa vreo săptămână înainte ca presa să primească un pont sau să devină extrem de curioasă. Sau până ce apărea un alt agent federal mort. De pildă eu.

De când am intrat în trupele federale, lucrurile au devenit un pic mai uşor de muşamalizat, în scopul menţinerii presei în beznă şi a furnizării de rahaturi către ea, dacă există o chestiune de securitate naţională implicată.

De asemenea, după 11 septembrie, federalii primiseră putere ca în vremuri de război în urma adoptării *Patriot Act* şi a altor legi mai puţin cunoscute. Lăsând legile deoparte, *atitudinea* din cadrul Departamentului de Justiţie se schimbase, iar oamenii de pe teren, care efectuau munca efectivă, deveniseră mai agresivi şi mai taciturni cu jurnaliştii.

Cât privea acoperirea media legată de cele petrecute aici, în Sullivan County, aceasta era uşor de gestionat. În primul rând, incidentul se petrecuse în mijlocul pustietăţii, iar în al doilea rând, martorii avuseseră impresia că asistă la atacul unui psihopat – ceea ce şi fusese în realitate. În ceea ce priveşte victima, numele ei era ţinut secret de către autorităţi. Sfârşitul comunicatului de presă.

Că suntem la subiectul împărtăşirii şi diseminării de informaţii, i-am spus lui Kate că îi voi suna părinţii ca să le povestesc ce se întâmplase, evident fără să-i îngrijorez. Ceva de genul: „Bună, domnule şi doamnă Mayfield, fata dumneavoastră s-a trezit cu gâtul tăiat de către un terorist islamist, dar acum e bine.”

Cu scrisul ei de mână ordonat, Kate îmi scrise: „Nu, îi voi suna eu când o să scap de nenorocitul ăsta de tub din gât.”

— Ai grijă, te rog, cu înjurăturile, i-am zis.

Ea scrise: „Vezi dacă îmi poţi face rost de un laptop ca să pot trimite mesaje şi să intru pe internet.”

Nu aveam chef ca ea să citească despre familia Haytham, aşa că am răspuns evaziv:

— La Terapie intensivă nu sunt permise laptopuri. Emit microunde şi alte chestii care pot da peste cap monitoarele tuturor.

Kate păru să accepte explicaţia, aşa că poate chiar era adevărată.

Oricum, doctorul Goldberg veni să verifice starea pacientei, tot un zâmbet. E destul de mişto să salvezi viaţa cuiva şi probabil te face să te simţi foarte bine. Ca detectiv de omucideri, aproape toate victimele crimelor pe care le-am văzut erau pe drum spre morgă, nu spre spital. Iar ca să fiu sincer până la capăt, am băgat unii criminali în ambele locuri, dar niciodată nu m-am simţit bine. Mă rog… uneori m-am simţit.

Pe tema justiţiei brute, mi-am amintit din nou ultima conversaţie avută cu Asad Khalil pe telefonul mobil al lui Kate, cu trei ani în urmă. Ne spusese:

— Am vrut doar să-mi iau la revedere şi să vă amintesc că mă voi întoarce.

Individul părea că a căpătat un soi de ură personală împotriva mea şi a lui Kate. Şi, ca să spunem lucrurilor pe nume, nici noi nu-l plăceam. Adică nemernicul ăsta încercase să ne ucidă. Nu-i deloc surprinzător că relaţia noastră profesională, cea dintre infractor şi ocrotitorul legii, se deteriorase până la nivelul unei animozităţi personale nesănătoase. Asad Khalil renunţase la misiunea lui planificată, iar eu renunţasem la încercările de a-l aresta; noul nostru joc se numea acum „Ucide-l pe celălalt”. Pur şi simplu.

Ca atare, cu trei ani în urmă, când îmi spusese că se va întoarce, îi replicasem cu entuziasm:

— Abia aştept o revanşă.

— Te voi omorî pe tine şi voi omorî şi curva cu care eşti, chiar dacă voi avea nevoie de întreaga viaţă pentru asta, îmi replicase el atunci.

M-am uitat la Kate stând întinsă pe pat şi mi-am amintit că ea nu prea fusese încântată de termenul folosit de Asad Khalil în privinţa ei. Şi, ştiţi, n-o învinuiesc deloc pentru asta. Pe de altă parte, *există* diferenţe culturale de luat în considerare şi, aşa cum i-am explicat eu atunci, ea, ca angajat al autorităţilor federale, trebuia să fie sensibilă la educaţia mai tradiţională primită de Asad Khalil în legătură cu rolurile sexelor. Speram să putem rezolva astfel de diferenţe înainte ca eu să-l omor.

Doctorul Goldberg spunea ceva şi părea fericit de evoluţia pacientei lui. Ne asigură că era posibil ca soţia mea să fie transferată cu un elicopter medical în oraş peste vreo două zile, după care avea să mai petreacă alte câteva zile în spital, apoi să meargă acasă, urmând să revină la serviciu în mai puţin de o lună. Suna bine, dar îmi dădeam seama că soţia mea socotea termenele ca fiind prea lungi.

După plecarea doctorului, îmi scrise: „Vreau să mă întorc la lucru săptămâna viitoare”.

— Să te vedem, mai întâi, acasă. Vreau să evaluez cât de extinse sunt daunele mintale, i-am spus eu.

Încercă să îmi facă semnul păcii, dar în starea ei de slăbiciune, reuşi doar să ridice degetul mijlociu.

Aş fi vrut să-mi iau picioarele la spinare, să revin la muncă, dar am mai petrecut o jumătate de oră cu ea. Mi-a mâzgălit o groază de întrebări referitoare la desfăşurarea cazului, iar eu i-am spus ce ştiam, cu excepţia morţii familiei Haytham. De asemenea, nu i-am spus că telefonul mobil şi arma ei dispăruseră şi se găseau, probabil, în mâinile atacatorului. Poliţiştii sau agenţii FBI chiar pun la suflet asemenea lucruri şi, cu toate că nu fusese ea de vină. Kate ar fi fost supărată rău. Şi nici n-aveam chef să rememorez cele petrecute după săritura din avion, dar îmi dădeam seama după întrebările scrise că dorea cumva să

se asigure că a făcut ce-i stătea în puteri să-l împiedice pe Asad Khalil să preia complet controlul asupra ei. Era o chestiune de orgoliu – se simţea, precum cele mai multe victime ale atacurilor, violată. De asemenea, mândria ei profesională era rănită. Tatăl ei era agent FBI, iar mica lui fată se putea descurca cu lupii mari şi răi şi tot felul de chestii dintr-astea.

Aşa că i-am spus, sincer:

— E mai mare şi mai puternic decât tine. În plus, a plănuit chestia asta şi nu e idiot. Ai făcut tot ce ai putut şi ţi-ai salvat viaţa deviind cuţitul. E egalitate runda asta. Pe următoarea o s-o câştigăm noi.

Kate dădu din cap, apoi scrise: „Am încercat să-i dau cu genunchiul în ouă, dar îşi ţinea picioarele în jurul meu”.

— Păi tocmai de-aia îşi ţinea picioarele aşa.

Am folosit ocazia ca să-i spun că echipa de intervenţie se descurcase spectaculos de bine şi că aveam să trimit o notă supervizorului ei.

Ea dădu din cap.

Cu siguranţă n-aveam chef să-mi fac singur reclamă şi să-i povestesc cum îmi riscasem curajos propria viaţă ca s-o prind în cădere liberă, astfel încât ea să nu-şi piardă tot sângele din corp. Şi nici nu aveam chef să-i spun că oprisem rapid şi eficient hemoragia ei timp de un minut crucial, înainte ca echipa de intervenţie să ajungă la faţa locului. Nu, John Corey este un om modest şi Kate vie şi sănătoasă reprezintă cea mai mare răsplată de care aveam nevoie pentru acţiunile mele eroice.

Oricum, eram convins că soţia mea va dori să citească raportul meu complet legat de incident, în care eram obligat să relatez toate faptele în detaliu. În plus, Kate putea să vadă înregistrarea video a saltului. După aceea avea să tragă propriile concluzii despre bravura şi rapiditatea acţiunilor soţului ei. Iar eu, evident, aveam să spun: „Mi-am făcut doar datoria”. Puteam, de asemenea,

să menţionez că Craig leşinase când văzuse cum ţâşneşte sângele din ea.

— Păi chiar trebuie să mă duc la birou să-mi scriu raportul, i-am zis. Mintea ei părea să se afle altundeva, aşa că am adăugat: Sunt multe de povestit.

Ea dădu absentă din cap, apoi scrise ceva pe carneţel şi îmi arătă: „Vreau să-l ucid”.

Am rupt pagina din carneţelul ei şi am băgat-o în buzunar. Chiar şi după 11 septembrie, nu ar fi trebuit să spunem sau să scriem astfel de lucruri

— Vom pune mâna pe el şi îl vom aduce în faţa justiţiei, am asigurat-o.

Ea ştia, bineînţeles, că John Corey avea alte intenţii în minte, aşa că a făcut un gest de tăiere în dreptul gâtului. I-am făcut cu ochiul.

Începu să mâzgălească din nou pe carneţel, pe care apoi mi-l dădu să citesc. Însemnarea suna aşa: „Ca data trecută, Khalil are contacte aici. Îşi omoară contactele. Dacă apare vreun libian mort, verifică mobilul lui şi istoricul apelurilor să vezi cine l-a sunat recent şi pe cine a sunat. Unul dintre numere va fi de la mobilul lui Khalil. Pune-i să urmărească numărul ăla.”

Am zâmbit şi i-am dat carneţelul înapoi. Am zis:

— Bine gândit.

Nu mai trebuia decât să găsim un libian mort care să aibă un telefon mobil şi intram în pâine.

— Cred că tocmai ai trecut de examenul neurologic, i-am mai zis.

Kate scrise: „Mult noroc cu al tău”.

Am zâmbit din nou şi i-am zis:

— Mă întorc la birou. O să ţin legătura cu spitalul şi te scoatem de aici cât de repede se poate. Între timp, odihneşte-te şi respectă ordinele doctorului. Am adăugat: Şi pentru că nu faci nimic altceva, gândeşte-te la caz.

Am sărutat-o pe obraz şi ea mi-a prins mâna şi a mângâiat-o. Apoi mi-a scris: „Fii foarte, foarte atent”.

Chiar aşa.

CAPITOLUL 21

M-am dus întâi în biroul asistentelor şi le-am reamintit să fie atente la chestiunile legate de securitate, deşi în sinea mea credeam că pericolul imediat trecuse. Asad Khalil se găsea, desigur, în zona New York City, unde îi ucisese pe Gabe şi pe familia acestuia. Cu toate astea, se putea întoarce cu uşurinţă, dacă ar fi crezut că soţia mea supravieţuise. Kate avea să fie mult mai în siguranţă la spitalul Bellevue din Manhattan, unde erau îngrijiţi şi bine păziţi zilnic martori, victime sau arestaţi. Vreau să spun că ultima victimă a unui atac care fusese păzită în Sullivan County era probabil una care a încasat o bilă de muschetă. În orice caz, am stabilit o expresie de folosit pe post de parolă – John Nebunul – pentru ca eu să primesc actualizări privitoare la starea ei medicală.

M-am dus apoi la lifturi, unde am văzut un schimb nou de poliţişti, cu care am sporovăit preţ de câteva minute. Eram mult mai puţin îngrijorat în privinţa lui Kate, aşa că probabil impresia lăsată de mine asupra noilor paznici a fost mai bună, plus că acum eram îmbrăcat cu pantaloni curaţi şi o jachetă sport scumpă – pe care intenţionasem să o port la petrecerea de după salturi, unde mi-aş fi dorit să îndes mutra lui Craig în vasul de la toaletă.

Le-am spus din nou poliţiştilor:

— Individul ăsta ştie să joace bine diverse roluri. O glumă bună subliniază mereu ce vrei să spui, aşa că am

adăugat: Dacă aveţi îndoieli în privinţa cuiva, întrebaţi-l dacă fumează Camel sau le călăreşte.

Cei doi îmi zâmbiră cu politeţe.

Mulţumit că totul era sub control acolo, din punct de vedere medical şi altfel, am coborât cu liftul până la parter şi am intrat în magazinul de cadouri, unde am cumpărat un leu haios din pluş pentru Kate, cerându-le celor de acolo să-l livreze în salonul ei. Sunt un tip care gândeşte în avans. Şi pentru că veni vorba de răgete, stomacul meu scotea diverse zgomote de protest, aşa că am cumpărat nişte porcării de snacksuri şi o cafea, după care am ieşit din spital şi m-am urcat în maşină.

Am pornit la drumul de două ore înapoi către Manhattan. Afară era din nou o zi perfectă, iar munţii în luna mai arată chiar superb. Înţelegeam de ce Kate spunea să ne cumpărăm un loc acolo.

Am desfăcut o pungă de viermi cu brânză sau aşa ceva şi am început să bag chestiile alea pe gât. Cum dracu' puteau vinde asemenea porcării într-un spital?

Sună telefonul şi am preluat apelul. Am o tehnică *handsfree* ca să pot vorbi când sunt la volan – îmi eliberez mâinile de pe volan.

Era căpitanul Paresi, care mă întrebă:

— Cum se simte Kate?

— Pe cale de a se recupera deplin.

— Bine. Tu unde eşti?

— Pe drum spre New York.

— În regulă. Ascultă, dis-de-dimineaţă, un navetist a descoperit un cadavru la gara Douglaston, în apropiere de casa lui Gabe. Victima e un şofer angajat cu ora. A fost găsit la volanul maşinii lui, un Lincoln Town Car, cu două răni de glonţ trase prin spătarul scaunului.

Coincidenţă? Cred că nu.

Paresi îmi mai oferi câteva detalii despre crimă, inclusiv poziţia înclinată a cadavrului acoperit cu un ziar.

— Ce ziar? l-am întrebat.

— Ce ziar…? Cred că *Newsday.*

— Atunci poate că a murit de plictiseală.

Legiştii spun că e posibil ca victima să fi murit ieri, pe la amiază, plus sau minus câteva ore, continuă Paresi. O să afle mai multe ceva mai târziu, dar ora corespunde cu asasinarea… familiei Haytham.

— Corect. L-am întrebat: Victima era cumva un domn cu aspect de persoană din Orientul Mijlociu?

— Raportul legistului îl descrie ca un caucazian obez, treizeci şi ceva de ani, pe numele Charles Taylor. Legiştii au recuperat două gloanţe din panoul de bord al maşinii, ambele de calibru 40. Cei de la balistică le compară cu amprenta balistică a armei lui Kate.

— Bine. Să nu fim surprinşi dacă se descoperă că se potrivesc.

— Nu, nu vom fi. Au prelevat o mulţime de amprente din limuzină şi, evident, de la reşedinţa Haytham, mă informă Paresi. Avem amprentele lui Khalil la dosar?

— Le avem. L-au amprentat la ambasada americană din Paris cu trei ani în urmă.

— Bine. Aşadar, dacă se potrivesc, asta îl face cu certitudine vinovat. Şoferul de limuzină şi familia Haytham.

— Corect. Plus că, aşa cum ai menţionat ieri, Khalil i-a apelat pe ofiţerii de poliţie de acasă de la Gabe de pe telefonul mobil al lui Gabe şi a ameninţat că urmez pe lista lui de omoruri. Şi, aşa cum, de asemenea, ai spus, cineva care folosea telefonul lui Gabe, despre care putem presupune că era Asad Khalil, l-a sunat pe Walsh şi s-a interesat de starea lui Kate. De asemenea, avem identificarea pozitivă a lui Kate legată de atacatorul ei ca fiind Asad Khalil, ca să nu mai menţionăm identificarea făcută de mine. Aşa că, da, am putea avea un caz solid împotriva lui.

Căpitanul Paresi detectă o nuanţă de sarcasm în vocea mea şi spuse:

— Avem nevoie de dovezi *legale,* detective, ca să dispunem de un caz beton. Nu trebuie să-ţi spun ce pot face avocaţii apărării cu mărturiile şi cu dovezile circumstanţiale.

Într-adevăr, ştiam ce pot face avocaţii apărării, motiv pentru care procurorii cereau mereu solide dovezi de laborator. O mare parte din porcăria asta putea fi evitată dacă teroriştii ar fi fost judecaţi în tribunale militare în loc de cele federale. Însă, în acest caz, era mai bine să se treacă peste proces şi peste puşcărie şi să se ajungă direct la morgă.

Căpitanul Paresi continuă:

— Au mai găsit două cartuşe de calibru 40 sub scaunul şoferului şi o sticlă de apă din plastic cu două găuri în fund.

— Sticla de apă corespunde modului de operare al lui Khalil de data trecută, l-am informat pe căpitan. Nu este cel mai bun amortizor, dar e mai bun decât nimic, iar el pare mulţumit să-l folosească.

— Dacă gloanţele provin de la arma lui Kate, asta ar putea însemna că Khalil nu are o armă proprie, speculă Paresi.

— Dacă el are contacte în ţara asta, şi sunt sigur că are, atunci dispune şi de o armă proprie. El a *ales* să folosească arma lui Kate ca să ne spună „Lua-v-ar dracu’”, am concluzionat.

— Mda… bănuiesc… Balistica a confirmat că Gabe a fost ucis tot cu arma lui Kate, mă informă mai departe.

Căpitanul Paresi păru stingherit spunându-mi că arma lui Kate îl ucisese pe Gabe şi, probabil, aceeaşi armă îl ucisese şi pe şoferul angajat cu ora. Am schimbat subiectul şi am întrebat:

— Altceva?

Căpitanul îşi continuă raportul şi spuse:

— Am luat legătura cu compania de servicii a lui Charles Taylor din Long Island şi am descoperit că domnul Taylor

trebuia să ia un pasager de la Republic pe nume Brian Gold, pe care să-l ducă la destinaţie sau destinaţii în funcţie de dorinţele pasagerului. Compania de servicii a fost plătită cu card de credit şi încercăm să depistăm deţinătorul cardului, care este o corporaţie din Lichtenstein… unde naiba mai e şi asta?

— Cred că e în apropiere de Hoboken[5].

— Mda, în fine, corporaţia se cheamă Global Entertainment şi are o căsuţă poştală sau ceva de genul ăsta.

— Înţeles. Global Entertainment. Spune-i lui Walsh să nu irosească prea mult timp pe pista banilor, l-am sfătuit. Lăsaţi-i pe cei de la Trezorerie să înnebunească.

— De acord. Verificăm GPS-ul lui Taylor după indicii.

— Bine. Bun, aşadar, Charles Taylor l-a luat pe Asad Khalil, alias Brian Gold, şi l-a dus la casa Haytham? l-am întrebat. Mi-am răspuns singur la întrebare şi am zis: Puţin probabil. Khalil s-a întâlnit cu altcineva, probabil la gară, după ce l-a lichidat pe Taylor. Amintindu-mi de ultima vizită a lui Khalil şi de sfatul lui Kate, i-am zis: Căutaţi un şofer de taxi libian mort.

După câteva secunde de tăcere uluită, Paresi mă informă:

— Avem unul. De unde ai ştiut? mă întrebă.

— Povesteşte-mi.

— O să-l las pe Walsh să îţi spună.

— În regulă. Dar spune-mi dacă au găsit un telefon mobil asupra acestui şofer de taxi libian mort.

— Nu. Dar verificăm înregistrările lui telefonice, îmi spuse Paresi.

— Excelentă treabă de detectiv. Aşadar, unde a mai apărut şi *acest* cadavru? Cum a fost ucis?

Paresi îmi ignoră întrebările şi zise:

— Următorul subiect. Legistul confirmă că fiica lui Gabe a murit după ce a fost înjunghiată cu cuţitul în inimă. Nicio

[5] Oraş în regiunea Houston, New Jersey (n.red.)

surpriză aici. Şi tot legistul spune că soţia a murit după ce i-a fost rupt gâtul. Paresi tăcu o secundă, apoi reluă: Iar florile alea de pe pieptul fetei… Trase singur concluzia: Individul ăsta e un asasin cu sânge foarte rece. Ucide de aproape şi într-un mod personal.

— Corect.

Aşa fusese şi folosirea mobilului lui Gabe ca să-i sune pe poliţiştii care tocmai descoperiseră trei oameni asasinaţi în casă. Khalil nu rata nicio şansă de a ne înfige ceva în dos – Mă auzi acum?

Căpitanul Paresi continuă:

— Pe baza celor declarate de legist despre momentul morţii şi pe baza descoperirilor făcute de cei doi ofiţeri de poliţie care au ajuns la faţa locului, precum şi în urma faptului că Asad Khalil nu a percheziţionat deloc casa lui Haytham, cred că l-am ratat pe Khalil… poate cu câteva minute.

— Cei doi ofiţeri au ratat cu câteva minute întâlnirea cu propria lor moarte, l-am informat.

Urmă o pauză, apoi Paresi spuse:

— Mi-aş fi dorit să fi trimis o maşină de patrulă acolo mai devreme. Poate că puteam… preîntâmpina chestia asta. De fapt, soţia trăia când a sosit poliţia, mă informă. A murit în ambulanţă.

— Treci peste toate astea, l-am sfătuit.

Paresi nu-mi răspunse.

Ultima dată când Asad Khalil a fost aici, fie a avut mare noroc – el ar fi spus că a fost binecuvântat –, fie fusese foarte inteligent. De această dată însă, odată cu omorârea lui Gabe şi a familiei acestuia, Khalil aproape că făcuse o greşeală fatală. Asta era un indiciu dătător de speranţă. Sau fusese, pur şi simplu, o eroare de calcul din partea lui – iar tipul învăţa din greşeli.

Paresi folosi ocazia ca să-mi reamintească:

— E foarte probabil să fii următoarea persoană care interacţionează cu el.

— Corect. Chiar vrea să urmez pe lista lui de interacţiuni.

— Walsh şi toţi cei din Washington îl vor viu, îmi mai aminti Paresi.

— Ei bine, ei *cred* că vor asta, căpitane. Dar ce vor *face* cu el? Dacă e prins în Statele Unite, nu poate fi trimis la Guantanamo. Vor ca individul ăsta să fie judecat într-un tribunal federal din New York, unde poate declara lucruri pe care presa şi publicul n-ar trebui să le audă? Întregul lui dosar este secretizat, i-am amintit.

— Înţeleg asta. M-am dus la arhivă şi dosarul Khalil are mai multe X-uri în el decât am eu.

Vince Paresi se căsătorise de mai multe ori, aşa că m-am prins de gluma cu X-urile şi am chicotit politicos. Arhiva sau Automated Case System (ACS) era versiunea FBI a motorului de căutare Google şi, pentru a o folosi, nu aveai nevoie decât de un subiect şi parola ATTF, după care puteai, virtual, accesa orice caz – activ şi inactiv – din baza de date FBI. Existau însă blocaje interne în cazul dosarelor cu acces restricţionat, pe care nu vedeai decât şiruri de X-uri.

Cu toate astea, de obicei, se putea obţine *ceva* din dosarele restricţionate, cum ar fi data la care a fost deschis dosarul sau, cel puţin, cu cine se putea lua legătura pentru obţinerea accesului. Însă eu văzusem dosarul Khalil şi acolo nu prea existau elemente în plus faţă de afişul de căutare generală şi nu exista niciun indiciu privitor la persoana de contact care ar fi putut lămuri acele X-uri.

— Unde e dosarul pe care tu şi Gabe îl aveaţi despre Khalil? mă întrebă Paresi.

— O să-l găsesc atunci când ajung la birou, i-am răspuns.

— Bine. Unde eşti acum?

— Pe pitoreasca Route 17. Mai am poate o oră şi jumătate până la birou.

— Dă-mi de ştire când ajungi aici. Avem o şedinţă la prânz în biroul lui Walsh. Sunt multe informaţii şi o să-l las pe Walsh să-ţi comunice ce avem, îmi spuse.

— Spune-mi acum. Mai am o oră şi jumătate de omorât.

Nu vreau să-i stric prezentarea.

— Cine vine la şedinţă?

— Celălalt vânător de lei, George Foster, tu şi cu mine. Walsh vrea să menţină echipa mică şi concentrată, îmi spuse.

Adică restricţionată şi fără tam-tam. Kate şi Gabe ar fi trebuit să fie şi ei acolo, însă echipa de vânătoare a Leului devenea tot mai mică.

— Walsh crede că eşti pus pe omor, îmi spuse cu încredere căpitanul Paresi. Aşa că supraveghează-te la şedinţă.

Pus pe omor? *Eu?*

Mi-am vârât ultimele snacks-uri pe gât, am mestecat şi, amintindu-mi ultimul meu caz, i-am spus:

— Eu şi Kate am salvat omenirea de la distrugere nucleară.

— Dar ce ai făcut pentru noi în ultima vreme?

— Păi… deocamdată sunt doar momeală pentru Leu.

— Sau următoarea lui masă.

Paresi închise convorbirea.

CAPITOLUL 22

Mi-am continuat drumul pe Route 17.

Mi-am folosit timpul cât am condus maşina să mă gândesc la Gabe şi la câteva dintre observaţiile lui despre Asad Khalil, pe care mi le transmisese cu trei ani în urmă. Gabe nu se întâlnise niciodată cu Khalil – până ieri –, dar era în stare să construiască un soi de profil psihologic al omului care avea aceeaşi religie cu el. Îmi explicase despre dihonia sângelui – obligaţia fiecărui bărbat arab de a răzbuna omorârea unui membru al familiei sale. Mai mult decât ideologia politică sau religia, chestia asta era cea care-l anima şi motiva pe Asad Khalil; americanii îi omorâseră familia şi onoarea îl obliga pe el să-i ucidă pe cei responsabili – şi, de asemenea, să-i ucidă pe cei care încercau să-l împiedice de la îndeplinirea acestei datorii. Ca mine. Şi Kate. Şi Gabe. Şi, probabil, alţii.

Gabe mai pomenise şi de vechea tradiţie arabă a războinicului singuratic, răzbunătorul care preia justiţia în propriile mâini, nu foarte diferit de cowboy-ul erou american. Gabe îmi recitase un poem care sintetiza toată această filosofie. „Teribil, călărea singur, doar cu sabia lui yemenită ca ajutor; nu purta ornamente, ci doar crestături pe lamă.”

Ca atare, era foarte posibil ca Asad Khalil să intenţioneze să-l întâlnească singur pe John Corey, ca de la

bărbat la bărbat, fără complici şi fără alt scop în afară de a vedea care dintre ei era mai bun – un ucigaş mai bun.

Iar chestia asta îmi convenea. Îmi plac provocările adevărate.

Îmi sună telefonul, şi am răspuns:

— Corey.

Era anchetatorul Matt Miller, care, după ce se interesă de starea lui Kate, şi după ce află că mă îndreptam înapoi spre Manhattan, îmi spuse:

— Am reţinut maşina închiriată pe care am găsit-o în parcarea aeroportului.

Mi-a mai spus că luaseră amprente şi mostre de fibre din maşină. Şi aşa mai departe. Fără îndoială că aveam destule probe materiale, dovezi din partea martorilor oculari şi dovezi circumstanţiale ca să-l condamnăm pe Asad Khalil pentru tot felul de fărădelegi. Acum nu mai trebuia decât să-l găsim.

Khalil însuşi nu se preocupa să-şi ascundă urmele crimelor şi nu dădea doi bani pe dovezile lăsate în urmă sau pe efortul de a-şi ascunde identitatea. Khalil nu îşi făcea griji – asta dacă şi le făcea – decât să fie cu un pas înaintea noastră şi să ajungă înapoi în Ţara Nisipurilor cu noi crestături pe lama lui. Iar mie nu îmi păsa decât să mă asigur că aşa ceva nu avea să se întâmple.

Am schimbat subiectul şi l-am întrebat pe Miller:

— Aţi vorbit cu Craig Hauser? Preşedintele clubului de paraşutişti?

— Da, am vorbit direct cu el. Nu ştia prea multe despre noul înscris în club care, s-a dovedit în cele din urmă, a deveni suspect de crimă.

— Sunteţi sigur?

— Da… de ce? Credeţi că ştie mai multe decât spune?

Nu-mi folosesc *niciodată* puterile conferite de statut ca să reglementez o dispută personală şi nu era cazul să procedez altfel nici acum.

— Este foarte îngrijorat în privinţa soţiei dumneavoastră, mă informă Miller. Vrea să o viziteze la spital.

— Arestați-l.

— Eu… ce…?

— Glumeam. Hei, cei de la club au efectuat celelalte două salturi?

— Nu. N-au fost în stare.

— Înţeles. Zona de salt este scena crimei. Bună chestie. Vreau o despăgubire.

— Nu, nu a fost vorba despre asta. Avionul vechi pe care îl foloseau a avut o problemă la decolare. Unul dintre motoare a luat foc. Prea mult ulei scurs sau ceva de genul ăsta.

Aha! *Ştiam eu.* Aşteaptă doar să-i povestesc lui Kate!

— N-au fost victime sau daune, mă asigură Miller.

Soarta. M-am întrebat dacă Cindy efectuase decolarea. „Ralph, motorul ăla ar trebui să ardă?”

— Am mai confiscat înregistrarea video cu saltul dumneavoastră ca probă, mă informă Miller.

— Bine.

— M-am uitat la ea, spuse omul după o scurtă ezitare. Incredibil, adăugă. Sunteţi un om curajos, detective Corey.

Era adevărat, dar am replicat:

— Aţi constatat de ce este capabil Khalil.

— Da. Dar el nu e curajos – e psihopat.

Am fost de acord.

— E un pic sărit de pe fix.

Doar v-am mai spus asta.

— Am pus mâna pe înregistrare înainte ca operatorul să o poată vinde ştirilor de seară, mă asigură anchetatorul Miller. De asemenea, am distribuit un avertisment tuturor membrilor clubului de paraşutism, prin care le ceream cu tărie să nu discute cu presa câtă vreme cazul este în anchetă.

— Unde este înregistrarea video? l-am întrebat.

— Este în posesia FBI, îmi răspunse.

— V-a vorbit cineva de la FBI sau de la ATTF despre vreun alt atac care poate fi legat de acest suspect? l-am întrebat pe anchetatorul Miller.

— Nu. De ce?

— Mă întrebam doar. Cred că puteţi presupune că Asad Khalil a dispărut din raza dumneavoastră de răspundere, am adăugat.

— Credeţi că era la bordul avionului Citation?

— Poate. V-am spus – data trecută a folosit avioane închiriate.

— Bine. Dar Walsh pare să creadă că el ar putea fi încă pe aici.

— Procedaţi cum credeţi, am zis eu pe un ton neutru. Altceva?

— Nu. Dar am mai fost înştiinţat că nu sunteţi dumneavoastră agentul responsabil de caz şi că trebuie să discut doar cu cel care are răspunderea cazului.

— În regulă. Dar ar fi bine să păstrăm legătura.

— Nu asta am spus acum câteva clipe.

— Dumneavoastră m-aţi sunat, i-am amintit eu.

— Din curtoazie şi doar de data asta.

Corect. Ca de la poliţist la poliţist. I-am zis:

— Păi atunci sper ca şi FBI-ul să vă arate ceva curtoazie.

Nu mi-a replicat, dar a zis:

— Am o jumate de duzină de agenţi FBI la sediul meu.

— Vin din partea guvernului şi sunt acolo ca să vă ajute, l-am asigurat. Cazul ăsta are amănunte care ţin de securitatea naţională, aşa că este posibil să vi se ceară să faceţi sau să spuneţi – sau să *nu* faceţi şi să nu spuneţi – lucruri pe care le-aţi considera fireşti de făcut sau spus.

Nu-mi răspunse.

— Cum ar fi, de exemplu, intenţia dumneavoastră de a interoga victima, i-am zis.

Din nou nu-mi răspunse, iar eu ştiam că FBI-ul îi spusese deja să uite de vreo posibilă discuţie cu Kate.

— Noii mei prieteni de la FBI din birou spun că vă mută soţia de aici mâine-dimineaţă, îmi zise.

Asta era o veste pentru mine. În mod clar, doreau să o scoată de sub jurisdicţia Poliţiei Statale şi să o ducă înapoi în Manhattan, unde puteau păstra mai bine tăcerea asupra cazului şi a scurgerilor de informaţii.

Se părea că terminaserăm subiectele de discuţie, aşa că am zis:

— Vă mulţumesc pentru telefon.

— Daţi-mi de ştire cum se încheie povestea asta.

Nu i-am promis aşa ceva, dar am zis:

— Dacă îl găsesc, vă dau de ştire.

— Iar dacă vă găseşte el, o să aflu de la televizor, adăugă anchetatorul Miller.

— N-a fost o chestie amuzantă, anchetatorule Miller.

Am închis şi mi-am continuat drumul pe autostradă, apoi am ieşit pe şoseaua de acces către New York, în dreptul unui indicator care promitea: „NEW YORK – 50 MILE”.

Am dat drumul la radio şi am baleiat între cele câteva posturi locale, să aud dacă paraşutistul psihopat ajunsese subiect de ştiri, dar n-am auzit nimic.

Ştirile merseră mai departe cu informaţiile de interes naţional, iar eu am devenit sigur că incidentul de la evenimentul de skydiving nu avea să ajungă subiect de presă.

M-am oprit la un post generalist din New York City şi am ascultat cu atenţie, ca să aud menţiuni despre crimele de la casa Haytham sau despre asasinarea şoferului închiriat, Charles Taylor, în Douglaston, Queens, sau despre şoferul libian de taxi. Am aşteptat până la sfârşitul buletinului de ştiri, dar nu s-a făcut nicio menţiune despre vreunul dintre evenimente.

Aşadar, FBI-ul şi ATTF îşi făcuseră pe jumătate treaba; ţinuseră presa la distanţă şi alimentaseră poliţia locală cu porcăriile obişnuite. Acum federalii puteau controla

căutarea lui Khalil şi puteau decide ce să facă cu el în cazul în care îl prindeau.

Ziarele, care aveau un spaţiu mai mare de umplut, aveau să scrie câte ceva despre aceste crime, dar eram destul de sigur că avea să fie vorba de nişte relatări scurte, fără speculaţii şi fără indicii despre legăturile posibile.

Am ajuns în New Jersey şi, instantaneu, şoferii au înnebunit, pendulând între benzi, frânând tare fără motiv şi semnalând exact opusul a ceea ce aveau de gând să facă. Când şofezi prin New Jersey ar trebui să fii în stare să-ţi laşi mintea să se plimbe aiurea, aşa că mi-am luat mintea de la drum şi m-am gândit la ceea ce spunea Vince Paresi.

Mi-a venit brusc ideea că şedinţa de la amiază din biroul lui Walsh era posibil să fie mai puţin legată de Asad Khalil şi mai mult de John Corey. În aparenţă, devenisem o problemă pentru toată lumea.

Nu sunt, de obicei, paranoic în privinţa carierei deoarece, unu la mână, sunt bun în ceea ce fac şi, doi la mână, nu am nevoie de slujbă. Vechiul meu camarad, Dick Kearns, fost membru al NYPD, este acum anchetator privat, o afacere în creştere după 11 septembrie, şi mi-a oferit un parteneriat. „Jumătate din cantitatea de muncă, dublul banilor şi fără şefi şi alte rahaturi”.

Pare un colţ de rai. Dar, deocamdată, chiar trebuia să rămân alături de federali până ce eu şi domnul Khalil ne întâlneam pentru ultima oară.

CAPITOLUL 23

Apropiindu-mă de tunelul Holland, am aruncat o privire înspre locul unde se înălţaseră pe vremuri turnurile, dincolo de fluviul Hudson. Geniile implicate în reconstrucţia World Trade Center încă se certau privind ce anume să construiască acolo, iar în ritmul în care evoluau lucrurile, aveau să mai treacă doi sau trei ani înainte să fie aşezată prima bârnă. Între timp, gaura din pământ devenise o atracţie turistică de vârf şi o amintire constantă a unei zile extrem de nefericite.

Cât aşteptam în rând ca să plătesc taxa de drum, un tânăr poliţist îmbrăcat în uniforma Autorităţii Portuare mă opri şi zise:

— Doar o verificare de securitate, domnule. Îmi arătaţi permisul dumneavoastră de conducere?

De ce eu? Trezeam suspiciuni? De vină erau probabil ochii mei mari şi albaştri. Între timp, Abdul din faţa mea conduce un camion cu jdemii de roţi prin nenorocitul de tunel, plin cu dumnezeu-ştie-ce, şi are parte doar de un semn cu mâna ca să treacă.

— Domnule?

I-am arătat insigna NYPD şi legitimaţia federală, iar el îmi zise:

— Să aveţi o zi bună, domnule detectiv.

— De ce eu?

— Oprim aleatoriu. Fiecare al şaselea vehicul.

— Aţi juca la curse de cai în felul ăsta?

— Eu doar execut ce mi se cere. Să aveţi o zi bună.

Mi-am ridicat geamul şi am intrat în tunel. *Ei bine*, mi-am zis, *nu doar face ce ţi se spune*. Eu n-o fac. Ai puţină iniţiativă şi bun-simţ sau o să pierzi tunelul ăla.

Am ieşit din tunel şi mi-am croit drum pe străzile aglomerate din Lower Manhattan. De-a lungul Broadway existau locuri de parcare rezervate pentru clădirile oficiale guvernamentale, deşi parcarea nu era permisă în faţa clădirii Fed la numărul 26, după 11 septembrie. Însă, din cine ştie ce motiv inexplicabil, parcarea *era* permisă în faţa clădirii Broadway, numărul 290, clădirea guvernamentală vecină – treburi oficiale guvernamentale, fără terorişti, fără maşini-capcană. Am găsit un loc drăguţ în faţa lui 290 şi am parcat.

În vreme ce căutam să văd unde ascunsese Kate permisul de parcare – compartimentul pentru mănuşi? Sub scaunul şoferului? În spatele parasolarului? – un poliţist în uniformă veni la mine şi îmi ciocăni în geam.

Am coborât geamul şi el îmi zise:

— Doar pentru treburi oficiale.

— Corect. Îmi caut permisul.

I-am dat legitimaţia federală şi i-am arătat insigna NYPD, în vreme ce scotoceam pe sub scaunul pasagerului din dreapta. De ce naiba alege Kate un alt loc de fiecare dată?

Poliţistul, pe a cărui tăbliţă scria numele „Timmons”, îmi dădu legitimaţia înapoi şi zise:

— Mulţumesc, domnule detectiv.

Vru să plece, dar mi-a venit o idee şi l-am întrebat:

— Hei, ştii ceva despre uciderea unui şofer de taxi? Un tip arabo-american. Libian. S-a întâmplat… poate ieri.

— Unde?

— Nu ştiu. Câţi şoferi arabi de taxi au fost ucişi recent?

— Unul. S-a petrecut ieri după-amiază pe strada Murray. Avem o informare despre suspect, preciză poliţistul.

— Aveţi un suspect?

— Mda. Am o poză în maşină.

— Bine. Hei, dacă erai femeie, unde ţi-ai fi pus permisul de parcare?

Credeam că are să-mi răspundă cu ceva de genul „Tu eşti detectivul”, dar îmi spuse, cu înţelepciune:

— Nici măcar nu mă pot gândi la asta.

— Corect. Individul ăla cum a fost lichidat?

— Ceva de genul spărgător de gheaţă în cap.

— Auch. Cum se numea victima? l-am întrebat.

Omul se întreba, sunt sigur, de ce nu-i puneam şefului meu astfel de întrebări, iar eu credeam că are de gând să-mi ceară din nou actele de identitate, dar îmi replică:

— Se numea Amir… un nume arab.

— Poate e în poşeta ei. L-ar fi lăsat în poşetă?

— Nu ştiu. Dar aveţi nevoie de el ca să parcaţi aici, altfel vi se ridică maşina. Omul îmi reaminti: Zonă de mare securitate.

— Corect. Lucrez aici. „Zonă de ridicat maşini-capcană”. Cum se numea suspectul? l-am întrebat pe ofiţerul Timmons.

— Nu avem un nume.

— Dar aveţi o poză.

— Da. Dar fără nume.

Interesant.

— De unde provine poza? m-am interesat eu.

— Nu ştiu. Dar căutăm un alt arab, adăugă omul. Ultima dată a fost văzut îmbrăcat cu o jachetă sport albastru-închis, pantaloni largi şi o cămaşă bleu.

Ultima dată când l-am văzut pe Khalil, era îmbrăcat cu un costum de paraşutism negru şi cască asortată. Am presupus că descrierea provenea de la piloţi, probabil singurii oameni în viaţă care puteau identifica îmbrăcămintea lui Khalil.

— Vreun aspect aparte la acest incident? l-am întrebat pe ofiţer.

— Echipa de la Omucideri spune că n-a fost un jaf, aşa că se pare că Abdul A îl cunoştea pe Abdul B şi poate că aceştia doi s-au certat, îmi răspunse.

— Corect. Dacă nu aveţi un nume, de unde sunteţi siguri că suspectul e arab? l-am întrebat.

— Aşa mi s-a spus. Tipul din poză nu e irlandez.

Amintindu-mi de afişul de căutare, am întrebat:

— Ten închis la culoare, păr uns şi dat pe spate, nas coroiat şi ochi de nebun?

— Mda. O am în maşină. Vreţi să o vedeţi?

— Nu.

— E pe podea, zise Timmons.

— Ar trebui să o ţii pe bord.

— Nu, permisul de parcare. E pe podea, în spatele dumneavoastră.

— Zău?

M-am răsucit pe scaun şi, da, era acolo. Oare eu îl lăsasem acolo?

În orice caz, poliţistul se îndepărtă. Mi-am luat permisul şi l-am aşezat în parbriz, după care am încuiat maşina şi am pornit către Federal Plaza.

Era o zi cu adevărat frumoasă şi toată lumea de pe străzi părea fericită că trăieşte. Şi eu, la fel. Pun pariu că şi Asad Khalil era fericit că e viu. Avusese parte de o duminică bună. Cinci morţi. Aproape şase. Şi poate alţi câţiva de care nu ştiam noi. Uluitor.

Ei bine, presupunând că Amir, şoferul de taxi, fusese ucis de Khalil nemernicul, atunci Khalil fusese ieri în Manhattan, la câteva străzi distanţă de locul unde mă aflam acum. Aşadar, mai întâi Sullivan County, apoi Aeroportul Republic, apoi Douglaston, Queens, apoi Manhattan. Ca şi data trecută, se deplasa cu rapiditate.

Cu trei ani în urmă, Asad Khalil venise în America pentru a ucide piloţii supravieţuitori ai Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, care îi bombardaseră cartierul din Tripoli, în 1986. Numele acelor piloţi ar fi trebuit să fie

secrete şi nimeni din Washington nu-şi dorea ca publicul american, armata americană sau restul lumii să ştie că securitatea americană fusese încălcată şi că americanii care îşi slujiseră ţara fuseseră asasinaţi acasă la ei pentru că îşi făcuseră treaba peste graniţe. Chestia asta nu era bună pentru moralul trupelor, nu era bună nici prin ceea ce dezvăluia despre ceea ce noi numim acum „Securitate naţională” şi, cu siguranţă, nu era bună pentru imaginea Americii de mare putere.

Ca atare, Washingtonul menţinuse secretul asupra crimelor de acum trei ani şi reuşise să împiedice presa să facă legătura între ele. Acelaşi lucru se petrecea acum.

De astă dată însă, eu înţelegeam ce se petrece. Aşa că rezultatul avea să fie altul. Nu necesar mai bun decât data trecută, dar altul.

CAPITOLUL 24

În gheretele din faţa clădirii de la Federal Plaza sunt paznici proveniţi de la firma privată de securitate Wackenhut Security. Acest aranjament reprezintă o mostră de gândire extrem de avansată din partea Washingtonului, care funcţionează sub numele de *outsourcing* sau externalizare de servicii. Adică, de ce să foloseşti ofiţeri federali bine instruiţi care depun un jurământ al datoriei, când pentru o sumă dublă de bani poţi obţine un individ gras, îmbrăcat cu o uniformă caraghioasă, care poate are probleme în a-şi scoate arma din toc la timp? Numiţi-mă cinic, dar parcă-i văd pe unii cum fac bani din aceste contracte guvernamentale. Poate că ar trebui să mă externalizez şi pe mine.

În fine, am trecut de Wackenhut Security şi am intrat în Federal Plaza prin intrarea din strada Duane.

În holul mare din interior se găsea un al doilea rând de personal de securitate, în acest caz, o găselniţă numită FBI Police, compusă din ofiţeri în uniformă, a căror jurisdicţie este restrânsă la proprietăţile federale. Ca atare, dacă teroriştii începeau să tragă de pe trotuarele oraşului, teoretic tot ce putea face această unitate era să privească de la ferestre şi să-i încurajeze prin strigăte pe tipii de la Wackenhut. Puteam doar să sper că avea să cheme cineva NYPD-ul.

M-am dus către zona de securitate care înconjura lifturile.

Federal Plaza este, aşa cum îi şi spune numele, o clădire guvernamentală americană, iar cele patruzeci şi două de etaje ale sale găzduiesc diverse agenţii consumatoare de taxe, cele mai multe umplute cu funcţionari civili care îşi dau duhul în încercarea de a sluji cel mai bine publicul american.

De la etajul douăzeci şi doi la etajul douăzeci şi nouă însă, lucrurile stau altfel; aici se găsesc FBI-ul şi ATTF, împreună cu alte agenţii de aplicare a legii şi de securitate naţională pe care nu le voi numi. Bun, o să numesc una dintre ele – CIA. De fapt, cele mai multe birouri ale agenţiei sunt dincolo de strada Duane, la Broadway, o clădire federală mai nouă şi mai drăguţă, dar avem norocul să avem camarazii noştri de arme aici, la Fed. În mod corespunzător, o parte din personalul ATTF se găseşte în clădirea din Broadway. Presupun că obiectivul acestui aranjament este de a nu pune toate ouăle într-un singur coş în caz că un avion sau un camion-capcană scoate din joc vreuna dintre clădiri. Un scenariu mai rău ar fi acela al scoaterii din joc a ambelor clădiri. Lucruri rele se mai întâmplă. De aceea îi avem pe cei de la Wackenhut. Şi tot de aceea am o medalie cu Arhanghelul Mihail în sertarul biroului.

Tot aici, la adresa cu numărul 26 al clădirii Fed, sunt găzduite şi Biroul de Imigrări şi Direcţia Vămilor. Acestea colaborează cu noi îndeaproape pentru localizarea străinilor ilegali care ar putea genera riscuri la adresa securităţii naţionale. Oamenii fac o treabă bună, mai ales după 11 septembrie, dar din nefericire mi-au arestat luna trecută femeia care venea să-mi facă curăţenie, originară din Costa Rica şi cred că Tom Walsh a fost cel care le-a servit pontul. Doar o glumă?

M-am dus până la pereţii înalţi din plexiglas care înconjoară lifturile şi am tastat codul meu personal, prin

care se deschidea uşa. Îi cunosc pe cei mai mulţi membri FBI Police de aici şi ei mă cunosc pe mine, dar ca să le arăt respect şi să procedez cum se cuvine, mi-am ridicat legitimaţia federală, iar un tip pe nume Walt a zis:

— Mi-a părut rău să aud de detectivul Haytham şi de familia lui.

— Şi mie. Vreo veste în privinţa asta? l-am întrebat.

Omul clătină din cap şi răspunse:

— Doar ce e prin ziare. Mare păcat. Adică, un poliţist omorât de un hoţ.

— Mda.

Walt nu scosese o vorbă despre întâlnirea dintre Kate şi paraşutistul psihopat, aşadar puteam să cred că încă nu se aflase şi despre acest incident.

Sosi un lift. M-am urcat în el şi am apăsat butonul pentru etajul 28, unde Tom Walsh are biroul lui mare pe colţ.

Pe drum, m-am gândit la Asad Khalil care, ca să spun aşa, convocase de fapt această şedinţă. Era un individ unicat, care poseda oarecare inteligenţă nativă şi instincte primare bune. Trebuia să-i acord creditul pentru devotamentul dovedit faţă de misiune şi pentru abilitatea de a opera într-un mediu străin şi ostil. Adică, individul ăsta era un nenorocit de jockey de cămile care probabil nu făcea diferenţa între un bancomat şi un automat pentru prezervative, iar acum era în America, sărind din avioane, închiriind zboruri, lichidând oameni în casele şi maşinile lor şi făcându-ne pe noi să părem idioţi.

Adevărat, fusese bine instruit de către serviciile secrete libiene şi petrecuse ceva vreme în Europa. Însă termenul de serviciu secret libian este doar un oximoron, iar în esenţă Khalil era doar o brută lipsită de sofisticării dintr-un rahat de ţară înapoiată, aşa că nimic nu se lega ca lumea.

La fel de adevărat, avusese parte de ceva resurse aici cu trei ani în urmă, şi nu mă îndoiam că dispune şi acum de

resurse, precum defunctul Amir, a cărui ţeastă Khalil o confundase cu un bloc de gheaţă. Însă libienii de aici reprezentau doar o parte a succesului lui Khalil. Omul era deştept şi avea curaj. Mai rău, credea că Dumnezeu e de partea lui. Şi totuşi… asta nu explica modul lui de operare sofisticat şi inteligent, *à la* James Bond. Atunci un gând m-a lovit în moalele capului.

Boris.

Am ieşit din lift şi am rămas pe hol.

Boris. Un fost kaghebist, angajat de serviciile secrete libiene ca să-l instruiască pe Asad Khalil.

Boris nu doar că îl instruise pe Khalil în arta uciderii, a deghizării, a înşelăciunii, a evadării şi a evitării pericolelor, ci îl dăscălise şi cum să se poarte în Occident – aspecte practice precum rezervarea biletelor pentru avion, cazarea la hotel, închirierea unei maşini sau a unui avion şi toate celelalte lucruri pe care Khalil le făcuse aici cu trei ani în urmă şi le făcea acum. În plus, Boris vorbea o engleză aproape fără cusur, învăţată la vechea şcoală KGB de Studii Americane şi îşi călăuzise ucenicul atât de motivat prin cele mai rafinate nuanţe ale englezei americane.

Iar acest fapt născu în mintea mea o a doua idee: Khalil dorea moartea lui Boris.

Prima şi singura dată când l-am întâlnit pe Boris a fost cu trei ani în urmă, la sediul CIA din Langley, Virginia, după ce Khalil ne trăsese clapa. Boris chiar dorise să se întâlnească cu mine şi cu Kate şi am petrecut o oră plăcută, sporovăind despre singurul lucru pe care îl aveam în comun: Asad Khalil.

Boris ne spusese, de asemenea, că libienii intenţionau să-i încheie angajamentul – şi viaţa – după ce-i oferea lui Khalil ultima lecţie. Însă Boris scăpase viu din Libia, cu o mână de ajutor din partea CIA, iar când eu şi Kate ne-am întâlnit cu el, tocmai vărsa pe gură toate detaliile legate de serviciile secrete libiene noilor lui prieteni din CIA,

trădând probabil în acelaşi timp câteva vechi secrete KGB, dacă tot pornise pe calea asta.

În schimb, conform procedurilor CIA standard, Boris avea să primească un paşaport american şi alte câteva chestii de curtoazie, cum ar fi, poate, rezerve de Marlboro şi de votcă Stoli pentru tot restul vieţii, chestii care, ţineam eu minte, îi plăceau.

Boris (fără numele întreg, vă rog) era un om impresionant şi mi-ar fi plăcut să-mi petrec mai mult timp cu el, dar întâlnirea reprezentase o ocazie unică, iar el era înconjurat de paznicii săi de la CIA, care se comportau ca nişte neveste, lovindu-l pe sub masă atunci când el şi votca din el dezvăluiau prea multe. În plus, eu şi Kate aveam câţiva tipi de la FBI cu noi, care îşi aduseseră şi ei contribuţia la restrângerea conversaţiei. Însă ţineam minte că el spunea că a vrut mereu să vadă New Yorkul şi că poate aveam să ne întâlnim din nou.

Acum îmi aminteam şi sfârşitul discuţiei cu Boris, când, referindu-se la Asad Khalil, ne-a spus mie şi lui Kate:

— Omul ăla e o maşină de ucis perfectă şi ce nu ucide azi va ucide mâine.

Îmi cam dădusem şi singur seama de asta, dar, ca să mă pun de-a curmezişul, am replicat:

— E doar un om.

La care Boris răspunsese:

— Uneori mă întreb dacă este aşa.

În aparenţă, Asad Khalil, Leul, căpătase proporţii mitologice în minţile prietenilor şi ale duşmanilor lui – aşa cum se întâmplase cu Carlos Şacalul – aşa că, dacă reuşeam să pun laba pe Khalil ca să-i tai gâtul, aveam să fiu cunoscut drept John Corey, Ucigaşul Leului. Ba, mai bine decât John Corey, Imprevizibilul. Corect? Eu şi Tom Walsh aveam să zburăm până la Washington ca să luăm cina la Casa Albă. „Servim porc la tavă special pentru dumneavoastră, domnule Corey.”

Sau poate că indivizii din Washington nu ar fi reacţionat cu atâta bunăvoinţă la acţiunile mele de a-l ucide pe Khalil. „Te acuzăm de crimă cu premeditare, detective Corey.” Premeditare? Nu mă gândesc la asta decât de vreo trei ani.

În orice caz, Boris încheiase ora noastră de ceai şi votcă prin a spune:

— Vă felicit pe amândoi pentru supravieţuire. Nu vă irosiţi zilele rămase.

Mersi de sfat. Sper că Boris îşi luase propriul sfat în serios. Ca să închei socotelile la capitolul Boris – îl plăceam, dar nu-mi plăcea ce făcuse, adică să creeze un monstru. Şi eram sigur că Boris avea să regrete el însuşi asta – dacă nu cumva se întâlnise deja cu monstrul.

Dar dacă Boris *era* viu, atunci trebuia să-l găsesc şi să-l avertizez că fostul lui ucenic se întorsese în SUA ca să regleze nişte conturi vechi. Evident, trebuia să presupun că CIA făcuse deja asta pentru trădătorul lor, dar nu se ştie niciodată de cine au chef tipii ăştia să se descotorosească.

Dincolo de generosul motiv pentru care voiam să-l avertizez pe Boris, doream să vorbesc cu el despre cea mai bună modalitate de a-l găsi pe Asad Khalil. Boris trebuia să aibă câteva idei în privinţa asta. Cu toate astea, probabil că m-ar fi sfătuit:

— Apleacă-te şi pupă-ţi curul de bun-rămas.

Şi, până la urmă, dacă Boris încă nu murise, ar fi o bună momeală. Mai bine el decât eu. Corect?

De fapt, existau o mulţime de momeli pentru Leu – eu, Boris, George Foster şi, probabil, alţi oameni de care n-aveam habar. Plus Kate, dacă individul descoperea că supravieţuise.

Şi, bineînţeles, mai exista Chip Wiggins, ofiţer US Air Force în retragere, a cărui misiune de bombardament deasupra Libiei generase acest lanţ nefericit de evenimente. Eram însă destul de convins că Chip Wiggins se întâlnise deja cu Asad Khalil şi, ca atare, îşi împlinise

destinul inevitabil. „Ce nu ucide azi va ucide mâine”. Eram sigur că voi afla la şedinţă rezultatele căutării lui Chip Wiggins.

Am deschis uşa de la hol cu codul meu de acces şi, pe când mă îndreptam spre biroul lui Tom Walsh, m-am gândit că ar trebui să uit să-l pomenesc pe Boris la şedinţă. Adică, FBI-ul aşa procedează cu mine. Corect? Cum fusese cazul diplomatului iranian care se ducea în Atlantic City. Dacă semeni vânt, culegi furtună.

CAPITOLUL 25

Kitty, secretara lui Tom Walsh, mă întâmpină şi îmi spuse:

— Domnul Walsh va sosi în scurtă vreme. Intraţi şi luaţi un loc.

— Mersi. Lăsând naiba protocolul, am întrebat-o: Unde e?

— Peste drum, zise ea, după o scurtă ezitare.

Ceea ce însemna clădirea Broadway, adică posibil CIA.

Am intrat în biroul din colţ al lui Walsh, unde căpitanul Paresi şedea la masa rotundă de conferinţă, faţă în faţă cu agentul special FBI George Foster. Aveau amândoi nişte mutre sumbre. Am mai observat pe masă sticle cu apă – semn de şedinţă lungă – şi niciun carneţel de luat notiţe. Nimic nu avea să iasă din încăpere.

Le-am strâns mâinile amândurora, iar George se interesă:

— Cum se simte Kate?

— Se odihneşte confortabil, mulţumesc.

— E incredibil ce s-a întâmplat, remarcă el.

— George, *tu* mai mult ca oricine altcineva ar trebui să ştii că povestea asta nu este incredibilă, i-am replicat.

Dădu din cap.

George era prezent la această şedinţă deoarece participase şi fusese martor ocular la evenimentele de pe JFK din urmă cu trei ani şi, conform procedurii standard

FBI, cazul Khalil era al lui pentru tot restul vieţii sale care, speram, nu va fi redusă de anterior-menţionatul nemernic. Şi, cum am mai spus, George făcea parte din echipa de vânare a Leului, alcătuită ad-hoc şi compusă din el, Kate, eu şi Gabe Haytham, care era tipul nostru de contact cu arabii.

Am schimbat câteva vorbe cu căpitanul Paresi. Părea ceva mai rece, ceea ce însemna că şeful *lui*, Tom Walsh, stabilise deja tonul pe care-l vor avea faţă de John Corey. Nu conta că soţia mea aproape fusese omorâtă – acum era bine. Cât despre isprava mea de a salva omenirea din calea unui incident nuclear nu cu foarte multă vreme în urmă – ei bine, aşa cum ne place nouă să spunem pe aici: „Ce-ai mai făcut pentru noi în ultima vreme?”

— *Nu* voi fi eliminat din acest caz, i-am zis lui Paresi.

Nu-mi răspunse direct, dar spuse:

— Apreciem dăruirea şi experienţa ta anterioară cu suspectul.

— Pe dracu, am răspuns, ca să stabilesc mai clar tonul discuţiei.

M-am dus la una dintre ferestrele mari. Biroul lui Walsh dă înspre sud, iar de aici, de la etajul 28, puteam vedea cea mai mare parte din Lower Manhattan. Către sud-est se găsea sediul NYPD, alias One Police Plaza, o clădire înaltă ca o fortăreaţă din cărămidă roşie, unde am efectuat un stagiu scurt cu mulţi ani în urmă şi care m-a făcut mai nebun decât eram deja. Dar aşa am învăţat cum funcţionează lucrurile la centru, fapt care m-a ajutat în munca de la Fed.

Mai încolo, spre est, se găsea podul Brooklyn, care traversa East River şi lega insula Manhattan de Brooklyn. Aproximativ jumătate din comunitatea relativ mică de musulmani din oraş locuia în Brooklyn şi circa nouăzeci şi opt la sută dintre membrii ei erau cetăţeni oneşti şi muncitori, care veniseră în America în căutarea a ceva ce lipsea din locul pe care îl părăsiseră. Un procent, poate

două dintre ei aveau probleme cu legea, iar dintre aceştia, cei care reprezentau un risc pentru securitatea naţională erau şi mai puţini.

Că veni vorba de asta, chiar şi teroriştii au nevoie de un loc unde să se bărbierească, aşa că, dacă era să ghicesc unde intenţiona Asad Khalil să se ascundă pe teritoriul New York City – şi, de fapt, *chiar trebuia* să ghicesc – aş fi spus că nu se va adăposti într-un cartier musulman de pe la periferie, unde ştia că îl vom căuta şi unde era foarte posibil să apară cineva care să-şi dea seama că acest individ nou prin zonă valora un milion de bişatri pentru federali. În fond, Khalil nu-i putea ucide chiar pe toţi, aşa cum îl ucisese pe Amir, şoferul de taxi.

Să se ascundă într-un hotel ar fi însemnat o altă problemă pentru el din pricina camerelor de securitate şi a sutelor de oaspeţi şi de angajaţi care l-ar fi putut recunoaşte din poza de pe afişul de căutare distribuit pretutindeni de NYPD.

Khalil ar fi avut o şansă mai mare cu hotelurile deochiate, unde, dacă nu ar fi fost robul atâtor interdicţii sexuale, ar fi putut avea parte şi de o partidă încinsă în timp ce se ascundea.

O altă posibilitate erau camerele închiriate cu ziua, care ofereau găzduire pe câte o zi, cu banii în avans, fără să se pună întrebări.

Sau, aşa cum am sugerat mai devreme, profesorul Khalil ar fi putut beneficia de găzduire în internatul Universităţii Columbia.

Cel mai probabil însă, Asad Khalil se va ascunde într-un apartament închiriat dinainte de vreo firmă în spatele căreia se aflau cei care îl ajutau, un apartament folosit pentru diverşi indivizi în vizită prin New York. Era o procedură standard în lumea bine finanţată a terorismului internaţional şi, din nefericire, noi descopeream rareori vreuna dintre aceste case conspirative – situate, de obicei, în clădiri înalte din Manhattan – în afară de cazul în care

ajungeam să urmărim pe câte vreun ticălos direct până la clădire.

În acest caz însă, eram convins că susţinătorii lui Khalil nu şi-ar fi plasat ucigaşul de maximă importanţă într-o astfel de casă conspirativă posibil compromisă – probabil că aveau un loc nou şi curat doar pentru el.

Am privit spre sud-vest, unde se ridicau odinioară Turnurile Gemene. Mi-am amintit că Jack Koenig, care ocupase anterior biroul unde mă aflam acum, îşi aşezase intenţionat biroul astfel încât să poată vedea turnurile. Asta îi amintea, zilnic, de primul atac asupra World Trade Center, din 26 februarie 1993. Nemernicii reuşiseră a doua oară, iar Jack Koenig, care se uitase la acele turnuri în fiecare zi de muncă, murise într-unul dintre ele împreună cu predecesorul lui Paresi, David Stein, şi alţi câţiva oameni de la birou, care se găseau la o întrunire acolo.

Nu puteam zări platforma de observaţie de la Trade Center de aici, dar eu şi Kate fuseserăm cândva acolo, aşa că acum îmi puteam imagina vizitatorii – oameni din toată ţara şi din întreaga lume – holbându-se în gaura aia imensă care fusese, pentru o vreme, groapa comună a aproape trei mii de fiinţe umane. Dacă erai unul dintre zecile de mii de supravieţuitori care fuseseră în turnuri în acea dimineaţă sau te îndreptai într-acolo în acea zi, aşa cum se întâmplase cu mine şi cu Kate, nu ar fi trecut nici măcar o singură zi fără ca să te întrebi cum de te-a ocolit moartea atunci.

Pe geamul de la biroul lui Walsh se găsea un reminder care înfăţişa o siluetă neagră a turnurilor şi inscripţia „9/11 – NU VOM UITA NICIODATĂ! ”

La asta eu aş adăuga: „Dacă uiţi, se va întâmpla din nou.”

Tot la distanţă de câteva străzi de aici se află strada Murray, unde Amir, şoferul de taxi, îşi adusese ultimul său client. Presupunând că acest client fusese Asad Khalil,

oare ce căuta el în Lower Manhattan, într-o zi de duminică?

Poate nimic altceva decât să-şi ucidă şoferul de taxi. Însă existau locuri mai bune pentru aşa ceva. Chestia asta îmi întărea bănuiala că Asad Khalil intenţiona să rămână şi să opereze în Manhattan. Deci ce se găsea în Manhattan ca să-l atragă aici? Ei bine, John Corey locuia pe East 72nd Street. Vince Paresi şi tânăra lui soţie numărul trei, locuiau în Central Park West, iar Tom Walsh, ca şi familia Corey, locuia în respectabila zonă Upper East Side. Iar alte ţinte posibile ale lui Khalil, precum George Foster, munceau toate chiar aici.

Speram ca Asad Khalil să nu aibă adresele noastre de acasă, dar *avea* adresele noastre de la lucru, iar noi respectam cu toţii o rutină întrucâtva predictibilă. Mă rog, *eu* n-o respectam, dar Walsh, Paresi şi George Foster, da.

Fapt care mă duse la ideea că Asad Khalil dispunea de informaţii foarte bune despre domnul şi doamna John Corey. De unde altfel să fi ştiut că urma să sar dintr-un avion cu paraşuta într-o zi de duminică dimineaţa? Poate că individul ăsta acţiona singur, dar avea o echipă de sprijin mare, chiar aici, în New York. Cum ar fi, poate, Al Qaeda.

În vreme ce reveneam de la fereastră, Tom Walsh intră în birou. Ne-am strâns mâinile cu toţii şi Walsh ne spuse:

— Vă rog să luaţi loc.

Aruncă un dosar gros pe masă şi începu:

— Nu am veşti bune, aşa că o să încep cu cele proaste.

CAPITOLUL 26

Înainte ca Tom Walsh să ajungă la veştile proaste, propuse un moment de reculegere pentru Gabe şi pentru soţia şi fata lui. Era un gest frumos şi ne-am plecat cu toţii capetele.

Nu prea cunosc rugăciuni musulmane, dar ştiam pentru ce anume ar fi vrut Gabe să mă rog, aşa că m-am rugat ca să-l găsesc pe Asad Khalil şi să-l fac să plătească pentru crimele lui. Amin.

Câteva cuvinte despre Tom Walsh. Este tânăr pentru slujba asta – are vreo patruzeci şi cinci de ani – şi Kate îmi spunea că e arătos ca bărbat, deşi, în opinia mea, seamănă cu unul dintre băieţii ăia bine coafaţi de prin reclamele de haine pentru bărbaţi.

Aşa cum vă puteţi imagina, FBI este preocupat de vieţile personale ale agenţilor săi şi, din câte ştiu, Tom Walsh duce o viaţă de o corectitudine exemplară, deşi eu bănuiesc că poartă lenjerie de femei pe dedesubt. Mda, glumeam doar.

FBI ar prefera ca agenţii săi să fie căsătoriţi, cu copii, dar domnul Walsh n-a fost niciodată însurat, deşi are o relaţie de lungă durată cu o doamnă avocat. I-am văzut jumătatea la câteva întruniri sociale ale biroului şi, o dată, în apartamentul lui, iar cei doi par să se potrivească bine – calmi, detaşaţi, ambiţioşi şi narcisişti. Nu locuiesc

împreună, dar dacă ar face-o, ar avea nevoie de dormitoare separate pentru orgoliile lor personale.

Momentul de reculegere luă sfârşit şi Tom Walsh începu:

— L-am localizat pe Chip Wiggins.

De vreme ce nu erau veşti bune, nici aceasta nu era o veste bună.

— Aşa cum bănuiam, este mort, ne informă Walsh.

Aşadar, ofiţerul de aviaţie în retragere Chip Wiggins era mort. Însă Asad Khalil era încă aici. Un altul în locul lui ar fi plecat acasă, considerând că şi-a îndeplinit misiunea. Însă Khalil avea acum o nouă listă a morţii, pe care erau incluşi Kate, familia Haytham şi alţii şi care i-ar fi putut include, de asemenea, şi pe colegii mei de la masă.

În vreme ce Walsh îşi consulta notiţele, am schimbat o privire cu Paresi şi cu Foster. Paresi ştia deja că Wiggins era mort, dar George Foster părea surprins şi mai palid ca de obicei. Luă o gură mare de apă.

— Elwood Wiggins, alias Chip, lucra ca pilot de transport marfa pentru o companie denumită Alpha Air Freight, cu sediul în Santa Barbara, California, continuă Walsh.

Walsh ne oferi câteva informaţii din trecutul lui Wiggins, pe care eu deja le ştiam.

Mi-am amintit că Chip Wiggins era un tip drăguţ şi un spirit liber – unii i-ar fi spus iresponsabil – şi, în niciun caz, genul de om pe care să-l asociezi cu avioanele de luptă, aruncând covoare de bombe asupra ţintelor inamice. Supravieţuise acelei perioade din viaţa lui, dar nu supravieţuise consecinţelor faptelor sale.

— Aşadar, viaţa lui se desfăşura conform rutinei, o proastă idee când eşti vânat de cineva, observă Walsh.

Mersi că ne-ai împărtăşit toate astea, Tom. M-am folosit de ocazia asta pentru a le reaminti tuturor că lucrasem la acest caz, spunând:

— Wiggins zbura tot pentru Alpha cu trei ani în urmă, atunci când eu şi Kate ne-am întâlnit cu el în casa lui din Ventura. Am insistat atunci să se mute sau să-şi ia altă slujbă, mi-am informat colegii.

Iar asta reprezenta modalitatea mea de a spune că făcusem tot ce putusem ca să-l scoatem pe Wiggins de pe ecranul radar al lui Khalil.

— Ei bine, ar fi trebuit să urmeze sfatul ăla, comentă Walsh, apoi continuă: Bun, iată cum s-au desfăşurat lucrurile. Biroul local FBI din Santa Barbara a încercat să dea de Wiggins duminică după-amiază, la scurt timp după ce oamenii de acolo au primit cererea de la noi, dar nu l-au găsit acasă.

Walsh ne povesti cum l-a căutat FBI-ul pe Wiggins, apoi trecu la miezul informării şi spuse:

— Mai târziu, pe parcursul după-amiezei aceleia, unul dintre agenţi, Scott Fraser, s-a dus cu maşina la sediul Alpha Air Freight din aeroportul Santa Barbara. Primul lucru pe care l-a observat a fost, în parcarea firmei Alpha, un Ford Explorer albastru care se potrivea cu descrierea maşinii lui Wiggins. A avut confirmarea după ce a verificat numărul de înmatriculare. Când a intrat în birourile Alpha Freight, Fraser a fost informat de tipul de serviciu din weekend că Wiggins nu-şi începea tura decât duminică noaptea, iar tipul nu putea explica de ce camioneta lui Wiggins era încă afară. Fraser a cerut să vadă avionul pilotat de Wiggins, aşa că cei doi au ieşit pe rampa de acces. După ce a văzut că în cockpitul avionului nu se afla nimeni, Fraser a urcat în cala de mărfuri.

Walsh făcu, evident, o pauză aici pentru efect dramatic, iar eu mi-am dat seama ce descoperise Scott Fraser.

Walsh scoase din dosar trei fotografii primite prin e-mail şi le împinse pe masă.

M-am uitat la fotografii şi am văzut acolo, în culori, un… om. Şedea pe podeaua cabinei cu spatele la peretele avionului, îmbrăcat cu pantaloni negri şi cămaşă albă,

înroşită de sânge, deşi nu trebuia să faci presupuneri pe marginea unei simple fotografii. Nu era bine nici să porneşti de la prezumţia că subiectul fotografiei era mort, însă Walsh spusese că Wiggins era mort, iar acel chip arăta ca al lui Wiggins. Clinciul era însă că acel cap al lui Chip Wiggins nu stătea la locul lui, pe umeri, ci în poala omului.

L-am auzit pe Paresi exclamând:

— Iisuse…

I-am aruncat o privire lui George, care se holba la fotografie. Chipul lui părea mai palid decât faţa lui Wiggins.

Walsh ne lăsă să studiem fotografiile câteva secunde, după care zise:

— Din raportul de la locul crimei şi cel al legistului, s-ar părea că Wiggins s-a dat jos din avion după ce l-a parcat şi se găsea pe rampa de acces când a fost lovit de patru ori cu un instrument dur şi greu – o rangă, pe care, dacă vă veţi uita cu atenţie la fotografii, o veţi vedea ivindu-se din gâtul lui Wiggins. Walsh descrise localizarea acelor lovituri şi trase concluzia: Astfel de răni, evident, l-au incapacitat pe Wiggins, dar probabil l-au lăsat conştient sau semiconştient.

Corect. E normal să vrei ca victima să fie conştientă când o descăpăţânezi. Asta pentru a nu mai vorbi de predica pe care Khalil i-a ţinut-o bietului Chip Wiggins înainte de a-l scurta de cap. „Domnule Wiggins, una din bombele tale mi-a ucis două surori, doi fraţi şi mama. Iar acum, domnule Wiggins…”

Walsh continuă cu reconstituirea crimei.

— După ce atacatorul şi-a adus victima în stare de incapacitate de ripostă, a dus-o în cabina avionului, unde i-a retezat capul cu un ferăstrău de măcelar. În mod lent şi dureros, adăugă el, cu totul inutil.

Mi-am zis că George e pe punctul de a leşina, însă el inspiră adânc şi rezistă. Paresi se înfurie şi exclamă:

— Ticălosul nenorocit!

M-am uitat din nou la fotografie şi nu era greu să provoace multă furie şi ură împotriva lui Asad Khalil şi a tovarăşilor lui jihadişti. Dar, ca să fiu sincer cu mine însumi, dacă aş avea ocazia, n-aş ezita nici măcar o secundă să-i tai gâtul lui Khalil. Sunt convins că Asad Khalil şi John Corey nu au multe în comun, dar, în cele din urmă, amândoi ştiam cum să ne reglăm conturile.

Tom Walsh ceru fotografiile – astfel de chestii nu era bine să circule liber – şi ne aminti:

— Chestia asta este extrem de sensibilă. Nimic din ce discutăm nu părăseşte această încăpere fără acordul meu.

— Am intenţia să o informez pe Kate în legătură cu această şedinţă, i-am zis.

Ezită, dar până la urmă zise:

— Bineînţeles. Şi ea a lucrat la cazul iniţial, adăugă. Pentru orice eventualitate, mă sfătui: În privinţa informaţiilor sensibile, ar trebui să discuţi cu ea neoficial, în eventualitatea în care este chemată să depună mărturie în cursul viitoarelor proceduri legale.

Tom Walsh se gândea deja la câteva scenarii de încheiere a jocului. Era avocat, iar şefii lui de la FBI şi de la Departamentul de Justiţie erau tot avocaţi. Ca atare, totul trebuia să fie legal şi corect, chiar şi în cadrul războiului împotriva terorismului. Poliţia şi CIA, pe de altă parte, stăteau cu mâna pe trăgaci ca nişte cowboy. Se puteau dezbate la nesfârşit meritele avocaţilor şi ale cowboy-ilor, fără ca vreodată să se rezolve problema legată de cine anume era mai bine înzestrat să facă treaba până la capăt. Dar eu ştiu că, înainte de 11 septembrie, avocaţii erau la conducere. Acum, cowboy-ii au parte de un spaţiu ceva mai mare de manevră.

Iar ca lucrurile să fie şi mai complicate pentru Tom Walsh, el era obligat să ţină balanţa în echilibru, la ordinele celor din Washington, încercând să-l prindă pe

Asad Khalil, dar negând, în paralel, existenţa acestuia. Între timp, cifra morţilor urcase de la cinci la şase.

— A mai apărut o crimă în California, care este, cel mai probabil, legată de acest caz, ne spuse Walsh.

Corecţie. Şapte.

CAPITOLUL 27

Tom Walsh consultă dosarul şi zise:

— Înainte de a ajunge la acea crimă, daţi-mi voie să vă spun că nu ştim când sau cum a pătruns Asad Khalil în ţară, dar este probabil ca el să fi folosit ruta cea mai directă şi să fi zburat până pe aeroportul din Los Angeles folosind un paşaport şi o viză false, emise de o ţară vorbitoare de arabă. Un astfel de individ, dispunând de resurse străine adecvate, poate să treacă cu uşurinţă de orice control al paşapoartelor, ne informă Walsh mai departe.

Corect. Cel mai bun punct de intrare ar fi un aeroport – LAX, de pildă – însă Khalil nu ar fi intrat cu identitate de libian – nu aveam relaţii diplomatice cu Libia, iar compania lor aeriană cu doar două avioane în dotare nu avea curse până aici. Prin urmare, venise cu o altă linie aeriană, iar pe cardul de intrare în SUA şi în declaraţia vamală declarase că scopul vizitei sale este turistic – o chestie de afaceri ca acoperire este prea uşor de verificat. Iar dacă i se puseseră întrebări la controlul paşapoartelor, răspunsese simplu şi nu dizertase pe tema dorinţei lui de o viaţă de a vedea Disneyland. De asemenea, avusese o confirmare de rezervare la hotel pe numele lui, deşi el nu avea de gând să stea acolo. Ofiţerul de la controlul paşapoartelor, după ce consultase pe ecranul computerului lista cu terorişti cunoscuţi, *personae non gratae*; criminali şi alţi nemernici,

îi ştampilase paşaportul şi îi urase: „Bun venit în Statele Unite. Următorul.”

— Verificăm camerele de supraveghere de pe mai multe aeroporturi, rosti Walsh. Biroul nostru din Santa Barbara a efectuat o vizită noaptea trecută la Sterling Air Charters, compania de la aeroportul din Santa Barbara. Este compania care deţine şi operează avionul Citation pe care Khalil l-a folosit ca să zboare de la Aeroportul Sullivan County către Aeroportul Republic din Long Island.

Se uită peste un mesaj tipărit din mâna lui şi zise:

— În jurul orei şapte dimineaţa, în ziua de sâmbătă, un bărbat care s-a identificat ca fiind Christos Demetrios s-a prezentat la biroul Sterling. Avea o rezervare făcută de către compania lui din Atena, Hydra Shipping. S-a întâlnit cu pilotul şi copilotul, plecând de pe aeroport la timp. Au zburat mai întâi către Pueblo, Colorado, unde au realimentat, după care au zburat până în Huntington, West Virginia, pentru o nouă realimentare, apoi către destinaţia lor, Aeroportul Sullivan County, unde au aterizat la ora şase şi treisprezece minute seara, după ora locală. Domnul Demetrios – pe care angajatul Sterling şi piloţii l-au identificat din fotografia prezentată de noi ca fiind Asad Khalil – a închiriat o maşină, iar cei doi piloţi s-au dus la un motel din apropiere cu instrucţiuni ca să fie gata de zbor a doua zi de dimineaţă, duminică, undeva după ora zece, cu destinaţia Buffalo. Walsh se gândi câteva clipe, apoi reluă: Agenţii noştri care au discutat cu aceşti doi piloţi la motelul lor noaptea trecută au raportat că piloţii erau de părere că domnul Demetrios era oarecum distant, poate singuratic, dar fără să dea semne de nervozitate la aeroportul din Santa Barbara sau în timpul zborului către Sullivan County. Walsh trase concluzia: Ţinând cont de faptul că individul retezase capul unui om cu doar câteva ore înainte de a se întâlni cu piloţii şi că era pe drum către întâlnirea de paraşutism cu John şi Kate, aş spune că avem de-a face cu un psihopat extremist.

Şi care era cel de-al doilea indiciu al tău, Tom?

Walsh merse mai departe cu odiseea itinerarului lui Asad Khalil şi zise:

— Iar când Khalil a revenit la bordul avionului, în Sullivan County, tocmai o… atacase pe Kate, iar piloţii au spus că părea destul de uşurat… şi că zâmbea.

Walsh părea uimit sau impresionat că Asad Khalil nu a fost agitat după atacul din timpul săriturii cu paraşuta, fapt care mă făcea să îmi dau seama că Walsh nu pricepea prea bine nebunia mesianică a lui Khalil. Individul ăla era în plin jihad şi era învăluit de o lumină celestă sau ceva asemănător.

— Singurul lucru ieşit din comun observat de piloţi a fost că pasagerul lor nu mai avea geanta de pânză unde, după cum presupunem noi, se ascundea echipamentul lui de salt, continuă Walsh. De asemenea, a schimbat planul de zbor din Buffalo către Aeroportul MacArthur, după care l-a înlocuit din nou, în plin zbor, cu altul, cu destinaţia Aeroportul Republic. Individul ştie cum să scape de autorităţi, concluzionă Walsh.

În practică, asasinii în serie prind încredere în ei cam după a treia crimă şi devin tot mai pricepuţi. Însă, odată cu creşterea numărului de crime, intervine şi rutina, iar încrederea excesivă se transformă în neglijenţă. Nu ştiam deloc dacă Asad Khalil ajunsese într-o asemenea fază şi nici măcar dacă se încadra în profilul standard al unui asasin în serie obişnuit. Ca atare, nu trebuia să aşteptăm ca el să comită o greşeală din neglijenţă; trebuia să intuim ce-i trece prin minte, aşa cum procedasem data trecută, şi să-l aşteptăm la cotitură. Nicio problemă. Nu-i aşa?

Până acum, singura greşeală adevărată comisă de acest nemernic a fost să nu mă ucidă pe mine atunci când a avut ocazia.

Tom Walsh ne privi pe mine, pe George Foster şi pe Vince Paresi şi zise:

— Victima numărul şapte. Un bărbat de origine libiană, pe nume Farid Mansur. Tom Walsh este un tip modest, dar uneori simţea nevoia să se dea mare, aşa că ne informă: Am presupus că Asad Khalil dispunea de un contact local în California şi, amintindu-mi de modul lui de operare, conform căruia îşi elimină contactele, am cerut biroului nostru din Los Angeles să ia legătura cu toate departamentele de poliţie din sudul Californiei ca să vadă dacă a fost înregistrată recent vreo omucidere sau vreun accident fatal suspect, implicând persoane cu trecut în Orientul Mijlociu.

Walsh privi de jur împrejurul mesei ca să se asigure că îi apreciam geniul, şi noi am dat din cap respectuoşi faţă de sclipirile şefului.

— Poliţia departamentului Ventura a raportat descoperirea unui cadavru fără identitate, sub un pat, în hotelul Best Western din apropiere de aeroportul din Santa Barbara, continuă Walsh. Tot sub pat se găseau piese de îmbrăcăminte masculină, plină de sânge, pe care o verificăm acum pentru potrivire cu sângele lui Chip Wiggins. Camera era înregistrată pe numele unui anumit Farid Mansur, iar poliţia a pus cap la cap acest incident cu o plângere privind o persoană dispărută depusă de o doamnă libiano-americană, doamna Hala Mansur, al cărei soţ dispăruse vineri. Femeia a identificat cadavrul. O verificare a trecutului domnului Farid Mansur a scos la iveală faptul că el era asociat cu alţi imigranţi originari din Orientul Mijlociu, care au intrat în atenţia noastră. Farid Mansur a fost strangulat probabil cu o coardă de pian, adăugă Walsh.

Poate că, din grabă, Asad Khalil nu-şi găsise spărgătorul de gheaţă.

Walsh ne spuse:

— Habar n-avem ce i-a dat Farid Mansur lui Asad Khalil, dar putem presupune că e vorba de obişnuitele acte false

de identitate, bani, arme şi, poate, echipamentul de paraşutism, plus nişte informaţii despre Wiggins.

— Nu uita ferăstrăul, i-am amintit eu.

Walsh îmi aruncă una dintre privirile acelea, după care ne asigură:

— Biroul din Los Angeles urmăreşte pista, interogându-i pe amicii lui Mansur şi cercetând cumpărăturile făcute de el, convorbirile lui telefonice şi aşa mai departe. Dacă prindem vreun fir de aici, vă dau de ştire. Vreo întrebare? Sau comentariu? ne întrebă Walsh.

— Ce vrei să fac cu libienii de aici? întrebă Paresi.

— Continuă supravegherea lor, răspunse Walsh. Fără interogatorii pe stradă şi fără invitaţii să vină să discute la noi.

— Căpitanul Paresi mi-a povestit de ideea ta de a emite un SMS către telefonul lui Kate în care să spui că avem nişte informatori în comunitatea libiană, i-am zis lui Walsh.

Walsh îmi ocoli privirea şi spuse:

— Dezinformare standard. De fapt, cred că a fost ideea lui John.

— Nu, nu, am replicat imediat. *Tu* te-ai gândit la asta.

Tom Walsh trecu la alte subiecte, iar noi ne-am spus unele gânduri, apoi Walsh se uită la noi şi zise:

— Trebuie să presupunem acum că Asad Khalil este decis să lovească din nou. Nu ştim unde, când, cum sau pe cine – dar pe baza atacului asupra lui Kate, a uciderii lui Gabe şi a ameninţării adresate lui John, haideţi să cădem de acord că ATTF a devenit ținta lui.

George Foster deveni pământiu şi chiar Paresi, de obicei calm şi băţos, păru un pic neliniştit. În fond, cu şapte morţi pe listă şi cu Kate zăcând pe un pat de spital, povestea asta nu mai era deloc abstractă.

Walsh se uită la mine şi zise:

— Tu, în mod cert, eşti o ţintă. Aşa că poate ar trebui să te dai la fund. De pildă, să stai acasă în vreme ce Kate îşi revine.

Mi-am dat seama ce mi se pregătea, aşa că am replicat:

— Nu la aşa ceva mă gândeam eu. Uite ce e, Tom, sunt dispus să acţionez, ca momeală – dacă punem la punct un plan bun de bătaie, l-am informat eu.

— Putem discuta asta mai târziu, îmi zise Walsh. Îşi aminti să adauge: Apreciez oferta.

— Mai avem o crimă care ar putea avea legătură cu Asad Khalil, zise Tom schimbând subiectul din nou. Se uită la mine şi continuă: Căpitanul Paresi ţi-a spus de şoferul libian de taxi care a murit.

— Corect.

— Cum ai anticipat chestia asta? mă întrebă Walsh.

— După cum ştii, ăsta este modul de operare al lui Khalil, i-am replicat. Ultima dată când a fost aici, a folosit un şofer de taxi libian care l-a dus de la JFK la o destinaţie din New Jersey, omorându-l apoi cam la fel cum l-a omorât – acum venea momentul meu de glorie – pe Amir, pe strada Murray.

— N-am menţionat niciodată numele şoferului de taxi omorât sau unde a fost omorât, spuse Paresi.

— Aşa e, i-am dat dreptate.

Evident, el deveni curios:

— Şi atunci de unde ai ştiut?

Nu aveam de gând să-i spun că am avut ocazia să discut cu un poliţist de pe stradă; doream să fac parte din această anchetă, aşa că trebuia să-mi păstrez intactă aura de om informat şi cu legături în locuri sus-puse, aşa că am răspuns:

— Am sursele mele.

Chestia asta nu le-a convenit celor doi şefi ai mei, iar Paresi zise:

— Discutăm chestia asta mai târziu. Walsh trecu peste şi spuse: Nu a fost recuperată arma crimei, dar medicul legist spune că a descoperit o rană care a penetrat craniul decedatului şi că autopsia va dezvălui, probabil, o rană profundă în creier, corespunzând genului de rană

provocată de un spărgător de gheaţă sau un instrument similar. Moartea nu a fost instantanee, adăugă. De fapt, victima a ieşit din taxi şi a murit pe stradă.

Chestia asta nu semăna cu Khalil cel cunoscut de mine. În fond, nimeni nu are chef ca victima lui să devină un soi de zombie în mijlocul străzii, în vreme ce agresorul încearcă să mărească distanţa dintre el şi victimă.

Creierul meu, care funcţionează încă destul de bine, îşi aduse aminte de ceva din trecut – Leon Troţki, un vechi bolşevic care ieşise din graţiile tovarăşilor lui comunişti, a fost asasinat în Ciudad de Mexico de către un tip care lucra pentru predecesorii KGB-ului. Arma folosită a fost un spărgător de gheaţă – iar Troţki s-a chinuit zile întregi înainte să moară. Ca atare, dacă ăsta era antrenamentul lui Boris, te-ai fi aşteptat ca Boris să se gândească să-i spună lui Khalil ceva de genul „Ne place la nebunie spărgătorul ăla de gheaţă, Asad, dar trebuie să dai de două sau de trei ori cu el ca să fii sigur de rezultat”.

Mi-am făcut o însemnare în minte ca să discut chestia asta cu Boris dacă mai aveam ocazia. Sau poate cu Khalil.

Walsh continuă să ne dea informaţii de la locul crimei:

— Poliţia nu a descoperit niciun telefon mobil asupra cadavrului şoferului sau în taxi. Am încercat să obţinem lista cu convorbirile de pe mobilul celui decedat sau cele efectuate de acasă, dar am descoperit că acasă nu are telefon, iar dacă avea un mobil – ceea ce este un fapt cert – fie acesta nu era înscris pe numele lui, fie era cu cartelă preplătită, pentru care nu există înregistrări. Trase concluzia: Linie moartă.

Probabil o alegere proastă de cuvinte, dar deloc surprinzătoare. Aşa cum am descoperit, cei mai mulţi imigranţi din Orientul Mijlociu provin din locuri unde nu este o idee bună să laşi urme pe unde treci – iar această mentalitate a fost importată în America, ceea ce îmi îngreuna puţin treaba.

— Facem presupunerea, evident, că şoferul de taxi a fost ucis de Khalil… deşi *ar putea fi* doar o coincidenţă, continuă Walsh.

Deşi nesolicitat, mi-am exprimat şi eu opinia:

— Khalil l-a ucis pe şoferul de taxi. De aceea există un afiş de căutare a lui Khalil şi de aceea poza lui se găseşte în toate maşinile de poliţie din oraş.

Nici Walsh şi nici Paresi nu m-au întrebat de unde ştiam asta, deşi până acum probabil trăseseră concluzia că John Corey avea încă relaţii în Reţeaua Albastră a poliţiştilor. Da, aveam relaţii, dar cu fiecare an care trecea de la retragerea mea pe motiv de infirmitate, sursele mele din NYPD deveneau mai puţine, iar până acum consumasem majoritatea favorurilor care mi-erau datorate. Cu toate astea, eram încă în stare să arăt insigna şi să discut cum trebuie cu un poliţist de pe stradă.

— Cei de la NYPD Omucideri anchetează crima şi ne vor ţine la curent, concluziona Walsh.

Walsh ne mai oferi câteva amănunte, inclusiv descoperirea deloc surprinzătoare că firmele Global Entertainment din Lichtenstein şi Hydra Shipping din Atena erau doar nişte companii-fantomă. INTERPOL şi poliţiile naţionale ale celor două state europene anchetau cazurile.

În cadrul muncii de poliţie, a celei de informaţii şi a celei de luptă contra terorismului se spune mereu aşa: „E important de aflat cine a tras glonţul, dar e mai important de ştiut cine a plătit pentru el.”

Chiar aşa. Iar când afli asta, te poţi gândi la tabloul general.

Cine îl sprijinea pe Asad Khalil? Şi de ce? Khalil nu ar fi reuşit de unul singur toate isprăvile comise. Cunoştinţele mele de geopolitică sunt limitate, dar ştiam că Libia şi ciudatul ei preşedinte, colonelul Muammar Gaddafi, tăceau de când îi bombardasem în 1986. Iar după 11 septembrie deveniseră şi mai tăcuţi. Ca atare, n-ar fi riscat să-l sprijine

pe fostul lor terorist psihopat – căci n-ar fi avut nimic altceva de câştigat decât un nou covor de bombe.

Următorul suspect de serviciu era Al Qaeda, dar nu le-am descoperit amprentele pe aceste incidente – dacă nu cumva era şi altceva pe agendă, special pentru ei. Ceea ce mă făcea să mă gândesc la un serviciu pentru serviciu.

Se părea că o organizaţie teroristă cu ceva resurse la dispoziţie îi oferise lui Asad Khalil fonduri, firme-paravan, paşapoarte şi informaţii despre victimele de pe lista lui – inclusiv despre mine şi Kate. Însă misiunea lui Asad Khalil era misiunea *lui*, nu foarte extinsă sau semnificativă ca realizări în cadrul războiului contra Statelor Unite. Cu siguranţă, mai nesemnificativă în comparaţie cu 11 septembrie. În fond, lichidarea domnului şi a doamnei Corey nu se afla la un nivel prea înalt pe agenda Al Qaeda.

Khalil era obligat, astfel, să înapoieze favoarea care i se făcuse. Trebuia să doboare o ţintă majoră pentru sponsorii lui – o clădire sau un monument, poate o persoană sau un grup de persoane importante.

Mă gândeam la toate astea în vreme ce Walsh vorbea mai departe despre diverse, adresându-se acum, în principal, lui George Foster. Aşteptam ca Walsh să ajungă la întrebarea legată de cine se putea ascunde în spatele lui Asad Khalil şi la posibilitatea unui atac major, cu ajutorul unei arme de distrugere în masă. Însă aşa ceva nu părea să se afle pe agenda de şedinţă a lui Walsh. Poate mai târziu.

Walsh termină cu George, care tocmai părea să fi fost uns agent responsabil de caz în timpul absenţei mele mintale de la discuţie. Nu aveam vreo problemă reală cu asta, dar eram puţin îngrijorat în privinţa statutului meu viitor din cadrul cazului. „Tom, ce cravată drăguţă!”

— Dispunem de o probă pe care aş vrea să o vedeţi cu toţii, zise Tom Walsh.

Luă o telecomandă de pe masă şi porni televizorul din colţul camerei.

Peste câteva secunde, ne-am trezit că ne uităm la o gaşcă de tâmpiţi, care sar dintr-un avion.

Prima scenă fusese înregistrată, în mod evident, de un paraşutist în cădere liberă, aşa că imaginea era un pic săltăreaţă, după cum vă puteţi imagina. Cu toate astea, i-am recunoscut pe cei circa douăzeci de idioţi care cădeau prin aer cu trupurile în poziţie de Superman, încercând să se unească pentru a forma un soi de minge de trupuri sau ceva de genul ăsta. Am avut impresia că-l zăresc pe Craig dând din mâini şi din picioare ca o raţă rănită.

Walsh se uita la ecran şi mă întrebă:

— Tu faci aşa ceva?

— Mie şi lui Kate ne place la nebunie, am răspuns. Ar trebui să încerci şi tu, i-am sugerat eu.

Iar eu o să-ţi împachetez paraşuta.

Walsh dădu pe repede înainte. Acum imaginea era luată de la sol prin lentile de obiectiv mare şi se puteau vedea limpede câteva paraşute colorate pe cerul albastru. După aceea, Walsh trecu pe derulare cu încetinitorul, iar eu o vedeam pe Kate în picaj, cu Khalil agăţat de ea. Apoi m-am văzut pe mine plonjând înspre Kate şi Khalil, după care se deschise paraşuta lui Kate, urmată de paraşuta mea.

În încăpere se lăsase o tăcere de mormânt, dar pe ecran se auzeau oamenii de la sol vorbind, apoi se auzi o voce distinctă de bărbat exclamând:

— Priviţi!

Walsh încremeni imaginea şi îmi zise:

— Nu eşti obligat să vezi asta.

N-am răspuns, aşa că el continuă să deruleze cu încetinitorul.

În vreme ce se derulau scenele, Walsh mă rugă să comentez ce se vedea, dar i-am replicat:

— O să scriu totul în raport.

M-am văzut scoţând arma şi trăgând două cartuşe înspre Khalil, dar acţiunea se petrecea la aşa mare depărtare încât nimeni în afara mea nu îşi dădea seama ce fac.

Între timp, vocile de la sol deveniseră mai puternice. Păreau tot mai emoţionate, dându-şi seama că era ceva în neregulă.

Chiar şi cu încetinitorul şi cu lentilele de obiectiv oamenilor de la sol sau din această încăpere le era greu să vadă sau să înţeleagă ce se petrecea sus, pe cer. Însă eu am văzut momentul în care Khalil i-a tăiat gâtul lui Kate şi am atras atenţia tuturor asupra acestei clipe.

După aceea l-am putut vedea pe Khalil intrând în cădere liberă, i-am văzut paraşuta deschizându-se şi virajul spre pădure.

Khalil a ieşit din cadru, iar eu m-am uitat din nou către locul unde operatorul video îşi centrase filmarea, adică asupra mea îndreptându-mă către Kate. După aceea, ni s-au ciocnit şi încurcat paraşutele şi toată lumea de la sol a început să se agite, iar cineva a ţipat.

Am văzut apoi paraşuta mea încâlcită pierzându-se atunci când m-am descotorosit de ea, apoi paraşuta lui Kate la fel. După care eram amândoi iarăşi în cădere liberă.

Pentru un ochi neexperimentat, scena putea da impresia că eu şi Kate cădeam către moarte, însă paraşutiştii de la sol înţelegeau prea bine că o paraşută încurcată este mai rea decât lipsa unei paraşute.

— Ce naiba se petrece? mă întrebă Paresi.

— Trebuia să mă descotorosesc de paraşutele principale ca să ajungem la sol mai repede, înainte ca ea să-şi piardă tot sângele din corp şi să moară, i-am explicat. O să vezi că ni se deschid paraşutele de rezervă.

De-asta mai sunt încă aici.

— Iisuse… mormăi Paresi.

Eu şi Kate am căzut pentru o perioadă de timp care păru nesfârşită înainte ca paraşuta de rezervă a lui Kate să se deschidă, urmată de paraşuta mea. Chiar şi în derularea cu încetinitorul se vedea cât de repede cădeam susţinuţi doar de paraşutele acelea mici, iar eu m-am încordat în

mod inconştient pentru impact. N-aş mai vrea să repet isprava asta vreodată.

Am văzut-o pe Kate lovind solul prima, apoi, înainte să ajung şi eu, operatorul trebuie să fi oprit filmarea deoarece scena următoare fu aceea cu ambulanţa gonind către locul unde aterizasem, după care urmă o nouă scenă cu mine, în depărtare, îngenuncheat deasupra lui Kate. Apoi nu am mai văzut decât spinări de oameni îmbrăcaţi cu costume de paraşutism, alergând către locul unde se oprise ambulanţa. Auzeam o mulţime de strigăte surescitate.

Operatorul se deplasa acum cu iuţeală prin mulţime în vreme ce filma, iar eu am zărit imagini scurte cu mine şi cu cei trei paramedici strânşi în jurul lui Kate. Operatorul părea hotărât să-şi croiască drum mai aproape de locul unde încercam să salvăm viaţa lui Kate, dar nu ştiu dacă a şi reuşit să ajungă acolo, deoarece Walsh închise televizorul.

Am rămas cu toţii tăcuţi câteva secunde, după care Walsh zise:

— Ai făcut o treabă bună.

N-am replicat.

— Nu-mi vine să cred că nemernicul ăla a putut face aşa ceva, zise Paresi ca pentru sine.

— Haideţi să luăm o pauză de un sfert de oră, sugeră Walsh.

M-am ridicat şi am ieşit din încăpere, îndreptându-mă către lifturi.

M-am urcat în lift şi am coborât singur. Am închis ochii şi m-am văzut căzând prin aer… căzând cu trei sute şaizeci de kilometri pe oră, în vreme ce soţia mea scuipa sânge în şuvoiul de aer, iar inima îmi bătea cu putere în piept.

„Nenorocitule. Nemernic arogant.”

— Ai avut parte de o singură şansă ca să pui laba pe mine, ticălosule. Ai avut-o şi ai ratat-o. După faptă, şi răsplată.

CAPITOLUL 28

M-am aşezat la biroul meu şi am privit spre întinderea de cubicule cu pereţi joşi de la acel etaj. Era încă ora prânzului, aşa că era linişte şi pustiu în Ţara Federalia – cu totul diferit de o secţie a poliţiei din New York la orice oră a zilei.

La câteva birouri mai încolo stătuse Gabe Haytham. Am văzut că oamenii de la resurse umane deja îi strânseseră lucrurile în nişte cutii drăguţe şi albe – lucrurile personale şi pe care le folosea la muncă – şi m-am întrebat dacă Gabe mai avea vreo rudă care să-i primească efectele personale.

În partea îndepărtată a sălii se găseau cubiculele unde lucrau agenţii FBI. M-am uitat la biroul lui Kate.

Căpitanul Paresi îşi făcu apariţia pe etaj şi veni spre mine.

— În vizită de caritate? am întrebat.

— Cum te simţi? mă întrebă aşezându-se pe scaunul de lângă birou.

— Bine.

— Cred că traversezi o perioadă de stres posttraumatic, îmi spuse.

În aparenţă, Walsh născocise un motiv bun ca eu să-mi iau concediu o vreme. N-am replicat.

— Nimeni de aici – dădu din mână ca să sublinieze şirurile de birouri pustii – nu te va desconsidera dacă vei

cere un răgaz ca să stai alături de soţia ta, mă asigură Paresi. Aşa procedează un bărbat şi un soţ.

Nu eram deloc sigur că ar fi bine să primesc sfaturi maritale de la un bărbat care fusese căsătorit de trei ori.

— Cum de ai avut informaţii suplimentare despre uciderea lui Amir faţă de ce ţi-am spus eu? mă întrebă Paresi.

— Am sursele mele, i-am răspuns.

— O să-ţi iau dosarul Khalil, zise, schimbând subiectul.

Mi-am scos cheile din buzunar şi am descuiat fişierul cu sertare de lângă birou. În sertarul de jos se găsea un dosar intitulat „Programul de interacţiune cu comunitatea islamică”. Am scos dosarul şi i l-am dat lui Paresi, care aruncă o privire pe index, zâmbi şi comentă:

— Sper că citeşti rapoartele astea cu atenţie.

— Hei, eu organizez concursuri de burka ude în barurile hookah din Bay Ridge.

Deschise dosarul, răsfoi paginile şi îmi puse câteva întrebări. I-am explicat pe scurt eforturile depuse de echipa de vânătoare a Leului în ultimii trei ani şi am concluzionat:

— Nimeni din comunitatea largă a musulmanilor nu pare să ştie ceva despre Asad Khalil. Oricum, micuţa comunitate libiană are habar de el. Am explicat: Tatăl lui, căpitanul Karim Khalil, era mare mahăr în guvernul lui Gaddafi, iar familia Khalil era apropiată de familia Gaddafi. Căpitanul Khalil a fost asasinat în Paris, se presupune că de agenţi israelieni, fapt care l-a transformat în martir al Islamului şi un candidat sigur pentru paradis. De fapt, Gaddafi însuşi a fost cel care a comandat asasinatul.

— De ce?

— CIA spune că Gaddafi întreţinea relaţii sexuale cu doamna Khalil. Mămica lui Asad.

— Nu, zău?

— E o chestie complicată, dar CIA a încercat să-l determine pe Asad Khalil să schimbe taberele cu această informaţie şi să-l determine să-l lichideze pe Gaddafi.

Paresi se gândi la cele aflate, dar nu comentă.

— Asta e tot ce-ţi pot spune şi tot ce ai nevoie să ştii… cu excepţia faptului că ar fi bine să-i supraveghezi pe băieţii din clădirea Broadway.

Paresi dădu din cap.

— Înainte de a-şi muta reşedinţa permanentă în paradis, Karim Khalil şi familia lui locuiau într-un fost complex militar italian din Tripoli, denumit Al Azziziyah, am continuat. Era o comunitate privilegiată, unde şi familia Gaddafi deţinea o casă. Un cartier drăguţ, liniştit, până în noaptea de 15 aprilie 1986, când patru avioane F111 ale forţelor aeriene americane – parte a unei flote aeriene de atac mai mari – au aruncat opt bombe zdravene peste complex, ucigând, printre alţii, pe fiica adoptivă a lui Gaddafi şi, după cum ţi-am spus, întreaga familie a lui Khalil – mama, două surori şi doi fraţi.

Căpitanul Paresi rumegă bine informaţiile, apoi întrebă:

— Cum a supravieţuit nemernicul ăla?

— Nu ştiu, i-am răspuns. Dar Asad Khalil spunea mai târziu că a fost cruţat de Dumnezeu ca să caute răzbunarea, pentru sine şi pentru marele lui conducător, Muammar Gaddafi.

— Corect. Şi e încă ofticat după atâţia ani.

— Şi eu aş fi la fel.

— Aşadar, Chip Wiggins a fost ultimul dintre cei opt piloţi.

— A fost.

— Deci a venit vremea să se ducă acasă.

— Păi, eu aşa aş proceda. Şi tu. Dar, ştii, individul e oricum pe aici, aşa că de ce să nu lichideze şi alţi duşmani pe drum?

— Îl roade o ură imensă, observă căpitanul Paresi.

— Aşa crezi?

— Ce e util aici pentru căutarea lui Asad Khalil? întrebă Paresi, răsfoind dosarul.

— Numele şi informaţiile de contact ale oamenilor cu care am lucrat în întreaga lume – agenţii de informaţii străini, agenţii de poliţie, INTERPOL-ul şi informatorii obişnuiţi.

— Bine. L-a văzut cineva pe Khalil?

— Nu. Individul pare să fi dispărut complet timp de trei ani. De obicei, aşa procedează tipii răi şi serioşi înainte de a reveni la suprafaţă pentru o misiune importantă, am adăugat.

Paresi dădu din cap şi spuse:

— Cred că s-a pregătit pentru misiunea asta.

— Sau poate că a luptat în Afghanistan sau Irak.

— Cum e cu recompensa de un milion de dolari? Vreun pretendent? mă întrebă Paresi.

— Nu, dar sunt câţiva interesaţi.

— Corect. Aşa dăm de nouăzeci la sută din nemernicii pe care îi căutăm. Banii vorbesc.

— În afara situaţiei că oamenii fac pe ei de frică. Sau în cazul în care tipul pe care îl căutăm a devenit legendar. Cât oferim pentru Osama bin Laden?

— Cred că douăzeci de milioane.

— Saddam Hussein?

— Douăzeci şi cinci de milioane, răspunse el.

— Şi ce rezultate avem?

— Rămâne de văzut.

Eu şi Paresi am schimbat alte câteva idei, după care am vorbit despre locul unde s-ar fi putut ascunde Khalil. Am fost amândoi de acord că nu s-ar fi ascuns într-un cartier musulman, unde detectivii de la ATTF l-ar fi căutat – sau unde era posibil să considere cineva că un amărât de milion de dolari reprezentau o sumă tentantă.

— Din câte putem vedea, Khalil este bine finanţat şi dispune de un ajutor sofisticat, poate o reţea sau o celulă teroristă de aici, din New York, i-am spus lui Paresi.

Oricine ar fi aceşti oameni, probabil că au câteva locuinţe conspirative în Manhattan – apartamente închiriate de corporaţia XYZ pentru salariaţii aflaţi în trecere. Ar putea avea un apartament în clădirea unde locuieşti tu, am speculat.

— Sau unde locuieşti tu, zise Paresi, schiţând un zâmbet.

— Corect. Sau unde stă Walsh. Ideea e că Asad Khalil nu doarme pe canapeaua vărului Abdul din Bay Ridge şi nici nu bea ceai într-un bar hookah. Este complet separat de compatrioţii săi – până ce are nevoie de ceva de la ei – şi dispune de una sau două scurtături ca să nu aibă direct de-a face cu tipul cu care până la urmă se întâlneşte. Ca atare, de exemplu, atunci când Farid din California şi Amir din New York s-au întâlnit cu Asad Khalil, aceea a fost prima lor întâlnire – şi ultima.

Paresi se gândi câteva clipe şi zise:

— Dacă individul a citit acel SMS pe care Walsh l-a trimis către telefonul mobil al lui Kate, atunci poate că s-a prins în laţ – ceea ce e şi bine, şi rău. E bine deoarece îl separă complet de contactele lui libiene, şi e rău deoarece nu avem prea mari speranţe dacă îl urmărim pe un Abdul oarecare, care să ne ducă la alt Abdul şi care, la rândul lui, să ne ducă la Khalil.

— Corect. Dar aş prefera ca situaţia să rămână aşa şi Khalil să fie izolat de contactele lui. I-am amintit lui Paresi: Cunoaştem trei locuinţe conspirative în Manhattan şi ar trebui să asiguri supraveghere permanentă pentru acele clădiri.

— O facem.

— Dar sunt destul de sigur că sponsorii lui i-au asigurat un loc nefolosit până acum drept ascunzătoare.

Paresi se gândi la toate astea şi trase concluzia:

— Nu va fi lesne să-l găsim pe individul ăsta pe căile obişnuite.

— Nu. Dar îl vom găsi.

— Corect. Asasinii lasă întotdeauna urme şi, uneori, o dau în bară chiar la locul faptei.

— Aşa e. Şi noi avem avantajul că ştim cel puţin o persoană pe care el intenţionează să o ucidă.

Căpitanul Paresi păru să-şi amintească faptul că era posibil ca şi el să se afle pe lista lui Khalil.

— O să discutăm despre securitatea personalului în biroul lui Walsh, zise.

— Poate că ar trebui să discutăm acum despre gândurile tale legate de alte acţiuni pe care le-ar putea întreprinde Khalil aici ca să-şi plătească sponsorii, i-am spus.

— Ar fi o discuţie extrem de speculativă, zise după câteva secunde de gândire. Nu avem nicio informaţie legată de această posibilitate.

— Trebuie să ne gândim la asta şi să căutăm dovezi ale unui atac terorist la scară mai mare, am adăugat.

Nu-mi răspunse direct, ci rosti:

— Trebuie să punem repede laba pe el, ca să nu ne mai facem griji în privinţa asta. Când îl prindem, îi putem pune chiar lui întrebările astea.

În aparenţă, căpitanul Paresi nu dorea să insiste pe acest subiect, pe care el însuşi îl ridicase. Sau cel puţin nu dorea să insiste asupra lui cu mine.

Vince Paresi este un tip de treabă – un poliţist cinstit – şi, la fel ca şi mine, a intrat într-o lume a crimei diferită de cea în care lucrase odinioară. Ne-am adaptat amândoi, sperând că facem ce trebuie în slujba adevărului, justiţiei şi a stilului de viaţă american. Cred că, în cea mai mare parte, ne-am văzut speranţele împlinite – cu excepţia acelor situaţii rare când s-a ivit ceva bizar şi ni s-a spus să ne dăm la o parte şi să ne ţinem gurile închise. Şi, ca dovadă că eram încă nişte venetici, nu am fost niciodată rugaţi să facem ceva dubios. Vreau să spun, eu fac lucruri de-astea pe cont propriu.

Legat de acest subiect, Paresi îmi spuse:

— Am senzaţia că te gândeşti să urmezi firul ăsta în timpul tău liber. Îţi dau un sfat – n-o face. Dar dacă o vei face, atunci fii prudent şi eficient. Dacă nu ai succes, vei fi adus în faţa instanţei şi acuzat de omor. Dacă nu eşti prudent, vei muri. Ce-ţi spun acum e neoficial, adăugă el.

Oficial, n-am replicat.

Se uită la ceasul de la mână şi spuse:

— Am întârziat un minut.

Se ridică şi porni spre lift, luând dosarul meu despre Khalil.

Am aşteptat câteva minute, apoi am plecat după el.

CAPITOLUL 29

Tom Walsh nu comentă defel întârzierea mea sau faptul că George Foster nu se găsea acolo. Am mai observat că Paresi se descotorosise de dosarul meu despre Khalil.

Walsh se uită la mine şi zise:

— John, am să încep prin a declara că ai făcut o treabă remarcabilă în acest caz şi apreciem dăruirea ta, dacă ne gândim, mai ales, la rănile grave suferite de Kate şi la *stresul* – sublinie „stresul” – la care ai fost supus sub…

— Mulţumesc.

— După ce m-am gândit serios la această situaţie şi după ce m-am consultat cu căpitanul Paresi, recomand cu tărie să-ţi iei concediu pe motive medicale pentru a sta alături de soţia ta în perioada convalescenţei ei, continuă.

N-am răspuns.

Walsh îndulci pilula spunând:

— E vorba despre un concediu plătit, evident.

— Cât timp? am întrebat.

— Treizeci de zile. Adăugă: Poate mai mult.

— Povestea asta se va încheia în mai puţin de o săptămână, l-am informat.

Nu comentă prezicerea mea, dar merse mai departe:

— Te-aş sfătui să stai în apartament, cu excepţia cumpărăturilor strict necesare şi a chestiilor de genul ăsta.

— Pot să mă duc la un meci al lui Yankees?

— Nu. Vei avea timp suficient la dispoziţie acasă ca să-ţi scrii raportul despre incident şi să redactezi un memo confidenţial pentru mine în care să-mi spui tot ce ştii despre Asad Khalil şi despre cele petrecute acum trei ani.

Am aruncat o privire înspre Paresi, aşteptându-mă ca el să-i spună lui, Walsh: „Tom, am un dosar întreg pe care John de-abia mi l-a dat privitor la acest subiect. Îţi fac imediat o copie după el.”

Însă căpitanul Paresi nu scoase nicio vorbă. De fapt, FBI-ul i-o trăsese de-atâtea ori căpitanului, încât nu-i de mirare că ţinea dosarul doar pentru el. De ce să împărtăşească informaţii? N-o face nimeni altcineva. Fantezia lui Paresi, evident, era aceea că el şi detectivii lui – fără detectivul Corey – aveau să-l descopere pe Asad Khalil renunţând şi la ajutorul FBI. Concurenţa e bună. Nu suntem socialişti. Şi nu suntem adevăraţi jucători de echipă. Suntem individualişti. Suntem americani. Suntem cowboy.

— John?

M-am uitat la Walsh.

— Am spus că aş vrea să primesc raportul şi memo-ul ăla în şaptezeci şi două de ore.

Îmi venea să-i spun că peste şaptezeci şi două de ore era posibil să fim morţi cu toţii. Atunci n-ar mai fi trebuit să scriu acel raport stupid despre incident sau tâmpenia de memo. În schimb, am zis:

— Nicio problemă.

— Cererea de concediu nu va avea impact negativ asupra carierei tale, iar dorinţa de a sta alături de soţie nu va fi o pată la dosar, mă asigură Walsh.

Chestia asta devenea cam supărătoare, ca să nu spun prostească. În fond, n-aveam nicio carieră acolo. Aveam un contract. Pe care, într-o bună zi, aveam să-l citesc ca să văd ce trebuia să fac ca să ies de acolo.

După tăcerea mea, Walsh poate se gândea că ezitam sau că nu credeam ce tocmai declarase, aşa că adăugă:

— Voi ataşa o recomandare la dosarul tău de personal, mulţumindu-ţi pentru serviciile aduse, în general, şi pentru munca remarcabilă depusă în acest caz.

Cu o remarcă repetată dinainte, Paresi interveni:

— Voi proceda la fel.

Mulţumesc, Iudo. Se părea că primeam cu atât mai mult, cu cât vorbeam mai puţin. Dacă îmi puteam ţine gura închisă zece minute, aveam să primesc o călătorie gratuită cu taxiul până acasă şi un abonament la metrou. Doream doar să plec de acolo, aşa că le-am zis lui Walsh şi lui Paresi:

— Vă sunt recunoscător.

— Cazul ăsta, la fel ca toate cazurile noastre, este secretizat şi accesul la el se face doar cu permisiune, îmi aminti Walsh. Ţinu să-mi mai amintească şi altceva: Ai semnat acorduri prin care declarai că nu vei discuta, nu vei dezvălui sau nu vei transmite în afară nimic din ce ţine de munca ta aici.

Mi-am privit ceasul.

Walsh continuă:

— Îţi cer, de asemenea, să nu discuţi acest caz cu nimeni din acest birou – sau cu cineva de la Poliţia Statului sau din oricare altă agenţie de informaţii sau de protecţie a legii, în afară de cazul în care vei fi autorizat de mine, personal.

— Înţeles.

— Kate se află sub aceleaşi restricţii ca şi tine, îmi aminti Walsh.

— În regulă. Am terminat?

— Nu. În acest caz accesul presei a fost interzis – iar autorizaţia vine de la cel mai înalt nivel – aşa că nu trebuie să-ţi mai spun că nu ai voie să discuţi sub nicio formă cu reporteri.

Walsh trecu la subiectul următor şi îmi spuse:

— L-am rugat pe Vince – dădu din cap înspre căpitanul Paresi în caz că uitasem cine era Vince – să aranjeze toată protecţia necesară pentru tine şi Kate.

— În holul apartamentului tău vor face de gardă non-stop oameni de la GOS, mă informă Paresi.

Se referea la Grupul de Operaţiuni Speciale, oameni cu care lucrasem în ultima săptămână la misiunea de supraveghere a diplomatului iranian. Oamenii de acolo fac parte din ATTF şi sunt, în cea mai mare parte, detectivi NYPD, dar se găsesc şi câţiva agenţi FBI printre ei. Sunt specializaţi în supraveghere, contracararea supravegherii şi în operaţiunile de protecţie. Sunt pricepuţi în ceea ce fac, dar îi puteam păcăli dacă trebuia.

— Ar trebui să profitaţi amândoi de o astfel de protecţie, am sugerat.

— Eu şi căpitanul Paresi ne vom lua toate măsurile necesare de precauţie, replică Walsh.

— Bine. O grijă mai puţin pe capul meu.

Ne-am prefăcut toţi că remarca mea a fost amuzantă, aşa că am zâmbit.

— *Nu* vreau oameni de la supraveghere pe urmele mele, i-am informat eu.

Se aşternu tăcerea, apoi Walsh zise:

— *Ba vei* avea o echipă care te va supraveghea când te deplasezi.

— Pot avea grijă singur de mine, le-am reamintit amândurora. De fapt, am o armă.

— Uite ce e, John, nu vrem să pierdem încă un agent, interveni Paresi. Zâmbi: Nici măcar pe tine. Tu, eu, Tom, George şi poate alţi câţiva vom dispune de personalul GOS alocat – poate că aşa reuşim să-l prindem pe individ.

Auzind de asta, i-am spus lui Walsh:

— În continuare, vreau să mă folosiţi ca momeală.

— Cred că suntem cu toţii momeală acum, replică Walsh.

— Bine spus.

De fapt, Walsh ajunsese, în sfârşit, la concluzia nefericită că n-avea nici cea mai vagă idee cum să-l găsească pe Asad Khalil – în afară de a-l lăsa pe Khalil să ne găsească pe noi. Oficial, eram cu toţii sub protecţia poliţiei şi a FBI-ului; neoficial, eram momeli vii. Ca atare, eram autorizat să-mi părăsesc apartamentul ca să ies pentru „cumpărături necesare şi altele asemenea”. În realitate, şi neoficial, lui Walsh şi lui Paresi nu le păsa unde mă duceam – dacă eram de acord să nu mă descotorosesc de oamenii care mă supravegheau.

Planul era bun, dar nu era planul meu. Planul meu nu presupunea să fiu supravegheat de copoi şi de agenţii FBI care îl puteau speria, aresta sau chiar omorî pe Khalil; în planul meu începeau doar doi oameni: John Corey şi Asad Khalil.

— John, ai putea juca un rol în acest caz, şi poate că ăsta e, îmi spuse Paresi.

N-am replicat.

— Ai fi ca un spion în hibernare, mă informă Walsh. Eşti concediat, oficial nu mai lucrezi la caz, dar neoficial eşti momeala.

— Am priceput.

— Bine. De acord? mă întrebă.

Mai bine jumătate din ceva decât nimic.

— De acord, am răspuns.

— Vei purta o vestă antiglonţ când ieşi din casă, îţi vom da un dispozitiv GPS de urmărire şi un microfon ca să poţi vorbi cu echipa de supraveghere cât eşti în mişcare, mă informă Paresi. Cunoşti procedura.

Am dat din cap.

— Poţi lua aceste obiecte de la departamentul tehnic când pleci de aici.

— O s-o fac.

Acesta părea punctul final al subiectului, iar Walsh îmi spuse:

— Am cerut ca elicopterul-ambulanţă al NYPD să o ia pe Kate mâine-dimineaţă s-o aducă aici, la Bellevue.

— Bine. O să fiu în elicopter.

— În regulă, zise Walsh. Cineva îţi va trimite mesaj sau te va suna în legătură cu ora decolării de pe heliportul din 34thstreet.

— Bine.

— Întrebări? Ceva ce necesită clarificare? spuse Walsh, uitându-se la ceas.

— Da. Mi se pare că Asad Khalil trebuie să-i recompenseze cumva pe oamenii care i-au finanţat excursia până aici şi care i-au furnizat informaţii şi suport logistic, i-am spus. Eşti de acord cu asta? l-am întrebat.

— Sunt de acord că are sprijin, îmi răspunse. Habar n-am cum trebuie să îi recompenseze. Poate că deja a plătit prin ceea ce a făcut.

— Nu cred, i-am replicat.

— Ei bine, poţi fi convins că nu eşti prima persoană care se gândeşte la asta, detective. Washingtonul e conştient de această posibilitate, iar Contrainformaţiile au declanşat investigaţiile, îmi dădu el de ştire.

— Bine. Securitatea Naţională are de gând să ridice nivelul general de alertă? am întrebat.

— Habar n-am, îmi răspunse. Uită-te la ştiri diseară.

Walsh încerca să mă pună la locul meu, bineînţeles. Tabloul general, dacă exista vreunul, nu mă privea, decât dacă Tom Walsh sau cineva de rang mai înalt ar fi decis că acest tablou trebuie să fie şi treaba mea. Aşa se întâmplase pe 11 septembrie.

Am privit pe fereastră, spre locul unde fuseseră Turnurile şi i-am zis lui Walsh:

— Am simţit nevoia să menţionez acest lucru.

— Mulţumesc. Am reţinut oficial sugestiile tale, mă asigură.

— Şedinţa asta este neoficială, i-am subliniat.

— Şedinţa asta e de natură administrativă. Altceva? mă întrebă.

Păi da, Tom. Vreau să-ţi spun despre Boris, care ar putea fi o resursă importantă pentru noi dacă vrei să punem laba pe Asad Khalil. Dar eşti aşa un bulangiu, Tom, încât voi păstra informaţia doar pentru mine. Sau poate că ştii deja de Boris şi atunci *tu* eşti cel care ţine informaţia pentru tine. Oricum, lua-te-ar dracu'!

— John?

— Nimic altceva.

— Bine.

Walsh se ridică, urmat de mine şi de căpitanul Paresi.

— Vă mulţumesc, domnilor, pentru timpul pe care mi l-aţi acordat şi pentru gândurile dumneavoastră, zise Walsh. Porni să ţină un scurt discurs şi rosti: Acest caz nu este dificil pentru noi doar din punct de vedere profesional, este dificil pentru fiecare dintre noi personal.

Corect. Cineva încearcă să ne ucidă.

— Dar cea mai bună cale de rezolvare a acestui caz în mod satisfăcător este aceea de a lăsa la o parte sentimentele personale şi de a urma procedurile şi directivele.

Oare mi se adresa mie?

Trecu la faza cu discursul de convingere şi zise:

— Chestia asta nu are legătură cu noi – ci cu securitatea naţională. De aceea ne aflăm aici şi cu asta ne ocupăm. Nu am nicio îndoială că, luptând alături de colegii noştri din războiul contra terorismului, îl vom aduce pe acest individ în faţa justiţiei, trase el concluzia.

Ne-am strâns cu toţii mâinile şi ambii bărbaţi i-au transmis cele mai bune gânduri lui Kate. După aia m-am întrecut cu Paresi cine ajunge primul la uşă. Am ajuns primul, dar l-am auzit pe Walsh spunând:

— John, mai am nevoie de un minut din timpul tău.

— Treci pe la mine înainte să pleci, îmi şopti Paresi.

M-am întors în biroul lui Walsh, dar nu am mai luat loc.

— Am la mine o plângere neoficială, care mi-a fost înaintată prin intermediul Departamentului de Stat, privitoare la un incident despre care se presupune că a avut loc în timpul misiunii tale de supraveghere de la Taj Mahal Casino din Atlantic City.

— Îmi pare rău că mi-am folosit cardul guvernamental de credit ca să cumpăr fise de joc, i-am răspuns.

— Chestia asta are, de fapt, de-a face cu o persoană care a atacat un diplomat iranian de la Naţiunile Unite în toaleta bărbaţilor.

— Lasă-mă să-mi verific însemnările şi revin la tine.

Mă privi câteva clipe, apoi zise:

— Ai demonstrat în trecut tendinţa de a-ţi face dreptate cu brutalitate. Noi nu lucrăm aşa pe aici, îmi aminti.

— Înţeles.

— Nu ne ocupăm cu plata poliţelor, adăugă. Nici cu răzbunările personale.

— Înţeles.

Schimbă subiectul şi mă întrebă:

— De ce crezi că povestea asta se va încheia în mai puţin de o săptămână?

— Aşa îmi spune instinctul, i-am replicat.

Se gândi la replica mea, apoi zise:

— Credeam că există vreo explicaţie logică pentru o asemenea afirmaţie.

— În regulă. Lucrurile stau cam aşa – Khalil a început prin a-l ucide pe tipul ăla, Farid, după care i-a vânat pe Wiggins, pe Kate, pe membrii familiei Haytham, pe şoferul angajat cu ora şi pe şoferul de taxi. Evenimentele s-au petrecut atât de rapid, încât noi habar n-am avut de ele şi n-am avut timp să reacţionăm. Acum ne-am trezit cu toţii şi aşteptăm ca el să lovească din nou. Ţine minte că nu m-a lichidat atunci când a avut ocazia. Nu vreau să supraestimez metafora cu leul, Tom, dar se joacă de-a pisica şi şoarecele cu mine. Cu noi. Crima e pe locul doi, pe primul fiind plăcerea jocului, i-am adus aminte. El, în

mod cert, are un plan de joc, care mă include pe mine şi, poate, vă include pe tine, pe Vince şi pe George, poate şi pe alţii, încă necunoscuţi, însă individul ştie că nu se poate apuca să elimine câte un om pe rând şi să se aştepte ca următoarea lui victimă să stea cu mâinile în sân, aşteptând să moară. Aşadar, ce se va întâmpla va fi că Asad Khalil va efectua curăţenie totală, probabil în cursul unei singure nopţi, iar la momentul descoperirii primului cadavru, ultima lui victimă îşi va fi dat deja duhul. Am tras concluzia: Totul e planificat şi gata de start. Am adăugat: îmi cer scuze că nu-ţi pot spune şi care noapte va fi anume – dar nu cred că va bântui pe-aici mai mult de o săptămână.

Walsh nu scoase nicio vorbă timp de câteva secunde, apoi concluzionă:

— Asta ar presupune că Asad Khalil chiar plănuieşte să mai omoare oameni.

— E bănuiala mea. Dar s-ar putea să mă înşel. Poate că şi-a terminat treaba – cu excepţia mea.

Walsh dădu din cap şi fu de acord:

— Ai putea fi singurul motiv pentru care mai e încă pe-aici.

— O să aflăm.

Walsh nu comentă, dar presupuse:

— Dar poate că el *chiar aplecat.* Poate că situaţia a devenit prea încinsă pentru el aici.

— *E* aici.

— Păi… bine. Îl vrem aici.

— *Eu* îl vreau aici.

Mă conduse până la uşă şi îmi aminti aproape într-o doară:

— Dacă îl găseşti şi îl omori – fără să poţi dovedi c-ai fost în legitimă apărare – vei fi acuzat de crimă.

N-am răspuns.

— Îl vor pe individul ăsta viu, îmi mai aminti.

— De ce?

— Evident, e mai valoros pentru noi viu. De asemenea, noi nu omorâm oameni, adăugă el. Şi nici nu-i lovim în locurile sensibile. Îi trimitem în instanţă, ca pe nişte infractori de rând.

Nu credeam că ideea era prea bună, dar n-am replicat.

— Asad Khalil va ajunge la pârnaie, mă asigură Walsh. Pentru totdeauna.

— Nu ştim asta, Tom.

— Ba da. Ajunse la miezul problemei şi zise: Asasinarea lui Asad Khalil are prea puţin de-a face cu protecţia ta şi a lui Kate, ci mai degrabă cu simpla şi pura dorinţă de a te răzbuna. Ochi pentru ochi. Dar aş vrea să te gândeşti că închisoarea pe viaţă e mai rea decât moartea. Chestia asta e la fel de valabilă atât pentru tine, cât şi pentru Khalil, adăugă.

— Asad Khalil este mai mult decât eligibil pentru pedeapsa cu moartea, dar şi tu, şi eu ştim că guvernul nu cere niciodată pedeapsa cu moartea în astfel de cazuri, nici chiar când infracţiunea se numeşte ucidere în masă.

Se gândi la vorbele mele, apoi îmi replică:

— Nu vrem să producem martiri pentru Islam. Vrem ca ei să putrezească.

Şi nu vrem să irităm comunitatea internaţională cu legile noastre primitive legate de pedeapsa cu moartea. Dar n-aveam chef să mă contrazic cu el – doream să liniştesc situaţia, aşa că am spus:

— Îţi înţeleg punctul de vedere.

Nu mă crezu şi simţi nevoia să spună:

— Gândeşte-te la tine, la Kate şi la ţara ta.

— Mereu procedez aşa, Tom.

— Trebuie să-mi promiţi că, dacă deţii sau primeşti informaţii despre locul unde se află Khalil sau dacă ia legătura cu tine, mă vei informa imediat.

— Ce altceva aş putea face cu astfel de informaţii?

— Dacă nu-mi promiţi asta înainte de a pleca de aici, atunci îţi promit eu că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să

te bag în arest. Brăţară cu GPS la gleznă, arest la domiciliu, tot tacâmul, adăugă.

Cred că blufa. Mă dorea afară, pe străzi, cu oameni care să mă urmărească. Eram cea mai bună, poate singura, şansă a lui de a-l prinde pe Asad Khalil. Pe de altă parte, n-ar fi trebuit să-i pun la încercare cacealmaua dacă doream să rămân liber.

— John?

— Înţeleg că povestea asta nu se referă la mine, i-am răspuns eu, privindu-l în ochi. Poţi conta pe mine că te voi ţine la curent cu tot ce se petrece, că mă voi coordona cu Forţa de Intervenţie, că nu mă voi depărta de echipa de supraveghere şi că, dacă intru cumva în legătură personală cu suspectul, voi respecta toate regulile privind folosirea forţei letale. Promit, am adăugat.

Chestia asta păru să-l facă fericit, aşa că spuse:

— Bine. Aşa e corect să procedezi.

— Ştiu.

Ne-am strâns mâinile ca să pecetluim acordul, după care am părăsit biroul lui, gândindu-mă că el avea dreptate şi că tot ceea ce tocmai spusesem *era* ceea ce trebuia şi, în acelaşi timp, cel mai bun lucru pentru toată lumea. Răzbunarea nu înseamnă justiţie.

Până ce am ajuns la lift însă, mă întorsesem în timp la starea pe care o aveam când l-am văzut pe Khalil tăindu-i gâtul lui Kate.

E chiar înfricoşător să ai o clipă de normalitate temporară.

CAPITOLUL 30

Am coborât la etajul 26 ca să-mi iau câteva lucruri de pe birou, dar înainte de asta, m-am dus până la biroul lui Gabe ca să caut copia lui după dosarul Khalil. Într-o cutie cu dosare l-am găsit pe cel etichetat „Programul de interacţiune cu comunitatea islamică”.

Am observat o altă cutie etichetată „Haytham-Personale”, pe care am deschis-o. Nu se găseau multe în cutia aia – nişte obiecte de birou –, dar am zărit Coranul în arabă şi o carte de proverbe arabe în engleză, cu pagini însemnate. Am deschis cartea la o astfel de pagină şi am citit o propoziţie subliniată: „Moartea se teme de el, deoarece are o inimă de leu.”

Am pus cartea înapoi în cutie şi am zărit o fotografie înrămată din care zâmbeau două femei atrăgătoare, cel mai probabil, soţia şi fiica lui Gabe. M-am uitat la fotografie pentru o vreme, dându-mi seama că aceste două femei erau moarte – asasinate cu sânge rece de Asad Khalil. Puteam înţelege motivele individului şi logica bolnavă cu care comisese celelalte crime, dar chiar şi după un deceniu de muncă de detectiv eram încă şocat de crimele fără motiv – crimele comise ca sport. Şi ei doreau să-l prindă viu pe acest individ?

Am închis cutia şi m-am dus la biroul lui Kate. Am luat un marker roşu şi i-am scris pe sugativa de pe birou: „Bun venit înapoi, draga mea. Cu dragoste, John.”

M-am dus la biroul meu şi mi-am ascultat mesajele, sărind peste cele mai multe, în căutarea unui mesaj de la Asad Khalil. Îi dădusem numărul de la birou cu trei ani în urmă, cerându-i să mă sune în legătură cu o întrevedere

între noi doi atunci când avea să revină în oraş. Domnul Khalil nu sunase, dar avea telefonul mobil al lui Kate şi pe cel al lui Gabe, aşa că acum dispunea de toate numerele mele de telefon, iar eu eram convins că aveam să primesc un semn de viaţă de la el.

M-am conectat la computer, mi-am verificat mesajele electronice şi am tipărit câteva. De asemenea, am printat zece exemplare din poza folosită în mandatul de urmărire emis de NYPD pe numele lui Asad Khalil şi le-am aşezat în dosarul lui Gabe.

Oamenii începeau să se întoarcă de la masa de prânz ca să mai vadă cum decurge războiul împotriva terorismului, dar cum nu aveam chef să fiu implicat în conversaţii cu colegii, am încuiat biroul şi m-am îndreptat către lifturi.

Se presupunea că ar fi trebuit să mă duc la echipa tehnică pentru a-mi ridica dispozitivul de urmărire şi microfonul, dar am uitat. Cred că ar fi trebuit să trec şi pe la căpitanul Paresi, dar eram îngrozitor de stresat, stare care mă făcea uituc.

Ajuns pe stradă, m-am urcat în Jeepul meu şi m-am dus pe strada Murray, ca să văd scena a ceea ce speram să fi fost ultima crimă comisă de Khalil.

Am parcat vizavi de clădirea Fiscului şi mi-am imaginat strada într-o după-amiază de duminică. Nimeni nu locuia pe o astfel de stradă, birourile erau închise, iar locul ar fi trebuit să fie aproape pustiu, astfel că Asad Khalil nu alesese această stradă la întâmplare. Avea ceva cunoştinţe despre zonă – pe care le căpătase pe cale personală sau, şi mai probabil, i le furnizase cineva de aici, din New York. Ce vedeam eu la aceste crime reprezenta produsul final al unui grup destul de competent şi de bine informat care muncea şi locuia în New York. Khalil era ucigaşul-vedetă; ceilalţi erau consilierii, managerii şi agenţii lui.

Nu rămăsese niciun indiciu al anchetei criminalistice a poliţiei – nici măcar vreo urmă albă de cretă acolo unde Amir căzuse mort pe stradă. Însă mi l-am imaginat pe Amir

dându-se jos din taxiul lui, probabil confuz din cauza durerii din creier, mergând poate împleticit în spatele lui Khalil, care se deplasa cu iuţeală către strada Church sau în cealaltă direcţie, către West Broadway – iar dacă Asad Khalil îl văzuse pe om chinuindu-se, mă întrebam dacă avusese vreun moment de teamă, anxietate sau chiar de remuşcare. Cred că nu. Ucigaşul psihopat se distanţează mintal de persoana căreia tocmai i-a luat viaţa, înţelegeam mintea unui ucigaş, dar nu puteam înţelege niciodată inima lui.

Am plecat de pe strada Murray şi m-am dus în susul oraşului, către apartamentul meu de pe East 72nd Street.

Clădirea unde se află apartamentul meu este o construcţie înaltă din anii 1980, banală, dar relativ scumpă, la fel ca majoritatea clădirilor din Upper East Side. După 11 septembrie, preţurile de vânzare şi ale chiriilor au scăzut dramatic în Manhattan, tendinţa normală în orice zonă de război, dar după ce au trecut şase luni fără vreun atac cu antrax sau explozia vreunei bombe nucleare în oraş, preţurile au revenit la nivelul lor anormal de ridicat.

Am intrat în garajul de la subsol şi mi-am scos pistolul Glock. De obicei, nu ajung la locul de parcare rezervat pentru maşina mea cu o armă în mână – în afara cazului în care vreun idiot mi-a ocupat locul –, dar lucrurile s-au schimbat în ultima vreme şi, aşa cum mi-a spus odinioară un vechi sergent de patrulă: „Cea mai sigură cale de a te trezi cu capul tăiat este să ţi-l scoţi din dos.”

Am inspectat locul din jurul meu, am parcat maşina şi m-am dus către liftul din hol, cu mâna stângă pe dosar şi cu dreapta vârâtă în buzunar, ţinând patul armei.

Am coborât în hol şi imediat am observat un tip care şedea pe un scaun lângă zidul îndepărtat. Omul era îmbrăcat cu blugi şi o cămaşă portocalie care avea un logo pe ea – un om care efectua livrări. De fapt, se vedeau două cutii de pizza pe măsuţa de lângă el.

De unde şedea, omul putea vedea uşa frontal, liftul dinspre garaj, care urca doar până în hol şi uşa către scara de incendiu, liftul de marfa şi lifturile către apartamente – dar acum el se uita direct la mine.

Alfred, portarul de la recepţia din faţă, mă salută, dar l-am ignorat şi m-am dus către tipul cu livrarea, care se ridică în picioare la apropierea mea. „Mano' Pizzeria – Cea mai bună din N.Y." Eram nouăzeci şi nouă la sută sigur că e poliţist, ceea ce înseamnă o cotă bună de risc pentru aproape orice în viaţă, dar nu şi pentru lucruri cum ar fi traversarea unei străzi aglomerate sau încercarea de a evita să fii hăcuit.

În vreme ce mă apropiam de el – cu mâna în buzunar – am întrebat:

— La treabă?

Omul dădu din cap şi mă întrebă:

— Detectiv Corey?

— Corect.

— Sunt detectivul A.J. Nastasi, Operaţiuni Speciale, zise. Adăugă, în mod inutil: Fac parte din dispozitivul dumneavoastră de protecţie. Ne-am întâlnit de câteva ori, îmi mai aminti.

— Corect.

Cunosc o mulţime de bărbaţi şi femei de la Operaţiunile Speciale, dar cei de acolo aduc în permanenţă figuri noi, pe măsură ce creşte numărul de domni musulmani care trebuie supravegheaţi.

— Ai idee de ce am nevoie de protecţie? l-am întrebat pe detectivul Nastasi.

— Am fost instruit.

Am scos una dintre pozele lui Khalil din dosar şi l-am întrebat:

— Ştii cine e individul ăsta?

— Am poza aia, îmi răspunse.

— Mda, dar ştii cine e?

— Mi s-a spus că este un asasin profesionist, de origine străină, înarmat şi periculos şi că ar putea umbla deghizat.

— În mare parte, corect. Este cel mai mare nemernic de pe planeta asta, l-am informat.

— Bine.

— Ai vestă?

— Nu plec niciodată de-acasă fără ea.

— Bine. Ai pizza în cutiile alea?

— Nu, zise el zâmbind.

Nu părea să fie cea mai norocoasă zi pentru mine.

Am mai sporovăit o vreme despre proceduri, despre câte schimburi aveau să fie, despre aşezarea în dispozitiv, despre posibilele mele veniri şi plecări şi aşa mai departe.

— Lucrează cu portarii aflaţi la slujbă – ei îi cunosc pe rezidenţi şi pe câţiva dintre vizitatorii şi curierii obişnuiţi, l-am sfătuit.

— Deja lucrez la asta.

— Pe cine trebuie să anunţi când părăsesc clădirea? l-am întrebat.

— De fapt, am câteva instrucţiuni scrise şi numere de contact pentru dumneavoastră, îmi răspunse.

Îmi înmânã un plic sigilat, pe care l-am băgat în buzunar.

M-am dus spre Alfred, care rămăsese în spatele tejghelei lui. Omul mă salută din nou şi întrebă:

— E vreo problemă, domnule Corey?

— Tu ce crezi, Alfred?

— Păi, domnule… nu prea ştiu ce se petrece.

— Păi, atunci să-ţi spun. Ştii, desigur, că eu nu lucrez pentru Agenţia de Protecţie a Mediului?

— Da, domnule, ştiu asta.

— Şi că doamna Corey nu este chelneriţă, aşa cum ţi-a spus.

Omul schiţă un zâmbet şi răspunse:

— Bănuiam că glumeşte.

— Corect. De fapt, lucrăm amândoi pentru agenţii federale.

— Da, domnule. Ştiu asta.

De fapt, în dimineaţa zilei de 12 septembrie, Kate şi cu mine ajunsesem aici separat, negri de fum şi zgură, iar Alfred stătuse unde stătea şi acum, cu lacrimi în ochi.

Alfred e un om bun şi ne place pe mine şi pe Kate. I-a plăcut şi de fosta mea nevastă, Robin, un avocat plătit cu bani mulţi ca să asigure apărarea infractorilor, cea căreia îi aparţinuse apartamentul unde locuim. Când ne-am separat, Robin mi-a dat mie contractul de închiriere pe şapte ani, toată mobila şi câteva sfaturi bune. „Subînchiriază-l mobilat şi vei scoate bani frumoşi.”

Însă John burlacul era cam leneş când se punea problema mutării, plus că îmi plăceau barurile din cartier şi priveliştea spre sud de la balcon. Şi Kate ajunsese să îndrăgească locuinţa şi vecinătăţile, aşa că am rămas aici.

De asemenea, clădirea este una sigură, iar acesta era unul dintre rarele momente când apreciam încuietorile electronice, camerele de securitate şi portarii permanenţi, care n-aveau să-i dea voie lui Jack Spintecătorul să intre.

Pe tema asta, l-am întrebat pe Alfred:

— Există apartamente în clădirea asta cu locatari lipsă? De pildă, apartamente închiriate de corporaţii?

— Nu, domnule.

Am pus o poză de-a lui Asad Khalil pe tejghea şi am întrebat:

— Ţi-a dat detectivul Nastasi aşa ceva?

— Da, domnule.

— Asigură-te că o laşi schimbului tău.

— Ştiu.

— Bine. Am primit ceva? l-am întrebat. Pachete groase?

— Nu, domnule. Doar poşta de sâmbătă, care e în cutie.

Întrebându-mă dacă nu cumva colegii mei îmi puseseră microfoane în apartament sau dacă nu cumva colegii lui

Asad Khalil intraseră în apartament ca să îmi fure setul suplimentar de chei, l-am întrebat pe Alfred:

— A fost cineva în apartamentul meu? Cineva de la telefoane? Vreun electrician?

Alfred verifică jurnalul de vizitatori şi spuse:

— Nu e înscris niciun vizitator cât aţi lipsit. Cum a fost weekendul? mă întrebă.

— Interesant. Ştiam că trebuie să-l pun la curent. Doamna Corey a avut un accident minor, aşa că nu se întoarce aici în următoarele două sau trei zile.

— Îmi pare rău să aud asta.

— E bine, dar vom lucra amândoi de acasă timp de câteva săptămâni.

— Da, domnule.

— Nu aşteptăm vizitatori sau curieri.

Alfred nu este idiot şi face meseria asta de circa douăzeci de ani, aşa că a văzut de toate – soţi care înşală, probleme familiale, poate şi câteva prostituate de lux, petreceri care trec de limite şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. Ca să trag linie în privinţa portarilor din Manhattan, ei ştiu când să fie vigilenţi şi când să privească în altă parte.

— Am bagaje în maşină, i-am zis. Te rog să îi spui uşierului să mi le aducă în apartament.

— Da, domnule.

— Asigură-te că maşina mea va fi încuiată şi cere-i îngrijitorului garajului să-ţi lase ţie setul meu de chei. Le iau eu mai târziu.

— Da, domnule.

Există mai multe lucruri mici, dar importante, de ţinut minte în privinţa securităţii personale, iar eu am consiliat mulţi martori oculari, informatori şi alţi oameni aflaţi în situaţii riscante în legătură cu astfel de măsuri de precauţie de bun-simţ. Iar acum, eram în situaţia în care trebuia să-mi respect propriile sfaturi. În cazul în care cineva *chiar vrea* să pună laba pe tine, o va face; dar asta

nu înseamnă că tu trebuie să îi uşurezi misiunea. De fapt, cea mai bună cale de a evita un atac este să pui tu primul laba pe celălalt.

M-am dus la cutiile poştale din holul exterior şi mi-am luat poşta, care consta în mare parte din facturi şi cataloage. Singurul obiect care părea dubios era un plic de la Reader's Digest, prin care eram informat că era posibil să fi câştigat deja cinci milioane de dolari.

M-am dus la lifturi şi am urcat spre apartamentul meu de la etajul 34.

Sâmbătă dimineaţa, când am coborât împreună cu Kate, marea mea grijă era legată de traficul de weekend până în Sullivan County, de posibila cameră infectă de motel şi de salturile din avion.

Între timp, Asad Khalil zbura de-a lungul ţării în avionul lui Citation, iar noi doi ajunsesem pe un curs de coliziune, deşi doar el ştia asta.

Nu mă pricep să fiu victimă şi obişnuita mea măsură zilnică de precauţie împotriva posibilităţii de a deveni una este aceea de a mă asigura că am arma bine încărcată. Nu-mi plăcea deloc posibilitatea de a fi hăituit de ticălosul ăsta şi de a fi obligat să mă uit peste umăr toată ziua. Şi ceea ce mă oftica *rău de tot* era faptul că nemernicului ăstuia îi putea trece prin cap că mă poate ameninţa pe mine – şi poate încerca să-mi omoare soţia – şi să mai şi trăiască după aceea, să se laude cu isprăvile lui.

Dacă Asad Khalil avea impresia că *el* e ofticat, atunci habar n-avea ce înseamnă să fii cu adevărat ofticat.

CAPITOLUL 31

Cu cheia în mâna stângă şi cu arma în dreapta, am intrat în apartament.

Îmi cunosc foarte bine propria vizuină, aşa că, în mai puţin de cinci minute, am inspectat fiecare încăpere şi fiecare dulap. Din fericire pentru Asad Khalil, nu era acolo.

Am căutat, de asemenea, indicii că ar mai fi şi altcineva în apartament, dar nimic nu părea deranjat, deşi aşa ceva este întotdeauna greu de susţinut cu precizie, dat fiind că şifonierul şi vanitatea lui Kate păreau mereu că au fost jefuite.

Următoarea prioritate a fost barul, unde mi-am pus un prânz frugal în pahar.

M-am aşezat la biroul meu din living şi am sunat la centrul medical Catskill Regional. M-am identificat drept John Corey şi am cerut informaţii despre soţia mea, Kate Mayfield Corey. Asistenta de serviciu de la Terapie intensivă m-a informat că nu exista nicio persoană cu acel nume acolo, adică mi-a oferit răspunsul corect, moment în care am zis:

— Aici e John Nebunul.

Tăcere. Apoi:

— A… da…

Femeia m-a asigurat că soţia mea se odihnea confortabil.

— Este încă intubată? am întrebat.

— Da.

— Când i se va da drumul?

— Pe fişă scrie mâine-dimineaţă.

— Bine. Vă rog să-i spuneţi că John Nebunul o iubeşte şi că o să fie acolo s-o preia la externare.

— O să transmit informaţia, îmi replică.

Am închis şi am desfăcut plicul pe care mi-l dăduse detectivul Nastasi. În esenţă, era vorba de un memo ATTF în care eram informat despre statutul meu de persoană protejată, plus câteva nume, numere de telefon şi adrese de e-mail ale unor oameni din cadrul GOS pe care le puteam contacta în legătură cu obligaţia mea de a raporta despre plecările mele şi destinaţiile acestora. În afară de persoana sau persoanele din hol, în faţa clădirii avea să fie postată o echipă de supraveghere, însă mi se cerea să înştiinţez contactele despre intenţiile mele în avans cu cel puţin o oră ca să poată trimite o unitate mobilă pentru a mă urmări. Trebuia să port la mine dispozitivul de urmărire, microfonul şi vesta şi să stabilesc contactul prin microfon şi telefon mobil cu unitatea mobilă. Cineva avea să mă sune sau să mă viziteze în legătură cu toate aceste detalii.

Privitor la aceste unităţi mobile de la Operaţiunile Speciale, oamenii din cadrul lor aveau experienţă în supravegheri şi contrasupravegheri – echipa de supraveghere urmăreşte şi/sau urmează subiectul, echipa de contrasupraveghere urmăreşte sau urmează echipa de supraveghere ca să constate dacă *aceasta* nu cumva este, la rândul ei, urmărită sau supravegheată – dar, uneori, sunt prea mulţi oameni alocaţi pentru o asemenea treabă. M-am imaginat mergând pe stradă cu o duzină de detectivi şi agenţi FBI pe urmele mele şi vreo cinci sau şase maşini nemarcate târându-se pe lângă trotuare.

În concluzie, chiar dacă Asad Khalil ar fi fost Omar Abdel-Rahman, şeicul orb, tot şi-ar fi dat seama că nu eram singur.

Dacă ar fi fost vorba de o simplă operaţiune de protecţie, poate că ar fi funcţionat. Însă, dacă eu trebuia să joc rolul de momeală, Leul n-ar fi muşcat din ea în veci.

Bănuiam că Tom Walsh sau cel căruia îi dădea el socoteală nu avea limpede în minte ce fel de operaţiune era aceasta. Poliţia şi FBI-ul folosesc adesea momeli sau oameni sub acoperire în cadrul unor flagrante, cum ar fi arestările legate de droguri şi altele asemenea, dar, în mod oficial, nimeni nu scoate un individ pe străzi ca ţintă în mişcare pentru un asasin cunoscut. O astfel de procedură nu e sigură pentru individul-ţintă şi nici pentru civilii care ar putea fi prinşi într-un schimb de focuri. Ca întotdeauna, există şi aici reguli – însă există, de asemenea, şi realitate şi improvizaţie.

Ştiam că Tom Walsh, Vince Paresi şi George Foster erau şi ei puşi sub protecţie, dar mă întrebam dacă era vorba de protecţie făţişă – ofiţeri în uniformă şi maşini cu însemne oficiale, aşa cum primeşte un primar, de pildă – sau de una mascată, aşa cum primeam eu? Asta, bănuiesc eu, depinde dacă aceşti domni doresc sau nu să fie momeală sau, pur şi simplu, să rămână în viaţă.

În vreme ce mă desfătam cu imaginea unui Tom Walsh cărat cu transportorul blindat la muncă, mi-am auzit telefonul mobil sunând. Am văzut că era Vince Paresi.

Ispita de a nu prelua apelul şefului este copleşitoare, dar doream să-mi demonstrez deplina cooperare şi atitudinea binevoitoare încă de timpuriu – căci acestea aveau să se înrăutăţească mai târziu –, aşa că am răspuns:

— Corey.

Paresi trecu peste amabilităţi şi zise:

— Trebuia să treci pe la mine înainte de a pleca din clădire.

— Scuze. Sunt atât de stresat…

— Şi trebuia să treci şi pe la echipa de suport tehnic.

— Astăzi?

— O să îi pun să-ţi trimită obiectele alea.

— Minunat. Sunt acasă.

— Te-ai întâlnit în hol cu tipul de la OS?

— Detectivul A.J. Nastasi, livrări pentru Mario’s Pizza. A ajuns repede aici. Chiar înainte ca eu să fiu de acord să vin acasă mai devreme.

— Era acolo, John, ca să se asigure că nimeni nu intră în apartamentul tău ca să te aştepte înăuntru.

— Bine gândit. Voi aţi primit cu toţii protecţie? l-am întrebat.

— Nu cred că suntem ţinte, mă informă. Dar, da, ne luăm măsurile necesare de protecţie.

— Ar trebui să-ţi trimiţi soţia şi copiii din oraş pentru o vreme, căpitane, l-am sfătuit.

Nu-mi replică, iar eu mi-am zis că poate trebuia să specific la care soţie mă refeream. Nu le putea trimite din oraş pe toate. Prea scump.

— Ai citit memo-ul referitor la dispozitivul tău de protecţie? mă întrebă.

— De două ori.

— Vreo întrebare?

— Niciuna.

— Bine. Tom m-a informat că înţelegi că aici e vorba de un efort de echipă, zise.

— Corect.

— Sunt superiorul tău imediat. Sunt responsabil pentru tine. Nu-mi trage clapa.

Eu sunt ţinta unui terorist psihopat şi şeful meu îşi face griji doar pentru cariera lui.

— Suntem o echipă, i-am replicat.

— Bine. Urmă o scurtă tăcere, apoi îmi zise: John, e posibil să îţi cerem să vizitezi anumite zone.

— Mda? Cum ar fi Parisul?

— Unele locuri la care poţi ajunge pe jos, cu autobuzul, metroul sau taxiul.

— A, am priceput. Locuri unde Khalil m-ar putea urmări şi unde voi aţi plasat deja o echipă SWAT.

— Ceva de genul ăsta.

— Nu mi se prea pare că aş fi protejat de un eventual atac.

— Tu te-ai oferit voluntar, îmi aminti.

— Oare la ce mă gândeam?

— Vei face cum crezi de cuviinţă, fireşte.

— Ascultă, nu mă deranjează să fiu momeala din capcană, dar dacă voi avea parte de o protecţie excesivă, o să-l speriaţi pe Leu, i-am zis.

— Prefer să fac asta decât să văd cum te omoară Leul.

— Eşti sigur?

Ignoră remarca şi mă asigură:

— Sunt şanse foarte mari ca echipa de supraveghere să-l depisteze pe Khalil înainte ca acesta să ne depisteze pe noi.

M-am gândit la asta şi am replicat:

— Ei bine, aşa cum ştim amândoi din experienţă, lucrurile pot lua orice întorsătură. Dar îţi mai dau o temă de gândire – Khalil nu lucrează singur. Are o reţea aici, oameni care i-au pregătit dinainte această misiune. Aşa că eu, unul, nu cred că Asad Khalil, în persoană, va fi cel care va aştepta lipit de un stâlp ca să mă vadă părăsind apartamentul. Va fi un individ cu un chip necunoscut, aflat în legătură permanentă cu Khalil şi cu alţii. Apoi, când se va ivi ocazia, Khalil va apărea pentru întâlnirea lui cu John Corey.

Paresi tăcu preţ de câteva secunde, apoi mă întrebă:

— Crezi că dispune de astfel de ajutoare aici?

— Da. Şi mai cred că, indiferent cine sunt aceşti indivizi, se pricep la ceea ce fac şi cunosc bine teritoriul de-aici. Gândeşte-te la ceea ce a făcut deja Khalil, am subliniat. Nu vorbim de un individ care acţionează singur.

— Ştiu… dar noi suntem întotdeauna mai buni şi mai deştepţi decât ei.

Ei bine, aproape întotdeauna.

— Şi, ca întotdeauna, echipa de contrasupraveghere va fi atentă în privinţa *oricui* ar fi pe urmele noastre – sau ale tale, continuă Paresi.

Când efectuezi astfel de acţiuni – urmăreşti oameni sau îi cauţi pe cei care te urmăresc pe tine, aşezi capcane şi alte astfel de chestii amuzante – nu ştii niciodată cum se va sfârşi totul. Aşa că, în loc să mă cert cu Paresi pe tema efectivelor de protecţie, i-am zis:

— Oferta mea de a fi momeală rămâne în picioare.

— Bine. Trecu la un subiect mai vesel şi spuse: Elicopterul NYPD care o va lua pe Kate pleacă de pe heliportul din 34th Street la ora şapte dimineaţa fix. Kate va fi dusă la Bellevue. Te va aştepta un mijloc de transport în faţa blocului la şase jumătate dimineaţa.

— Mersi.

— Nu ezita să mă suni dacă ai întrebări, idei sau informaţii pe care ţi le aminteşti sau le primeşti, mă sfătui el.

— Aşa voi face.

— Şi fii prudent.

— Şi tu.

Am închis şi mi-am umplut din nou paharul. De asemenea, mi-am scos celălalt telefon mobil, cu minute plătite, din sertarul dulapului de la bucătărie. E foarte important să ai aşa ceva dacă eşti traficant de droguri, dacă îţi înşeli partenerul de viaţă, dacă eşti un terorist sau doar un tip onest, ca mine, cu telefon dat de guvern, dar care nu vrea ca plătitorii de taxe să-i suporte costurile convorbirilor particulare.

Mi-am luat băutura şi m-am aşezat pe şezlongul meu La-Z-Boy.

Şezlongul ăsta e nemaipomenit – piele catifelată, poziţii ajustabile pentru citit, uitat la televizor, dormit sau făcut pe mortul atunci când nevasta vrea să o ajuţi la spălat vasele.

Am ales poziţia înclinată pe jumătate pentru băut scotch şi am format un număr pe telefonul cu cartelă.

— Kearns Investigative Service, îmi răspunse o voce feminină. Cu ce vă putem ajuta?

— Aici e John Corey, i-am replicat. Aş dori să vorbesc cu domnul Kearns.

— Nu e aici. Îi pot transmite un mesaj?

— Da, sunt iubitul doamnei Kearns. Trebuie să discut cu el.

— Aă… sunteți…?

— Vechiul amic al domnului Kearns.

— Oh… credeam că… Vă rog să aşteptaţi, zise.

O voce înregistrată îmi mulţumi pentru apel şi mă îndemnă să rămân pe linie. Apoi se auzi un mesaj înregistrat: „Kearns Investigative Service dispune de personal masculin şi feminin antrenat şi calificat, cu mulţi ani de experienţă în domeniul protejării legii. Vă oferim asistenţă completă în domenii legate de cercetarea istoriei personale şi profesionale a potenţialilor dumneavoastră angajaţi. Vă rugăm să rămâneţi pe fir pentru asistenţă.”

Se auzi tema năvalnică din „Bonanza”, fapt care îmi dădu încredere că sunasem unde trebuie.

Oricum, vechiul meu amic, detectivul NYPD de primă clasă Dick Kearns, retras din activitate, lucrase scurtă vreme pentru Forţa de Intervenţie Antiteroristă, unde învăţase, printre altele, cum operau federalii. Apoi plecase din ATTF şi pusese pe picioare o agenţie care efectua investigaţii private asupra persoanelor care depuneau cereri pentru slujbe în cadrul diverselor instituţii guvernamentale. Pe vremuri, o astfel de treabă era efectuată, în cea mai mare parte, de FBI, dar, aşa cum am mai spus, externalizarea serviciilor reprezintă tendinţa la modă azi – FBI are lucruri mai importante de făcut decât să adune informaţii despre un oarecare Ramzi Rashid care vrea să lucreze la Agenţia de Securitate în Transporturi de la aeroport.

Şi mai important pentru mine era faptul că Dick Kearns îşi construise o bază mare de date şi dispunea de contacte valabile în diverse agenţii guvernamentale, inclusiv în FBI, organizaţie pe care el o ajută şi de care este, la rându-i, ajutat în munca lui.

Domnul veni la telefon şi întrebă:

— De câtă vreme se petrece povestea asta?

— De când tu aveai tura de la miezul nopţii la opt dimineaţa, iar eu pe cea de la patru la miezul nopţii.

— Nu mi-ai consumat băutura, nu?

— Aş face eu asta unui prieten?

Odată replicile introductive încheiate, mă întrebă:

— Ce mai face Kate?

Preferând să nu intru în amănunte acum, i-am răspuns:

— Bine. Şi Mo?

— Încă nu s-a obişnuit cu porcăriile mele. Cum îţi merge la 26 Fed? mă întrebă.

— Cresc şi învăţ, mă confrunt cu noi provocări cu încredere şi entuziasm, în vreme ce îmi dezvolt o bună atitudine faţă de muncă şi îmi perfecţionez aptitudinile.

— Mă surprinde că nu te-au dat afară.

— Şi pe mine. Hei, Dick, am nevoie de o favoare de la tine.

— Alo? John? Nu te mai auzi.

Mda, toţi sunt nişte comedianţi daţi dracului.

— Chestia asta e importantă şi strict secretă, am zis.

— În regulă… vrei să ne întâlnim?

— Nu am voie pe afară.

— Te-a prins ea?

— De fapt, mă aflu sub protecţia la domiciliu a Operaţiunilor Speciale.

— Iisuse. Ce naiba ai mai făcut?

— N-am *făcut* nimic, Dick. Ai vreun microfon plantat? l-am întrebat. În telefon sau pe la birou?

— Ăă… mda. Adică, o să verific. Dar tu? mă întrebă şi el la rându-i.

— Eu te sun de la un telefon cu minute preplătite şi sunt destul de sigur că apartamentul meu e curat.

— Bine. Dar de ce ne preocupă chestia asta?

— Mă bucur că ai întrebat. Uite despre ce e vorba. Caut un individ pe nume Boris. Născut în Rusia, fost kaghebist, în vârstă de circa cincizeci de ani, ultimul lucru cunoscut…

— Stai aşa. Boris *şi mai cum?*

— Nu ştiu. Eu pe tine te întreb.

— Dar nu cumva munceşti pentru FBI? Adică, poate te ajută ei.

— Vreau să externalizez chestia asta.

— Adică e o treabă oficială? Primesc bani?

— Nu.

— Iisuse. Haide, John. Afacerea asta e riscantă.

— Să spunem că este o chestiune personală. Ca o afacere matrimonială. Poate ca o verificare de conturi.

— Ultimele două dăţi când am făcut aşa ceva pentru tine, m-au trecut toate apele să nu fiu prins şi să nu-mi pierd licenţa.

— Ai licenţă?

— Şi contractul cu guvernul.

— Ultimul lucru cunoscut despre el e că locuia în zona D.C., acum trei ani. Îţi notezi toate astea?

— Eşti un nemernic.

— După plecarea din KGB, tipul ăsta a lucrat pentru spionajul libian.

— Cine?

— După care a trădat – de fapt, a fugit din Libia – cu ajutorul CIA şi a ajuns în Washington, unde l-am întâlnit cu trei ani în urmă…

— Chiar nu am chef să mă ating de afacerile care au legătură cu Compania.

— Nici nu-ţi cer asta. Cred că după ce CIA a terminat cu descusutul lui Boris, omul a intrat în programul postsovietic de relocare, pentru protecţie şi monitorizarea indivizilor de teapa lui Boris. Însă CIA nu rulează acest

program în interiorul Statelor Unite, aşa că astfel de sovietici relocaţi sunt predaţi FBI-ului pentru menţinerea sub supraveghere. Mă urmăreşti?

— Mda.

— Aşa că Boris este înregistrat la un oficiu local FBI de undeva.

— Corect. Am verificat un rusnac pentru tine în octombrie trecut, îmi aminti. Un tip pe nume Mihail cumva. Locuia în Boston, şi eu…

— Da. Ai făcut verificarea?

— Am fost obligat să sun la biroul FBI din Boston pentru asta, iar ei au început să mă întrebe de ce am nevoie de astfel de informaţii.

— Pentru *slujba ta,* Dick. Şi ţi-au dat informaţiile.

— Mda… dar… e stresant.

— Dick, dacă chestia de acum n-ar fi fost importantă…

— Bine. Deci nu ai nume de familie şi ai doar o ultimă dată şi un ultim loc unde a fost văzut.

— Aşa. Fost kaghebist. Boris. Câţi ar putea fi?

— John, am nevoie de ceva mai…

— Fumează Marlboro şi bea Stoli.

— O, de ce n-ai spus aşa? O să verific în computerul meu.

— Ascultă, cred că există două locuri posibile pentru Boris. Zona metropolitană din Washington şi zona metropolitană din New York. Cam pe aici sfârşesc jumătate din ruşii ăştia. Aşa că apelează-ţi sursele FBI din ambele locuri şi spune-le… ce vrei tu.

— Da. Ce vreau eu. Ce naiba să le spun…?

— Inventează. Faci o verificare a trecutului pentru un permis de securitate. Pentru aşa ceva te plăteşte guvernul, Dick.

— De obicei mi se dă numele de familie al persoanei, John. Plus alte date utile, cum ar fi unde locuieşte, unde munceşte în mod curent şi toate informaţiile trecute deja

de individ pe cererea de angajare depusă. Fac verificări de *istoric* în cazul unor oameni cunoscuţi – *nu găsesc* oameni.

— Ce s-a întâmplat cu vechiul „se rezolvă” Dick Kearns?

— Lasă tâmpeniile. Bun… uite ce pot să fac… pot să dau Biroului numele unui rus asupra căruia chiar efectuez o verificare cerută de FBI… şi pot spune că individul ăsta pare să păstreze legătura cu un alt rus pe nume Boris, pe care trebuie să-l verific, nume de familie necunoscut, vârsta în jur de cincizeci de ani, fost kaghebist, care a lucrat pentru spionajul libian, a trădat şi a venit aici, ultima dată văzut în Washington acum trei ani.

— Şi care fumează Marlboro. Excelent.

— Mda… şi poate că, dacă tipul de la FBI cu care discut nu-mi va pune prea multe întrebări despre modul în care am aflat deja atâtea despre Boris şi dacă nu va dori să verifice chiar el informaţiile, atunci poate că o să-mi spună ceva despre un Boris care se potriveşte informaţiilor cunoscute.

— Vezi? E simplu.

— O chestiune cu bătaie lungă. Dar s-ar putea să iasă. Unde să încerc mai întâi? În D.C. sau în New York?

M-am gândit un pic şi i-am răspuns, plin de speranţă:

— New York.

— Bine. Am contacte mai bune la Fed decât în D.C.

Asta îmi aduse aminte să îl întreb:

— Oferta ta de angajare mai e valabilă?

— Nu.

— De ce? Am contacte excelente în Fed.

— Mie nu mi se pare.

Dick nu mă întreba despre ce era vorba pentru că, evident, nu dorea să ştie. Însă aflase că îmi părăsisem iar teritoriul de vânătoare, plus că, bineînţeles, mă aflam sub un soi de protecţie la domiciliu, ca să nu mai menţionez că îl întrebam despre o slujbă. Ca atare, ca să clarific un pic lucrurile şi să-l motivez oarecum, i-am spus:

— De fapt, Kate nu e bine. A fost atacată de un terorist islamist.

— *Ce?* Sfinte…

— E bine. Rană de cuţit la gât. Va sta în spital câteva zile, apoi va veni acasă, unde i se va oferi protecţie.

— Slavă Domnului. Aşadar… atacatorul este încă liber?

— Da.

— Şi acum te caută *pe tine?*

— Eu îl caut pe el.

— Înţeles. Şi individul ăsta, Boris, care a lucrat pentru spionajul libian?

— Are legătură.

— Bine. Dacă Boris e în Statele Unite, o să ţi-l găsesc.

— Ştiu că o s-o faci. S-ar putea să fi dat colţul de curând.

— Bine. Mort sau viu. Cum intru în contact cu tine? mă întrebă.

I-am dat numărul telefonului cu cartelă şi i-am zis:

— Am nevoie de informaţiile astea în douăzeci şi patru de ore. Mai puţin chiar.

— Dacă o să închizi telefonul, mă apuc de treabă chiar acum.

— Salutări lui Mo.

— Mă rog pentru Kate.

Cum rămâne cu mine, Dick?

— Mersi.

Am închis şi mi-am terminat băutura.

Dick Kearns avea o şansă de cincizeci la sută ca să-l găsească pe Boris. Poate chiar mai mică. Şansele ca Boris să mai fie în viaţă erau chiar mai mici de-atât. Dar dacă Dick îl găsea viu, atunci eu şi Boris puteam avea o mică discuţie despre modul prin care puteam rezolva problema noastră comună.

Alcoolul mă ameţise puţin, iar eu nu avusesem parte de prea mult somn, aşa că m-am lăsat pe spate pe şezlong, am închis ochii şi am căscat.

Am zărit o imagine ceţoasă cu mine ţinându-l pe Khalil în vreme ce Boris îl lovea în ţeastă cu un spărgător de gheaţă… apoi Boris îl ţinea pe Khalil în vreme ce eu îi demonstram cum arată o incizie chirurgicală în vena jugulară a lui Khalil… iar de-a lungul braţelor mele curgeau şuvoaie de sânge…

CAPITOLUL 32

Dimineţile sunt un pic mai întunecate în canioanele din insula Manhattan, dar îmi dădeam seama că avea să fie o altă zi frumoasă de mai – vreme bună de zburat.

În holul clădirii se găsea un alt tip de la Operaţiuni Speciale, detectivul Lou Ramos, care alesese să fie curier de covrigi – o alegere bună pentru ora şase şi jumătate dimineaţa, mai ales că omul avea nişte covrigi adevăraţi într-o pungă mare, plus că mă aştepta cu o cafea neagră.

Trebuia să aştept în hol sosirea maşinii, aşa că am sporovăit cu detectivul Ramos, care părea să manifeste un respect deosebit pentru mine, din cine ştie ce motiv. Dumnezeu ştie ce îi spuseseră cei de la Fed. „Ramos, îl vei proteja pe legendarul detectiv John Corey, de la NYPD Omucideri, retras din activitate din motive medicale, cu trei gloanţe în corp, şi care acum depune o activitate strălucită şi periculoasă pentru noi în zona contraterorismului.”

Detectivul Ramos mi se încredinţă:

— Dacă vi se întâmplă ceva în timpul serviciului meu, m-am A-R-S.

— Şi cum crezi că m-aş simţi eu? M-O-R-T.

În fine, mă bucuram de tratamentul de vedetă, deşi nu mă bucura deloc motivul din spatele lui.

Am sorbit din cafea şi m-am gândit la după-amiaza de ieri. Am desfăcut bagajele, căutând dispozitive electronice de interceptare, dar nu am găsit nimic dubios. Poate că ar trebui să încetez să îl mai cred pe Asad Khalil chiar aşa de inteligent – sau pe colegii mei atât de diabolici. Paranoia e distractivă, dar consumă mult timp. Pe de altă parte, sunt cel mai fericit atunci când intru în stare de paranoia. Vreau să spun că ideea conform căreia duşmanii *şi* prietenii mei încearcă deopotrivă să pună laba pe mine este nespus de excitantă.

De asemenea, tot ieri după-amiază, mi-a sosit şi pachetul de la echipa tehnică a Biroului, aşa că acum purtam cu mine microfonul şi dispozitivul GPS, ca să-mi demonstrez cooperarea şi capacitatea de a respecta instrucţiunile primite.

În acelaşi timp, purtam vesta din Kevlar pe sub o cămaşă ajustată la comandă, să arate bine peste lenjeria mea antiglonţ. Pe deasupra eram îmbrăcat cu o haină sport, de asemenea croită în aşa fel încât să ascundă vesta antiglonţ şi pistolul Glock din tocul de la centură. Nu sunt un om vanitos, dar e important să arăţi bine atunci când porţi armă şi armură, în caz că îţi apare cumva mutra prin ziare.

Folosisem restul după-amiezii ca să mai trec o dată prin dosarul Asad Khalil. Nu am găsit prea multe chestii pe care să nu le fi ţinut minte, dar revăzând toate acele însemnări ale noastre – ale mele, ale lui Kate, ale lui George Foster şi ale lui Gabe – şi rapoartele pe care le-am întocmit despre cercetările noastre pe întregul mapamond pe urmele acelui nemernic libian care părea o umbră, mi-am dat seama cât de mult ne străduiserăm timp de trei ani

şi cât de bine se ascunsese nenorocitul ăla. N-am mai văzut ceva asemănător în cei trei ani ai mei de ATTF. De obicei, ai parte de o observaţie vizuală sau de un pont de la un informator care caută o recompensă, sau de ceva informaţii concrete provenite din interogarea prizonierilor, sau de informaţii digitale provenite din interceptarea comunicaţiilor dintre grupurile teroriste ori dintre ţări care adăpostesc terorişti. Însă vreme de trei ani nu găsiserăm absolut nimic, ca şi cum Asad Khalil plecase de pe planetă sau nu existase niciodată.

Nu am ştiut unde se ascunde Khalil timp de trei ani şi nici ce făcuse în acest timp, dar ştiam unde se află acum şi mai ştiam ce făcuse şi ce credea că are să facă. Eram sigur, aşadar, că aceasta era ultima ocazie de a-l ucide.

Sunasem la spital pe la ora şase ca să verific starea lui Kate – care se odihnea confortabil după care mi-am petrecut ceva timp la computer, verificând mesaje personale şi trimiţând câteva prietenilor şi familiei, informându-i pe toţi că suferise un accident minor şi că vom fi plecaţi câteva săptămâni, fără a putea să ne verificăm mesajele.

Pe telefonul de acasă nu prea lăsase nimeni mesaje vocale – în zilele noastre, toată lumea sună pe telefonul mobil, cu excepţia oamenilor cu care chiar ai vrea să discuţi. Asad? Sună-l pe John.

După aceea mi-am început raportul despre incident: „Agentului special Mayfield şi mie însumi ne place să ne dăm cu paraşuta şi facem parte dintr-un club de skydiving al cărui preşedinte este un tâmpit pe nume Craig Hauser care vrea să o reguleze pe agenta specială Mayfield…”

Hai să încercăm din nou.

„Luna mai în munţii Adirondack poate fi foarte frumoasă, cu turturele albe care zboară pe un cer senin azuriu…”

În fine, n-am ajuns prea departe cu raportul, aşa că m-am uitat la nişte ştiri locale despre atacul armat care

avusese loc într-o casă din Douglaston, Queens, soldat cu tragica moarte a unei familii arabo-americane compuse din trei persoane. Reporterul a amintit că victima de sex masculin era poliţist, dar nu a spus nimic despre faptul că omul lucrase pentru Forţa de Intervenţie Antiteroristă, căci acel cuvânt cu „t” la început i-ar fi pus pe oameni pe gânduri. De fapt, prezentatoarea ştirilor spusese că „Autorităţile anchetează posibilitatea ca acest eveniment să fi fost o răzbunare.”

Ei bine, chiar fusese. Dar nu de genul la care se aştepta toată lumea. Cu toate astea, lucrurile nu fuseseră prezentate rău.

Nu existase nicio menţiune în emisiunea de ştiri despre păţania lui Kate din nordul statului şi nici nu avea să existe aşa ceva vreodată. Şi nicio vorbă despre şoferul de taxi asasinat pe strada Murray sau despre împuşcarea dolofanului Charles Taylor în limuzina lui la gara din Douglaston. Federalii ţineau strânse bine lucrurile în pumnul lor.

M-am dus la culcare singur, fapt care nu-mi place deloc, şi pentru prima dată după multă vreme am dormit cu arma pe pernă.

Iar acum eram în holul clădirii mele, mâncându-mi covrigul cu unt şi sorbind din cafea în vreme ce aşteptam mijlocul de transport către heliport.

Abia aşteptam să o văd pe Kate, dar nu eram deloc fericit că avea să fie dusă la un alt spital în loc să vină acasă.

Un SUV cu însemne ale unităţii Highway Unit trase în faţa clădirii, iar eu şi detectivul Ramos am ieşit pe trotuar.

La volan era un ofiţer în uniformă, care s-a prezentat ca fiind Ken Jackson. Un alt ofiţer în uniformă, pe nume Ed Regan, deschise portiera din spate pentru mine.

M-am strecurat înăuntru, ofiţerul Regan se urcă pe locul pasagerului şi maşina o luă din loc.

În circa cincisprezece minute am ajuns la heliportul de pe East 34th Street. Le-am mulţumit lui Ken şi lui Ed şi am dat să cobor, dar Ken îmi spuse că trebuia să rămân în automobil. Eram o persoană protejată şi, pentru că eu însumi făcusem parte din astfel de echipe de protecţie cu multă vreme în urmă, îmi aminteam de câţiva nenorociţi – în cea mai mare parte politicieni – care îmi făcuseră viaţa şi slujba mizerabile, aşa că eram sensibil la astfel de chestii şi am rămas pe loc în vreme ce ofiţerul Regan se dădu jos şi se poziţionă în apropiere de maşină.

Ideea aici era că poliţia luase în calcul posibilitatea unui lunetist, dar Asad Khalil avea, de fapt, în plan să încerce să-mi reteze scăfârlia.

Elicopterul NYPD alb cu albastru aştepta deja la locul de decolare. Am recunoscut modelul ca fiind Bell 412, un model folosit, în principal, pentru misiuni de salvare de pe apă, fiind, în acelaşi timp, complet utilat pe post de ambulantă aeriană.

Spitalul Bellevue, unde aveam să o ducem pe Kate, se găsea tot pe malul fluviului, la câteva străzi sud de heliport. Personalul de la Bellevue se ocupa de ceea ce noi numeam „cazuri sensibile” – prizonieri răniţi sau bolnavi, dar şi de martori răniţi şi victime care erau considerate ca fiind supuse riscului – cum era cazul lui Kate.

Jackson primi încuviinţarea, iar ofiţerul Regan îmi deschise portiera şi mă escortă până la elicopter. I-am mulţumit lui Ed, m-am urcat în cabină şi am privit înjur.

Aşa cum am spus deja, elicopterul era complet utilat ca ambulanţă aeriană de salvare a oamenilor, aşa că era plin ochi de tot felul de echipamente de intervenţie, inclusiv o targă bine ancorată care părea confortabilă, dar nu la fel de confortabilă ca fotoliul meu La-Z-Boy.

Elicea începu să se învârtă şi în cabină se făcu zgomot.

Pe lângă pilot şi copilot, ambii de la NYPD, în cabină se mai găsea un tip de la echipele SWAT, înarmat cu puşcă

automată MP-5. Oare eram pe punctul să lansăm un atac pe calea aerului?

Tipul de la SWAT mă salută dând din mână, apoi închise uşa de acces în elicopter, gest care reduse imediat zgomotul în interior.

Am observat că la bord se mai afla şi o doamnă, şezând pe unul dintre scaune şi purtând pantaloni albi şi hanorac albastru. Femeia întinse mâna şi rosti tare, peste zgomotul motorului:

— Heather, ESU.

Ne-am strâns mâinile şi i-am răspuns:

— John. Puşcaş de uşă.

Femeia zâmbi.

Părea o cucoană amabilă, de cincizeci şi ceva, poate şaizeci de ani – sau poate era mai tânără, de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu păr lung, roşu ca focul, ochi albaştri care îţi tăiau respiraţia şi chipul unei zeiţe scandinave.

— Deci mergem să o luăm pe soţia dumneavoastră? îmi spuse.

— Pe cine?

— *Soţia* dumneavoastră.

— A… da.

Sunt însurat.

Am ocupat locul cu faţa spre femeie, în vreme ce elicopterul se înălţă şi alunecă în lateral, peste apa fluviului. Am continuat să urcăm, îndreptându-ne spre nord, urmând cursul East River.

— Vă plac elicopterele? mă întrebă Heather.

— *Iubesc* elicopterele. Dumneavoastră?

— Nu sunt atât de sigură.

— Ştiţi să înotaţi?

Îmi zâmbi din nou.

Heather avea la ea ziarul *Post.* Îşi îngropă chipul ei alb, de alabastru, în hârtia ziarului, pe care se apucă să-l citească cu ochii ei mari, albaştri şi catifelaţi.

Mi-am îndreptat atenţia către geamul din stânga mea şi m-am uitat la zgârie-norii Manhattanului. Am urmat mai departe cursul apei, până ce East River se intersectă cu Hudson, după care am continuat spre nord o vreme, apoi am virat vest, spre Sullivan County.

Heather lăsă ziarul jos şi mă întrebă:

— Cine i-a înţepat carotida?

— Un psihopat, am răspuns.

Ea aruncă o privire spre tipul de la SWAT şi mă întrebă:

— Şi credeţi că individul încă o urmăreşte.

— Nu ne asumăm niciun risc.

— Are noroc că trăieşte, îmi spuse. De obicei, o asemenea rană e fatală.

— Ştiu.

— Are parte de tratament special, observă Heather.

Evident, i-am replicat:

— Este o doamnă specială.

Dar nu mă înţelege, Heather. De fapt, o face.

— Purtaţi vestă, observă Heather.

Iar *ea* arăta de parcă făcea contrabandă cu baloane.

— Da, am replicat. Oare de ce cheltuisem o mie de bişti pe cămaşă şi haina sport? Ca să respect protocolul, am informat-o: Şi port armă. NYPD, în retragere, am adăugat.

— Sunteţi prea tânăr ca să vă retrageți.

— Handicap.

— Mintal?

Am zâmbit şi i-am răspuns:

— Toată lumea întreabă asta.

Ea râse.

Dându-mi seama că nevastă-mea avea să parcurgă drumul înapoi împreună cu Heather, am lăsat-o moale şi am întrebat:

— Îmi daţi şi mie o parte din ziarul ăla?

— Desigur.

Cam după treizeci de minute de zbor, motorul îşi schimbă tonalitatea şi am început să coborâm.

În depărtare puteam zări pista aeroportului din Sullivan County unde nu cu multă vreme în urmă se declanşase toată nebunia.

Peste mai puţin de un minut am văzut clădirea albă a centrului medical Catskill Regional, după care am observat helipodul de lângă clădire.

Câteva minute mai târziu, eram la sol. Motorul se opri, palele elicelor îşi încetiniră rotaţia şi uşa se deschise.

Heather mi se adresă, pe un ton profesionist, poate intenţionat:

— Vă rog să rămâneţi în aeronavă.

Se dădu jos şi se îndreptă repede spre spital. Tipul de la SWAT se dădu şi el jos şi ocupă poziţie între elicopter şi spital. Am mai observat doi poliţişti în uniformă lângă uşa spitalului, înarmaţi cu puşti. Poate că manifestarea de forţe părea deplasată, dar cineva decisese să nu rişte nimic.

Am urmărit din uşă cum Kate este scoasă în cărucior din spital şi împinsă către elicopter. Era îmbrăcată cu pijama verde şi halat alb, dar nu avea perfuzii ataşate şi nici tubul de ventilaţie montat, ceea ce reprezenta o privelişte de bun augur. Am observat că îşi ducea în poală leul din pluş. Mă văzu înăuntrul aeronavei, zâmbi şi îmi făcu cu mâna. I-am răspuns la fel.

Patru bărbaţi o urcară cu tot cu căruciorul ei, la bordul elicopterului, iar eu m-am tras într-o parte.

Imediat ce Kate fu aşezată pe targă, m-am dus la ea şi i-am zis:

— Bună, frumoaso.

Ne-am sărutat şi ea spuse:

— Mă bucur să te văd.

Avea vocea un pic răguşită, dar m-am făcut că nu observ.

— *Eu* mă bucur să te văd pe tine, i-am zis. Arăţi minunat.

Şi chiar arăta bine. Buza şi obrazul îi erau încă un pic umflate acolo unde o lovise Khalil, însă era colorată în obraji şi fusese puţin machiată ca să nu i se vadă vânătăile. Peste rană fusese aplicat doar un bandaj mic, deşi în jurul acestuia pielea era pe alocuri neagră-vineţie.

Unul dintre însoţitori îmi dădu o sacoşă în care se aflau casca şi cizmele ei. Am semnat de primire şi am mai semnat apoi actele ei de externare, formularele de asigurare, declaraţia că ne asumăm riscul externării şi ceva ce părea un soi de codicil la testamentul meu prin care lăsam orice altceva spitalului.

Motorul porni din nou şi, în mai puţin de un minut, eram în aer.

M-am aşezat lângă Kate şi i-am luat mâna.

Acum vedeam mai bine că obrajii ei păreau un pic scofâlciţi. Kate bătu leul cu palma şi zise:

— E de un gust îndoielnic.

— Aşa e, am recunoscut eu. Dar intenţia e cea care contează.

Venind vorba despre lei, Kate mă întrebă:

— Avem nevoie de tipul de la SWAT?

— E de la Operaţiuni Speciale, i-am răspuns.

Heather veni la noi şi îi spuse lui Kate:

— Bună. Eu sunt Heather. ESU. Cum vă simţiţi?

— Bine.

Heather îi puse lui Kate câteva întrebări de natură medicală, aşeză o bandă de luat temperatura pe fruntea ei, îi luă tensiunea şi spuse:

— Totul arată bine. După care zise: Drăguţ leul.

— Mi l-a dat soţul meu, răspunse Kate.

După care îmi zâmbi.

Am crezut că Heather are de gând să exclame „O, John e soţul dumneavoastră?”Însă Heather se mulţumi să se ducă înapoi la locul ei.

— E foarte drăguţă, observă Kate.

— Cine?

— Asistenta.
— Heidi?
— Heather.
— Da?
În fine, am sporovăit o vreme, dar nu despre afaceri. Kate avea vocea slabă şi am îndemnat-o să nu vorbească prea mult, după care am ajutat-o să bea puţină apă dintr-o sticlă.
— Am putut să înghit nişte jeleuri în dimineaţa asta, îmi zise.
Ce mai era şi cu chestia asta? De ce dădeau spitalele jeleuri bolnavilor? Când mă aflam la Columbia-Presbyterian după ce încasasem trei gloanţe, cei de acolo îmi tot aduceau jeleuri. De ce mama naibii aş fi vrut să înghit jeleuri?
— Iar tu ai mâncat un covrig cu mac la micul dejun, îmi zise Kate.
Mi-am plimbat limba peste dinţi. Oare îi zâmbisem lui Heather cu o sămânţă de mac înfiptă între dinţi?
— Noaptea trecută a venit un tip de la sediul central, unul pe nume Peterson, să vadă cum mă simt, mă informă Kate.
Cei de la Washington obişnuiau să vadă ce mai face un agent rănit în timpul misiunii, dar eram convins că nu era vorba doar de respectarea protocolului şi de compasiune. De fapt, Kate continuă:
— Mi-a reamintit să nu discut cu nimeni despre incident – de parcă trebuia să mi se spună asta.
N-am replicat, dar am zis:
— Eu am fost trimis în concediu medical, aşa că voi sta acasă câtă vreme eşti în convalescentă.
— Nu e nevoie. Poate că o s-o rog pe mama să vină în vizită, îmi sugeră.
Atunci poate că ar fi mai bine să mă postez pe balcon cu o ţintă prinsă direct pe frunte.
— John?

— Acest concediu este impus, am informat-o. Nu discutăm afaceri decât atunci când vii acasă.

— Bine. Ai mai sări din nou? mă întrebă.

Da, de la balcon dacă vine maică-ta în vizită. De fapt, n-am rostit aşa ceva. Am zis: Nu mă gândesc la nimic altceva. Veştile despre ceea ce se întâmplase cu avionul DC-7B dădeau ghes să iasă din mine, aşa că am continuat: Cei de la club n-au mai vrut să efectueze următoarele două salturi, din consideraţie pentru ceea ce ai păţit tu, dar Craig a insistat, spunând că plătiseră pentru asta şi că tot ceea ce ai păţit tu nu ar trebui să le afecteze lor salturile. Am aruncat o privire spre Kate, dar nu-mi dădeam seama dacă înghite povestea mea. Ca atare, am trecut la esenţa poveştii şi am adăugat: Ei bine, au decolat şi – n-o să-ţi vină să crezi – unul dintre motoare a luat foc, aşa că au fost nevoiţi să aterizeze de urgenţă.

— O, Doamne.

— Motorul de unde se scurgea ulei. Cel care mă îngrijorase pe mine.

— Zău?

— Asta e ceea ce mi-a spus un poliţist. Am adăugat, cu modestie: Simt pericolele de la o poştă. Am un al şaselea simţ când e vorba de probleme.

— A păţit cineva ceva?

— Nu, dar pe Craig l-a apucat isteria şi a fost nevoie să i se administreze sedative.

Păru un pic sceptică în clipa când auzi aşa ceva, dar zise:

— Nu-i învinovăţesc pentru că au mers înainte cu salturile. Am plănuit chestia asta de luni de zile.

— Ei bine, data viitoare alegeţi un avion mai bun.

Ca să mă abată de la subiect, Kate admise:

— Eşti foarte inteligent, John. Ar fi trebuit să te ascult. Deci, cum te simţi în elicopterul ăsta? mă întrebă zâmbind.

Heather se întorsese între timp. Înainte ca eu să răspund, interveni:

— John spune că iubeşte elicopterele.

— Zău? replică Kate.

Heather îi luă din nou tensiunea lui Kate şi descoperi că e puţin crescută.

În fine, zborul înapoi decurse lin, rapid şi fără incidente – fără incendii la sol, fără rachete sol-aer, fără avioane de urmărire.

În vreme ce ne apropiam de heliport, m-am uitat pe geam şi am zărit unităţile poliţiei de autostradă pe poziţie, gata să închidă FDR Drive, astfel încât ambulanţa de la sol să poată ajunge şi intra drept pe la intrarea de Urgenţe de la Bellevue în aproximativ un minut.

— Aş prefera să merg acasă. Mă simt bine, îmi zise Kate.

Vei ajunge acasă în câteva zile.

— Fac şi muncă de asistentă la domiciliu dacă aveţi nevoie de cineva, ne informă Heather.

Da!

— Mulţumesc, dar va veni mama mea în vizită, replică Kate.

De fapt, nu va veni. Nu în actualele circumstanţe. Dar n-am mai atacat subiectul.

M-am uitat la Kate, apoi am privit din nou oraşul pe geam. Nemernicul care încercase să o ucidă pe Kate în Sullivan County era acum aici. Dar n-avea să mai plece.

CAPITOLUL 33

Cei de la NYPD postaseră un poliţist în uniformă chiar în faţa uşii de la rezerva lui Kate. Jumătate de etaj era acum, de fapt, o zonă securizată, iar cei mai mulţi pacienţi sunt oaspeţi FBI, NYPD sau ai Departamentului Corecţional, urmând ca după ce ies de aici să ajungă într-o dubă a puşcăriei sau într-un dric mortuar. Este un etaj de spital interesant.

Kate nu deschise discuţia despre atacul lui Khalil asupra ei, dar sunt convins că se gândea intens la asta. Nu e deloc bine să-ţi reprimi traumele, ci să discuţi deschis despre ele. Aşa că am zis:

— Am urmărit înregistrarea video a saltului.

Ea rămase tăcută, apoi întrebă:

— Ce ai putut să vezi?

— Trebuie să o vezi tu singură. Şi să-mi citeşti raportul.

— Nu te apuca să te lauzi singur, aşa cum faci de obicei, mă sfătui.

— Îmi dau seama că începi să-ţi revii la cea de dinainte.

Kate zâmbi, mă luă de mână şi zise:

— Ştiu că mi-ai salvat viaţa.

— O să discutăm despre toate astea când ajungi acasă, i-am răspuns.

Sau acum, dacă vrei.

Schimbă subiectul şi aduse vorba despre ceea ce se vedea la mine. Ca şi Heather, Kate observase umflătura de

sub haine, aşa că am discutat un pic despre ceea ce se întâmpla cu statutul meu – şi cu statutul ei – ca persoane protejate, deşi eu nu i-am mărturisit că aveam de gând să efectuez nişte plimbări lungi de noapte pe afară.

Nu am spus nimic despre cele două crime din California şi nici despre cele cinci crime din New York. Aş fi făcut-o, dar subiectul „crimă” lichidează din faşă orice conversaţie, aşa că am discutat despre câteva idei, teorii şi, posibil, strategii.

Dispunând de timp şi motive să se gândească la toată povestea, Kate ajunsese la concluzii identice cu ale mele şi cu cele la care, în cele din urmă, ajunseseră Paresi şi Walsh: Khalil era genul de individ cel mai greu de căutat – un singuratic bine antrenat, disciplinat şi motivat, fără complici apropiaţi, fără prieteni sau familie în zonă, fără locuri pe care să le frecventeze în mod obişnuit sau pe unde, cel puţin, ar putea să treacă.

Kate a fost, de asemenea, de acord că probabil Khalil dispunea de resurse aici, oameni care nu avuseseră legături anterioare sau directe cu el, dar care îi furnizau logistică şi informaţii.

Am mai discutat de posibilitatea ca Asad Khalil să fi plănuit ceva focuri mari de artificii pentru ieşirea de pe scenă. Kate zise:

— Ar putea încerca, dar, ca şi data trecută, se va ocupa, mai întâi, de treburile personale. Se gândi câteva clipe, apoi zise: Cum ar fi Chip Wiggins. Mă întrebă: A făcut cineva ceva în privinţa asta?

— Mda. Khalil s-a ocupat.

— O… Doamne…

— Mda. Săptămâna trecută, în Santa Barbara. I-am povestit despre uciderea lui Chip Wiggins şi nu am scutit-o de amănuntele legate de decapitare. Khalil a reînceput de unde s-a oprit data trecută, i-am zis.

I-am mai povestit şi despre americanul de origine libiană, Farid Mansur.

Kate dădu din cap, apoi zise:

— Chip era un om drăguţ.

Khalil nu credea asta.

I-am mai povestit despre uciderea lui Amir, pe strada Murray, şi am zis: — Poate îţi aminteşti că nemernicul a omorât şi data trecută un şofer de taxi libian.

Kate încuviinţă şi trase concluzia corectă:

— Khalil e în oraş.

Următorul ei gând fu acela că eu, John Corey, eram cel mai probabil personaj care urma să fie vizitat de Khalil – presupunând că aveam să îl văd venind.

— John, sper că te protejează complet, îmi spuse.

— Bineînţeles.

— Fii atent… şi nu te oferi voluntar să… îl prinzi în capcană pe Khalil.

— Bineînţeles că nu.

Venise vremea să îi spun despre Gabe, dar mai întâi am zis:

— Credem că individul ţinteşte Forţa de Intervenţie, sau că ar putea exista şi alţii pe lista lui – cum ar fi George Foster, sau chiar Vince ori Tom.

Kate dădu din cap şi zise:

— Presupun că individul are oarecare habar de procedurile interne şi de structura de comandă din Forţa de Intervenţie. Vorbele îi aduseră în minte o nouă idee, aşa că adăugă: Şi Gabe. Este american de origine arabă şi face parte din echipa de vânătoare a Leului.

I-am luat mâna şi am anunţat-o:

— Gabe e mort.

Nu-mi răspunse.

I-am povestit ce păţiseră Gabe, soţia şi fiica lui. Din nou, n-am scutit-o de niciun detaliu la care oricum avea să aibă acces în curând, dar nu i-am spus că Gabe fusese ucis cu arma ei.

— Poliţia a declarat că e o spargere de locuinţă sau o posibilă execuţie pentru reglarea de conturi. După cum arată locul faptei, ştim că Gabe s-a luptat.

I-am mai spus şi despre omorârea şoferului de limuzină din apropiere de casa lui Gabe.

Kate se holbă la tavan, cu lacrimi în ochi. În cele din urmă, rosti:

— Ce au făcut bietele femei ca să… moară aşa?

Părea obosită şi vocea îi devenea mai slabă, aşa că am zis:

— O să te las să te odihneşti acum.

Se uită la mine şi spuse:

— Scoate-mă de aici mâine.

— O să încerc.

I-am spus lui Kate că o să revin pe seară, dacă o să pot. Ne-am sărutat, apoi m-am dus în camera asistentelor şi am înştiinţat-o pe asistenta de serviciu că doamna Corey vrea să fie externată a doua zi.

Asistenta îşi consultă fişa şi mă informă că doamna Corey trebuia mai întâi evaluată medical. De asemenea, exista un steguleţ în dreptul opţiunii de externare.

— Adică?

— Adică nu este vorba de o decizie pur medicală.

Adică?

— Adică, trebuie să înştiinţăm anumiţi oameni înainte de a-i da drumul. Cu alte cuvinte, Walsh sau persoanele de la care el primea ordine luaseră decizia de a o păstra pe agentul special Kate Mayfield acolo unde o puteau păzi cel mai bine şi unde, de asemenea, o puteau ţine la distanţă de soţul ei, pe care ea îl iubea nespus, dar pe care FBI voia să-l împrumute pentru o misiune specială, plină de curaj: cea de momeală vie.

Uneori, oamenii de la Fed şi din Washington mă impresionau cu modul lor de gândire. Spun asta ori de câte ori ei gândesc ca mine.

Asistenta nu avea să-mi dezvăluie cine erau acei „anumiţi oameni”, plus că nici ea nu ştia, aşa că am zis:

— Vedeţi dacă doamna Corey are nevoie de un sedativ.

I-am mulţumit şi am plecat.

CAPITOLUL 34

Ajuns înapoi în apartamentul meu, am reuşit să scriu jumătate din raportul meu legat de incident – fiind atent să nu exagerez faptele şi lăsând acţiunile mele să vorbească de la sine. Amintindu-mi permanent că şi Kate avea să citească acel raport, am scris astfel încât ea să arate bine, descriind cum s-a luptat cu atacatorul ei şi aşa mai departe. I-am acordat chiar şi un genunchi în ouăle lui Khalil.

La ora cinci am urmărit ştirile locale, care abandonaseră povestea despre spargerea locuinţei şi crimele din Douglaston, Queens. Erau ştiri vechi şi nu aveau să redevină ştiri până ce nu apărea o arestare în acest dosar sau până ce media nu decidea să transmită ceremonia funerară. Gabe avea să aibă parte de o ceremonie de inspector plin, iar eu trebuia să aflu care erau aranjamentele pentru eveniment.

Burtiera televiziunii de ştiri ne informa că nivelul de alertă generală e galben, părând înţepenit pe loc de luni întregi. Nu avea să fie niciodată verde, şi nu mai fusese portocaliu de multă vreme. Mie, personal, îmi place portocaliul – atrage atenţia tuturor şi le oferă oamenilor un subiect de discuţie când îşi beau cocktailurile.

Că veni vorba de asta, se făcuse ora de cocktail. Aveam timp pentru unul mic înainte de a fi luat de şofer şi de gardianul meu pistolar pentru vizita la spital.

În vreme ce încercam să decid dacă vreau votcă – care nu are miros – sau scotch – băutura mea obişnuită – mi-a sunat telefonul mobil cu cartelă.

Nu mulţi oameni aveau numărul ăsta, dar era posibil să fie Kate.

Am luat telefonul de pe măsuţa de cafea şi am răspuns:

— Corey.

— Aş putea vorbi cu bărbatul din casă? zise Dick Kearns.

În mod clar Dick avea veşti bune.

— Da, doa’nă, i-am răspuns. Mă duc să-l aduc.

Râse auzind replica mea rapidă şi spuse:

— Hei, John, cred că l-am găsit. Chiar aici, în New York.

— Viu?

— Mda… bănuiesc. Tipul de la care am primit informaţia, de la biroul din New York, nu mi-a spus că ar fi mort.

— Bine.

Numai că FBI-ul nu era obligat să aibă informaţii la zi dacă unul dintre dezertorii înregistraţi lipsea sau avusese vreun accident.

— Gata să notezi?

Aveam pix şi hârtie pe măsuţa de cafea, aşa că i-am zis:

— Dă-i drumul.

— Bine. Boris Korsakov. Rosti numele pe litere şi continuă: Se potriveşte descrierii tale prin vârsta aproximativă şi prin fostul său angajament la KGB. Tipul de la FBI cu care am discutat nu mi-a spus nimic despre serviciile libaneze sau despre adresele lui trecute, dar a zis că Boris se află aici prin programul de relocare postsovietic.

— Bine… cred că e suficient de aproape…

— L-ai văzut pe individul ăsta, corect?

— Corect.

— Atunci du-te la computer. Ţi-am trimis prin e-mail poza pe care mi-a trimis-o şi mie FBI-ul.

— Stai aşa.

M-am dus în dormitorul suplimentar pe care eu şi Kate îl transformasem în birou de acasă – *nu* în cameră de oaspeţi pentru mame – şi m-am conectat la computer.

— Ce face Kate? mă întrebă Dick.

— E mult mai bine.

Am deschis mesajul lui Dick, iar cel care mă privea de pe ecran era Boris. Boris al meu.

— Ai primit?

— Da. El e, Dick. Eşti genial.

— Sunt un artist desăvârşit al vrăjelii. L-am făcut pe tipul ăsta de la FBI să-mi ciugulească din palmă.

Dick se lăudă mai departe, iar eu l-am ascultat din politeţe şi cu răbdare. Dacă la început nu fusese atât de sigur că ar fi trebuit sau ar fi putut să mă ajute cu povestea asta, Dick Kearns mă asigura acum că totul fusese floare la ureche. La un moment dat îşi dădu seama că mersese cam departe şi zise:

— M-am cam chinuit să ajung la tipul care trebuia şi să-l conving că dispuneam de autorizaţiile necesare ca să aflu informaţia.

M-am uitat fix la poza lui Boris. Era un individ cu aspect de dur. Mi-am amintit că eu şi Kate fuseserăm impresionaţi de el – nu doar pentru că ştia ce spune şi ce face. Putea Asad Khalil să-l frângă în două pe acest individ? Nu aş fi crezut aşa ceva cu trei ani în urmă, când îl cunoscusem pe Boris, dar…

— John? Am spus că am şi o adresă.

— Bine.

— Locuieşte la 12-355 Brighton pe 12th Street, Brighton Beach, împreună cu jumătate din ruşii din New York. Apartamentul 16-A. Stă acolo de aproape trei ani, adăugă Dick.

— În regulă.

Lui Boris i se îndeplinise dorinţa de a fi relocat în New York şi alesese un cartier unde să nu i se facă prea tare dor de casă şi unde foştii kaghebişti se puteau reuni în

jurul unei sticle de votcă, pentru a-şi aduce aminte de frumoasele vremuri din trecut, când erau tineri şi urâţi de toată lumea.

— N-am făcut rost de numărul de telefon fix sau mobil al lui Boris de la FBI, dar am obţinut telefonul lui de la birou.

— Suficient.

Dick îmi dădu numărul.

— Unde anume lucrează? l-am întrebat.

— Ei bine, chestia asta s-ar putea să fie un pic amuzantă pentru tine, aşa că am lăsat-o pentru ultima…

— Ai face bine să nu-mi spui că lucrează la o baie rusească, unde masează cururi de bărbaţi.

— Haios, chiar aveam de gând să spun asta. Dar uite cum stă treaba. Boris deţine şi operează un club de noapte rusesc în Brighton Beach. Ţii minte că ne-am dus în câteva locuri dintr-astea cu Ivan, rusul nebun, când eram burlaci şi…

Eu eram burlac. Tu eşti însurat de treizeci de ani.

— Mă rog. În fine, ţii minte locul ăla…? Cum se numea? Rossiya. Blondele alea înalte…

— Ai şi un nume pentru locul *ăsta?*

— Mda. Se cheamă *Svetlana.* Nu cred că am fost vreodată acolo. Intrarea este chiar pe Brighton, 3th Street.

— Bine… şi locul ăsta este al lui Boris?

— Ei bine, cu rusnacii ăştia, cine să ştie care sunt partenerii din umbră? Mafia rusească e peste tot. Corect? Poate că Boris e omul de faţadă.

— Poate. Dar poate că a primit un împrumut de la CIA.

— Da? Hei, poate că ar trebui să dezertăm în Rusia ca să ne deschidem un club de noapte american.

— Pleacă tu primul. Eu rămân aici ca să am grijă de afacerea ta.

— Negociem. Mă întrebă: Ce fac acum cu Vasili Rimski?

— Cu cine?

— Tipul pe care îl verific. A făcut cerere să muncească la Biroul de contabilitate – e contabil. Verificare a trecutului

de nivel jos. Dar tocmai le-am spus celor de la FBI că el face afaceri cu un fost kaghebist pe nume Boris Korsakov. Să menţionez chestia asta în raportul meu?

— Fă ce e mai bine pentru ţară, Dick.

— Hei, dă-mi de ştire cum se termină povestea asta, spuse el râzând.

— Bine…

— De ce n-am văzut nimic în ziare?

— E ţinut totul la secret. Am ezitat, apoi l-am întrebat: Ai citit chestia aia despre spargerea şi crimele din Queens?

— Mda. Un poliţist şi familia lui.

— Ei bine, poliţistul ăla lucra pentru Forţa de Intervenţie.

Dick păstră tăcerea câteva clipe, apoi spuse:

— Iisuse. Şi chestia aia are legătură cu atacul asupra lui Kate? mă întrebă.

— Mda.

— De-aia te afli sub protecţie la domiciliu? întrebă după un scurt moment de tăcere.

— Ar trebui să te faci detectiv. În regulă, îţi rămân dator vândut pentru chestia asta. Plec să o văd pe Kate…

— Ai grijă de tine.

— Mersi că mi-ai adus aminte. Te sun săptămâna viitoare.

Am închis şi am printat poza color a lui Boris, pe care am scris: „Club Svetlana, Brighton Beach”, după care i-am scris un bileţel lui Kate în care spuneam: „Spune-le lui Vince şi Tom că trebuie să-l caute pe Boris, şi spune-le de ce.”

Mi-a trecut prin minte gândul că lăsam tot felul de însemnări prin jurul meu, dând impresia că eu însumi nu mă aşteptam să mai fiu pe acolo.

Înainte de a ieşi din apartament, mi-am turnat un pic de votcă Stolichnaya, ca să sărbătoresc cum se cuvine şi ca să-i urez viaţă lungă lui Boris. Sau, cel puţin, suficient de lungă cât să mai trăiască până voi ajunge la el.

CAPITOLUL 35

Etajul de mare securitate de la Bellevue adună ce e mai rău din două lumi rele – e un spital care seamănă cu o închisoare. Numele meu se găsea pe lista vizitatorilor autorizaţi, iar insigna NYPD şi legitimaţia de ofiţer federal m-au ajutat să trec prin punctul de verificare fără incidente majore. Aspectul pozitiv al poveştii era acela că Asad Khalil n-avea cum să ajungă la acel etaj.

De fapt, Asad Khalil nici nu ar trebui să aibă habar că doamna Corey trăia, era bine şi se afla aici. M-am întrebat totuşi dacă prietenii lui din New York urmăreau rubricile de necrologuri sau verificau documentele publice pentru a se convinge de moartea lui Kate. Nu trebuia să devin paranoic, dar dacă Asad Khalil ştia sau bănuia că victima lui nu murise, atunci probabil că amicii individului ar fi ghicit că acesta e locul unde putea fi ţinută Kate. Aşa cum mai procedasem în trecut, puteam concepe un necrolog fals, dar atunci telefonul meu ar fi sunat nebuneşte, iar jumătate dintre femeile singure din clădirea unde locuiam mi-ar fi ciocănit la uşă cu caserole cu mâncare. Ca atare, fără necrolog, dar mi-am notat în minte ca să-i spun lui Walsh să obţină un certificat de deces fals, semnat şi înregistrat.

Şezând acum lângă patul lui Kate, am înştiinţat-o că trebuia să mai rămână în spital o vreme, însă ea deja descoperise asta şi nu era deloc fericită. În ciuda a toate,

Kate este agent FBI de carieră şi procedează aşa cum este cel mai bine pentru Birou, pentru echipă şi pentru misiune. Pe de altă parte, eu unul m-aş fi strecurat până acum afară pe fereastră, cu o frânghie din cearceafuri înnodate.

Am observat că spânzurase leul de pluş de sfoara jaluzelei.

— Ţi s-a făcut examenul psihologic? am întrebat-o.

— Încerc să ajung în salonul de nebuni ca să putem fi împreună, zise Kate zâmbind.

Am sporovăit o vreme şi Kate îmi povesti că primise un apel de la Tom Walsh care, după cum îmi spuse ea, era singura persoană de la Fed, în afară de Vince Paresi, care avea habar de prezenţa ei în spitalul Bellevue.

— L-am rugat pe Tom să-mi trimită telefonul mobil şi l-am mai întrebat cine are grijă de arma mea, îmi zise Kate.

N-am replicat nimic.

— Tom mi-a zis că arma şi telefonul meu mobil lipseau şi că e posibil să se afle acum în posesia atacatorului.

— Poliţia Statală încă le mai caută, i-am răspuns.

— Asta a zis şi Tom… Kate tăcu o vreme, apoi mi se adresă iar: Nu-mi amintesc… dar cred că e posibil ca el să fi înşfăcat arma mea…

— Nu-ţi face griji. Are o mulţime de arme.

— Dar dacă are telefonul meu mobil, atunci are acces la lista mea de contacte. Se uită la mine şi continuă: O să te sune.

— Sper să o facă. Vrei să-ţi aduc ceva? am întrebat-o eu, schimbând subiectul.

— Hârtiile de externare.

— În curând.

— I-am povestit lui Tom despre ideea mea de a verifica înregistrările telefonului mobil ale acelui şofer de taxi asasinat ca să vedem pe cine a sunat, dar nu există nicio convorbire înregistrată pe telefonul acestui om.

— Corect. O idee bună, dar o fundătură.

Kate se uită fix în tavan pentru o vreme, apoi zise:

— Mă simt aşa de neajutorată aici… atât de inutilă.

Am încercat să o înveselesc şi i-am spus:

— E posibil să fii singura persoană de pe planetă care s-a bătut cu Asad Khalil şi a trăit să povestească despre asta.

Kate schiţă un zâmbet şi îmi aminti:

— De două ori. M-a ratat – ne-a ratat pe amândoi – acum trei ani.

— Aşa e. Şi o să regrete chestia asta.

— De ce nu… a încercat să te omoare de data asta?

În mod evident, Kate începea să-şi pună întrebări, aşa că i-am zis:

— Avea mâinile ocupate cu tine.

— Cred că dorea să mă vezi murind, zise ea privindu-mă.

Ca să o abat de la subiecte neplăcute şi să o liniştesc, i-am povestit că sunt înconjurat de echipe de la Operaţiunile Speciale oriunde mă duceam şi că apartamentul nostru era sub supraveghere strictă.

Kate dădu absentă din cap. Îmi dădeam seama că se gândea la altceva. Se uită la mine şi zise:

— L-am lăsat pe Khalil să scape, John. N-am replicat, iar ea continuă: Am avut ocazia să-l prindem sau să-l ucidem cu trei ani în urmă, şi am…

— Kate, nu vreau să mai reluăm subiectul ăsta – despre ce puteam face sau ar fi trebuit să facem. În acele momente, când zburau gloanţe în jurul nostru, am făcut tot ce se putea.

Nu-mi răspunse, dar eu eram, de fapt, bucuros că deschisese subiectul de-a dreptul, fără ocolişuri. Realitatea era că eu şi Kate am fost ultimii care au avut de-a face cu Asad Khalil – chiar dacă nu-l văzusem niciodată; el trăgea de la distanţă cu o puşcă cu lunetă, iar noi eram ţintele. Şi chiar dacă el avea avantajul în termeni de putere de foc, existaseră câteva lucruri pe care noi – eu – le-am fi putut întreprinde ca să-l lichidăm. Şi cred că acest fapt încă o deranja pe Kate – ca şi pe mine.

În orice caz, i-am adus acum aminte:

— Nimeni altcineva nu a adus asta în discuţie. Nu s-a spus nimic, niciodată. Aşa că nu fi mai dură cu tine însăţi – sau cu mine – decât au fost şefii noştri.

Din nou preferă să nu-mi răspundă, dar eu nu eram deloc sigur că vorbele mele erau şi adevărate. Până la urmă, noi nu am văzut niciodată dosarul de caz al lui Khalil şi nici n-aveam să-l vedem. În atari circumstanţe, nu era greu de imaginat faptul că John Corey şi Kate Mayfield puteau ajunge nişte ţapi ispăşitori foarte convenabili. Şi poate că aşa trebuia interpretată atitudinea lui Walsh.

În cadrul muncii de poliţie, individul care îţi scapă este cel la care te gândeşti mai mult decât la succesele personale. Şi te gândeşti şi mai tare la asta dacă tipul care a scăpat se întoarce.

Acum avem şansa să… terminăm chestia asta, îmi zise Kate.

— Aşa e. După cum i-am spus lui Khalil la telefon acum trei ani – abia aştept o reluare a partidei.

Mi-am dat seama că trebuia să spun ceva despre Boris înainte ca ideea să apară în capul lui Kate şi înainte ca ea să-i povestească despre asta lui Tom. Am început prin a întreba:

— Când ai vorbit cu Tom, i-ai menţionat excursia noastră la Langley după evadarea lui Khalil?

Ea rămase tăcută câteva secunde, apoi zise:

— Nu… uitasem despre întâlnirea cu Boris. O să-i spun lui Tom…

— Nu, n-o vei face.

— De ce?

— Ei bine… aş vrea ca informaţia asta să îmi aparţină doar mie. Am nevoie de toate pârghiile de *convingere* posibile.

Ea se gândi la cele auzite, ajunse la o concluzie diferită şi zise:

— Sper că nu urmăreşti pista asta pe cont propriu.

— Cum adică? am întrebat eu cu nevinovăţie.

— *Ştii* la ce mă refer, John. Aşa procedezi de fiecare dată.

— Nu e adevărat.

Procedez aşa doar atunci când se poate.

— E în tine nevoia asta de a păstra ceva doar pentru tine, un capăt de informaţie care, crezi tu, îţi dă puteri suplimentare, ceva cu care să impresionezi pe toată lumea…

— Stai aşa. Nu sunt singurul de la Fed care păstrează anumite lucruri pentru sine.

— Nu asta e ideea. Ideea e că e de *datoria ta* să le spui superiorilor tăi tot ce ştii…

— Şi aşa voi proceda.

Dar nu azi.

— În primul rând, nu sunt deloc sigur că Boris poate veni cu ceva suplimentar în rezolvarea acestui caz. În al doilea rând, eu – şi tu – nu ştim nimic despre Boris, nici măcar numele lui întreg – aşa că, spune-mi, în ce mod l-aş putea găsi de unul singur? Ca atare, cu siguranţă că-i voi oferi această informaţie lui Tom Walsh, care poate da de Boris în câteva ore – asta dacă mai este în viaţă.

Kate medită asupra subiectului, apoi zise:

— În regulă. Am încredere în tine că vei discuta cu Tom despre Boris.

— Aşa voi face.

Se gândi din nou câteva clipe, apoi zise:

— Khalil îl va vâna pe Boris.

— Corect. Chestia asta este posibil să se fi întâmplat deja.

Kate dădu din cap şi zise:

— Îmi amintesc conversaţia noastră cu el… Am avut impresia că Boris şi-a dat seama că a creat un monstru.

Am fost de acord cu ea şi am spus:

— Boris avea mult material la dispoziţie cu care să lucreze.

Kate continua să analizeze toate informaţiile.

— L-am putea folosi pe Boris ca să-l prindem în capcană pe Khalil, îmi zise.

— Am putea.

Cineva din personalul spitalului veni la noi şi ne lăsă un meniu de masă. Kate verifică mai multe alegeri posibile, apoi îmi dădu mie meniul şi îmi sugeră:

— Ia-ţi ceva.

Am văzut imediat că era un meniu de tip *fusion* – meniu de închisoare combinat cu unul de spital.

— Misterioasa carne tocată arată bine, am zis.

— Nu-i amuzant.

— Atunci nişte salată veştedă?

Am dat comanda de cină şi ne-am uitat puţin la televizor, discutând până ce a venit mâncarea lui Kate.

Din punct de vedere medical, ar fi putut ieşi din spital în câteva zile, dar Walsh avea să încerce să o ţină acolo până ce soţul ei şi atacatorul aveau să se întâlnească într-o ultimă confruntare.

Cluburile de noapte ruseşti îşi încep programul târziu. Aş mai fi rămas cu Kate până la terminarea programului de vizită, dar ea îmi spuse că era obosită – sau sătulă de mine –, aşa că am sărutat-o de rămas-bun şi i-am zis:

— Încearcă să te odihneşti.

— Ce altceva pot face aici?

— Gândeşte-te la ce ar mai putea cloci Khalil.

— Mă gândesc. Unde te duci acum?

— În singurul loc unde am voie. Acasă.

— Bine. Să nu faci escapade pe la cluburi, îmi zise zâmbind.

Ce drăguţ că ai spus aşa ceva…

— Fii atent, John. Îmi mângâie mâna şi zise: Te iubesc.

— Şi eu. Ne vedem mâine-dimineață.

Am plecat din camera ei şi am discutat puţin cu ofiţerul de la NYPD care asigură protecţia, o doamnă pe nume Mindy, care mă asigură că era perfect conştientă de faptul că atacatorul lui Kate nu era un criminal obişnuit şi idiot.

M-a mai asigurat că nici măcar Conan Barbarul nu putea pătrunde pe acest etaj – iar dacă o făcea, n-avea cum să treacă de Mindy Jacobs.

Pe mine, Conan Barbarul nu mă îngrijora la fel de tare ca Asad Nemernicul, care s-ar fi putut expedia pe adresa spitalului într-un vas pentru clismă sau ceva asemănător.

I-am urat noapte bună lui Mindy şi am trecut prin hol, cercetând uşile baricadate şi închise, precum şi poliţiştii în uniformă de la Departamentul Corecţional.

Dacă aş fi fost Asad Khalil, cum aş fi putut intra aici ca să ajung la Kate? Ei bine, aş fi început prin a-mi aranja o condamnare la închisoare, cu identitate necunoscută, apoi prin a mima o boală serioasă, care să mă trimită la Bellevue, în spatele unei uşi cu gratii. După aceea, Asad Khalil nu ar fi întâmpinat nicio dificultate să iasă din acea încăpere şi să ajungă în camera lui Kate.

Însă nu ar fi trebuit să-i acord puteri supranaturale. Iar el nici măcar nu avea habar de existenţa lui Kate acolo.

Am luat liftul şi m-am întâlnit cu escortele mele în holul mare. Erau tot ofiţerii Ken Jackson şi Ed Regan, probabil la fel de sătui de mine pe cât eram eu de ei.

În mai puţin de cincisprezece minute, am ajuns înapoi la mine acasă, pe East 72nd Street.

În hol se găsea o persoană care semăna foarte mult cu detectivul Louis Ramos, omul cu covrigii.

M-am oprit şi am vorbit cu Ramos câteva secunde, după care m-am dus la recepţie, unde Alfred citea un ziar.

El lăsă ziarul jos – *The Wall Street Journal,* ponturile financiare probabil erau bune acolo – şi mă întrebă:

— Cum se simte doamna Corey?

— Mult mai bine, mulţumesc. Am uitat să-mi iau cheile de la maşină.

— Le am chiar aici.

Alfred deschise un sertar şi scoase cheile mele.

— Trebuie să scot nişte lucruri din cămară, aşa că dacă nu te superi o să împrumut cheia de la liftul de marfa, i-am zis.

— Da, domnule.

Scoase cheia de la lift şi o aşează pe tejghea. Am luat-o şi am ţinut-o alături de cheile de la maşină, în caz că detectivul Ramos se uita la mine. I-am urat lui Alfred o seară bună şi m-am dus la lifturile către apartament.

Cealaltă cale de a ieşi din clădire fără a trece prin hol era pe scara de incendiu, dar fiecare casă a scărilor dispunea de camere de supraveghere, iar monitorul se afla pe biroul portarului, unde Ramos sau oricine altcineva putea urmări ce se întâmpla pe scară sau să vadă înregistrările video după aceea. Însă liftul de marfa nu era monitorizat şi ducea direct în garajul de la subsol, unde aveam să ajung şi eu în scurtă vreme.

Am urcat în apartament, unde îmi pregătisem deja din timp îmbrăcămintea pentru clubul de noapte al lui Boris.

CAPITOLUL 36

Scosesem un costum gri-închis şi o cravată gri pe care o port, de obicei, la nunţi şi înmormântări, plus o cămaşă de mătase şi butoni cu diamante, pe care mi-i dăruise fosta. Pantofii mei erau Gravaţi italieneşti autentici, iar ceasul era un Rolex Oyster pe care o prietenă veche mi-l cumpărase de pe stradă cu patruzeci de biştari şi care era posibil să fie fals. Ca să-mi completez înfăţişarea, am îmbrăcat şi vesta din Kevlar, deşi de data asta am lăsat microfonul şi dispozitivul de urmărire la o parte. Am terminat să mă îmbrac, fără să uit de armă, şi m-am privit în oglindă. Mafia rusească? Mafia italiană? Un poliţai irlandez îmbrăcat caraghios?

Am băgat una dintre pozele lui Asad Khalil în buzunarul de la haină, am ieşit din apartament şi m-am dus la liftul de marfă plasat într-un colţ al etajului 34. Lifturile din dreptul apartamentului se opreau toate în hol, pe care apoi erai obligat să-l străbaţi ca să ajungi la liftul pentru garaj. Însă liftul de marfă era un soi de expres către subsol, iar din motive de securitate, ca să-l foloseşti trebuia să ceri cheia, ceea ce şi făcusem şi pe care acum o foloseam pentru a chema liftul.

Detectivii care cercetaseră clădirea înainte să vin eu acasă îşi dăduseră probabil seama de existenţa rutei de evadare cu liftul de marfă, dar chiar şi dacă era aşa, nu mă considera nimeni un potenţial fugar. Eram un coleg aflat

sub protecţia lor – nu un arestat la domiciliu. Cel puţin, nu încă.

Uşile se deschiseră şi am intrat în cuşca mare. Am apăsat butonul pentru nivelul garajului, iar liftul de marfă trecu de nivelul holului şi îşi continuă drumul către parcarea de la subsol, acolo unde se efectuau livrările de mărfuri.

Uşile se deschiseră din nou. Am ieşit din lift în garajul subteran. Până acum totul decursese bine.

Sau poate că garajul era o capcană a cărei intrare era supravegheată de echipa de la Operaţiuni Speciale de pe stradă? În mod evident, nu puteam ieşi pe jos pe rampa de acces sau la volanul Jeepului meu verde fără să fiu luat pe sus. De fapt, dacă eu as fi condus operaţiunea de supraveghere, aş fi pus un tip de pază şi aici jos. Şi poate că exista unul, pe care aveam să-l întâlnesc dintr-o clipă în alta. Dacă nu, atunci tocmai descoperisem cum să ies fără probleme din clădire.

M-am dus la fereastra paznicului parcării. În gheretă se vedea un tip mai în vârstă, pe care nu l-am recunoscut. Omul se uita la televizor.

— Scuzaţi-mă. Am nevoie de un mijloc de transport, i-am zis.

Omul îşi luă privirea de pe ecran – era un meci al celor de la Mets – şi mă întrebă:

— Care e numărul dumneavoastră?

— Nu, i-am explicat. N-am nevoie de maşina mea. Am nevoie de un *mijloc de transport.*

— Cred că ai greşit adresa, amice.

— Îţi dau cincizeci de biştari ca să mă duci până la intersecţia 68 cu Lex. I-am explicat. Am o programare la proctolog.

Omul se uită la mine şi întrebă:

— De ce nu puteţi merge pe jos?

— Hemoroizii. Haide – cum te cheamă?

— Irv. Spuneţi-mi Gomp, mă sfătui omul.

— De ce?

— Aşa mă cheamă. Irv Gomprecht. Oamenii îmi zic Gomp.

— Bine, Gomp. Şaizeci de biştari.

— N-am maşină.

— Ai două sute de maşini. Alege una. Poţi asculta meciul pe drum, l-am asigurat.

Gomp mă măsură din priviri – cămaşa de mătase şi toate celelalte – şi hotărî că eram om de încredere – sau membru al Mafiei – aşa că zise:

— Bine. Dar trebuie să ne mişcăm rapid.

Am aruncat trei bancnote de douăzeci pe tejghea. Le înşfăcă imediat, apoi culese o cheie de pe panou, spunând:

— Tipul ăsta nu şi-a folosit maşina de două luni. A stat cam mult pe loc.

În fine, în câteva minute eram pe locul pasagerului dintr-un Lexus sedan de ultimă generaţie, iar Gomp conducea maşina în sus pe rampa de acces.

— Mai fac chestia asta pentru oameni bătrâni din când în când, dar nimeni nu m-a plătit cu şaizeci de verzişori, îmi mărturisi.

— Mă faci să mă simt un idiot, Gomp.

— Nu. Voiam doar să spun că de obicei… hei, ce faci?

— Îmi leg pantofii.

— Oh…

Am rămas ghemuit sub bordul maşinii simţind cum virăm la dreapta, pe 72nd Street. Am aşteptat până ce am oprit la semaforul de pe Third Avenue ca să mă ridic la loc.

M-am uitat în oglinda laterală şi n-am zărit niciunul dintre modelele de automobile folosite de obicei de Forţa de Intervenţie. Ar fi fost chiar amuzant ca Lisa Sims să facă parte din echipa de supraveghere şi să mă înşface. Mă rog, poate nu chiar atât de amuzant.

— Locuieşti în clădire? mă întrebă Gomp.

— Nu. Locuiesc pe East 84, i-am zis eu ce mi-a trecut prin minte. Am întins mâna şi am zis: Tom Walsh.

— Mă bucur să te cunosc, Tom, îmi adresă Gomp strângându-mi mâna.

— Prietenii mei îmi spun Băţosul.

— Ha?

Doamne, sper ca FBI să-l interogheze pe tip în seara asta.

— Eşti poliţist de supraveghere? FBI? l-am întrebat gândindu-mă la asta.

Socoti întrebarea mea amuzantă şi zise:

— Nu. CIA.

— Nu-i deloc amuzant, Gomp.

Culoarea semaforului se schimbă şi Gomp porni mai departe pe 72nd Street, dând drumul la radio ca să asculte meciul.

— Ţii cu Mets sau cu Yankees?

— Mets, am minţit eu.

Gomp era simbolul peren al bătrânului New York, cu accentul lui şi toate celelalte. Mi-am dat seama că erau tot mai puţini ca el cu fiecare an care trecea, iar mie îmi lipseau zilele de odinioară, când viaţa era mai simplă şi mai stupidă.

În câteva minute am ajuns la colţul dintre Lexington şi 68th Street, iar acolo i-am spus lui Gomp:

— O să cobor aici.

El trase pe dreapta şi îmi zise:

— Când mai ai nevoie de un transport, Tom, caută-mă în garaj.

— Mersi. Poate mâine. La urolog.

M-am dat jos din maşină şi am coborât scările staţiei de metrou de pe Lexington Avenue. După ce am consultat harta cu traseele, mi-am folosit cardul Metrocard la poarta de acces şi am găsit peronul care trebuia.

Pentru locuitorii Manhattanului, Brighton Beach este undeva pe aproape de Portugalia, dar trenul B ajungea acolo, aşa că asta era calea pe care aveam s-o urmez şi eu.

Trenul sosi în staţie. M-am urcat, apoi am coborât, apoi m-am urcat din nou exact în clipa când se închideau uşile. Văzusem odată mişcarea într-un film. De fapt, un ticălos pe care l-am urmărit cu cinci ani în urmă probabil că o văzuse şi el.

Ca să scurtez lunga călătorie cu metroul, la mai puţin de o oră după ce mă urcasem în tren călătoream pe o porţiune ridicată deasupra solului a liniei ferate, mult deasupra sălbăticiei din Brooklyn. Mi-am amintit că mai folosisem această rută dinspre Lower East Side către Coney Island când eram copil şi când Coney Island reprezenta regatul meu magic de vară de lângă mare. Mi-am mai amintit şi că îmi cheltuiam toţi banii pe jocuri automate, pe tot felul de leagăne şi pe hot dog, după care mă rugam de câte un poliţist ca să-mi plătească drumul cu metroul înapoi acasă.

Nici acum nu gestionez banii foarte bine, iar John Corey cel din prezent continuă să o facă lată, dar acum poliţistul la care mă duc atunci când am nevoie de ajutor sunt tot eu. Maturizarea e o curvă.

M-am dat jos la staţia Ocean Avenue şi am coborât scara către Brighton Beach Avenue, care se întindea sub pasarela pe unde circula metroul. După tot acest joc de-a evadarea şi fuga şi după lunga călătorie cu metroul, Boris ar fi făcut bine să fie în viaţă şi la clubul lui – sau, măcar, acasă în apartamentul lui, care se găsea nu departe de unde mă aflam. Vestea bună era că, dacă FBI-ul mă urmărise, atunci agenţii s-ar fi găsit în continuare la staţia de pe 68th Street încercând să-şi bage cardurile de acces în porţi. Iar dacă m-ar fi urmărit un detectiv NYPD din cadrul echipei mele de protecţie, cu siguranţă că l-aş fi mirosit până acum.

Probabil că nu am mai fost în Brighton Beach de vreo cincisprezece ani şi, înainte de asta, doar de câteva ori, împreună cu Dick Kearns şi cu poliţistul american de origine rusă pe nume Ivan, care se născuse aici şi care ştia

bine zona şi limba. Dintre toate enclavele etnice interesante din New York, cea în care mă aflam acum este una dintre cele mai deosebite şi cele mai puţin turistice. Aş fi spus că dă senzaţia de autentic, doar că locul avea ceva ireal în el.

M-am îndreptat către est, de-a lungul bulevardului şi am privit cu atenţie pe unde mergeam. Multe maşini, mulţi oameni şi viaţă din plin pe stradă. Un tip vindea caviar rusesc de pe o măsuţă aşezată pe trotuar, pentru zece biştari uncia. Excelent preţ. Fără şefi şi fără intermediari. Şi fără congelare.

Am ajuns pe 4th Street din Brighton şi am cotit spre sud, către ocean, pe care îl şi puteam mirosi.

Oamenii de pe străzi păreau bine hrăniţi. Pe aici nu bântuia foametea. Cât despre felul în care erau îmbrăcaţi… ei bine, era interesant. Puteai vedea orice, de la costume scumpe, aşa cum purtam eu, la haine de marcă falsificate şi o mulţime de cucoane în vârstă care îşi aduseseră hainele cu ele din patria-mamă. În ciuda vremii călduţe, câţiva indivizi purtau căciuli de blană, iar multe dintre femeile mai în vârstă aveau pe cap broboade groase. De asemenea, aerul era încărcat cu mirosuri necunoscute. Oare mersesem cu metroul prea mult înspre est?

Începeam să mă întreb dacă fusese o idee bună. Mai exact, mi se *păruse* o idee bună când mă gândisem la asta în Manhattan. Acum nu mai eram deloc sigur.

Prima mea grijă era aceea că aş putea distruge o pistă bună. E în regulă dacă se întâmplă asta atunci când eşti în serviciu şi lucrurile pur şi simplu o iau razna. Însă atunci când iei o afacere pe cont propriu şi distrugi o anchetă, te vei trezi împroşcat de peste tot cu rahat atât de repede încât nu te mai ajută nici măcar o lopată de zăpadă să-ţi croieşti un drum de ieşire.

Cealaltă grijă, care, de fapt, nu prea era grijă, era ca nu cumva Asad Khalil să fi pornit în acelaşi timp cu mine în misiune. Cu siguranţă că n-aveam nevoie de ajutor ca să

mă răfuiesc cu Asad Khalil, unu contra unu, dar e întotdeauna bine să dispui de acoperire în caz că eşti depăşit numeric. Pe de altă parte, dacă nemernicul era singur, atunci şi eu doream să fiu singur cu el.

În vreme ce mă apropiam de Brightwater Avenue, am început să văd tot mai clar intrarea luminată de la *Svetlana*, într-o clădire uriaşă şi veche de cărămidă, în zidurile căreia erau tăiate ferestrele înşiruite pe mai multe zeci de metri distanţă de-a lungul promenadei.

Am trecut de clădire şi am păşit pe promenadă, unde am văzut, aşa cum mă aşteptam, aleea pavată cu lemn care ducea către intrarea la *Svetlana.*

Am mai observat un nor de fum cenuşiu în faţa clubului de noapte, iar dacă mă zgâiam prin vălătucii de fum, puteam vedea mese şi scaune, precum şi o mulţime de bărbaţi şi de femei pufăind din ţigări. E bine să ieşi afară în aerul ăsta sărat şi sănătos.

M-am dus până la balustradă şi m-am uitat înspre plajă şi înspre Oceanul Atlantic. Ceasul trecuse cu puţin de ora zece seara, dar pe plajă se mai puteau vedea încă oameni, plimbându-se sau stând în grupuri şi, cu siguranţă, bând vreo chestie limpede adusă din Maica Rusie.

Noaptea era şi ea limpede şi înstelată. Luna răsărise pe jumătate înspre est. În largul apei puteam vedea luminile navelor care transportau mărfuri, probabil mineraliere şi tancuri petroliere şi luminile unei nave oceanice de linie.

Aeroportul JFK se găsea în vest, la vreo şaisprezece kilometri, în golf, şi am privit şirul de lumini ale aeronavelor care se rulau înspre şi dinspre aeroport. Unul dintre lucrurile de care încă îmi aduc aminte cu putere după 11 septembrie este cerul pustiu – dispariţia luminilor şi a zgomotelor. Fusese extrem de ciudat. Ţin minte şi acum noaptea în care stăteam pe balconul meu şi am văzut primul avion după patru zile. Am fost emoţionat ca un copil din Podunk care nu mai văzuse avion de pasageri în viaţa lui. Am chemat-o pe Kate în balcon şi ne-am uitat amândoi

la luminile avionului singuratic, care cobora înspre pista de aterizare de pe Kennedy. Civilizaţia se întorsese. Ca să sărbătorim evenimentul, am desfăcut o sticlă de vin.

M-am răsucit pe călcâie şi am privit în susul şi în josul promenadei. Sute de oameni se plimbau în această seară caldă însufleţită de briză. Am văzut părinţi împingând cărucioare, familii plimbându-se şi discutând, grupuri de tineri şi tinere angajaţi în ritualuri premaritale şi o mulţime de cupluri tinere care, într-o bună zi, aveau şi ele să împingă de la spate cărucioare cu bebeluşi.

Într-adevăr, era o lume bună, plină cu oameni buni, care făceau lucruri bune în fiecare zi. Însă mai erau şi tipii răi, cu care mă confruntam eu şi care aparţineau mai degrabă morţii decât vieţii.

Mi-am scos verigheta de pe deget – nu doar pentru a părea burlac în ochii gagicilor de la bar, ci şi pentru că în afacerea asta nu e bine să oferi niciun fel de informaţii personale.

Am privit pentru o ultimă dată în jur ca să mă asigur că nu mă urmăreşte nimeni, după care am păşit pe aleea de lemn, către indicatorul roşu din neon pe care se putea citi „SVETLANA”.

CAPITOLUL 37

Cum să descriu locul? Ei bine, era un amestec interesant de opulenţă stil vechea Rusie şi club de noapte din Vegas, probabil proiectat de cineva care urmărise de prea multe ori *Doctor Jivago* şi *Casino Royale.*

În spate se găsea un bar uriaş, în formă de potcoavă, cu vedere parţială către ocean şi o vedere mai bună către consumatori.

Mi-am croit drum printre mesele de cocktail şi m-am strecurat la bar, între un tip mătăhălos îmbrăcat cu un costum care sclipea şi o blondă oxigenată care purta rochia de cocktail a fiică-sii.

Cei mai mulţi consumatori bărbaţi de la bar erau îmbrăcaţi ca mine, aşa că nu mă găseam în postura să emit critici.

În fine, neieşind cu nimic în evidenţă, continuam să nu cred că aveam un aer de rus, dar barmanul îmi spuse ceva în rusă – sau poate că era un băştinaş din Brooklyn care mă întreba „Ceposăţdau?”

Cunosc vreo şase cuvinte ruseşti, iar acum am folosit două dintre ele:

— *Stolicinaia, pajaliusta.*

Omul se îndepărtă. Am privit prin încăpere. În afara costumelor scumpe, se găseau acolo o mulţime de tipi cu cămăşi descheiate la gât şi lanţuri de aur multiple, şi o grămadă de femei cu mai multe inele decât degete. Păreau

să respecte legea care interzicea fumatul, deşi se vedea un şuvoi constant de oameni care ieşeau pe promenadă ca să-şi aprindă ţigările.

Am auzit vorbindu-se un amestec de rusă şi engleză, uneori de către aceeaşi persoană, însă limba predominantă părea să fie rusa.

Mi-a venit comanda de votcă şi atunci mi-am folosit al treilea cuvânt în rusă.

— *Spasibo.*

Barmanul întrebă:

— *Runatab?*

— *Pajaliusta.*

Nu pot da greş cu „vă rog”.

Puteam vedea zona de restaurant printr-un perete lateral din sticlă, iar locul era imens, putând adăposti poate patru sute de oameni, şi aproape toate mesele de acolo erau ocupate. Boris se descurca bine. Sau Boris *se descurcase* bine înainte ca Asad Khalil să-i reteze capul.

În capătul îndepărtat al restaurantului puteam vedea o scenă mare pe care o trupă compusă din patru oameni interpreta o melodie care suna ca un amestec de *YMCA* şi *Luntraşul de pe Volga,* Spaţiul de dans era plin cu oameni, tineri şi bătrâni, plus o mulţime de fetiţe dansând una cu alta şi obişnuitele femei în vârstă care îşi munceau serios protezele de şold. De fapt, întreaga scenă părea desprinsă dintr-una dintre nunţile etnice la care participasem, aşa că mi-a trecut prin minte că poate picasem la o ceremonie de căsătorie. Mai probabil însă era ca seara asta să fie doar una obişnuită la *Svetlana.*

De dragul unei corecte relatări şi pentru că sunt antrenat în observarea oamenilor, ar trebui să spun că în acel local se găsea un număr considerabil de gagicuţe bune de tot. De fapt, dacă-mi aduceam bine aminte, la fel fusese situaţia şi ultima dată când am fost la *Rossiya* cu Dick Kearns şi Ivan.

În fine, cucoana de lângă mine, care cu cincisprezece ani în urmă ar fi putut fi una dintre gagicuţele alea bune, părea interesată de noul băiat din local. Îi puteam adulmeca apa de colonie cu aromă de liliac încingându-se şi, fără să par prea mitocan, pot spune că tampoanele ei atârnau peste votca mea şi-ar fi avut nevoie de un scaun propriu la bar pe care să se odihnească.

Femeia mi se adresă, cu accent:

— Nu eşti ruuus.

— Care a fost primul tău indiciu?

— Ruusa ta e groaznică.

Nici engleza ta nu e mai breazăă, dulceaţă.

— Vii des aici? am întrebat-o.

— Da, bineînţeles.

După care îmi oferi pronunţia corectă pentru *spasivo, pajaliusta* şi *stolicinaia* – eu accentuasem greşit silabele – şi mă făcu să repet după ea.

Se părea că nu pricepusem, aşa că ea sugeră:

— Poate că o altă vootcă te ajută.

Am chicotit amândoi, după care ne-am prezentat. Femeia se numea Veronika – cu „k” – şi era de origine din Kansas. Nu, din Kursk. M-am prezentat ca fiind Tom Walsh şi m-am gândit câteva fracţiuni de secundă să-i dau numărul de acasă al lui Tom. Poate mai târziu.

Am cumpărat un rând nou de băuturi pentru amândoi. Femeii îi plăcea coniacul şi, din câte ţineam minte, ruşii iubeau coniacul – iar la douăzeci de bişatri butelca ce nu era de iubit? Iar băutura nici măcar nu o puteam trece în contul meu de cheltuieli oficiale.

În fine, amintindu-mi de faimosul dicton al lui Nietzsche – cea mai obişnuită formă de idioţenie umană este să uiţi ce vrei să faci –, i-am zis:

— Trebuie să mă văd cu cineva în restaurant, dar poate ne vedem mai târziu.

— Da? Şi pe cine vrei să vezi?

— Pe director. Fac colectă pentru Green Peace.

— De ce nu dansezi cu mine? zise Veronika ţuguindu-şi buzele.

— Mi-ar plăcea. Nu pleca de aici.

— Adu-i doamnei încă un coniac după ce îl termină pe ăsta şi trece-l pe nota mea de plată, i-am spus barmanului.

Veronika îşi ridică paharul şi îmi zise:

— Spasivo.

Nota de plată veni şi am plătit cu bani gheaţă, evident, deoarece nu aveam chef să apară ceva pe cardul dat de guvern sau pe cardul meu Amex, să trebuiască să-i explic după aceea lui Kate escapada mea de la *Svetlana.*

— Ne vedem mai târziu, i-am promis femeii.

— Poate. Poate că nu.

Mi-am croit drum prin sală şi am intrat în restaurant. Chiar mirosea bine aici, motiv pentru care stomacul meu începu să ghiorţăie.

M-am uitat după şeful de sală şi am văzut un domn în costum negru. Individul se uită la mine câteva clipe, hotărî că eram străin de acel loc şi mi se adresă în engleză, întrebându-mă:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am venit ca să-l văd pe domnul Korsakov, i-am răspuns.

Păru un pic surprins, dar nu mi-a replicat „Domnul Korsakov s-a trezit noaptea trecută cu capul tăiat. Îmi pare rău că l-aţi ratat”. Întrebă:

— Sunteţi aşteptat?

Aşadar, Boris trăia.

— Sunt un vechi prieten, i-am răspuns.

I-am dat cartea de vizită şi omul se holbă la ea. Presupuneam că ştie să citească în engleză şi mai presupuneam că nu-i place ce vede – Forţa de Intervenţie Antiteroristă şi aşa mai departe – aşa că i-am zis:

— Nu sunt aici în calitate oficială. Vă rog să-i daţi cartea de vizită domnului Korsakov, iar eu o să aştept aici.

Omul ezită, apoi zise:

— Nu sunt sigur că e aici, doomnu'… (se uită din nou la cartea mea de vizită) Cury.

— Corey. Şi sunt sigur că e aici.

Chemă un alt individ în locul lui. L-am urmărit cum îşi croieşte drum către spatele restaurantului, apoi cum dispare după o draperie roşie.

I-am spus tânărului care ţinea locul şefului de sală:

— *Ai văzut* Doctor Jivago?

— Vă rog?

— Scena din restaurant în care tipul tânăr îl împuşcă pe grăsan – Rod Steiger – care o regula pe Julie Christie.

— Vă rog?

— Hei, aş încasa şi eu un glonţ pentru ea. Am încasat trei pentru mai puţin de atât. *Capisce?*

În sală intră un grup de persoane şi înlocuitorul de şef le escortă către o masă.

Aşa că am rămas eu în locul lui, gata să escortez următorul grup prin restaurant.

Între timp, am privit în jur, prin imensul restaurant. Mesele erau acoperite cu feţe de masă aurii pe care se odihneau sticle de votcă, frapiere pentru şampanie şi tăvi încărcate cu munţi de mâncare, iar mesenii se munceau din răsputeri să ducă hrana aia către destinaţie.

Trupa interpreta acum melodia de generic din filmul *Din Rusia cu dragoste*[6], fapt care mă amuza un pic.

Zidul din spatele scenei se înălţa vreo şase metri – două etaje – şi am observat că, în mijlocul zidului, în apropiere de tavan, se găsea o oglindă mare, care reflecta luminile candelabrelor de cristal. Eram convins că era, de fapt, o oglindă dublă, din spatele căreia cineva observa tot ce se petrece dedesubt, în restaurant. Poate că ăla era biroul lui Boris, aşa că am făcut cu mâna.

Scena fusese ocupată de trei cântăreţe. Erau toate înalte, blonde şi drăguţe, evident, fiind îmbrăcate cu rochii

[6] *From Russia with Love* (1963), film regizat de Terence Young, cu Sean Connery (n.red.)

lungi cu paiete metalice care probabil erau în stare să oprească un glonţ tras de un Magnum 357. Femeile cântau ceva în engleză despre pescăruşii ruseşti, idee care mi s-a părut stranie şi am avut nevoie de ceva timp ca să-mi dau seama că ele spuneau, de fapt, „fetiţele din Rusia”[7]. În orice caz, aveau plămâni buni. Lui Kate i-ar fi plăcut aici.

Cred că atenţia mea se concentrase asupra pescăruşilor de pe scenă, deoarece nu l-am observat pe şeful de sală apropiindu-se. Acesta ajunse lângă mine şi spuse:

— Vă mulţumesc că aţi aşteptat.

— Cred că a fost ideea mea.

Individul era însoţit de un tip cu adevărat mare – un blond cu păr tuns perie, cu o faţă de dur, care purta un costum prea strâmt pentru corpul lui de halterofil.

— El e Viktor – „cu un k?” – şi vă va duce la domnul Korsakov, îmi zise şeful de sală.

I-aş fi strâns mâna lui Viktor, dar mai aveam încă nevoie de ea, aşa că am rostit, cu accentul învăţat de la Veronika, dar pe un ton cu câteva octave mai coborât:

— Spasibo.

L-am urmat pe Viktor prin restaurantul aglomerat, ceea ce semăna cu urmărirea unei nave cu aburi printr-o grădină de flori.

Viktor desfăcu draperia roşie cu simpla lui răsuflare. M-am trezit într-un hol care ducea către o uşă încuiată, pe care Viktor o deschise cu o cheie. Am pătruns într-o încăpere mică şi simplă în care se găseau două scaune, o altă uşă de oţel pe peretele opus şi un lift. Singurul alt obiect de remarcat acolo era camera de securitate de pe tavan, al cărei obiectiv se putea roti 360°.

Viktor folosi o altă cheie ca să deschidă uşile liftului, după care îmi făcu semn să intru. Bănuiam că uşa metalică de lângă lift ducea către o scară şi am observat că şi acea ușă avea o încuietoare.

[7] Joc de cuvinte, *Gull* (pescăruș, în engl.) se pronunță asemănător cu *girl* (fată, în engl.) (n.red.)

Aşadar, dacă aş fi fost Asad Khalil… aş fi ales pe altcineva ca să-l cureţe pe Boris.

În vreme ce urcam, i-am zis lui Viktor:

— Aşadar, tu eşti patiserul-şef?

Individul continuă să privească drept înainte, dar zâmbi. Puţin umor face minuni la refacerea podului peste prăpastia dintre specii. În plus, omul înţelegea engleza.

Uşile liftului se deschiseră într-un hol similar celui de dedesubt, incluzând o altă cameră de securitate, însă această încăpere avea o a doua uşă metalică – de această dată cu un vizor tip ochi-de-peşte şi o vizetă culisantă, aşa cum sunt dotate uşile de la celule.

Viktor apăsă pe un buton şi, câteva secunde mai târziu, am auzit un zăvor trosnind. Ușa se deschise.

În cadrul uşii stătea Boris, care îmi zise:

— Mă bucur mult să te văd în viaţă.

— Şi eu pe tine.

CAPITOLUL 38

Boris îmi făcu semn să iau loc într-un fotoliu imens, iar el se aşeză într-unul asemănător, în faţa mea. Era îmbrăcat cu un costum negru cu tăietură europeană şi o cămaşă de mătase, desfăcută la guler. Ca şi mine, afişa un Rolex la mână, dar bănuiam că al lui costase mai mult de patruzeci de biştari. Părea să fie într-o formă decentă, dar nu mai era la fel de zvelt sau de tare precum mi-l aminteam eu.

Viktor rămase în încăpere. Luă o comandă de cocktail de la şef – o sticlă de votcă la gheaţă.

Boris turnă în două pahare de cristal, îşi ridică paharul lui şi rosti:

— Sănătate.

— *Na zdarovie*, i-am răspuns.

Cred că asta înseamnă sănătate – sau poate înseamnă „Te iubesc”?

În fine, votca aceea, cu o etichetă scrisă în chirilică, călătorise în perfectă stare până aici.

Boris aştepta ca eu să spun ceva – cum ar fi motivul pentru care venisem –, dar eu m-am bucurat de câteva minute de tăcere convenabilă, ceea ce uneori îl dezechilibrează pe interlocutor, care se gândeşte la toate motivele posibile pentru vizita neanunţată a unui poliţist. De asemenea, Viktor era încă acolo, iar Boris trebuia să-i ceară să plece. Însă Boris era un individ uns cu toate alifiile, iar tăcerea nu-l deranja. Sorbi din votca lui şi îşi

aprinse o ţigară – tot un Marlboro – fără să mă întrebe dacă mă deranjează şi fără să-mi ofere şi mie una.

Aşadar, doi ruşi intră într-un bar, comandă o sticlă de votcă, iau loc şi beau timp de o oră fără să scoată vreo vorbă. Apoi unul dintre ei zice: „Bună votcă”, iar celălalt răspunde: „Ai venit aici să bei sau să flecăreşti?”

Am privit în jur prin încăperea fără ferestre, care semăna mai degrabă cu un living decât cu un birou. Podeaua din parchet era acoperită cu covoare orientale, iar locul era plin cu tot soiul de zorzoane ruseşti – poate antichităţi – cum ar fi icoane, o sobă din porţelan, un samovar din argint, mobilă pictată şi o mulţime de bibelouri şi zăngănele. Camera avea un aer intim, ca salonul bunicii, dacă bunica s-ar fi numit Svetlana.

Boris observă interesul meu faţă de obiecte şi sparse tăcerea spunând:

— Asta e apartamentul meu de lucru.

Am dat din cap.

Arătă înspre nişte uşi duble şi zise:

— Acolo am un birou şi un dormitor.

Aveam cam acelaşi aranjament pe East 72nd Street şi amândoi aveam să rămânem închişi în apartamentele noastre de lucru pentru o vreme, deşi Boris nu ştia asta încă.

Aşa cum am mai zis, engleza lui era aproape perfectă. Sunt convins că învăţase multe alte cuvinte de când îl văzusem ultima dată – cum ar fi „Declaraţia de profit şi pierderi”, „Fond de rulment” şi aşa mai departe.

Eram sigur că Boris nu era obişnuit să fie lăsat să aştepte, aşa că îmi zise:

— Mersi că ai trecut pe la mine. Mi-a plăcut discuţia noastră.

Îi zise ceva lui Viktor, care se duse la uşă, dar n-o deschise până ce nu se uită prin vizor înainte. Poate că era o măsură de precauţie normală pentru un club de noapte rusesc. Sau era vorba de paranoia. Sau de altceva.

Boris se ridică în picioare şi îmi zise:

— Sunt cam ocupat în seara asta.

Am rămas pe loc şi i-am replicat:

— Viktor poate să plece.

— Nu vorbeşte engleza, mă informă Boris.

— Nu e un moment bun ca s-o înveţe.

Boris ezită, apoi îi ordonă lui Viktor să facă paşi, ceea ce în rusă se traduce printr-un singur cuvânt.

Viktor plecă şi Boris încuie uşa.

M-am ridicat şi m-am uitat prin oglinda dublă care ocupa o jumătate de perete şi oferea o privelişte cuprinzătoare a restaurantului de jos, precum şi a barului de dincolo de peretele de sticlă. Veronika era încă acolo. Pe zidul din spatele restaurantului, deasupra podiumului şefului de sală se vedeau nişte geamuri înalte prin care se zăreau plaja şi oceanul de afară. Nu-i rău deloc, Boris. E mult mai tare decât în Libia.

Direct dedesubtul meu se găsea scena, iar printre şirurile de lumini de pe scenă, grămezile de obiecte şi instrumente mecanice necesare, vedeam doi artişti la trapez – un bărbat şi o femeie zburând prin aer cu mare uşurinţă.

— Ţi-a plăcut spectacolul? mă întrebă Boris.

În mod evident mă văzuse aşteptând în dreptul podiumului şefului de sală.

— Ai alcătuit un program bun, i-am răspuns.

— — Mulţumesc.

M-am întors cu spatele la oglinda dublă şi i-am zis:

Te-ai descurcat bine.

— Multă muncă şi multe griji, îmi răspunse. Pe aici vin mulţi inspectori guvernamentali – de la pompieri, de la sănătate, de la comisia pentru consumul alcoolului şi îţi dai seama că cei mai mulţi sunt dornici de şpagă…

— Ţara asta se duce dracului, am fost eu de acord.

— Şi mai trebuie să mă ocup şi de furnizori care înşală, personal care fură…

— Ucide-i.

— Da, uneori duc dorul vechii mele slujbe din Rusia, replică el zâmbind.

— Salariul era de rahat.

— Dar puterea era afrodiziacă.

— Sunt convins. Îţi este dor de vechea ta slujbă din Libia? l-am întrebat.

Boris clătină din cap şi replică:

— Absolut deloc.

În acest moment era posibil ca el să-şi fi zis că eu venisem acolo ca să discut despre lucrul pe care noi doi îl aveam în comun – şi ar fi avut dreptate. Numai că eu spusesem că nu am venit în vizită oficială, aşa că, pentru a-mi respecta vorba, trebuia să-l las pe Boris să mă întrebe despre subiectul nostru favorit.

Mi-a oferit un nou pahar de băutură, pe care l-am acceptat. La câte pahare ajunsesem? Pentru două plătisem, iar acum îl primeam pe al doilea gratuit. Limita mea de băut în timpul serviciului e de cinci. Patru, dacă am impresia că e posibil să fiu nevoit să scot arma.

Că veni vorba de asta, eram convins că nu sunt singurul de acolo care poartă armă, deşi era posibil ca Boris să-şi fi ascuns obiectul lui dacă nu deţinea permis pentru el. Ah, ce bune erau vremurile vechi din URSS când KGB-ul domnea. Dar şi banii sunt buni. Deşi combinaţia bani-putere este cea mai bună.

Cu trei ani în urmă, înainte ca eu şi Kate să ne întâlnim cu Boris la sediul CIA, nu fuseserăm instruiţi complet în privinţa rangului sau a poziţiei ocupate de Boris în vechiul KGB sau a Directoratului din care făcuse el parte şi nici măcar referitor la treburile cu care se ocupa. Însă după aceea, un agent FBI ne-a destăinuit că Boris fusese agent al SMERSH, adică avusese dreptul să ucidă – un soi de James Bond rău. Dacă aş fi ştiut asta dinainte, m-aş fi întâlnit cu el, dar nu cred că l-aş fi găsit fermecător. Cât despre Kate… mă rog, ei întotdeauna i-au plăcut băieţii răi.

Presupun că nu-mi prea păsa cu adevărat ce făcuse Boris în Uniunea Sovietică; perioada aia se încheiase. Dar mă deranja faptul că se vânduse unei naţiuni ticăloase şi instruise un personaj precum Asad Khalil. Sunt sigur că regreta asta, dar răul fusese comis şi încă pe scară mare.

De vreme ce oricum stăteam în picioare, am folosit ocazia ca să mă plimb prin camera vastă şi să inspectez obiectele de acolo. Boris era fericit să-mi povestească despre icoane şi cutii din lemn lăcuit, ca şi despre porţelanuri şi toate celelalte comori ale lui.

— Toate astea sunt antichităţi destul de valoroase, îmi spuse.

— Motiv pentru care securitatea ta e atât de bună, am comentat eu.

— Da, corect. Mă văzu uitându-mă la el, aşa că adăugă: Şi, bineînţeles, cel mai valoros lucru de aici sunt eu. Zâmbi, apoi explică mai departe: În activitatea asta se pot face uşor duşmani.

— Ca şi în activitatea ta anterioară, i-am amintit.

— Şi în activitatea ta, domnule Gorey.

— Poate că ar trebui să ne căutăm amândoi alte domenii de activitate, i-am sugerat.

Se gândi un pic şi zise, cât se poate de corect:

— Vechile activităţi te vor urmări întotdeauna.

Era ca o invitaţie pentru mine să-i replic ceva de genul „Privitor la asta, am nişte veşti proaste şi unele şi mai proaste”, dar doream să-l măsor mai bine pe individ înainte. În fond, nu mă aflam acolo ca să-l avertizez pur şi simplu, ci eram acolo ca să capăt ajutor în rezolvarea problemei noastre comune.

M-am gândit din nou la ora petrecută de mine şi Kate la sediul CIA, şi mi-am amintit că întâmpinasem probleme în a-l identifica pe acest om simpatic cu individul care îl antrenase pe Asad Khalil contra banilor. Kate şi cu mine eram produsele mediului nostru de formare şi ale trecutului – clasă de mijloc, poliţist şi agent FBI –, iar

universul lui Boris, lipsit de moralitate, al intrigilor internaţionale, al jocului dublu şi al asasinatelor, nu era acelaşi cu cel în care trăiam şi munceam noi. Pe de altă parte, cei de la CIA nu păreau să aibă vreo problemă cu trecutul lui Boris. El făcea parte din lumea lor, iar CIA nu emitea judecăţi morale; cei de acolo erau doar fericiţi să-l aibă pe el pe post de dezertor ciripitor.

— La ce te gândeşti? întrebă Boris.

— La întâlnirea noastră din Langley, i-am spus.

— Mi-a plăcut. Eram sigur că te voi revedea, dacă nu păţeai ceva.

— Ei bine, n-am păţit nimic fatal, aşa că iată-mă aici.

Am lăsat propoziţia în aer şi mi-am continuat plimbarea prin încăpere. Pe un perete se vedea un vechi afiş sovietic în care era prezentată o caricatură a Unchiului Sam arătat, din cine ştie ce motiv, ca semănând mai puţin cu un anglo-saxon şi mai mult cu un evreu. Unchiul Sam ţinea o pungă cu bani într-o mână şi o bombă atomică în cealaltă. Picioarele lui erau postate de-o parte şi de alta a globului pământesc, iar sub tălpile lui se aflau gâturile popoarelor sărace de pe cuprinsul planetei. Uniunea Sovietică – CCCP – era înconjurată de rachete americane, toate îndreptate către Patria Mamă. Nu puteam citi textul în rusă, iar iconografia era poate un pic prea subtilă pentru mine, dar credeam că am prins mesajul.

Boris mă văzu studiind posterul şi zise:

— Un pic de nostalgie.

— Nu a fost deloc nostalgie. Dă-mi voie să-ţi dau un afiş Norman Rockwell[8], i-am sugerat.

Boris râse, apoi zise:

— Unii dintre prietenii mei americani continuă să găsească acel poster încă ofensator.

— Nu-mi imaginez de ce.

[8] Faimos artist american (1894 -1978), caricaturist vreme de patru decenii al revistei *The Saturday Evening Post* (n.trad.)

— Războiul Rece s-a terminat, îmi aminti. Voi aţi câştigat. Posterele astea, dacă sunt originale, sunt scumpe. Ala m-a costat două mii de dolari.

— Nu e o sumă prea mare pentru un întreprinzător de succes, am zis.

— Da, acum sunt un porc capitalist cu o sacoşă de bani în mână, fu de acord Boris. Soarta e ciudată.

Aprinse o nouă ţigară, iar de această dată îmi oferi şi mie una, pe care am refuzat-o.

— Cum ai dat de mine? mă întrebă.

— Boris, lucrez pentru FBI.

— Da, evident, dar prietenii mei din Langley m-au asigurat că toate informaţiile despre mine sunt secretizate.

— Poate că vei avea un şoc, dar CIA minte, i-am replicat.

Am zâmbit amândoi auzind asta.

După care Boris redeveni serios şi zise:

— Şi orice informaţie despre mine este clasată la acces special. Trase un fum şi întrebă: Aşadar, dumneata ce ai nevoie să afli, domnule Corey?

— Te rog să-mi spui John.

— John. Ce ai nevoie să afli?

— Ei bine, mă bucur că ai întrebat. Am schimbat subiectul şi tactica, şi am zis: Hei, eu beau aici pe stomacul gol.

Boris ezită, apoi replică:

— Evident. Am uitat de bunele maniere.

— Nu, eu ar fi trebuit să telefonez înainte. Nu face eforturi speciale. Sună, mai bine, după o pizza.

Boris se duse la intercomul de pe o măsuţă laterală şi mă asigură:

— Niciun deranj. De fapt, poate că ai observat că aici e un restaurant.

— Corect.

Boris părea un pic sarcastic, ceea ce demonstra inteligenţă şi o bună sănătate mintală, aşa cum trebuie adesea să-i explic soţiei mele.

Boris vorbi la intercom în rusă. Am auzit cuvântul *Zakuskie,* despre care ştiam de la amicul meu Ivan că înseamnă aperitive. Unele cuvinte ţi se înfig în creier. Evident, era la fel de posibil ca Boris să fi spus „Pune picături de otravă în borş". Înainte de a închide, l-am întrebat:

— Ne pot aduce porc în aluat?

Boris îmi aruncă o privire, apoi adăugă cerinţa mea la comandă, rostind: *Kolbasa en croute.*

— Cum?

În fine, închise şi îmi zise:

— De ce nu iei loc?

Ca atare, am luat loc şi ne-am relaxat amândoi puţin, bând votcă şi bucurându-ne de acele clipe până la sosirea momentului important, despre care el îşi dăduse deja seama că nu avea să fie plăcut.

— Am uitat să te întreb: ce mai face doamna superbă care era cu tine?

Aşa cum am mai afirmat, în afacerea asta nu se dezvăluie niciodată informaţii personale, aşa că am răspuns:

— O mai văd pe la lucru şi e bine.

— Bun. Mi-a plăcut compania ei. Kate. Corect? Te rog să-i transmiţi salutările mele.

— O voi face.

— Aveam impresia că tu şi ea sunteţi mai mult decât nişte colegi, îmi spuse zâmbind.

— Da? Hei, crezi că am ratat şansa?

Boris ridică din umeri şi îmi oferi un pont de mare importanţă:

— Femeile sunt greu de înţeles.

— Zău? Ca să mă amuz, i-am zis: Cred că s-a măritat cu un tip de la CIA. Proastă alegere.

— Asta cred şi eu.

— La fel de proastă ca şi cu un tip de la KGB.

Am zâmbit şi l-am întrebat:

— Tu eşti căsătorit?
— Da, replică fără entuziasm.
— Vreun pescăruş rusesc?
— Pardon?
— O fată din Rusia?
— Da.
— Copii?
— Nu.
— Şi cum v-aţi cunoscut?
— Aici.
— Aha. Pun pariu că ăsta e un loc bun pentru cunoscut femei.
Boris râse, dar nu răspunse.
— Şi tu? mă întrebă Boris.
— N-am fost niciodată căsătorit.
— Şi de ce, dacă îmi îngădui să întreb?
— Nu m-a cerut nimeni în căsătorie.
— Cred că tu ar trebui să le ceri pe ele, mă informă zâmbind.
— Ei bine, aşa ceva n-o să se întâmple.
— Acum îmi amintesc că ai simţul umorului. Dacă vrei, pot să trimit o femeie acasă cu tine, continuă el după o mică ezitare.
— Zău? Adică să o iau la pachet?
Lui Boris chiar îi plăcea de umorul meu, aşa că râse şi zise:
— Da, o să o bag într-un container, împreună cu rămăşiţele tale.
O astfel de ofertă generoasă – uneori cunoscută drept capcană unsă cu miere – era serioasă şi avea nevoie de un răspuns, aşa că am zis:
— Mersi de ofertă, dar nu vreau să profit de ospitalitatea ta.
— Nicio problemă. Dă-mi de ştire dacă te răzgândeşti, adăugă Boris.

Mi-a trecut prin minte ideea că Boris avea *de fapt* un alt motiv bun pentru toate acele măsuri de securitate, dincolo de securitatea personală şi a operelor lui de artă: vizitele neanunţate ale doamnei Korsakov.

Într-un târziu, Boris se apropie de subiectul venirii mele acolo şi îmi zise:

— Arăţi foarte prosper.

— M-am îmbrăcat special pentru ocazia asta.

— Da? Ceasul ăla e… cred că zece mii de dolari.

— Nu m-a costat nimic. L-am luat de la un cadavru, îşi aprinse o nouă ţigară, apoi rosti, cu calm:

— Da, am şi cu astfel de suveniruri.

Mi-am zis că venise vremea să înaintez un pic, aşa că l-am întrebat:

— Guvernul ţi-a acordat vreun împrumut pentru afacerea asta?

— De ce întrebi? Şi de ce nu ştii?

N-am răspuns la niciuna dintre întrebări, ci i-am pus o altă întrebare:

— Ai mai primit veşti de la prietenii tăi din Langley în ultima vreme?

— Acum eşti aici cu treburi oficiale? mă întrebă.

— Da.

— Atunci ar trebui să-ţi cer să pleci şi să-mi chem avocatul.

— Poţi face asta oricând vrei. Aici nu e Uniunea Sovietică.

Ignoră remarca mea şi îmi zise:

— Spune-mi de ce ar trebui să vorbesc cu tine.

— Deoarece este de datoria ta civică să ajuţi la anchetarea unei infracţiuni.

— Care infracţiune?

— Omor.

— Omorârea cui? întrebă.

— Păi, poate a ta.

Aşa ceva cerea o nouă băutură, aşa că Boris îşi turnă un nou pahar.

— Asad Khalil s-a întors, i-am spus, în mod complet inutil.

Boris dădu din cap.

— Te surprinde?

— Absolut deloc.

— Nici pe mine.

Se auziră câteva note muzicale – Ceaikovski? — şi Boris se ridică în picioare, se duse la uşă şi privi prin vizor. M-am întrebat unde era situat monitorul pentru camera de securitate.

Boris deschise uşa şi în încăpere intră un ospătar împingând un cărucior, în vreme ce Viktor asigura ariergarda.

Viktor închise şi încuie uşa, iar ospătarul descărcă pe o masă neagră lăcuită trei tăvi cu mâncare, aşezate una peste alta.

Boris părea să fi uitat de veştile mele proaste şi începu să-l dirijeze pe chelner. Masa se încărcă aproape instantaneu cu mâncare şi sticle cu apă minerală, după care ospătarul începu să aranjeze şerveţele, tacâmuri şi pahare de cristal dintr-un sertar lateral al căruciorului.

— Ia loc. Aici, îmi spuse Boris.

M-am aşezat şi Boris îi urmă pe ospătar şi pe Viktor până la uşă, pe care o încuie după ei. Apoi se aşează în faţa mea.

— Îţi place mâncarea rusească? mă întrebă.

— Cui nu îi place?

— Uite, zise el. Asta e biban negru afumat, ăsta e hering marinat, iar ăsta e țipar afumat. Numi toate produsele de acolo pentru mine, făcându-mă aproape să îmi pierd pofta de masă. Încheie cu: Iar piesa de rezistenţă – porc în aluat.

Porcul în aluat erau, de fapt, bucăţi de cârnat gras – *kolbasa* – învelite într-un soi de aluat prăjit. Am pus câteva

bucăţi pe farfurie, alături de alte câteva lucruri care păreau sigure.

Boris turnă apă minerală pentru amândoi, după care ne-am apucat amândoi de clefăit.

În timpul mesei, Boris mă întrebă:

— De unde ştii că s-a întors?

— A ucis câţiva oameni, i-am răspuns.

— Pe cine?

— Nu-ţi pot dezvălui asta, dar îţi pot spune că şi-a completat misiunea de data trecută.

Boris se opri din mâncat, apoi îmi zise:

— Vreau să ştii că, atunci când l-am antrenat, nu am făcut-o pentru o misiune anume – pur şi simplu l-am instruit ca să opereze în Occident.

— Şi ca să ucidă.

Boris ezită, apoi zise:

— Păi… da, ca să ucidă, dar astea sunt abilităţi pe care orice agent operativ trebuie să le cunoască… în cazul în care are nevoie de ele.

— De fapt, am ripostat eu, Khalil nu era un agent de spionaj care ar fi putut avea nevoie să omoare. Era, de fapt, un asasin. Instruit de tine. De aceea se găsea aici.

Boris încercă o altă abordare a subiectului şi îmi spuse:

— Trebuie să înţelegi că eu habar n-am avut de misiunea lui Khalil în America. Libienii cu siguranţă nu mi-ar fi dezvăluit aşa ceva. Am explicat toate astea celor de la CIA şi ei m-au crezut deoarece aveau logică şi pentru că ăsta era adevărul. Şi sunt sigur că ţi-au transmis toate astea înainte de a ne întâlni atunci.

N-am replicat.

— Dacă cei de la CIA ar fi crezut că eu ştiam că Asad Khalil va ucide piloţi americani, m-ar mai fi scos din Libia? M-ar fi lăsat în viaţă? întrebă, retoric.

Era o întrebare bună, la care nu aveam un răspuns pe măsură. Ce ştiam eu sigur era că Boris Korsakov şi CIA încheiaseră un pact al diavolului: agenţia îi salva viaţa, el

dădea pe gură tot ce ştia. Poate că înţelegerea era mai complexă, însă nici CIA şi nici Boris Korsakov nu aveau de gând să-i spună lui John Corey despre ce era vorba. Din punct de vedere oficial, Boris Korsakov, fost agent operativ KGB şi, posibil, el însuşi un asasin, îşi vânduse serviciile unei naţiuni barbare şi instruise unul sau poate mai mulţi jihadişti în arta omorului. Însă Boris însuşi nu avea mâinile pătate cu sânge – conform lui Boris –, aşa că era binevenit în America în chip de dezertor legitim. Dincolo de ambiguităţile legate de moralitate, Boris se descurca bine financiar – ca să nu mai menţionăm faptul că ducea o viaţă excelentă – iar noi, ceilalţi, cei care continuam să ne aflăm în acest gen de afacere, nu mâncam caviar, înconjuraţi de vin, femei şi cântece. Hei, viaţa e nedreaptă, dar nici nu ar trebui să răsplătească trădarea sau să acorde un salariu de mizerie pentru loialitate dovedită.

Pe de altă parte, fiecare dintre noi îşi face alegerile în viaţă şi ajunge să trăiască – sau să moară – cu consecinţele acelor alegeri.

În orice caz, Boris încerca să-şi reabiliteze reputaţia, atâta câtă mai era, iar eu ar fi trebuit să trec mai departe, dar i-am zis:

— Presupun că tipii de la CIA te-au pus pe deplin la curent cu ceea ce a făcut Khalil acum trei ani.

— Nu pe deplin. Nu era nevoie să aflu.

— Dar ai spus că ştiai că a ucis piloţi americani.

— Da… mi-au spus asta.

— Boris, rahatul e cam vechi, i-am sugerat.

— Pentru tine, poate. Nu şi pentru mine.

Corect. Nu doream să ajung la vreun adevăr cu întrebările astea, voiam doar să-l pun în postură defensivă, ceea ce reuşisem, aşa că am continuat: În regulă. Să trecem mai departe. Tu mănânci, eu vorbesc. Mi-am dat mâncarea deoparte şi am zis: Khalil a intrat în ţară acum poate o săptămână. A ucis ultimul pilot din raidul libian – un om drăguţ, pe nume Chip – după care a mai ucis câţiva

oameni şi nu s-a deranjat să-şi ascundă identitatea. Aşa că, da, ştim că e aici. De fapt, e chiar aici, în oraş.

Boris nu privi pe după umăr sau ceva de genul ăsta, dar se opri din mestecat. Tipul ăsta e un dur, dar a) a instruit asasinul în discuţie, aşa că ştia cât de bun este şi b) Boris se cam înmuiase fără îndoială – mintal şi fizic – în ultimii trei ani. Între timp, Asad Khalil devenise, cu siguranţă, mai dur şi mai priceput în meseria lui.

— Mi-a trecut prin minte că Asad Khalil are câteva conturi de reglat cu tine, am continuat. Dacă mă înşel, spune-mi, mă ridic imediat şi plec.

Boris îmi turnă din nou apă minerală.

Ca atare, am continuat:

— Ca să fiu sincer, nu mă aşteptam să te găsesc în viaţă.

Dădu din cap, apoi, evident, îmi replică:

— Eu sunt surprins că *tu* eşti în viaţă.

— Ai *noroc* că sunt în viaţă. Ascultă, ştiu că suntem amândoi pe lista ţintelor de eliminat, aşa că trebuie să vorbim.

Boris dădu din cap, după care zise:

— Şi poate că şi prietena ta, Kate, e în pericol.

— Poate. Dar pentru a-ţi da mai multe informaţii decât ceea ce trebuie să ştii, ea se găseşte acum într-un loc mai sigur decât al tău. Am făcut asta – am minţit eu – ca să reducem numărul de ţinte potenţiale. I-am dat şi vestea bună: Aşa că eu cred că am rămas doar noi doi.

Absorbi bine informaţia şi glumi:

— Poţi dormi pe canapeaua aia la noapte.

— Şi tu ar trebui să rămâi aici, i-am zis.

— Poate.

— Nevasta ta va înţelege.

— Te asigur că nu. Se gândi câteva clipe, apoi zise: De fapt, va pleca la Moscova mâine.

— Nu-i o idee rea.

Boris îşi turnă un pahar de coniac şi turnă unul şi pentru mine, apoi zise:

— Presupun că ai un plan mai bun decât să te ascunzi.

— De fapt, chiar am. Planul meu prevede folosirea ta ca momeală pentru a pune laba pe Khalil.

— Nu cred că îmi place planul ăsta, replică.

— Mie îmi convine.

Zâmbi forţat, dar nu-mi răspunse.

De fapt, să fiu momeală era treaba mea, o afacere care nu mă deranja deloc. Ba chiar îmi doream să fiu singura persoană în poziţia de a-l ucide pe Asad Khalil. Însă Boris Korsakov era şi el o ţintă, iar eu aveam obligaţia să-i spun asta. De asemenea, trebuia să las propriul orgoliu şi propria mânie la o parte în favoarea misiunii. N-aş fi fost din cale afară de bucuros dacă Boris ar fi fost cel care l-ar fi lichidat pe Khalil, dar până la urmă rezultatul ar fi fost că nemernicul ar fi ajuns în coşciug.

— Ştii sigur că el ar avea habar unde mă aflu? întrebă Boris.

— Nu, i-am răspuns eu cu sinceritate. Dar ce-ar fi să presupunem că el ştie unde te afli? A avut trei ani la dispoziţie ca să te găsească. Plus că are prieteni în America.

Boris dădu din cap, după care zâmbi şi mă informă:

— De fapt, am fost menţionat în câteva reviste gastronomice sau care scriu despre comunitatea de imigranţi ruşi.

— Sper că nu ţi-au folosit fotografia, Boris.

— De câteva ori, zise el ridicând din umeri. Explică gafa de securitate spunând: Face parte din afacerea mea. Şi, ca să fiu sincer, nu mă deranjează publicitatea, plus că nu mă gândeam la securitatea personală.

— Se pare că nu. Şi ăsta e numele tău real?

— Este. CIA m-a îndemnat să-mi schimb numele, dar… e tot ce mi-a rămas din trecutul meu, îmi explică.

— Mda.

Şi tot ăsta va fi numele de pe piatra ta funerară. Ei bine, cred că Boris Korsakov se simţea în siguranţă în Brighton

Beach, Brooklyn, în ciuda faptului că scosese din minţi serviciile secrete libiene, pe Asad Khalil şi, poate, pe vechii lui tovarăşi din KGB. Însă trecutul nu-l putea lăsa complet liniştit, aşa că iată un nou motiv pentru toate zăvoarele şi încuietorile alea de la uşi.

— Ca atare, să presupunem că individul ştie că eşti proprietarul restaurantului *Svetlana,* că ai o nevastă şi un apartament la adresa Brighton, 12A Street. Poţi fugi, te poţi ascunde sau poţi, pe de altă parte, să stai aici şi să-l aştepţi, iar eu voi aduce oameni să-l aştepte alături de tine.

— Ei bine, o să mă gândesc la asta, îmi răspunse. Între timp, tu şi organizaţia ta ar trebui să găsiţi o altă modalitate de a pune mâna pe el – sau de a-l lichida.

— Cred că eu îl cunosc mai bine decât federalii.

Se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Va fi greu de găsit. Dar *el* te va găsi pe tine.

— Boris, ştiu asta. Nu mă ascund. Probabil că pe tine te-a găsit deja, i-am amintit. Întrebarea e: Cum îl găsesc eu pe *el?*

Boris se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi aprinse o nouă ţigară. Privi ţintă în gol şi vorbi, aproape ca pentru sine:

— Cu toate greşelile ei, Uniunea Sovietică nu i-a subestimat niciodată pe americani. Ba chiar am avut tendinţa de a vă supraestima. Khalil, pe de altă parte, provine dintr-o cultură care subestimează Occidentul şi, în special, pe americani. Şi poate că asta e slăbiciunea lui. Se gândi câteva momente, apoi continuă: Lui nu-i pasă de bani, femei, confort… nu are vicii şi crede că tipii care le au sunt slabi şi corupţi. Tăcu câteva secunde, apoi reluă: I se spune Leul datorită curajului, tăriei, vitezei şi capacităţii sale de a sesiza pericolul. Dar, din acest ultim punct de vedere, ratează adesea semnele de pericol din pricina convingerii sale că e puternic – fizic, mintal şi moral – şi că duşmanii lui sunt slabi, idioţi şi corupţi. Se uită la mine şi zise: L-am avertizat odată în privinţa asta, dar nu m-am deranjat să-l mai avertizez din nou.

Boris îşi dăduse drumul, amintindu-şi de elevul lui, aşa că nu l-am întrerupt.

— Khalil avea un mentor, un bătrân pe nume Malik, care era un soi de mistic, continuă. Ca şi mine, Malik a încercat să-l înveţe pe Khalil ce înseamnă prudenţa, însă tot Malik l-a convins pe Khalil că e binecuvântat – că dispune de puteri speciale, un al şaselea simţ al pericolului şi un altul care-i dă de ştire când prada e în apropiere. Nişte prostii, evident, dar Khalil a crezut şi, ca atare, comite tâmpenii, dar pare să scape nevătămat cu toate astea, fapt care nu face decât să-i întărească comportamentul nesăbuit. Boris speculă: Poate că i se termină norocul.

Nu că s-ar vedea asta, gândii eu, însă cu voce tare am replicat:

— Poate.

În realitate, cei câţiva ucigaşi cu care mă confruntasem şi care credeau că Dumnezeu veghează asupra lor constituiseră o problemă; cu siguranţă că nu erau binecuvântaţi de Dumnezeu, dar ei *credeau* că sunt, iar asta îi făcea imprevizibili şi mai periculoşi decât obişnuiţii ţăcăniţi cu tendinţe ucigaşe.

Boris trase din ţigară şi zise:

— Era un excelent învăţăcel. Foarte rapid, foarte inteligent. De asemenea, era foarte motivat, dar motivaţia lui era bazată pe ură. Se uită la mine şi zise: După cum ştii, americanii i-au ucis întreaga familie.

N-am răspuns.

— Ura întunecă judecata, continuă Boris, cât se poate de corect.

Am tăcut din nou, dar m-am gândit la acest cuplu ciudat – Boris Korsakov şi Asad Khalil – profesor şi elev proveniţi din capete opuse ale universului. Eram sigur că Boris făcuse o treabă bună instruindu-şi tânărul protejat ca să ucidă şi să fugă, dar la finalul cursurilor Asad Khalil fusese acelaşi alienat mintal care fusese şi la începutul lor.

— Este ceea ce se numeşte un singuratic, continuă Boris. Nu are nevoie de prieteni, femei şi nici măcar de colegi, deşi se foloseşte de oameni şi apoi se descotoroseşte de ei. Ca atare, cum găseşti un astfel de om? Ei bine, aşa cum am mai zis, nu tu îl găseşti pe el, ci el te găseşte pe tine. Dar când o face, probabilitatea ca el să comită o eroare e mai mare decât în majoritatea cazurilor care implică asasini profesionişti. O eroare de judecată şi, astfel, o eroare tactică. Iar prin asta, domnule Corey, vreau să spun că el va refuza ocazia de a-ţi zbura fără probleme capul de pe umeri de la două sute de metri şi te va ataca într-o manieră extrem de personală – aşa cum atacă un leu, cu colţii şi cu ghearele. Simte nevoia să-ţi guste sângele. Şi, asemenea unei pisici care se joacă cu şoarecele, adesea se joacă cu victima lui şi o batjocoreşte înainte de a o ucide. Chestia asta e importantă pentru el. Ca atare, dacă supravieţuieşti atacului iniţial, e posibil să ai o şansă de a riposta. Cam asta e tot ce-ţi pot spune şi care să te ajute, concluzionă Boris.

Ei bine, în afară de povestea cu Malik misticul, restul era deja o poveste pe care o cunoşteam. De fapt, eu şi Kate trăisem recent o experienţă personală legată de modul de operare al lui Khalil. Însă era bine că primisem confirmarea gândurilor şi observaţiilor proprii.

— Aşadar, ar trebui să ne aplecăm şi să ne pupăm în cur de rămas-bun? i-am zis lui Boris.

Boris zâmbi. Fiind o bună gazdă, mă complimentă spunând:

— Am senzaţia că te poţi descurca, dacă va fi nevoie. Adăugă, evident: La fel ca mine.

Poate că n-ar fi trebuit să-mi anulez antrenamentele la sala de gimnastică. Am revenit la sugestia anterioară şi am zis:

— O altă cale de a prinde sau de a omorî un leu este să laşi momeală într-o capcană.

Boris părea că se gândise între timp la sugestia mea, deoarece răspunse:

— Da. Dacă vrei leul viu, pui o capră vie într-o cuşcă, iar când leul intră în cuşcă, uşa se închide. Leul e prins în capcană, dar capra e mâncată. Sau, dacă vrei să omori leul, atunci legi capra de un copac, iar în vreme ce leul o sfâşie cu ghearele, vânătorul îl împuşcă. În ambele cazuri, capra moare. Dar caprele se pot înlocui.

— Bun argument. Însă noi ştim că tu nu eşti o capră şi îţi vom garanta siguranţa, l-am asigurat.

Boris nu era convins de asta. Ca să fiu sincer, nici eu nu eram.

— Încearcă *tu* primul.

— Bine. O să-ţi dau de ştire cum m-am descurcat.

— Da, dacă o să poţi. E o idee interesantă şi poate că asta e singura cale de a-l prinde sau ucide. Dar fii atent, John, că e posibil ca, în vreme ce tu pregăteşti capcana pentru el, o s-o amenajeze şi el pentru tine.

— Înţeles.

Ca să continue pe tema leului, Boris zise:

— Şi n-ai fi primul vânător care ia urma leului, doar ca să descopere că leul i-a dat ocol şi a ajuns acum în spatele lui.

— Hei, bună analogie. O să ţin minte asta.

— Te rog.

Următoarea mea întrebare nu era importantă pentru subiectul în discuţie, ci pentru mine personal.

— Tu l-ai învăţat pe Khalil cum să ucidă cu un spărgător de gheaţă?

Boris păru la început surprins, apoi un pic deranjat de întrebare. Nu era o întrebare abstractă. Ezită, apoi răspunse:

— Cred că da. De ce întrebi?

— Tu de ce crezi?

Nu-mi răspunse la replică, dar mă informă:

— Idiotul ăla nu a văzut niciodată un spărgător de gheaţă, iar când i l-am arătat, era ca un copil care primeşte o jucărie nouă.

Pun pariu pe asta.

— Deci victima a murit?

— O, da. Dar cred că a durat o vreme.

— Câte lovituri? întrebă el.

— Una singură.

Boris păru iritat, poate chiar frustrat din pricina fostului său elev, şi zise:

— I-am spus că e nevoie de două sau trei.

— Copiii nu ascultă.

— Nu e un copil. E… un idiot.

— Hei, ce e povestea asta cu rusnacii şi spărgătoarele de gheaţă? l-am întrebat. Nu voi l-aţi lichidat pe Troţki cu aşa ceva?

Boris păru interesat de subiect şi replică:

— Ei bine, aşa cum îţi poţi imagina, sunt o mulţime de astfel de unelte în Rusia, aşa că au devenit armele cele mai comode, mai ales iarna.

— Corect. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Boris se uită la mine câteva clipe, întrebându-se, sunt sigur, dacă nu mă distram cu el. Îmi făcu jocul şi luă un cuţit ascuţit de pe masă, spunând:

— Dacă nu ştii ce să faci cu chestia asta, nu vei reuşi să dai o lovitură fatală. O vei înfige în os, în vreun muşchi sau vei da lovituri inofensive, iar cealaltă persoană va avea ocazia să fugă sau să riposteze. Nici măcar o rană abdominală profundă nu e fatală, dacă nu este atinsă artera. Cuţitul e bun, în cea mai mare măsură, pentru gât – îşi puse cuţitul în dreptul gâtului – ca să taie jugularele aici, îmi explică. Sau carotida. Rana e fatală, dar este greu de dobândit dacă stai cu faţa la oponent. Trebuie să vii în spatele lui ca să tai ca lumea. Corect. Lăsă cuţitul jos şi concluzionă: Însă spărgătorul de gheaţă penetrează lejer ţeasta din orice unghi şi, de asemenea, va străpunge

sternul până în inimă, chiar dacă victima este îmbrăcată cu haine groase de iarnă. În orice caz, va da o lovitură fatală, chiar dacă moartea nu survine instantaneu.

Boris păru să-şi dea seama că se lăsase purtat de subiect, aşa că se forţă să zâmbească şi spuse:

— Poate că nu e o conversaţie bună pentru cină.

— Eu am deschis subiectul. Tu doar te-ai lăsat antrenat.

— Încearcă puţin coniac.

Am luat o gură mică, pentru a mă arăta politicos. În ciuda consumului de alcool, Boris părea extrem de treaz – poate că la asta contribuia gândul deloc plăcut că era în bătaia puştii. În orice caz, îmi zise:

— Trebuie să te ocupi ca lumea de el de data asta. Dacă nu o faci, nu vei mai avea niciodată vreo zi de linişte.

— Nici tu.

— Cum a scăpat data trecută? mă întrebă ignorând remarca mea.

Boris cunoştea bine jocul, aşa că întrebarea nu era pur şi simplu una profesională sau de interes academic.

— Cu siguranţă că nu-ţi pot spune mai multe decât ţi-au spus prietenii tăi de la CIA cu trei ani în urmă, i-am răspuns. Dacă nu ştii, atunci înseamnă că ei nu vor să ştii.

Şi cum CIA era următorul meu subiect de interes, l-am întrebat:

— Ce ţi-au spus băieţii de acolo cu privire la interesul lor legat de Asad Khalil?

Boris tăcu o vreme, apoi răspunse:

— Foarte puţine. Dar am avut impresia – pe baza propriei instruiri şi experienţe – că interesul CIA legat de Khalil nu era acelaşi cu interesul pe care-l avea FBI pentru el.

— Adică?

— Adică, evident, CIA dorea să-l folosească pe Khalil pentru propriile interese.

— Care erau?

— Dacă nu ştii, înseamnă că ei nu vor să ştii, spuse Boris ridicând din umeri.

Venise vremea să scormonesc un pic rahatul, aşa că i-am zis lui Boris:

— CIA ştie cu siguranţă că Asad Khalil a revenit în America. Aşadar, te-a sunat cineva de la Langley ca să-ţi spună: „Hei, Boris, vechiul tău amic s-a întors şi vrea, probabil, capul tău în desaga lui. Dar noi o să te protejăm”?

Boris se gândise la asta în clipa în care îl anunţasem că Asad Khalil se întorsese şi se gândea în continuare. Rămase tăcut o vreme, apoi îmi zise:

— Relaţia mea cu ei e complicată. De fapt, ea nu mai există de la ultima şedinţă. M-au predat FBI-ului şi de aceea nu am mai auzit de ei şi tot de aceea te afli tu aici.

De fapt, nu de aceea mă aflam eu acolo – lucram pe cont propriu. Cât despre ideea că FBI-ul devenise cel care avea grijă de Boris, adesea exista o lipsă crasă de comunicare între FBI şi CIA în cadrul programului postsovietic de relocare. Uneori era doar o scăpare, alteori era vorba de simpla indiferenţă din partea FBI. Boris nu avea nicio valoare pentru Birou sau pentru altcineva, aşa că acum se găsea fără protecţie. Dar dacă cineva de la CIA sau FBI îşi dădea seama că Boris devenise momeala Leului, cei de acolo s-ar arunca asupra lui. Ca întotdeauna, problema cu sistemul consta în comunicarea defectuoasă, în zidurile ridicate între agenţii şi în neplăcute amintiri instituţionale. Ca atare, aşa a ajuns John Corey la masa cu sfeclă murată a lui Boris Korsakov. Sau… era posibil ca FBI-ul şi CIA să fi intrat deja pe fir, şi jumătate din clienţii de la *Svetlana* să fie agenţi federali, însă nimeni să nu-l anunţe pe Boris, aşa cum procedasem eu, că Leul ar fi putut să ia urma lui. Ei bine, aveam să aflu în curând dacă vizita mea de aici fusese surprinsă pe film de colegii mei.

— Presupun că nu veţi folosi împotriva mea faptul că nu am niciun chef să devin, cum spui tu, momeală, îmi zise Boris.

— Bineînţeles că nu. Noi protejăm toţi cetăţenii – hei, eşti cetăţean?

— Nu.

— O, hmmm, atunci… pfuu…

— Dar deţin un paşaport american.

— Şi eu. Poate că tu şi cu mine ar trebui să plecăm la Moscova împreună cu nevasta ta, i-am sugerat.

— Mai degrabă stau în New York împreună cu Asad Khalil decât la Moscova cu nevasta mea, îmi replică.

Am lăsat remarca să treacă şi l-am asigurat pe Boris:

— Dacă nu vrei să devii chiar o momeală, putem să punem pe picioare un sistem de protecţie.

Boris se gândi din nou şi zise:

— Ştii, mă simt foarte bine aici şi nu am planuri să plec… până ce Khalil nu e ucis, prins sau nu îşi ia zborul… aşa că nu sunt deloc sigur că am nevoie de protecţia ta. Adăugă: De fapt, plătesc sume frumuşele pentru propria protecţie.

Înţelegeam subtextul şi m-am gândit că Boris şi-a dat seama că nu vrea ca NYPD-ul sau FBI-ul să se învârtă pe lângă *Svetlana* dintr-o multitudine de motive, unele legitime, altele poate mai puţin.

Mi-a trecut prin minte şi ideea că Boris ajungea treptat la aceeaşi concluzie la care ajunsesem eu: dorea să-l ucidă pe Asad Khalil fără amestecul poliţiei sau al FBI-ului. Iar motivele lui depăşeau frustele mele motive de răzbunare şi liniştire psihică permanentă. Bănuiam că Boris îl vrea mort pe Asad Khalil pentru că Asad Khalil ştia prea multe despre Boris. Şi ceea ce ştia Khalil era posibil să nu se pupe cu declaraţiile făcute de Boris cu trei ani în urmă la CIA, cum că n-avea habar că Asad Khalil venea în Statele Unite ca să omoare piloţi americani. De aceea Boris nu dorea ca Asad Khalil să fie prins şi interogat de FBI şi CIA.

Boris nu era primul dezertor – fără cetăţenie – care să fie expediat înapoi în vechea lui ţară. Poate că mă înşelam în privinţa asta, dar cu siguranţă era un motiv puternic ca Boris să vrea să-l ucidă primul pe Khalil.

Un alt motiv posibil era recompensa, de care el poate aflase. I-am zis:

— S-a pus o recompensă de un milion de dolari pe prinderea lui Khalil – mort sau viu. Ştiai asta?

— Puteam să presupun. Nu sunt prea mulţi bani pentru un astfel de om… dar eu nu mă gândesc să-l prind… spun doar că mă voi proteja singur.

— Fii serios, Boris. Ştiu la ce te gândeşti. Şi dacă poate cineva să-l prindă, sau să-l omoare pe Khalil, acela eşti tu.

Nu-mi răspunse.

— Dar să nu devii prea încrezător, l-am sfătuit. Khalil nu şi-a petrecut trei ani conducând un club de noapte şi bând votcă.

Chestia asta îl irită, aşa cum ştiam că se va întâmpla. Se aplecă înspre mine şi zise:

— Nu mă tem de acest om. L-am învăţat tot ce ştie şi ar fi bine dacă aş reuşi să-i mai predau o ultimă lecţie.

— Aşa te vreau. L-ai învăţat pe nemernicul ăsta mic tot ce ştie acum, dar tot poţi să-i tragi una ca să-l doară rău, i-am amintit.

Boris nu răspunse.

— Ei bine, o să transmit declaraţia ta că nu vrei protecţie. E dreptul tău să refuzi protecţia poliţiei şi, cu siguranţă, nu trebuie să te oferi voluntar ca momeală, l-am informat, pe un ton oficial. Dar nu poţi împiedica supravegherea locului unde te afli sau a mişcărilor pe care le faci. Oricum, ar fi mai uşor şi mai bine pentru toată lumea dacă ai coopera şi te-ai coordona cu noi.

— Am nişte… foşti colegi în care am încredere şi care mă pot ajuta să mă protejez, mă informă.

— Vrei să spui nişte foşti kaghebişti care ştiu cum să doboare un derbedeu precum Khalil şi ştiu ce să-i facă într-o cameră dosnică atunci când pun laba pe el?

Boris aprinse o altă ţigară şi zise:

— Fără comentarii.

— Dacă aşa doreşti.

Ei bine, Boris devenea tot mai puţin comunicativ. Sosise vremea să plec. Următorul lucru pe care îl aveam de făcut era să îi înştiinţez despre această întâlnire pe Walsh şi pe Paresi. Puteam scăpa cu ceea ce întreprinsesem până în această clipă – poliţiştii şi agenţii adesea îşi încearcă norocul fără să le spună şefilor tot ceea ce fac. Dar dacă nu întocmeam repede un raport complet despre o asemenea întâlnire, atunci intram în mare belea.

Pe de altă parte… nici măcar nu ar fi trebuit să *fiu* aici. Vreau să spun că Walsh fusese destul de explicit nu doar referitor la limitele atribuţiunilor şi mişcărilor mele, ci şi la obligativitatea de a purta dispozitivul de urmărire. Un alt motiv de a nu raporta nimic era acela că eu şi Boris păream să fim de aceeaşi parte a baricadei în privinţa asta: Khalil nu trebuia prins, trebuia ucis.

M-am ridicat şi am zis:

— Am putea vorbi mai multe mâine.

Însă Boris nu păru să mă audă. Era adâncit în gânduri.

Aşa cum am zis, Boris nu e idiot, iar odinioară se îndeletnicea cu jocuri mai periculoase, mai necinstite şi mai complicate decât jocul de acum. Îmi dădeam seama că mintea lui de kaghebist era trează şi funcţiona. Fără îndoială că era interesat şi chiar excitat de perspectiva de a reveni la vechile lui îndeletniciri. Se uită la mine şi zise:

— Ştie cineva că eşti aici?

— Ei bine, ştie Veronika. Viktor. Tu. Nu asta era întrebarea pe care doream să o aud. Şi aveam o replică bună şi dură la ea.

— Cum adică? am zis.

— Cred că ştii la ce mă refer. De ce eşti singur? mă întrebă.

— Lucrez singur. Ca James Bond.

Boris clătină din cap şi îmi spuse:

— Ar fi trebuit să ai un agent FBI cu tine. Nu vreau să par lipsit de respect, domnule Corey, dar eşti un detectiv din New York, aşa cum mi s-a spus cu trei ani în urmă. Unde e tovarăşul tău de la FBI?

— E la bar.

— Nu. Cred că te ocupi de chestiunea asta pe cont propriu şi înţeleg şi de ce.

— Crezi ce vrei. Mâine revin cu întreaga echipă.

Se gândi la asta, apoi se uită la mine şi zise:

— Lasă-mă o săptămână. Lasă-ţi şi ţie o săptămână. Cred că unul dintre noi va rezolva problema de o manieră care e cea mai bună pentru *noi.*

I-am replicat, evident:

— Problema asta nu se referă doar la noi doi. Se referă la lege, justiţie şi securitatea naţională.

— Nu. Se referă la noi, zise Boris clătinând din nou din cap.

Nu aveam chef să insist pe tema asta, aşa că am schimbat subiectul şi am zis:

— Ai cartea mea de vizită. Am nevoie de numărul tău de telefon, i-am mai zis.

Scoase o carte de vizită şi un pix din buzunarul hainei, scrise ceva pe spatele ei şi mi-o dădu, spunând:

— Te rog să mă ţii la curent.

Am scos poza lui Khalil din buzunar, i-am dat-o lui Boris şi i-am zis:

— Ca să-ţi împrospătez memoria.

Luă fotografia, dar nu se uită la ea, replicând:

— Memoria mea nu are nevoie de împrospătare.

— Ei bine, am sugerat eu, copiaz-o şi dă-o oamenilor tăi.

— Da, mulţumesc. Se pricepe foarte bine să-şi schimbe înfăţişarea, îmi spuse.

— Corect. Iar asta e veche de trei ani, deşi am unele informaţii că ar arăta la fel. Iar ochii nu se schimbă niciodată.

— Da… ochii ăştia, zise Boris aruncând o privire pozei.

M-am dus spre uşă şi i-am spus:

— Găsesc singur ieşirea.

— Mă tem că nu. Se ridică în picioare, apăsă butonul intercomului şi rosti ceva în ruseşte, după care mi se adresă: Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare care ar putea fi importantă pentru noi amândoi.

Îmi plac întrebările importante pentru mine, aşa că am replicat:

— Dă-i drumul.

— Ai idee dacă Asad Khalil acţionează singur sau dacă lucrează pentru spionajul libian sau poate pentru vreo altă grupare?

— De ce întrebi?

— Păi, evident că asta face diferenţa din punctul de vedere al… capacităţilor lui. Capacitatea lui de a descoperi ce trebuie să ştie despre noi. Şi poate că şi ce-i trebuie pentru misiunea lui, în aceeaşi măsură.

— Corect. Ei bine, nu pot răspunde direct la întrebare, dar voi spune că se pare că primeşte ajutor.

— Atunci poţi fi sigur că va întreprinde ceva aici diferit de ceea ce a făcut până acum, mă informă Boris dând uşor din cap.

— M-ai pierdut aici, Boris.

— O să detoneze o bombă, zise Boris privindu-mă. Sau, poate, va lansa un atac chimic. Antrax. Sau un dispozitiv chimic. Poate gaz toxic.

— Aşa crezi?

— Da. Trebuie să-şi plătească datoria faţă de cei care l-au ajutat în misiunea lui personală de răzbunare. Nu te-ai gândit la asta?

— Mi-a trecut prin minte, am recunoscut.

— Dar nu cred că se va întâmpla înainte ca el să-şi termine treburile cu tine şi cu mine.

— Corect. Nu-mi stă în obicei să discut astfel de lucruri cu oameni precum Boris, dar el avea un trecut alături de Khalil şi chestia asta fusese odinioară treaba lui, aşa că am zis: Gândeşte-te la asta şi dă-mi de ştire la ce concluzie ai ajuns.

— O voi face.

Muzica lui Ceaikovski umplu încăperea. Boris se duse la uşă, privi prin vizor, apoi descuie uşa şi o deschise.

Viktor se dădu la o parte pentru mine. În vreme ce mă îndreptam spre uşă, i-am zis lui Boris:

— Dacă te uiţi printr-un vizor, poţi avea parte de o rană urâtă la ochi şi la creier dacă de partea cealaltă a uşii se uită la tine o ţeavă de armă. Sau un spărgător de gheaţă.

Boris păru iritat de faptul că îi criticam măsurile de securitate, şi zise:

— Mulţumesc, detective.

— Unde e monitorul tău de securitate? l-am întrebat.

— Unul e în biroul meu şi mai e un televizor în şifonierul ăla, care are un canal legat la camera de securitate.

— Ar trebui să-l foloseşti.

— Din nou, mulţumesc.

— Şi eu îţi mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat şi pentru ospitalitate. Am pornit spre uşă, apoi am efectuat una dintre răsucirile mele bruşte şi i-am spus: A, şi pentru informarea ta – pilotul omorât de Khalil. Chip. Khalil i-a retezat capul.

— Nu l-am învăţat niciodată aşa ceva, răspunse Boris păstrându-şi calmul.

— Poate că are un profesor nou, i-am sugerat.

Am ieşit din apartamentul lui Boris, iar după ce uşa se închise în urma mea, am auzit zgomotul încuietorii.

Bietul Boris – deţinut aici, în locul de unde îşi conducea afacerea, fără nevastă şi fără nimic altceva de făcut decât să mănânce, să bea, să privească prin oglinda lui dublă, să

se uite la câteva emisiuni ruseşti la televizor, să asculte muzică şi, poate, să se bucure de compania unei doamne sau a mai multora. Însă şi aşa ceva te plictiseşte după câteva zile. În fine… poate după câteva săptămâni.

Viktor îmi indică liftul, dar eu i-am spus:

— Hai să o luăm pe scară.

— Vă rog?

— Haide, Viktor. Predai engleza la Colegiul Brooklyn.

M-am dus spre uşa metalică din capul scării şi Viktor o deschise cu o cheie.

În esenţă, aceea era ieşirea de incendiu, iar pompierilor nu le place să dea peste un zăvor acolo, dar probabil că Boris le spusese ceva de genul „Ascultaţi, băieţi, mulţi oameni vor să mă ucidă, aşa că trebuie să mă încui în casă”. Sau poate că scotea uşile la sosirea inspectorilor.

L-am lăsat pe Viktor să treacă în faţă şi l-am urmat. Uşa de la baza scării era de asemenea încuiată, iar Viktor îşi folosi cheia ca s-o deschidă.

Am intrat în cămăruţa unde se afla camera de securitate, după care Viktor descuie uşa către hol, iar eu l-am urmat prin draperia roşie în restaurant.

Bun, mi-am zis eu, măsurile de securitate erau bune, dar prea multe lucruri depindeau de implicarea oamenilor şi de două chei – una pentru lift şi una pentru toate uşile metalice. De asemenea, uşa de la apartamentul lui Boris trebuia zăvorâtă manual. Boris avea nevoie de un dispozitiv cu cod pentru toate uşile aflate între lumea exterioară şi el, dar şi de un acces mai simplu la monitoarele lui de securitate.

Poate că existau măsuri de securitate neobservate de mine, cum ar fi fost un buton de panică sau poate o încăpere seif, dar până la urmă esenţială în problema securităţii era vigilenţa şi o armă de calibru mare.

Viktor mă escortă prin restaurant, care se golise pe jumătate între timp. I-am spus:

— Cineva vrea să-ţi omoare şeful. Ţine-ţi ochii în patru.

Nu-mi răspunse, dar dădu din cap.

— Ai armă?

Din nou niciun răspuns, dar se bătu peste partea stângă a hainei.

— Mai lucrează la pronunţie, i-am sugerat.

În fine, am evitat barul şi pe Veronika şi am ieşit pe uşa din spate. Ceasul arăta aproape miezul nopţii, iar trotuarul şi plaja erau aproape pustii.

Dacă fusesem urmărit de o echipă de supraveghere, probabil că acum era momentul să fiu abordat de cineva. Iar dacă fusesem urmărit de oamenii lui Khalil, acum era locul şi momentul perfect ca Asad Khalil şi John Corey să se întâlnească.

Am stat locului un minut, dar nimeni nu părea interesat de mine.

M-am dus până la intrarea din faţă a clubului, unde aşteptau câteva taxiuri.

Pe drumul înapoi către Manhattan, în vreme ce traversam podul Brooklyn, mi-a trecut din nou prin minte gândul – confirmat de Boris – că Asad Khalil plănuia cu adevărat ceva măreţ pentru final, ceva care să-i mulţumească pe sponsorii lui şi care să-i împrospăteze referinţele pentru următoarea lui misiune – şi tot ce se găsea între el şi acel final grandios al misiunii curente erau Boris Korsakov şi John Corey.

Aşa că, da, Boris avea dreptate: chestia asta avea legătură cu noi – cu el, cu mine şi cu Asad Khalil. Şi mai avea legătură cu trecutul care ne urmărea şi ne prindea din urmă.

CAPITOLUL 39

Taxiul luat din Brighton Beach mă lăsă în parcarea subterană a clădirii mele, şi, în acelaşi timp, mă sărăci cu treizeci de biştari, o sumă mică pentru o asigurare de viaţă.

Am luat liftul de marfă până sus în apartament. Nimeni din echipa de supraveghere nu părea să fi remarcat absenţa mea. Nu aveam chef să le produc necazuri oamenilor, aşa că trebuia să mă asigur că nu voi fi niciodată prins plecând de acasă fără ei.

În fine, acum era ora şapte dimineaţa, miercuri, la doar şaptezeci şi două de ore de când eu şi Kate ne treziserăm în camera de la motelul High Top din Sullivan County, emoţionaţi că urma să sărim dintr-un avion. Cât de puţine ştiam atunci, aşa cum se spune de obicei, despre intensitatea emoţiilor pe care aveam să le trăim.

Nu plănuiserăm nimic special pentru acea zi, ceea ce-mi amintea că problema în statul de pomană este că nu ştii când ai terminat cu asta.

Am folosit ocazia pentru a-mi executa duzina de exerciţii zilnice, motivat nu de vanitate, ci de preocuparea pentru sănătate, ceea ce, în acest caz, însemna că trebuia să fiu în formă bună dacă eu şi Asad Khalil aveam să încingem o luptă pe cinste. Boris avea dreptate – atacurile lui Khalil erau personale şi de aproape, iar dacă supravieţuiai

surprizei asaltului iniţial, aveai o şansă să ripostezi. De aceea, Kate încă trăia.

În vreme ce mă pregăteam să plec să o văd pe Kate la Bellevue, îmi sună telefonul. Era Paresi. Am răspuns:

— Corey.

— Ce ai făcut noaptea trecută? se interesă căpitanul Paresi.

Ah, mda. Vremea confesiunii.

— Am vizitat-o pe Kate la spital, i-am răspuns.

— Asta ştiu. Ce ai făcut după aceea?

Vremea confesiunii.

— Am fost dus acasă.

Urmă o tăcere la telefon, apoi Paresi zise:

— Tipul din holul blocului tău însărcinat cu supravegherea, Ramos, a raportat că a sunat la telefonul din apartament şi la telefonul tău mobil, plus că l-a pus pe portar să apeleze interfonul, dar n-ai răspuns.

Momentul adevăratei confesiuni.

— La zece seara m-am izolat complet de restul lumii, am replicat.

Sau nu cumva la ora aia beam o votcă cu Veronika?

— Ce voia Ramos? am întrebat.

— Nimic, îmi răspunse Paresi. Doar o verificare de rutină şi un raport de situaţie.

Esenţial în chestia asta era faptul că Paresi nu dispunea de nicio dovadă că eu ieşisem afară, aşa că am devenit un pic mai cocoş şi am zis:

— Căpitane, sunt poliţist, nu vreun informator al Mafiei care are nevoie de supraveghere douăzeci şi patru de ore, şapte…

— Viaţa ta e în pericol, detective Corey. Ai fost de acord… adăugă Paresi.

— N-am fost de acord să dorm împreună cu tipul de la supraveghere.

Se lăsă tăcerea, după care Paresi îmi zise:

— În regulă. Până la urmă, ştim unde vei fi la noapte.

N-am replicat şi n-am întrebat nimic.

— Dar, mai întâi, un pic de treabă gospodărească, continuă Paresi. Ceremoniile funerare ale lui Gabe şi ale familiei lui s-au ținut ieri. A fost o ceremonie religioasă privată, dar vom ţine o slujbă de comemorare pentru el şi familia lui cândva, săptămâna viitoare, dacă va fi posibil. Depinde de ce se mai întâmplă.

Corect. Depinde de propriile înmormântări.

— Bine, am zis.

— Cum se simte Kate? întrebă Paresi.

— Suficient de bine cât să iasă din spital, dar Walsh o ţine acolo şi niciunul dintre noi nu e fericit de asta.

— Îi e mai bine acolo, iar ţie ţi-e mai bine fără ea acasă, îmi replică.

— Trebuie să faci ceva: pune imediat să fie eliberat un certificat de deces, înregistrat în Sullivan County şi cere-le celor de la Centrul medical Catskill să-şi modifice arhivele în mod corespunzător.

— Bine… dacă tu crezi că ar fi în stare cineva să verifice aşa ceva.

— Hai să presupunem că individul vrea până la obsesie ca moartea victimelor sale să fie confirmată.

— În regulă. Se face. Ai primit sau ţi-ai amintit ceva despre care ar trebui să ştiu? mă întrebă.

Principial, asta era ultima mea şansă de a mărturisi despre Boris. Cântărisem argumentele pro şi contra legate de raportarea vizitei pe care i-o făcusem lui Boris Korsakov. În orice caz, Boris îşi dăduse seama pe bună dreptate că lucram pe cont propriu şi îmi ceruse o săptămână fără intervenţia poliţiei sau a FBI-ului – o săptămână ca să vadă dacă Asad Khalil încerca să-l lichideze pe propriul teren, la clubul de noapte. Evident, scopul lui Boris era acela de a-l reduce la tăcere pe Khalil, pentru totdeauna, deşi mie nu-mi păsa cu adevărat ce dorea Boris – nu el conducea această operaţiune. Însă

interesele lui puteau să coincidă cu ale mele. Era un moment dificil.

— John?

— Mă gândesc.

Pe de altă parte, poate că Boris se cuminţise şi se deşteptase, aşa că era posibil să mă sune şi să-mi spună că se răzgândise şi că mă ruga frumos să trimit poliţia ca să-l protejeze. Sau, din câte îl cunoşteam pe Boris, era posibil ca vicleanul kaghebist din el să-şi spună cuvântul şi individul să fie deja în drum spre Moscova alături de nevastă – sau spre Riviera franceză, fără ea. Nici nu l-aş fi putut învinovăţi dacă proceda astfel.

— Alo? John?

Nu-mi vine nimic în minte, am răspuns. Am schimbat subiectul şi l-am întrebat: Cei de la Operaţiuni Speciale au descoperit ceva neobişnuit la casele conspirative ale tipilor răi?

— Nu.

— Încearcă să găsească şi alte case de felul ăsta despre care nu ştim nimic?

— Verificăm la agenţiile de închirieri contractele despre care se crede că sunt dubioase – dar e o procedură care necesită timp şi, oricum, e cu bătaie foarte lungă.

— Corect. Mi-a trecut prin minte că, dacă aş fi un amic de-al lui Khalil din New York, aş fi închiriat un loc pe strada mea – un birou sau un apartament – şi aş fi montat o cameră video miniaturală în fereastră, ca să supraveghez uşa mea de la intrare prin intermediul unui monitor din acel birou sau apartament, i-am zis.

Paresi tăcu o vreme, apoi zise:

— E o idee bună… dar strada ta e plină de clădiri înalte – mii de apartamente şi birouri…

— Corect. Locuiesc aici. Le văd şi eu. Ar trebui să pui nişte oameni la lucru în privinţa asta, căpitane, i-am spus.

— Mda. Ar trebui să stai departe de balcon, mă sfătui.

— Tocmai ce aveam de gând să te invit să bem ceva pe balconul meu.

Uneori Paresi aprecia umorul meu negru, dar nu şi de astă dată.

— Trebuie să-ţi spun că suntem destul de puţini oameni, dar o să văd dacă fac rost de ceva agenţi de la secţia teritorială FBI, îmi zise.

Amintindu-mi de supravegherea lipsită de rezultat a diplomatului iranian, i-am sugerat:

— Ia oameni de la misiunile ONU. Cazul ăsta are prioritate maximă, am subliniat.

— Ştiu. Dar tu habar n-ai câte ponturi, ameninţări şi piste am primit în ultimele luni şi pe care trebuie să le lămurim.

M-am gândit şi am zis:

— E posibil ca astea să fie diversiuni planificate.

— Poate, replică după o tăcere de câteva clipe. Nu am crezut niciodată că vom fi depăşiţi… ştii?

— Lumea s-a schimbat, i-am amintit.

— Mda. Dar facem recrutări masive. Glumi şi zise: De-asta şi tu încă mai ai slujbă.

Amuzant.

— Ceva informaţii despre celularele lui Kate şi Gabe? l-am întrebat.

— După cum ştii, le-am scos din serviciu pe amândouă, dar cei de la interceptare stau la pândă ca să vadă dacă le porneşte cineva ca să folosească lista de contacte din ele.

— În regulă. Supravegherea comunităţilor de musulmani a dat vreun rezultat până acum?

— Nu.

— Presupun că ai anulat toate concediile şi toată lumea face zile şi ore suplimentare.

— Se înţelege de la sine. De fapt, John, dă-mi voie să te asigur că, în ciuda lipsei de personal, ATTF, FBI şi NYPD controlează povestea asta. Şi mai dă-mi voie să-ţi

reamintesc că tu nu faci parte din anchetă. Tu eşti în concediu.

— Atunci de ce îmi pui întrebări?

— Noi suntem cei care pun întrebări – tu nu ai nevoie să ne întrebi ceva. Mă informă. Sau să ne dai sfaturi.

Ei bine, ezitasem dacă să-i spun sau nu despre Boris, dar acum nu mai ezitam. Hei, nu fac parte din echipa de anchetă.

— John?

— Înţeleg.

— Vrem să te concentrezi pe amintirea trecutului şi orice din trecut ne poate ajuta de data asta, zise pe un ton mai blând.

— Mă aşteaptă maşina şi şoferul. Altceva?

— Da, motivul pentru care am sunat. Diseară ieşi la plimbare.

Era o veste excitantă, aşa că am zis:

— Bine. Care e planul?

— Pe la ora zece seara, vei părăsi apartamentul şi o vei lua pe jos de-a lungul 72nd Street, după care vei intra în Central Park…

— Aş putea fi jefuit.

Ignoră remarca mea şi continuă:

— Folosim parcul deoarece îl ştim cu toţii şi ne-am antrenat acolo pentru misiuni de supraveghere şi contrasupraveghere.

— Corect.

Odată mă rătăcisem acolo.

— Te vei întâlni cu un supervizor de la Grupul de Operaţiuni Speciale în holul clădirii tale la ora zece, iar el îţi va da itinerarul şi diversele destinaţii din parc, continuă Paresi. Apoi vei stabili legătura cu echipele de supraveghere din afara clădirii tale şi pe urmă porneşti.

— Sună a plan. Nu vreau paradă de forţe în spatele meu sau o echipă de defrişare în faţa mea, i-am amintit.

— Înţeles. Eşti acoperit, dar nu supraprotejat.

— O să-ţi comunic părerea mea când o să văd dispozitivul.

— Bine. Suntem dispuşi să învăţăm. Încercare şi greşeală.

— Fără greşeli, te rog. Ai înştiinţat secţia Central Park? l-am întrebat.

— Da. Cei de acolo ştiu ce se petrece şi o să păstrăm legătura cu ei.

— Bine.

Secţia de poliţie de acolo dispunea de o forţă redutabilă care patrula noaptea, în parc, inclusiv poliţişti călare, poliţişti sub acoperire şi maşini cu însemne oficiale sau fără însemne. De fapt, prezenţa era chiar prea numeroasă.

— Ţine-i la distantă de itinerarul meu, i-am zis lui Paresi.

— Înţeles. Merse mai departe cu desfăşurarea misiunii şi spuse: în diversele tale destinaţii din parc se vor găsi oameni de sprijin – echipe SWAT – ascunşi, cu dispozitive de vedere nocturnă şi puşti de lunetist.

— Nu uita să le spui cu ce sunt îmbrăcat.

Fără ca măcar să chicotească, Paresi continuă:

— Locurile unde te vei opri şi vei sta o vreme sunt situate lângă apă: Kerbs Boathouse, apoi un loc aranjat dinainte la Belvedere Lake, după care poate mergi în sus, la The Reservoir. Echipele de supraveghere şi cele SWAT vor să folosească locurile de pe malul apei deoarece astfel se limitează căile posibile de acces pentru Khalil şi, de asemenea, se micşorează zona pe care trebuie s-o acopere echipa SWAT şi echipele de supraveghere. Cu alte cuvinte, eşti acoperit dintr-o parte de apă. Ştii să înoţi? glumi el.

— Nu. Dar pot să merg pe apă. Ce ar trebui să fac în aceste locuri la acea oră, în afară de a arăta ca o momeală vie pusă în capcană? am întrebat.

— Bună întrebare. Iar eu nu am un răspuns pe măsură, dar mă gândesc că tocmai ţi-ai pierdut nevasta… aşa că simţi nevoia de o lungă plimbare. Ştii? Cu capul plecat, te mai aşezi pe o bancă, îţi duci mâinile la faţă… sau poate

duci cu tine o sticlă de băutură – cu apă înăuntru, evident – şi te comporţi ca şi cum ai fi puţin ameţit. Ştii cum să faci asta.

— Poate că ar trebui să par că sunt gata să mă arunc în lac.

— Mda… poţi face şi asta… cred. În fine, ce nu vei face va fi să alergi. Vei merge încet şi vei urma itinerarul planificat, ascultând instrucţiunile primite prin casca din ureche. Vei trece prin toate astea cu şeful de la Operaţiuni Speciale în holul clădirii tale, adăugă el.

— Înţeles.

— Şi ţine minte, John, că, aşa cum ai zis chiar tu, este posibil ca nu Khalil în persoană să fie cel care îţi supraveghează clădirea şi aşteaptă să te vadă ieşind. Ca atare, dacă nemernicii sunt pe stradă, sau în maşini, sau, aşa cum ai sugerat tu, într-o clădire cu vedere la strada ta, ar putea dura ceva ca să ia legătura cu Khalil cât timp te urmăresc. Mă asigură din nou: Echipa de contrasupraveghere îi va depista pe cei care te urmăresc, aşa că vom şti dacă am intrat în joc. Bine? Şi ţine minte că partea critică a întregii operaţiuni este, dacă va merge, momentul în care ei te văd că ieşi din clădire. Corect? Aşa că plimbă-te fără să ieşi în evidenţă.

— Evident.

— Întrebări?

— Nu.

Urmă partea de discurs oficial.

— Chestia asta este mai presus de noi, John, şi apreciem dorinţa ta de a te interpune în calea răului. E posibil să te simţi singur la noapte, dar să fii convins că nu eşti. Tom şi cu mine, precum şi toată lumea de la Forţa de Intervenţie şi de la Grupul de Operaţiuni Speciale, ne vom gândi la tine şi ne vom ruga pentru siguranţa şi succesul tău.

— Mulţumesc. Unde te vei gândi la mine şi te vei ruga pentru mine? am întrebat.

— Sunt acasă. Stau în Central Park West şi pot ajunge în parc în câteva minute, îmi aminti.

— Bine. Atunci vom putea face amândoi poze cu Leul doborât.

— Vrem să-l prindem în viaţă, dacă se poate.

— Bineînţeles. Tom unde o să fie? l-am întrebat.

— Tot acasă, aşteptând veşti.

— Unde e soţia ta, căpitane?

— Plecată din oraş.

— Bine.

Aş fi întrebat unde era prietena lui Tom, dar ea nu se găsea în niciun pericol. De ce nu? Ei bine, e o baracudă, iar Khalil nu i-ar face niciun rău, pur şi simplu din curtoazie profesională. Oare să-i transmit acest gând lui Paresi? Poate că nu.

În fine, se părea că acoperisem toate subiectele, aşa că am zis:

— Plec la spital.

— Transmite-i salutările mele lui Kate. O să discutăm mai târziu, înainte de a ieşi.

Am închis şi, ignorând sfatul lui Paresi, am ieşit pe balcon şi am privit spre clădirile din cealaltă parte a străzii. Într-adevăr, erau mii de ferestre de unde eu şi balconul meu puteam fi foarte bine văzuţi, ca şi intrarea în clădire, plus că existau sute de acoperişuri, multe dintre ele mai înalte decât balconul meu. O cale foarte lejeră de a-l ucide pe John Corey o reprezenta plasarea unui lunetist pe un acoperiş sau în oricare dintre apartamentele sau birourile alea – şi nici măcar nu ar fi trebuit să fie un lunetist foarte bun. Dar, dacă asta ar trebui să se întâmple, s-ar fi întâmplat deja.

De aici puteam vedea Central Park la capătul 72nd Street. Peste 320 de hectare de spaţii deschise, păduri, iazuri şi lacuri, pavilioane şi multe spaţii întunecoase noaptea. Era un loc bun pentru un astfel de joc, dar poate prea evident.

Ca şi animalul de la care îşi primise porecla, Asad Khalil *putea* adulmeca pericolul, însă un leu înfometat îşi asumă riscuri ca să se hrănească, iar Leul nostru ajunsese probabil deja foarte flămând.

CAPITOLUL 40

De serviciu era Alfred. I-am urat bună dimineaţa şi i-am mărturisit:

— Nu găsesc cheia de la liftul de marfă.

— Oh…

— O să mai caut, dar între timp… I-am pus cinci hârtii de douăzeci pe tejghea… Dacă va fi nevoie să faci una nouă…

— Da, domnule. Am una de rezervă, dar dacă n-o găsiţi, o să chem un lăcătuş.

— Sunt sigur că o s-o găsesc, dar ţine banii ăştia pentru deranj.

— Mulţumesc, domnule.

— Să nu mai vorbim despre asta.

Şi chiar asta era şi intenţia mea. Să uităm incidentul.

Am constatat că în hol se găsea o persoană nouă pentru supraveghere, de astă dată o femeie, care şedea într-un fotoliu şi citea *The Times*, cu o pungă de Bloomies lângă ea.

N-o cunoşteam. M-am dus într-acolo şi m-am prezentat, iar ea spuse că o cheamă „Kiera Liantonio, de la Operaţiuni Speciale”.

Era o femeie atrăgătoare, bine îmbrăcată, de douăzeci şi ceva de ani, poate ceva mai mult, dar oricum nu mai sunt în stare să-mi dau seama. În orice caz, era prea tânără ca să fie detectiv NYPD, aşa că am întrebat-o:

— FBI?

— Se vede?

— Mă tem că da.

De unde scot ăştia astfel de copii? Păi, probabil, chiar de pe băncile Facultăţii de Drept şi din Quantico. La fel ca Lisa Sims. Presupun că o astfel de misiune constituia un bun antrenament într-o situaţie reală pentru un agent FBI începător. De ce să distribuie un profesionist care să-mi păzească viaţa?

— Probabil că voi lipsi două sau trei ore, i-am spus agentului special Liantonio. Poţi lua o pauză dacă vrei.

Femeia dădu din cap.

Spre ştiinţa dumneavoastră, nu este niciodată o idee bună să întrebi un poliţist sau un agent femeie dacă poartă vestă – e ca şi cum le-ai întreba dacă sunt gravide şi ar putea interpreta greşit totul. Dar eu sunt şmecher, aşa că am întrebat-o:

— De ce nu porţi vestă?

— Ba port, replică ea.

— Ah… bine.

Înţelegeţi acum?

În orice caz, puştoaica părea sigură pe ea, aşa cum par cei mai mulţi agenţi atunci când ies de la Quantico – aşa cum eram şi eu când am ieşit din Academie, în fond, eşti în formă fizică excelentă, ai fost ascultător la lecţii şi deţii o armă pe care ştii să o foloseşti, precum şi o insignă sau o legitimaţie care emană autoritate. Singurul lucru pe care nu-l deţii sunt cunoştinţele.

— Soţia mea lucrează pentru Birou, i-am zis domnişoarei Lisantonio.

— Ştiu.

— Ştii cumva unde e ea şi de ce e acolo?

— Am auzit ceva.

— Bine. Nu are nevoie şi nici nu vrea o colegă de cameră. Rămâi vigilentă. Individul ăsta este extrem de rău.

Nu-mi răspunse, dar dădu din cap.

Am părăsit clădirea şi m-am postat sub copertina de ploaie alături de însoţitorul meu pistolar – din nou Ed Regan – în vreme ce SUV-ul poliţiei de autostradă trăgea mai aproape de noi.

Am urcat în maşină şi am pornit. Şoferul era nou şi se numea Ahmed cumva. Sunt poate cincizeci de poliţişti originari din Orientul Mijlociu în întreaga poliţie de treizeci şi cinci de mii de oameni şi eu m-am ales cu unul dintre ei.

Am schimbat câteva vorbe în vreme ce ne croiam drum către Bellevue. Ahmed era un tip de treabă. Scotea din el glume reuşite, cum ar fi „Vă răpesc". Mă rog, dacă eşti un poliţist musulman înrolat în NYPD, după 11 septembrie, *chiar ai nevoie* de simţul umorului.

Ed Regan îşi dovedi interesul faţă de cultura lui Ahmed întrebându-l:

— Care e definiţia unui arab moderat?

— Cineva care rămâne fără muniţie, îi replică Ahmed.

Ştiam şi eu câteva glume bune, dar nu aveam chef să fiu perceput ca un nesimţit cultural. Mă rog, în fine, una singură.

— Cum orbeşti un arab? am întrebat.

— Îi pui un parbriz în faţă, răspunse Ahmed.

În fine, Ahmed conducea mult mai bine decât un şofer pakistanez obişnuit, cu excepţia faptului că, din când în când, efectua nişte manevre bizare, dar eu ştiam că încearcă să-şi dea seama astfel dacă eram urmăriţi de cineva.

De asemenea, mai ştiam şi că eram urmăriţi de o maşină de supraveghere ascunsă pe undeva, aşa cum se întâmpla la fiecare drum al meu la Bellevue. Ideea era ca, dacă veneau după noi şi observau că efectuez vizite regulate la spitalul Bellevue, tipii răi puteau trage concluzia că a) primeam consiliere psihologică de care aveam mare nevoie sau b) vizitam un pacient. Iar noi nu doream ca ei să creadă ultima variantă.

În fine, cu tot respectul cuvenit priceperii şoferistice de care dădeau dovadă unii inşi străini de origine, cei mai mulţi dintre aceşti domni nu erau în stare să urmărească pe cineva nici dacă erau legaţi de paraşocul din spate al maşinii urmărite.

Am ajuns la Bellevue fără însoţitori şi fără probleme, iar eu am coborât şi am zis:

— Vă chem eu.

Kate arăta mai bine, dar îmi spuse că e pe punctul să înnebunească şi voia să plece neapărat.

I-aş fi putut reaminti că a sta în spital era mai bine decât să fii mort, dar doream să mă arăt sensibil faţă de starea ei psihică, aşa că am zis:

— Gândeşte-te la asta ca la o misiune grea pe care o poţi îndeplini.

— Scoate-mă naibii de aici.

— Ar trebui să discuţi cu gardianul tău.

Oricum, Kate primise cu împrumut un laptop de la Fed:

— Îmi scriu raportul despre incident, îmi zise.

— Bun aşa. Scrie-l şi pe al meu. Am trecut prin incidentul ăsta împreună, i-am amintit.

Kate trecu la alt subiect şi mă informă:

— Maică-mea şi taică-meu vor să-i vizităm imediat ce voi fi în stare să călătoresc.

— Nu prea am chef să merg în Montana.

— Minnesota, John. Unde ne-am căsătorit.

— Desigur. Mă rog.

Schimbă iarăşi subiectul şi mă întrebă:

— Ce ai făcut azi-noapte?

— Azi-noapte…? Ce am făcut? M-am uitat la albumul nostru de nuntă.

Kate trecu la următoarea întrebare şi zise:

— Ce vei face noaptea asta?

— Arunc avioane de hârtie de pe balcon.

— Te-a rugat Tom să… ieşi şi să vezi dacă te urmăreşte Khalil?

Bună întrebare. Aveam nevoie de un răspuns nuanţat.

— Ei bine, am discutat asta cu Paresi, am zis. Dar numai ca ultimă soluţie – dacă nu-l găsim pe Khalil prin metodele şi procedurile standard.

Kate tăcu o vreme, apoi spuse:

— Nu eşti *obligat* să faci asta. Nu face parte din fişa de post a nimănui.

— Avem un interes *personal* în prinderea lui Asad Khalil, i-am amintit în caz că uitase.

Tăcu din nou, apoi zise:

— De ce nu aştepţi până ce ies de aici? Atunci pot lua şi eu parte la operaţiune.

Era adultă şi cunoştea meseria, aşa că am zis, fără menajamente:

— Tu de ce crezi că eşti încă aici? Eşti aici ca să fii ferită în vreme ce eu şi Khalil ne jucăm de-a v-aţi ascunselea.

Kate redeveni tăcută, apoi mă întrebă:

— Ai un plan bun?

Ei bine, mi-am zis eu, planul părea bun, aveam încredere în echipele de supraveghere şi mai ştiam că eu, personal, voi executa planul ireproşabil, ca întotdeauna. Însă, aşa cum îmi spusese pe vremuri un tip din armată: „Chiar şi cele mai bune planuri de bătălie rareori rezistă la primul contact cu inamicul.”

— John?

— Este o operaţiune obişnuită şi sigură de supraveghere şi contrasupraveghere, la care participă şi o echipă SWAT, în cazul că arestarea nu va fi posibilă.

De fapt, chiar eu aveam să mă asigur de imposibilitatea unei arestări. — Când o s-o faci? mă întrebă Kate.

Nu aveam deloc chef ca ea să-şi piardă somnul din pricina asta, aşa că am minţit:

— Ţi-am zis – după ce epuizăm toate celelalte căi.

— Să mă anunţi, zise ea dând din cap.

— O voi face.

— Dacă nu ies de aici până duminică, o să-mi sun avocatul şi o să cer un *habeas corpus*[9], mă informă.

— Să faci rost de unul şi pentru mine. Şi de o pizza cu pepperoni. Nu-ţi rata cariera, am adăugat.

În fine, venise ora prânzului şi Kate insistă să iau masa împreună cu ea. M-am uitat la meniu şi am zis:

— O să iau biban în zeghe cu legume nebune.

Kate zâmbi, ceea ce constituia un semn bun.

— Pe parcursul mesei, care nu era deloc rea, am pus-o la curent cu majoritatea evenimentelor din ultimele două zile, iar ea mă întrebă:

— Poliţia Statală a dat peste arma şi telefonul meu?

Le caută încă.

— Khalil te-ar putea ucide cu arma mea.

— Nu, eu o să-l ucid cu arma *mea*.

De fapt, aveam intenţia să folosesc cuţitul. Poate chiar mâinile goale.

— Dacă te sună, vreau să-i transmiţi un mesaj din partea mea, zise Kate. Nu pot. Eşti moartă, i-am reamintit eu.

— Ei bine… când îl vom prinde, vreau să mă vadă vie. Vreau să-l interoghez… Vreau să-l văd percheziţionat la piele.

În mod cert, agentul special Mayfield era încă ofticată rău, iar asta dovedea o atitudine sănătoasă – deşi cu câteva zile în urmă voia să-l vadă pe Khalil mort. Acum dorinţa ei de răzbunare pierduse din intensitate şi voia să-l vadă umilit şi băgat la puşcărie pe viaţă. Aş fi vrut să o pot ajuta ca să-şi îndeplinească dorinţa, dar în mine încă mustea planul A: uciderea lui. În orice caz, i-am zis:

— Ar fi interesant de văzut aşa ceva.

Kate dădu din cap, apoi mă întrebă:

— I-ai povestit lui Tom despre Boris?

---

[9] Acțiune legală declanșată când arestarea este considerată ilegală sau insuficient fundamentată (n. tr.)

Ştiam că nu pot să mint deoarece ea ar fi verificat cu Walsh, aşa că am răspuns:

— Nu.

— De ce?

Bună întrebare. Pe asta nu o puteam fenta şi nici nu aveam chef să mărturisesc adevărul, aşa că m-am retras în ultimul refugiu al soţilor şi iubiţilor, şi am zis:

— Ai încredere în mine.

— Asta ce ar trebui să mai însemne?

— Să ai încredere în mine.

Se uită la mine, apoi, după câteva secunde, zise:

— O să sfârşeşti mort sau în închisoare.

— Niciuna, nici alta.

— L-ai sunat pe Dick Kearns, cum faci mereu când dai târcoale FBI-ului? mă întrebă.

N-am răspuns.

Ne-am privit drept în ochi şi ea zise:

— Povesteşte-mi despre Boris.

Am inspirat adânc şi i-am povestit excursia până în Brighton Beach, apoi despre *Svetlana,* fără să las ceva deoparte – cu excepţia episodului Veronika – şi am încheiat spunând:

— Boris m-a convins să-i acord o săptămână, iar eu am fost de acord. Şi acum vreau ca tu să faci la fel. Îţi transmite toate cele bune, am adăugat.

Kate rumegă rapid informaţiile şi mă întrebă:

— Ai înnebunit?

— Da, dar asta nu e relevant.

Se retrase în acelaşi proces de gândire profundă, apoi zise:

— Nu am auzit ce mi-ai povestit.

Am dat din cap.

— Sună-l pe Tom, mă sfătui.

M-am ridicat şi m-am aplecat ca să o sărut, iar ea îmi luă capul în palme şi mă sărută lung şi apăsat, după care zise:

— Fii prudent. Te rog. Avem o viaţă îndelungată în faţa noastră.

— Ştiu. Am mângâiat-o pe mână şi i-am zis: Te sun mai târziu.

Ajuns înapoi în apartament, mi-am petrecut restul după-amiezii cu hârtii.

Am vorbit iarăşi cu Paresi, care nu avu mai nimic să-mi spună, cu excepţia ideii că „Toată lumea stă ca pe ghimpi pentru noaptea asta”.

— Hai să nu ne excităm prea tare.

— Mda… dar cel puţin *facem* ceva şi noi – nu ne mulţumim doar să reacţionăm.

— Corect. Cea mai bună apărare este un atac bun.

Observasem că Tom Walsh nu mă suna şi bănuiam că vrea să se distanţeze de mine sau de operaţiune, în caz că lucrurile mergeau prost. Însă, dacă puneam laba pe Khalil în noaptea asta, Walsh aştepta în apartamentul lui, cu o maşină pornită jos ca să poată împărţi bucuria triumfului alături de mine.

Dacă merge bine la noapte, o să-l văd pe Tom cu fotograful lui în parc, i-am zis lui Paresi.

Paresi nu răspunse la înţepătură, dar îmi zise:

— Mult noroc şi vânătoare bună.

La ora cinci după-amiază mi-am curăţat arma şi am luat trei încărcătoare suplimentare cu gloanţe de 9 milimetri. Mi-am curăţat, de asemenea, arma de rezervă, care este un vechi Smith & Wesson Police Special calibru 38. Pistoalele automate de mare performanţă precum Glockul se blochează uneori, şi chiar dacă eu, personal, n-am trecut niciodată prin aşa ceva, era posibil să se întâmple un incident de felul ăsta, aşa că a doua armă trebuia să fie un revolver simplu, mult mai puţin predispus să scoată doar nişte *click*, *click* atunci când ar trebui să facă *bang, bang*.

Am scotocit prin dulap şi am găsit nişte haine de plimbare, dar şi un vechi cuţit Marine K, care se afla în familia mea din vremurile când unchiul Ernie a fost în războiul din Pacific. După spusele unchiului Ernie, cuţitul ăla vărsase mult sânge, aşa că nu era un obiect oarecare, fusese botezat.

În acelaşi timp, cuţitul trebuia ascuţit, aşa că am folosit o piatră de ascuţit din dulapul de la bucătărie. Şi în vreme ce ascuţeam acea lamă mare, am înţeles într-o oarecare măsură cum se simţeau vechii războinici în ajunul bătăliilor – sau soldaţii moderni, care îşi ascuţeau baionetele înainte de atac; ascuţirea oţelului avea mai puţin de-a face cu tăişul lamei şi mai mult cu tăişul sufletului şi al psihicului – era o identificare străveche cu fiecare bărbat care se confruntase vreodată cu bătălia şi cu moartea, cu luptătorul care stătea alături de camarazii lui, deşi era singur, afundat în propriile gânduri şi temeri, aşteptând semnalul de luptă cu inamicul şi cu sine însuşi.

CAPITOLUL 41

La ora zece seara am coborât în hol, unde un supraveghetor din partea Operaţiunilor Speciale, agentul special FBI Bob Stark, mă aştepta deja. Îl cunoşteam pe Bob şi ştiam că este unul dintre oamenii pricepuţi în meseria asta.

Eram îmbrăcat cu pantaloni kaki, pantofi albi de alergare – dar fără sclipici pe ei – şi un jerseu alb. Afară burniţa când şi când, aşa că aveam cu mine şi un bluzon şi o şapcă să mă apere de ploaie. Cam ponosită îmbrăcăminte, motiv pentru care speram să nu dau peste cineva cunoscut. Cu excepţia evidentă a libianului. Mai important, speram ca Asad Khalil sau amicii lui să nu-şi dea seama că eram îmbrăcat special ca să fiu văzut în întuneric.

Eu şi Stark am trecut în revistă misiunea. Am luat o hartă a parcului de la el în caz că mă rătăceam, aşa cum mi se întâmpla uneori în acel parc. Am făcut o verificare de rutină a microfonului şi ne-am asigurat amândoi că dispozitivul GPS funcţiona fără probleme.

Îmi pusesem, bineînţeles, vesta din Kevlar. Aveam Glockul în tocul de la şold, iar celălalt pistol în ham sub braţ, ca să pot riposta rapid cu foc încrucişat în caz de nevoie.

Stark observă teaca pumnalului la centură, dar nu comentă nimic în privinţa asta.

De asemenea, îmi luasem cătuşele cu mine, aşa cum cereau regulile, dar aveam serioase îndoieli că voi ajunge să le folosesc.

Pentru că ideea era de a-l prinde viu pe nemernic, Bob îmi oferi o doză de spray paralizant, iar eu i-am zis:

— Mersi, dar mi-am uitat poşeta sus.

Satisfăcut că eram pregătit de plecare, Bob îmi zise:

— Bun, o să fiu într-o dubă de comunicaţii şi voi fi SO One, iar tu eşti Walker…

— Hunter.

— Nu… bine, eşti Hunter[10]. După cum ştii, microfonul e un canal deschis, aşa că atunci când vorbeşti te aude toată lumea din echipele de supraveghere, contrasupraveghere şi SWAT. Dar ca să menţinem traficul de voce la minimum, echipele mele mi se vor adresa prin staţie radio, iar eu îţi voi transmite ţie – deşi, dacă apare ceva urgent, vei auzi asta direct de la un om de supraveghere prin receptor.

— Înţeles.

— Vânătoare bună, detective, îmi spuse.

— Dacă se face târziu şi se strică vremea, poţi să-mi dai de ştire dacă tipii de la FBI se duc acasă?

— Nu e momentul potrivit ca să faci glume despre FBI, mă sfătui el zâmbind.

— Ai şi tu dreptate.

Cu asta am plecat de acolo.

Am ieşit din bloc şi m-am postat sub luminile apartamentelor, după care am luat-o pe trotuar şi am rămas acolo câteva clipe, mimând lupta cu mine însumi sau indecizia. Era singurul loc unde puteam fi reperat de tipii răi, aşa că am stat puţin, fără a ieşi în evidenţă.

East 72nd Street este lată şi are mai multe benzi pe care se circulă în ambele sensuri. De asemenea, este o stradă aglomerată, aşa că mi-ar fi fost greu să-mi dau seama dacă mă urmăreşte cineva de pe stradă sau dintr-un vehicul –

[10] Walker, plimbăreţul; hunter, vânătorul (în engl.) (n.red.)

însă echipa de supraveghere ar fi trebuit să-şi dea seama deja, iar Stark nu-mi spuse nimic în receptor.

Amintindu-mi că Asad Khalil plănuise ani de zile lovitura şi că dispunea de ajutoare locale aici, bănuiala mea era, aşa cum îi spusesem lui Paresi, că prietenii lui Khalil închiriaseră un apartament sau un birou pe strada mea. Şi, aşa cum, de asemenea, îi spusesem lui Paresi, tipii ăştia probabil că îmi monitorizaseră în permanenţă uşa de la intrare cu o minicameră montată la una dintre miile de ferestre de peste drum. Era o metodă destul de comună de supraveghere de la o distanţă sigură, iar pentru punerea ei în aplicare nu era nevoie decât de bani, nişte ore de muncă şi tipi pe care să nu-i deranjeze să se uite întreaga zi şi întreaga noapte la un monitor pe care singura imagine era uşa de la intrarea clădirii mele. Dacă vrei să ucizi pe cineva, e bine să ştii unde se află ţinta şi încotro merge.

Am cotit la dreapta şi am pornit către Central Park.

Până acum, dacă fusesem văzut, Abdul îl sunase deja pe Amin, care îl suna chiar în această clipă pe Asad.

Am mers încet de-a lungul trotuarului încă plin cu lume, în ciuda orei înaintate şi a ploii mărunte.

Acum, că trecusem la acţiune, mi-a dat prin minte că, dacă Asad Khalil nu se ascundea în zonele imediat învecinate, va avea nevoie de ceva timp ca să ajungă în parc şi să ia legătura cu amicii lui care mă urmăreau. Iar dacă aceştia nu erau nişte profesionişti, atunci era posibil să mă piardă din ochi înainte de venirea lui Khalil.

Aşadar… în cazul în care chiar aveau un apartament sau un birou pe East 72nd Street, acesta ar fi fost nu doar postul lor de supraveghere, ci poate chiar locul unde stătea şi se ascundea Khalil. Cartierul era mare.

Mi-am continuat mersul şi am auzit vocea lui Bob Stark în receptor, spunând:

— Hunter, aici SO One – mă auzi?

Am vorbit în microfonul miniatural ascuns sub cămaşă:

— Hunter, clar şi tare.

— Bun, suntem cu tine, dar cred că eşti singur.

— În regulă. O să mă opresc însă la intrarea în parc ca să vedeţi dacă apare cineva interesat de mine.

— Înţeles. Avem doi oameni acolo – un bărbat şi o femeie – chiar după intrare.

Îmi descrise cum erau îmbrăcaţi.

— Încearcă să-ţi ţii oamenii departe de mine imediat ce intru în parc, i-am zis lui Stark. *Nu vreau* să speriem eventualele cozi.

— Ne pricepem destul de bine la asta.

— Ştiu. Spun doar că mă pot proteja singur.

— Bine. Data viitoare mergi singur.

— Nu te oftica, am replicat.

— Înţeles.

Pentru informarea dumneavoastră, dacă te plimbi pe stradă în New York şi vorbeşti cu tine însuţi nu va observa nimeni – cu excepţia, poate, a altor oameni care vorbesc cu ei înşişi.

În fine, am traversat Fifth Avenue şi m-am postat în apropiere de zidul jos din piatră care înconjoară întregul parc.

Încă se mai vedeau câteva tonete în preajma intrării în parc. Amintindu-mi că trebuie să fac o pauză acolo, am folosit ocazia ca să-mi cumpăr un hot dog cu chili. De fapt, mi-am luat două. Hei, era posibil ca asta să fie ultima mea masă.

M-am aşezat pe o bancă udă şi mi-am mâncat delicatesele, încercând să arăt ca un văduv neconsolat, ceea ce nu e uşor atunci când ai două pachete magnifice cu hot dog în mâinile tale.

Mi-am terminat masa şi am intrat în parc.

Am zărit echipa de supraveghere şezând pe o bancă şi arătând pentru restul lumii ca un cuplu de îndrăgostiţi – nu ca soţ şi soţie, deoarece se ţineau de mâini şi vorbeau. Bine, ce am zis acum nu e frumos. Însă cel mai important

lucru era că porumbeii nu s-au uitat înspre mine, fapt care m-a determinat să-mi dau seama că sunt profesionişti.

Mi-am continuat plimbarea. Pe măsură ce mă afundam în parc, depărtându-mă de Fifth Avenue, m-a şocat felul în care mi s-au schimbat dispoziţia şi sentimentele – aproape ca şi cum m-aş fi întors în timp, în vremurile când insula Manhattan era compusă doar din codri, păşuni şi aflorimente de piatră.

Oricum, poţi vedea zgârie-norii luminaţi din jurul parcului, iar parcul e plin cu alei pavate, luminate de felinare înzorzonate. Am urmat una dintre aceste alei înspre nord, către primul loc de oprire, numit Kerbs Boathouse.

Ploaia măruntă ţinuse la distanţă mulţimile de plimbăreţi şi îi alungase de pe pajişte. De fapt, în seara asta nu prea se vedeau oameni pe-acolo, iar acest fapt era de bun augur.

Mi-am croit drum spre nord, apoi am urmat un indicator care mă ducea către Kerbs Boathouse, pe malul lacului.

Am încercat să-mi zăresc echipa de supraveghere, dar în afara celor doi porumbei, care veneau alene la cincizeci de metri în spatele meu, ţinându-se de mână, n-am putut identifica pe nimeni altcineva.

De asemenea, am încercat să-mi dau seama dacă mă urmăresc alte persoane, dar nu părea nimeni interesat în mod special de mine.

De fapt, o voce rosti în urechea mea:

— Hunter, aici e SO One – pari să fii singur. Auzi?

— Aud, am răspuns.

Şi cu asta, am răspuns basta. Nu mai era nimic de adăugat.

Am ajuns la ponton, folosit pentru adăpostirea modelelor de bărci pentru împătimiţii lor şi m-am postat pe aleea de piatră dintre adăpost şi lac, de unde am privit peste întinderea de apă.

Undeva, în cealaltă parte a lacului, se găsea o echipă SWAT cu puşti cu lunetă. Oamenii ăia erau în stare să smulgă guma de mestecat dintre dinţii unui individ fără să-i spargă măselele. Dar se părea că eram singur acolo.

Lângă mal se găseau nişte bănci. M-am aşezat pe una dintre ele, părând descurajat, o atitudine deloc greu de compus atunci când fundul tău e ud, iar ploaia devine tot mai rece.

Am stat aşa zece minute şi tocmai eram pe punctul de a pleca mai departe când Stark zise:

— Cineva se apropie dinspre nord.

— Înţeles.

Mi-am scos pistolul Glock şi l-am pus în poală.

Am auzit paşi dinspre dreapta mea şi am aruncat o privire către capătul îndepărtat al adăpostului de bărci.

O siluetă masculină – înaltă – se oprise în lumina unui felinar. Individul se uita la mine. Înaintă cu câţiva paşi, apoi străbătu încet aleea către mine.

Omul era îmbrăcat cu o haină lungă, neagră, prea greoaie pentru acest moment al anului, şi ducea cu el o geantă mare, aşa cum procedează oamenii fără adăpost. Pe măsură ce se apropia, am început să-i desluşesc trăsăturile.

L-am observat cu atenţie în timp ce se apropia, dar nu era Asad Khalil – deşi era posibil să fie unul dintre amicii lui.

Omul se aşeză pe bancă, alături de mine, şi mă întrebă:

— Ce mai faci?

— Mi-a murit soţia şi am de gând să mă arunc în lac.

— Da? Nasoală chestie, omule. Hei, nu-i dracu’ aşa negru, adaugă.

— Cu cine vorbeşti? îmi zise în ureche Stark.

— Nu ştiu, am răspuns. Aşteaptă. L-am întrebat pe domnul respectiv: Cum te cheamă?

— Skip. Da’ pe tine?

— Tom Walsh. Stai aşa. E Skip, am rostit în microfon.

— Skip şi mai cum?

Înainte de a-i cere lui Skip informaţii suplimentare, acesta întrebă:

— Cu cin’ vorbeşti?

— Cu mine însumi. Tu nu vorbeşti cu tine însuţi?

— La naiba, nu. Doar ţăcăniţii vorbesc cu ei.

— Hunter, zise Stark. Cine *e* individul?

— Eşti terorist arab? l-am întrebat pe Skip.

— Mda, îmi răspunse. Sunt terorist arab.

— Spune că e terorist arab, am rostit în microfon.

— Ce dracu’ faci acolo? Scapă de individ.

— ’Nţeles. Trebuie să pleci, i-am zis lui Skip.

— Cin’ spune asta?

— Vocea din capul meu.

— Ai nişte biştari?

— Îi dau ceva lovele, dar poate îl verifici când pleacă, i-am zis lui Stark. Ia-mi banii înapoi.

Am auzit câteva râsete din partea echipei de supraveghere în receptorul din ureche.

— Cu cin’ vorbeşti, omule? întrebă din nou Skip.

— Cu extratereștrii.

Am scos doi dolari din buzunar, dar Skip era deja în picioare şi plecase. Am decis să procedez la fel şi am zis:

— SO One, Hunter în mişcare.

— Înţeles.

Am pornit către o altă fâşie de apă, Belvedere Lake, care se află la circa un kilometru depărtare, în nord-vestul parcului.

M-am plimbat alene prin zona denumită Ramble, o porţiune de parc intens împădurită şi un loc bun de ambuscadă, deşi păream să fiu singura fiinţă umană de pe acolo. Însă, uneori, nu poţi scăpa senzaţia aia că eşti urmărit. Am ajuns la Belvedere Lake, unde Stark îmi zise:

— Fă un tur al lacului.

Ca atare, m-am plimbat alene în jurul lacului Belvedere, cunoscut şi sub numele de Turtle Pond[11], deşi în noaptea asta ar fi fost mai bine să se cheme Sitting Duck Lake[12].

Mi-am încheiat turul fără să mă întâlnesc cu cineva interesant. M-am oprit lângă o clădire denumită Castelul Belvedere, unde m-am aşezat pe o bancă udă şi m-am uitat în undele iazului.

— Hunter se odihneşte, am rostit în microfon.

— Avem contact vizual, îmi replică Stark. Nu te-a urmărit nimeni. Dar stai o vreme acolo.

Ca atare, am stat jos vreo cincisprezece sau douăzeci de minute, până ce Stark zise:

— Ne gândim că, dacă ai fi avut însoţitori, am fi aflat până acum. Aşa că poate e mai bine să anulăm oprirea de la Reservoir.

— Mă distrez prea bine, i-am răspuns.

Am avut impresia că aud câteva mormăieli în receptorul din ureche, după care Stark zise:

— Cum vrei tu.

M-am ridicat în picioare şi am replicat:

— Hunter o ia din loc. Pe unde vreţi să merg? am întrebat.

— În jurul Marii Pajişti, către vest, îmi răspunse.

— Înţeles.

Am pornit într-acolo, străbătând Marea Pajişte de-a lungul unei alei care trecea pe lângă o zonă plină de copaci. Nu mai era nimeni prin preajmă, cu excepţia unui tip pe bicicletă, care venea spre mine. Am continuat mersul şi pe măsură ce mă apropiam de individ am văzut că şi el se uita la mine, aşa că mi-am dus mâna spre pistolul Smith & Wesson.

---

[11]Iazul Broaştelor Ţestoase (în engl.)

[12] Lacul Raţelor Nemişcate, (în engl.), lac în Ontario, Canada, cu temperaturi foarte joase (n.trad.)

— Hunter, eu sunt tipul de pe bicicletă, zise o voce în receptorul din ureche.

— Înţeles.

Omul trecu de mine, dădu scurt din cap şi îşi continuă drumul.

Am continuat şi eu să merg. În stânga mea, printre copaci, vedeam un bărbat care îşi plimba câinele. Câinele adulmeca solul în jurul lui, aşa cum procedează câinii atunci când vor să-şi facă nevoile, iar bărbatul care îl însoţea vorbea la telefonul mobil, probabil spunându-i nevestei sau altei persoane importante ceva de genul „De ce trebuie *eu* să plimb câinele de fiecare dată când plouă? E câinele *tău.*” Şi aşa mai departe. Am trecut şi eu prin aşa ceva.

Am mers mai departe, dar am aruncat o privire înapoi către individul cu câinele ca să mă asigur că nici el şi nici patrupedul nu erau terorişti.

Puteam vedea clădirile de apartamente din Central Park West. Mi l-am imaginat pe Vince Paresi şezând în apartamentul lui drăguţ şi cald, bând un pahar cu vin şi încercând să-şi amintească motivul pentru care în noaptea asta era nevoit să stea în stare de alertă. De fapt, Paresi avea o staţie în apartament cu care putea monitoriza întregul trafic radio, inclusiv microfonul meu, aşa că am zis:

— Căpitane, îţi văd casa de aici. Fă cu mâna.

Se auziră câteva chicoteli în receptorul din ureche, dar niciun răspuns de la șef.

În fine, ceasul arăta acum unsprezece şi jumătate, iar ploaia mocănească nu contenea. Devenea tot mai rece afară, eu eram ud şi singurul lucru care m-ar fi putut face fericit acum era Asad Khalil. Că veni vorba de asta, eram destul de convins că i-aş fi putut despica gâtul înainte ca echipele de supraveghere să intervină.

Am trecut de Transverse Road în dreptul străzii 86 şi am văzut în dreapta luminile de la secţia de poliţie din Central

Park, care avea sediu chiar în parc. Nu era un post deloc rău dacă îţi plăcea munca în natură. Pe de altă parte, mai erau iernile. Nicio slujbă nu este perfectă. Nici măcar asta.

În fine, am văzut în faţa mea zona numită Reservoir, o întindere mare de apă, lată de aproape opt sute de metri. În jurul ei, o pistă de alergare.

Am văzut doi oameni alergând împreună. La naiba, cine să alerge în ploaie la miezul nopţii?

— Hunter, avem câţiva oameni mai sus, la Reservoir, care raportează că se văd doar câţiva joggeri şi că nimeni nu te-a urmărit, aşa că socotesc că ar trebui să renunţăm, zise Stark.

— O să alerg în jurul lacului, am replicat.

Se auziră din nou câteva mormăieli, dar de această dată mai multe şi mai puternice. Hei, amicilor, eu sunt cel care încearcă să atragă un terorist ca să fie hăcuit.

Am ajuns pe pista de alergare şi am început să alerg în sens invers acelor de ceasornic, aşa cum cerea regula de bună purtare. Pantofii mei şi ciorapii erau uzi. Auzeam plescăituri dinspre partea inferioară a corpului.

Pista are cam doi kilometri jumătate lungime, iar după circa cinci minute începuse să-mi placă alergarea, ceea ce reprezintă primul indiciu tenebros al faptului că eşti pe cale să devii un zombie al joggingului.

Evident că renunţasem la orice speranţă de a mai da peste Asad Khalil, dar dacă mă urmărea vreunul dintre ajutoarele lui cu turban, probabil că acesta îl suna acum pe Khalil şi îi spunea: „Omul ăsta va muri de pneumonie sau de infarct înainte să-l poţi ucide tu. Vino repede.”

În fine, am făcut un tur al iazului în circa douăzeci de minute, ceea ce nu e chiar rău, şi eram atât de bucuros încât am inspirat adânc şi i-am zis lui Stark:

— O să repet figura.

— Opreşte-te – şi-aşa abia reuşesc să conving echipa SWAT să nu te elimine de la distanţă, răspunse Stark.

— Haide. Doar încă o…

— S-a terminat. Operaţiunea s-a încheiat. Cei de la supraveghere şi contrasupraveghere raportează că n-au văzut pe nimeni. E timpul să mergem acasă.

— În regulă… dar mă întorc pe jos prin parc.

I-am dat itinerarul meu, de-a lungul părţii estice a parcului, după care mi-am început plimbarea lungă, de vreo trei kilometri, înapoi către apartament.

M-am îndreptat spre sud, de-a lungul unei alei care trecea prin spatele Metropolitan Museum of Art, aflat în stânga mea, şi pe lângă obeliscul egiptean, în dreapta. Mi-am ridicat privirea în sus la obeliscul maiestuos din piatră, vechi de circa 3 500 de ani, şi în mintea mea a apărut o idee extrem de profundă, care îmi spunea „Chestia asta e a dracului de veche”.

În fine, am mers mai departe, dezamăgit, dar în acelaşi timp ciudat de uşurat. Era aşa cum spusese Paresi – făceam ceva, ceea ce era mai bine decât să nu facem nimic. Era mai bine decât să aşteptăm ca nemernicul ăla să treacă la următoarea mutare.

Operaţiunea din noaptea asta se încheiase, dar eu continuam să fiu în stare de alertă şi speram că echipa mea nu plecase acasă în vreme ce eu eram încă în parc.

— SO One, aici e Hunter, am zis. Mai sunteţi alături de mine?

Tăcere.

— So One, Hunter. Alo?

— Cred că a plecat toată lumea, zise Stark.

— Glumeşti, nu?

— Glumesc. Hei, măreşte pasul. Toţi vor să o şteargă.

În situaţii serioase nu-mi prea plac glumele, în afara cazului că sunt făcute de mine.

— Hei, fă-mi o favoare – sună la Bellevue, treci prin centrală şi cere cuiva de pe etajul securizat să se ducă în camera soţiei mele şi să-i spună că mă îndrept spre casă.

— Se face.

Am mers mai departe, gândindu-mă că exista încă şansa să dau peste duşman. Însă duşmanul fie nu ştia că mă aflu în parc, fie mă văzuse, îi dăduse raportul lui Khalil, iar acesta mirosise o capcană. Însă eu eram dispus să repet figura, mâine-noapte şi în fiecare noapte, cât timp Walsh şi Paresi considerau că povestea asta putea da roade şi cât timp erau dispuşi să aloce resurse umane pentru această operaţiune. De fapt, chestia asta era tot ce aveam. Alternativa ar fi să aşteptăm până ce Khalil şi-ar pune în aplicare propriul plan împotriva noastră.

În faţa mea se găsea sculptura *Alice în Ţara Minunilor*. M-am oprit şi am privit-o. Pălărierul Nebun îmi amintea de Tom Walsh.

Am mers mai departe şi am ieşit din parc la intersecţia dintre Fifth Avenue şi 72nd Street, după care am luat-o spre casă.

La acea oră strada era tăcută, iar ploaia cădea un pic mai furioasă.

— O să încercăm alt itinerariu mâine-seară, zise Stark.

— Vă mulţumesc. Aţi făcut treabă bună, le-am zis tuturor celorlalţi.

Am auzit vreo opt sau nouă voci care mi-au răspuns.

Am intrat în holul clădirii mele, unde am văzut-o pe agentul special Lisa Sims, dintre toţi oamenii posibili, la post.

— Cum a mers? mă întrebă Lisa.

— A fost un bun test de rezistentă fizică.

— Îmi pare rău pentru soţia ta, zise dând din cap.

— Mersi. E bine.

— În regulă. Lisa scoase un pacheţel din buzunar şi mi-l întinse. Era un dolar de argint luat din Taj Mahal. Ca să-ţi poarte noroc, îmi spuse.

Am zâmbit.

— Mersi. A funcţionat data trecută, am adăugat.

Îmi răspunse la zâmbet şi zise:

— Arăţi ca şi cum ai avea nevoie de un somn pe cinste în noaptea asta.

— Mda. Dar *tu* trebuie să stai trează.

— Corect… în fine, dacă ai insomnie… sunt aici.

Cum să interpretez aşa ceva?

I-am urat o noapte liniştită, m-am dus la lift, m-am urcat în el şi mi-am scos pistolul Glock.

Am intrat în apartament cu arma în mână. Lăsasem toate luminile aprinse şi le-am găsit tot aşa. Am străbătut toate încăperile, după care m-am întors la uşă şi am zăvorât-o.

Zăvorul în sine era bun, dar nu din cale afară de solid, deşi nu mi-am făcut niciodată griji în privinţa asta. Însă, dacă ar fi cărat un berbece cu el, ar fi spart uşor încuietoarea *şi* zăvorul cu doar una sau două izbituri.

Nu deveneam paranoic sau fricos – pur şi simplu mă gândeam la cel mai prost scenariu posibil.

Uneori tipii răi puteau fi inteligenţi şi isteţi, însă oamenii inteligenţi ştiu, de asemenea, când să nu fie isteţi şi când să folosească forţa brută. Viteză, surpriză şi atac frontal – aş fi căzut peste balustrada balconului treizeci şi patru de etaje, fără paraşută, iar Khalil mi-ar fi făcut cu mâna în chip de adio şi ar fi strigat în urma mea: „Ultima dumitale cădere liberă, domnule Corey!” *Buf!*

Gândul ăsta îmi stârnea pofta pentru una mică, însă şi nevoia de a rămâne lucid. Ca atare, mi-am umplut paharul pe jumătate. Îl uram *cu adevărat* pe nemernicul ăsta.

Am tras canapeaua în hol şi am proptit-o de uşă.

Apoi m-am schimbat cu haine uscate şi m-am aşezat în fotoliul meu La-Z Boy. Am pornit televizorul şi am dat peste un vechi şi minunat film cu John Wayne – *Danger Rides the Range*[13] –, iar când Ducele a început schimbul de focuri cu tipii răi, mi-am aţintit revolverul asupra ecranului şi l-am ajutat pe maestru. Bang, bang. Fii atent, Duce! Bang.

[13] Numit şi *Three Texas Steers* (1939), regie George Sherman (n.red.)

Pe la ora două dimineaţa m-am dus la culcare. Uşa de la dormitor avea o încuietoare zdravănă, aşa cum descoperisem pe proprie piele după două neveste şi o prietenă. Pentru prima dată, eu eram cel care încuia uşa acelui dormitor.

Eram iritat rău de tot că trebuia să trăiesc aşa; întreaga situaţie contrazicea antrenamentul şi instinctele mele naturale, cele care mă determinau să fiu mereu în ofensivă. Însă uneori trebuie să aştepţi pur şi simplu ca individul celălalt să-şi efectueze mutarea, iar după ce o face, jocul se sfârşeşte rapid.

Am căzut într-un somn neliniştit, în care am visat că eu şi Khalil intrasem într-o arenă mare, din capete opuse ale amfiteatrului, iar acum ne îndreptam unul înspre celălalt. Era noapte, iar stadionul era pustiu. Era linişte deplină, doar câteva lumini erau aprinse şi peste teren dansau umbre întunecate. În vreme ce ne apropiam, treceam amândoi prin petice de lumină şi umbră, într-un târziu, am ajuns faţă în faţă, la câţiva paşi depărtare, într-un cerc de lumină. Am dat amândoi din cap, iar el a scos un cuţit de la centură. Am văzut că era plin de sânge – sângele lui Kate. Iar Khalil a lins lama. Atunci mi-am scos şi eu cuţitul – K-bar – şi l-am ridicat ca el să îl vadă bine. Khalil a dat iarăşi din cap şi imediat ne-am apropiat mai mult unul de altul. Luminile stadionului s-au stins brusc… iar eu i-am auzit respiraţia în beznă. Apoi a ajuns suficient de aproape de mine ca să-l miros şi l-am auzit spunând: „Te-am păstrat pentru final.”

M-am aruncat înspre vocea lui în întuneric şi am simţit sânge cald pe piept, dar nu ştiam dacă e sângele lui sau al meu – sau al amândurora.

M-am trezit complet asudat şi gâfâind. Am rămas întins pe pat, holbându-mă în întuneric şi mi-am imaginat faţa lui, apoi i-am zis:

— Te-am păstrat numai pentru mine.

CAPITOLUL 42

Joi dimineaţă. Vremea era mai bună decât ieri şi am interpretat asta ca pe un semn că astăzi aveam să-l ucid pe Asad Khalil. Poate că era o exagerare.

Am discutat cu căpitanul Paresi despre operaţiunea din noaptea precedentă, însă nu erau prea multe de spus, în afară de faptul că operaţiunea decursese bine şi că toată lumea – în special eu – lucrase bine. Însă ţinta operaţiunii, Asad Khalil, nu apăruse. Şi doar astfel am putea descoperi cât de buni suntem în realitate.

Paresi îmi spuse că primise ceva oameni ca să verifice clădirile de apartamente de pe 72nd Street, începând cu clădirea de vizavi de blocul meu. Mă informă că avea să dureze cel puţin zece zile ca sarcina să fie completată – evident, în afara cazului în care oamenii aveau noroc înainte de expirarea perioadei.

După care Paresi îmi zise:

— Eşti pregătit pentru o nouă noapte de plimbare?

— Pentru orice mă scoate din casă.

— Bun, în noaptea asta o să încercăm ceva diferit. Vreau să vii la Fed pe la ora şase seara. Ia un taxi şi poate că o să te urmărească Serviciul de taximetrie al Ţării Nisipurilor. Dar chiar dacă nu vei fi urmărit, vom porni de la premisa sau de la speranţa că adresa clădirii Fed este supravegheată din stradă sau dintr-o clădire învecinată. În regulă?

— Vrei să spui că s-ar putea ca *noi* să fim sub supraveghere? E o chestie legală?

— De fapt, probabil că este. Bun, după aceea, pe la nouă seara, o să părăseşti clădirea şi o să mergi pe jos către zona de construcţie de la World Trade Center – e destul de linişte pe acolo după lăsarea întunericului, iar tu doar o să te plimbi prin zonă – trist, singuratic, contemplând viaţa şi moartea. Apoi, la un moment dat, te vei duce către Battery Park. O să ne adaptăm circumstanţelor ca să vedem cât de bine arată lucrurile, pe măsură ce orele înaintează.

— În regulă. Tu unde vei fi? l-am întrebat.

— O să rămân la Fed, ca să fiu pe aproape.

— Bine. Şi Tom?

— La fel.

— Vreau să aleg eu locul pentru mâine-noapte, i-am zis.

— Nu derulăm operaţiunea asta în timpul weekendului, îmi răspunse. Prea mulţi oameni pe teren, îmi explică el.

Avea sens ce spunea, dar asta nu însemna că mă făcea fericit.

— Încearcă să regândeşti chestia asta, i-am zis. E tot ce avem, în afara cazului că îl găsim prin metodele vechi.

— Corect. De fapt, o să folosim resursa umană economisită cu tine în weekendul ăsta ca să ciocănim la uşile din cartierul tău.

— În regulă, dar…

— De asemenea, John, există posibilitatea ca el să te găsească pe tine.

— Corect. Dar eu trebuie să fiu disponibil pentru el.

— Eşti disponibil şi acasă, sublinie Paresi. Poate că o să-şi încerce norocul weekendul ăsta.

N-aveam chef să mă contrazic cu el şi mă gândeam deja să fentez echipa mea de protecţie şi să ies pe cont propriu ca să văd dacă Leul mă pândea.

Să vedem ce se întâmplă diseară, zise Paresi. Speculă un pic: Poate că Asad Khalil a şters putina.

— E aici.

Am sunat-o pe Kate, care îmi zise:

— Azi-noapte, pe la ora unu, a venit o asistentă, care a spus că are un mesaj pentru mine. Am crezut că ai murit.

— Nu ţi-aş fi transmis un astfel de mesaj.

— Nu e amuzant.

— Îmi pare rău, dar nu pot să trec de centrală după miezul nopţii.

— Tom mi-a trimis de dimineaţă un telefon mobil nou, aşa că mă poţi suna direct de acum.

— Bine.

— Unde ai fost noaptea trecută? mă întrebă Kate apoi.

— La o plimbare prin Central Park. Sunt un văduv deznădăjduit, gândindu-se să se arunce în lac.

Nu comentă, dar e posibil să-şi fi spus că nu ar fi fost o idee prea rea.

— Eram acoperit, am rostit. Poate prea acoperit. Şi poate că Asad Khalil şi amicii lui s-au prins de jocul nostru.

Nu răspunse un timp, apoi zise:

— A venit aici pentru propriul joc.

— Corect.

— În noaptea asta ieşi? mă întrebă.

— Mda. Pornesc din clădirea Fed, apoi pe la locul WTC, apoi în Battery Park, apoi… poate că ajung într-un bar hookah.

— Aş da orice ca să-l văd pe John Corey bând ceai alături de arabi într-un bar hookah, zise Kate.

— Cineva trebuie să o facă.

Kate tăcu o vreme, apoi spuse:

— E puţin neplăcut să te gândeşti că aici ar putea exista şi opera celule teroriste – mă refer la celule adevărate, cu oameni competenţi şi periculoşi.

— Corect.

Nu descoperiserăm astfel de activităţi pe-aici, în New York, dar existau mai mulţi indivizi sau mici grupuri de suspecţi care erau atât de incompetenţi şi de-a dreptul tâmpiţi, încât ne mulţumeam să-i supraveghem, sperând să

ne conducă la cineva sau la vreun grup cu adevărat periculos. Însă Asad Khalil, dacă dispunea de ajutoare, nu ar fi folosit bandele astea de netoţi pe care le supravegheam de ani de zile.

De fapt, Kate zise:

— Ar fi bine dacă toată povestea asta ar duce către o celulă adevărată – poate Al Qaeda – pe care s-o înşfăcăm. De-aia e nevoie să-l prindem viu pe Khalil, îmi aduse ea aminte.

— Corect.

Numai că degeaba-l prindeam viu, Khalil nu avea să vorbească – evident, în afară de cazul că CIA îl scotea din ţară şi îl interoga într-o manieră specială.

Însă nu exista nicio garanţie că se va petrece aşa ceva. Şi chiar dacă se petrecea, noi n-aveam să aflăm niciodată ce a dezvăluit Khalil. De asemenea, mie unul nu-mi place folosirea torturii pentru obţinerea de informaţii. Ca atare, planul meu rămânea cel mai bun – să-i tăiem gâtul ăla nenorocit.

În acelaşi timp, nu sunt mare admirator al crimelor comise cu sânge rece… aşa că ar fi foarte bine dacă Asad Khalil m-ar aduce într-o situaţie în care n-aş avea de ales – sau în care n-ar fi aşa de clar ce ar trebui să aleg. În fond, el nu se gândea să mă prindă *pe mine* viu.

— John?

— Corect. Avem nevoie de el viu.

Că veni vorba despre respectarea literei legii, agentul special Kate Mayfield mă întrebă:

— Ai vorbit cu Tom despre Boris?

— Îi scriu un memo.

— Sună-l.

— Tom s-a decis să mă facă dispărut, am informat-o.

— Are telefon.

— Kate, o să mă ocup de asta. Subiectul e închis.

— Crezi că Tom, George şi Vince sunt în pericol? mă întrebă schimbând subiectul.

— Tom ce crede? am întrebat-o, la rândul meu.

— Nu ignoră ipoteza asta, dar nici nu crede cu tărie că ar putea fi o ţintă, îmi răspunse.

— Corect.

Cimitirele sunt pline de astfel de oameni.

— Spune-i lui Tom că vrei o armă, i-am zis.

Nu-mi răspunse câteva secunde, apoi zise:

— În faţa uşii mele stă un ofiţer în uniformă douăzeci şi patru cu şapte.

— Chiar şi poliţiştii trebuie să se uşureze. Fă rost de o armă. Dacă Tom spune nu, îţi dau eu una. Nu te controlează de arme la ieşirea din spital.

— În regulă.

— Nu pot veni diseară – trebuie să ajung la Fed la ora şase, i-am zis.

— Înţeleg. Kate îmi dădu noul ei număr de mobil, apoi zise: Sună-mă diseară cu veşti bune.

Mă rog, dacă veştile aveau să fie proaste, nu eu voi fi cel care-o va suna.

Întors în apartamentul meu, am lucrat la raportul privind incidentul cu Khalil, după care am început să schiţez un memo lung legat de acest caz, pornind de la începuturile lui, de acum trei ani. Memoriul cu pricina conţinea tot ce ştiam că e secretizat, dar şi gândurile mele proprii şi teoriile despre lucruri precum implicarea CIA în cazul iniţial. Habar n-aveam cui se adresa acel memoriu – dar poate că se adresa posterităţii, celor care vor lucra la acest caz în eventualitatea morţii mele.

Sub titlul *Khalil II*, am scris despre recenta mea întâlnire cu Boris Korsakov, fapt care mi-a adus aminte că nu mai auzisem nimic de la el după ce îl lăsasem la Svetlana, contemplând potenţiala întâlnire cu elevul lui vedetă. Chestia asta putea însemna că Boris era mort, dar cred că aş fi auzit despre aşa ceva la ştiri sau poate prin canalele oficiale. E posibil, mai degrabă, ca Boris să nu aibă nimic

nou să-mi spună. Sau, aşa cum am spus, a părăsit oraşul, ceea ce însemna o mişcare deşteaptă, chiar dacă nu ar fi fost ceva de care un fost kaghebist vanitos să fie mândru. Aşa cum descoperisem cu multă vreme în urmă, cea mai întâlnită cauză a morţii printre masculii alfa era legată de ego-ul lor. Ar fi trebuit să ştiu mai bine.

Mi-am folosit telefonul mobil de la ATTF ca să-l sun pe Boris, sperând că el va recunoaşte numărul dat de mine şi va răspunde la apel. Sau că o altă voce va răspunde: „Aici e Khalil."

Răspunse chiar Boris Korsakov:

— Bună ziua, domnule Corey.

— La fel şi ţie. Unde eşti? l-am întrebat.

— Unde eram când ne-am văzut ultima dată.

Evident că se putea găsi oriunde, aşa că i-am zis:

— Cred că am auzit nişte iodlere elveţiene în fundal.

— Nu, ce auzi este corul Armatei Roşii cântând *Kalinka,* replică râzând.

— Nu, zău? Spune-le să facă o pauză, i-am sugerat.

— Aşteaptă puţin.

Corul Armatei Roşii îşi împachetă jucăriile şi plecă, după care Boris îmi zise:

— Devii nostalgic pe măsură ce îmbătrâneşti.

— Corect. Eu am un german bătrân în clădire, căruia îi lipseşte enorm Al Treilea Reich. Aşadar, ce-ai mai făcut?

— Nimic. Dar tu?

— La fel. Şi unde e doamna Korsakov?

— La Moscova.

— Ce fată norocoasă! Ascultă, cred că trebuie regândită chestia aia cu nepunerea ta sub supraveghere. Tu ce crezi?

— Mi-ai promis o săptămână, îmi replică, fără să ezite.

— Boris, nu am promis aşa ceva, sau dacă am făcut-o mi-am venit în fire şi sper că şi tu ţi-ai venit.

— Am ajuns amândoi la decizia corectă în privinţa asta, mă informă. Nu ar trebui să te răzgândeşti.

— Ei bine, o fac. Ce crezi că vei obţine baricadându-te în biroul tău? l-am întrebat.

— Poate nimic altceva decât că am să rămân în viaţă în timp ce tu îl descoperi pe Khalil. Dar vom vedea.

— N-o să vină după tine dacă îşi dă seama că stai baricadat acolo. De fapt, e ca şi cum i-ai spune chiar tu că ştii că el e aici.

— Îmi petrec adesea zile întregi în acest birou când nevasta mea nu e pe aici, mă informă. Aşa că nu e ceva neobişnuit.

— Da? Şi ce faci toată ziua?

— Vino să mă vizitezi şi o să vezi.

Râse, cu *acel* gen de râset. Bărbaţii sunt nişte porci.

Am revenit la subiect şi i-am zis:

— Uite ce e, Boris, nu prea ai şanse să-l prinzi sau să-l ucizi pe Khalil. Mă gândesc că ai nevoie de ajutor. Vreau să-ţi supraveghem localul şi mai vreau să-mi dai voie să plasez acolo o capcană. Părăseşti fortăreaţa, te duci înapoi la apartament, baţi îndelung trotuarele, îţi vezi de afacerile tale obişnuite, iar eu te înconjor cu oameni care să te poată proteja şi care să pună mâna pe Khalil dacă încearcă să te omoare. Am făcut chestia asta de o mie de ori, l-am asigurat. Încă n-am pierdut pe nimeni.

Nici măcar pe mine însumi.

Păru să se gândească la cele auzite, apoi zise:

— Voi lua în considerare posibilitatea.

Ştiam că trage de timp, aşa că l-am întrebat:

— De ce vrei să-l ucizi?

— N-am spus că vreau să-l ucid, îmi răspunse.

— Bine, deci vrei să cazi la înţelegere cu el?

— N-am ce înţelegere să închei cu acel om.

— Atunci care e obiectivul tău? Care e ţinta?

— Să mă apăr până ce îl prinzi tu. Sau poate îl prind eu aici.

— După care îl predai poliţiei sau FBI-ului.

— Corect.

— Dar dacă faci asta, o să cânte – şi nu va fi *Kalinka.*

— Nu înţeleg.

— Bine. Hai să fiu mai limpede. Povestea despre implicarea ta în misiunea lui Khalil de acum trei ani de aici şi informaţiile despre această operaţiune nu coincid probabil cu versiunea lui Khalil despre toate astea.

Niciun răspuns.

— Ştiai al naibii de bine că vine aici ca să ucidă piloţi americani şi asta l-ai antrenat să facă, am zis în continuare. Dar ai păcălit CIA, iar ei te-au crezut…

— Nu m-au crezut niciodată. Dar au socotit că e convenabil să spună că mă cred.

— În regulă… aşadar, ei *cred* că ai fost implicat şi ai avut habar de aceste crime. Însă dacă Asad Khalil e prins şi interogat de FBI, el te va implica *şi pe tine* în crimele alea şi cea mai bună variantă de viitor pentru tine e ca Departamentul de Justiţie să îţi confişte toate bunurile şi să îţi dea doar un bilet dus pentru plecarea de-aici. Cea mai rea variantă ar fi condamnarea pentru complicitate la crimă, am adăugat eu.

Se gândi la asta şi replică:

— Nu vor permite aşa ceva.

— Cine?

— Prietenii mei din Langley.

— Aşa crezi? Ai mai auzit ceva de la ei? l-am întrebat.

— Dacă aş auzi, nu ţi-aş putea spune ţie, îmi răspunse.

— Încearcă.

— Subiectul e închis.

— Bine, atunci o să dispun supravegherea în jurul clubului şi apartamentului tău.

Evident că nu doream să fac aşa ceva – doream să-l găsesc eu însumi pe Khalil. Însă nu puteam rata ocazia de a aranja o a doua capcană pentru individ, mai ales că prima capcană, cu mine pe post de momeală, nu părea să funcţioneze. De asemenea, aveam obligaţia legală – şi poate morală – ca să-i spun lui Tom Walsh despre Boris.

— Pot să te întreb ceva? îmi zise Boris.

— Desigur.

— De ce ai venit singur aici?

Bună întrebare. I-am răspuns:

— Ei bine, mă îndreptam spre Coney Island şi, din senin, mi-a venit ideea că Boris Korsakov ar putea locui în Brighton Beach.

— Chestia asta pare tare improbabilă.

— Corect. Bine, deci clubul şi apartamentul tău vor ajunge sub supraveghere în următoarea oră şi ceva, iar tu vei fi urmărit dacă te decizi să ieşi ca să iei o gură de aer proaspăt. De asemenea, aş vrea să te gândeşti să cooperezi cu supraveghetorii tăi şi să ne laşi să plasăm câţiva oameni de-ai noştri în interiorul clubului. Bine?

Nu-mi răspunse la propunere, ci spuse:

— Ai venit singur deoarece vrei să-l ucizi. Nu să-l prinzi, domnule Corey, ci să-l *ucizi.*

— Nu-mi amintesc să fi afirmat asta.

— O, ba da. Îmi spuse mai departe: Ai vrea să o faci tu însuţi, evident, dar ai accepta ideea să o fac eu. Chestia cea mai importantă pentru tine – şi pentru mine – este ca el să fie omorât.

— Boris, cred că ai stat prea mult în KGB.

— Suficient de mult ca să ştiu cum pot rezolva o problemă. Noi doi ne înţelegem, aşa că nu trebuie să spui nimic, dar te rog să îţi aduci aminte ce gândeai atunci când ai ajuns aici… neoficial.

— Păi, ca să fiu sincer cu tine, m-am răzgândit.

— Nu. Încerci să te linişteşti singur cu privire la metoda neortodoxă de a încheia socotelile cu Asad Khalil.

Boris avea dreptate aici, dar i-am replicat:

— Nu te-am sunat pentru o şedinţă de psihoterapie.

— Am văzut amândoi lumea şi înţelegem cum se fac lucrurile, îmi replică. În Langley mi s-a povestit un pic despre implicarea ta în cazul Khalil de data trecută, iar eu am tras concluzia, din asta şi din ce mi-ai spus tu însuţi cu

trei ani în urmă, că ai motive personale de a dori moartea lui Khalil. Iar el are aceleaşi sentimente faţă de tine – la fel şi faţă de mine. Ca atare, ce-ar fi să nu-i mai amestecăm şi pe alţii în povestea asta şi să lăsăm conversaţia noastră în punctul în care a rămas atunci când ai ieşit din biroul meu?

M-am gândit la cele auzite. În fond, ce rău era în a-l lăsa pe Boris să-l elimine pe Khalil? Niciunul. Însă pentru Boris apărea o mare problemă dacă era el cel ucis de Khalil. Numai că eventualitatea asta nu mă dezavantaja defel – de fapt, urăsc să spun asta, dar Boris ar fi primit ce merită chiar de la monstrul la crearea căruia contribuise.

— Domnule Corey?

— Bine. Am spus o săptămână. Asta înseamnă marţi.

— În regulă. Este decizia corectă pentru amândoi.

— Sper să nu-ţi schimbi părerea atunci când îl vei vedea pe Khalil în biroul tău.

Boris nu comentă, ci doar spuse:

— Aşa cum am menţionat, nu aş fi surprins dacă Asad Khalil ar intenţiona să o omoare pe prietena ta, domnişoara Mayfield. Aşa că ar trebui să o avertizezi.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa asta. Te-ai gândit ce-ar mai fi putut plănui Khalil, în afară de eliminarea noastră? l-am întrebat.

Tăcu o vreme, apoi răspunse:

— Păi, aşa cum am zis, trebuie probabil să-i plătească cuiva datoria pentru călătoria lui în America. Dar îţi pot spune că atunci când a fost ultima dată aici nu era instruit să lucreze cu explozibili şi nici să manevreze materiale chimice sau biologice.

— Păi astea sunt veşti bune. N-ai avut timp pentru asta? l-am întrebat.

— Nu este domeniul meu de experienţă, îmi răspunse.

— Am înţeles. Dar e posibil să fi învăţat ceva nou în ultimii trei ani.

— Bineînţeles. Dar vreau să ştii că nu de la mine a învățat.

— Aha. Deci dacă începem cu toţii să ne ofilim de la gaz paralizant sau antrax, tu n-ai avut nimic de-a face cu asta.

— Corect. Iar dacă se aude vreo explozie babană…

— Nu e vina ta.

— La fel de corect.

— Bine, dar… te gândeşti la ceva sau ai vreo teorie despre vreo ţintă posibilă – poate că ţi-a spus ceva nemernicul ăsta? Cum ar fi: „Hei, Boris, urăsc să văd femeile la cumpărături prin magazine” Pricepi?

— Da, pricep. Tăcu o vreme, apoi zise: Avea ceea ce aş numi o opinie antimaterialistă. Aşa că e posibil să aibă ca ţintă vreun magazin mare, dar… ce mari stricăciuni ar putea comite acolo?

— Glumeşti? Boris, suntem în New York. Le-ai văzut pe cucoanele alea de pe Fifth Avenue?

— Mi-aş dori să fiu de ajutor în ghicirea unei ţinte posibile… dar omul ăsta urăşte atât de multe lucruri, zise el râzând. Nu-i plăceau femeile, deşi nu e homosexual. Era un… puritan. Ca şi liderul lui, Gaddafi, era în stare să plece în deşert săptămâni la rând ca să se roage şi să trăiască cu pâine şi apă. Îşi refuza orice confort şi orice proprietate, cu excepţia hainelor şi a armelor.

— Nu e un tip prea amuzant.

— Nu. De fapt, e un tip mai degrabă plictisitor. Însă ca să-şi aleagă o ţintă din ură… pur şi simplu cel mai tare ura America şi tot ce era legat de America, aşa că are multe ţinte posibile.

— Înţeles.

— Consideră că America e coruptă, decadentă şi slabă.

— Şi ce are el împotriva decadenţei?

— Mă considera şi pe mine decadent, zise Boris râzând din nou. Îţi poţi imagina aşa ceva?

Ei bine, da. În schimb, am zis:

— Poate că are nevoie să petreacă o noapte la *Svetlana.*

— I-ar prinde bine, fu Boris de acord. Khalil folosea o expresie favorită: Americanii ştiu prea multe despre aur şi au uitat totul despre oţel.

Ei bine, era ceva adevărat în asta. Însă, în loc să o recunosc faţă de Boris, am zis:

— Dă-mi voie să îţi pun o întrebare mai specială în legătură cu CIA şi Khalil, la care nu trebuie să răspunzi, dar dacă n-o faci, s-ar putea să fiu nevoit să rup relaţia cu tine. Nicio replică, aşa că l-am întrebat: CIA a fost implicată în vreun fel faţă de Asad Khalil?

Din nou, niciun răspuns.

Am aşteptat.

În cele din urmă, Boris zise:

— Nu vrei să ştii.

— Şi atunci de ce aş mai fi întrebat?

Într-un târziu, răspunse:

— Cred că înţelegi că amicii mei din Langley nu mi-au oferit prea multe informaţii în timpul interogatoriilor. *Ei* erau cei care-mi puneau mie întrebări. Însă cum tu însuţi eşti anchetator profesionist, ştii că se pot afla multe din întrebările puse.

— Şi ce ai aflat?

— Am aflat că… CIA-ul şi KGB-ul au multe în comun.

N-am replicat şi am aşteptat amănunte suplimentare.

Mi l-am imaginat pe Boris aprinzându-şi o ţigară şi sorbind o gură de votcă. După aceea, zise:

— Habar n-am dacă s-a încheiat vreo înţelegere între CIA şi Khalil – nici atunci şi nici acum. Îţi pot spune doar atât – când e atacată o ţară, oamenii se strâng în jurul guvernului. Ai observat asta în 11 septembrie. Dar dacă o ţară *nu este* atacată – sau n-a mai fost atacată de… să zicem aproape doi ani – oamenii uită. Şi poate că ei încep să critice guvernul şi metodele de luptă ale guvernului împotriva inamicului. Mai ales în America, oamenilor nu le place să-şi piardă libertăţile. Corect? Ca atare, care e

soluţia pentru guvern? Să dea puterea înapoi poporului? Nu. Soluţia e un nou atac.

Iarăşi n-am răspuns, dar înţelegeam perfect cele spuse de el. Boris era… în fine, un rus. Un tip de la KGB. Iar tipii ăştia iubeau conspiraţiile. Şi îndrăgeau speculaţiile legate de comploturi şi chestii dintr-astea. Ca atare, când i-am cerut să speculeze, aflasem butonul sensibil.

— Domnule Corey?

Scuze, îmi luam notiţe pentru un scenariu de film.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu în acest moment, l-am asigurat.

— Mersi pentru telefon. Şi pentru săptămâna acordată.

— Să-ţi fie de bine şi nu uita să mă suni dacă, din întâmplare, îl ucizi ca autoapărare.

— Mai întâi pe avocatul meu, apoi pe dumneata.

— Eşti un american adevărat, Boris.

— Mulţumesc. Tăcu mai multe secunde, apoi zise: Orice ar fi plănuit pentru dumneata, domnule Corey, nu are cum să fie plăcut.

— Corect. Nici pentru tine. Şi probabil că tu eşti primul.

Nu-mi mai răspunse. Am închis. Mi-am luat o bere şi m-am dus pe balcon.

Ei bine, poate că aflasem mai multe despre persoana lui Khalil, dar nu eram deloc mai aproape de a o găsi. Şi nu eram mai aproape nici să aflu ce intenţii de atac avea în New York. Dar *eram* un pic mai sigur că avea în plan *ceva* – ceva chimic, biologic sau, Doamne-fereşte, nuclear. Ceva cerut lui de către susţinătorii lui.

Cât despre teoria conspiraţiei CIA lansate de Boris… ei bine, Boris nu era prima persoană din lume care să creadă că unii oameni ar întâmpina bucuroşi un nou atac. Dar a întâmpina cu bucurie un atac şi a conspira la instigarea unuia reprezentau lucruri complet diferite.

O altă idee care îmi trecu prin minte fu aceea că n-ar trebui să complotez cu Boris Korsakov, fost asasin KGB. Însă uneori trebuie să te faci frate cu dracul. Aşa cum spun

arabii, duşmanul duşmanului meu este prietenul meu. În plus, dublasem şansele ca Asad Khalil să sfârşească mort înainte de a putea lansa o armă de distrugere în masă. Sau înainte de a mă omorî pe mine. Iar ăsta era obiectivul final. Aveam să-mi fac mai târziu griji în legătură cu explicaţiile pe care trebuia să i le dau lui Tom Walsh, dacă s-ar fi pus vreodată problema.

Mi-am terminat berea şi m-am uitat înspre clădirile de vizavi. Dacă Asad Khalil era acolo, devenisem în acest moment o ţintă tentantă. Dar mi-am amintit visul avut, care se născuse în somnul meu ca sumă a tot ce ştiam despre acest individ, despre modul cum ucidea şi despre mentalitatea lui. Ca atare, urma să ne întâlnim – probabil într-un moment şi într-un loc ales de *el,* nu de mine – iar asta era o certitudine.

CAPITOLUL 43

La ora cinci şi jumătate am luat un taxi către Federal Plaza.

Mi-am petrecut câteva ore la birou, citind mesajele şi memo-urile, şi ascultând mesajele de pe telefon. Nu am găsit nimic legat de Asad Khalil, fapt care întărea concluzia mea că acest caz era foarte bine ţinut în frâu. Cât despre celelalte cazuri la care eu şi Kate lucraserăm, se părea că fuseseră repartizate altor detectivi şi agenţi. Aşadar, mai aveam oare un loc de muncă aici? Cred că situaţia era temporară, până la rezolvarea cazului Khalil, de o manieră sau alta.

Nu l-am văzut pe Tom Walsh, ceea ce îmi întărea bănuiala că omul se distanţa de mine şi de operaţiune – dar nu atât de mult încât să nu se poată repezi pe scenă dacă îl ucideam sau îl capturam pe teroristul libian. M-am întrebat însă dacă avea să apară şi în cazul în care eram eu lichidat şi Khalil scăpa. În acel caz probabil că nu se vor face fotografii. Oricum, dacă l-aş fi văzut, mai mult ca sigur i-aş fi spus despre Boris. Asta, dacă mi-aş fi adus aminte.

La ora opt seara m-am întâlnit cu Paresi şi cu Stark şi împreună am revăzut detaliile legate de operaţiune.

La ora nouă am plecat din Federal Plaza, îmbrăcat cam la fel cum fusesem îmbrăcat cu o noapte înainte, doar că acum aveam o şapcă cu Yankees pe cap – aşa că, dacă mă

întâlneam cu Khalil, acesta să-mi poată striga: „Mori, yancheule!”

Am parcurs pe jos scurta distanţă până la locul unde fusese World Trade Center şi am constatat că platforma de observaţie avea o poartă încuiată la intrare, iar zona înconjurătoare – devastată odată cu prăbuşirea turnurilor – era pustie la acea oră.

Am făcut un tur complet al locului care avea laturile lungi de vreun kilometru şi m-am oprit de câteva ori pe drum ca să mă uit la groapa imensă, parţial luminată de reflectoare de stadion. În fundul gropii se vedeau echipamente de construcţii şi grămezi de materiale de construcţii. Practic, dispăruse orice urmă de moloz, dar, din loc în loc, continuau să răsară din sol resturi umane. *Nenorociţii.*

Pe partea dinspre strada Liberty a gropii se găsea rampa lungă de pământ care cobora spre şantierul de jos. Rampa era blocată de două porţi înalte din gard de sârmă, încuiate. De cealaltă parte a porţilor puteam vedea o rulotă de şantier, transformat într-un confortabil post de pază pentru poliţia Autorităţii Portuare, cea care gestiona această unică intrare către locul excavaţiei. În apropiere de porţi era parcat un automobil al poliţiei Autorităţii, folosit de cei doi poliţişti care stăteau de pază în rulotă.

Ei bine, nu mă aşteptam să dau de Asad Khalil aici, în apropiere de postul de pază, aşa că am intrat pe strada West, care face legătura între locul WTC şi clădirile World Financial Center, atât de rău afectate de prăbuşirea Turnurilor Gemene încât zona întreagă era blocată de garduri de securitate. Locul ăsta era ca un teatru de război – ceea ce, de fapt, chiar şi era.

Pe partea opusă a excavaţiei puteam vedea platforma de observare luminată. Mi-a trecut prin minte că Asad Khalil nu ar fi ratat această atracţie turistică în vreme ce era în New York. Mi l-am imaginat stând acolo şi privind în abis, încercând să-şi ascundă de oamenii din jurul lui rânjetul.

Vocea lui Stark zise în receptorul din urechea mea:

— Eşti singur.

— Înţeles.

M-am îndreptat către Battery Park, aflat la vreo opt sute de metri la sud de Ground Zero.

Noaptea, Battery Park este tăcut, deşi nu şi pustiu. Poţi descoperi perechi romantice care stau pe bănci, se uită la apă şi privesc Statuia Libertăţii sau fac o călătorie cu feribotul către Staten Island. Întâlniri amoroase ieftine. Cunoaştem.

Era o seară plăcută, aşa că în parc se vedeau oameni, inclusiv cuplul de la echipa de supraveghere pe care îl văzusem în Central Park. Cei doi şedeau din nou pe o bancă şi se ţineau de mână. Speram ca măcar să se placă unul pe celălalt.

— Chestia asta nu prea arată bine, am rostit în microfon.

— Poate e prea devreme, replică Stark. Hai să ne plimbăm pe nişte străzi întunecate şi pustii. După aia revenim aici.

Îmi plăcea modul în care Stark folosea pluralul, ca şi cum *el* era cel care se plimba. Nu, *eu* mă plimbam, şi jumătate din echipa de supraveghere se plimba odată cu mine, iar cealaltă jumătate aştepta în maşini fără însemne oficiale. Cât despre echipa SWAT, aceasta era transportată în diverse zone şi aştepta în cea mai mare parte a timpului în duba nemarcată, aşa că nu putea să sperie pe nimeni.

În vreme ce străbăteam străzile tăcute din districtul financiar, am sunat-o pe Kate ca s-o liniştesc, iar ea mi-a răspuns şi mi-a zis:

— Aşteptam apelul tău. Unde eşti?

— Calc peste brokeri beţi.

— Fii prudent, John.

— Te iubesc.

Căsătoria cu cineva din aceeaşi tagmă profesională aduce cu sine unele avantaje certe. Îţi faci griji pentru celălalt, dar sunt griji făcute în cunoştinţă de cauză. Şi cu cât se spun mai puţine, cu atât mai bine.

Mi-am continuat plimbarea pe străzile aproape pustii din Lower Manhattan, apoi către Battery Park, apoi înapoi spre WTC.

Cam pe la miezul nopţii am convenit cu toţii că nu mă urmărea nimeni. Am găsit un taxi în apropiere de Fed şi am pornit spre casă.

Pe drum am sunat-o pe Kate şi i-am zis:

— Fără noroc. Sunt în taxi şi mă îndrept spre casă.

— Bine. Să nu mai faci asta, mă sfătui. Nu cred că nervii mei mai suportă încă o noapte d'asta.

Hm, iată cum se duce naibii şi teoria mea despre căsătoria cu cineva din aceeaşi tagmă.

— Am weekendul liber, i-am zis. Dormi acum. Ne vedem mâine.

Chestia cu momeala pentru Leu nu părea să funcţioneze. Ceea ce putea însemna că Asad Khalil şi contactele lui locale habar n-aveau că ieşisem pe străzi. Sau, dacă ştiau, mirosiseră o capcană. Sau Khalil dispăruse.

Nu. Era aici. *Ştiam* că e aici. Şi, aşa cum sugerase Kate şi cum bănuiam şi eu, Khalil pusese la punct un plan propriu pentru John Corey. Nu străbătuse atâta drum, cu inima atât de plină de ură, ca să mă lase în viaţă.

Ajuns înapoi în blocul meu, am vorbit cu cei doi băieţi de la echipa de supraveghere, i-am urat noapte bună portarului de noapte, m-am urcat în lift, mi-am scos arma şi aşa mai departe.

Apartamentul meu era liber de terorişti, aşa că mi-am preparat un scotch cu sifon şi m-am prăbuşit pe tronul meu La-Z-Boy.

Am decis să nu-mi baricadez uşa în noaptea asta – sunt disponibil acasă la mine.

Mi-am răsucit balansoarul cu faţa către hol, mi-am aşezat arma în poală şi am aţipit…

Am avut un vis ciclic în care uşa se deschidea cu putere, iar în unele secvenţe trăgeam în direcţia siluetelor întunecate proiectate în lumina holului. În alte episoade

nu-mi găseam arma. O dată arma mi se blocă.

De unde naiba vin astfel de vise? Eu obişnuiam să visez despre sex.

Vineri dimineaţă. Soarele pătrundea prin uşile de la balcon, lăsând să se întrevadă o altă zi frumoasă. Şi astăzi putea fi o zi bună să-l ucid pe Asad Khalil.

Duşul este un loc periculos, aşa cum ştie oricine a văzut *Psycho.* În fond, acolo eşti gol, lipsit de apărare şi nu auzi nimic cu apa curgând. Aşa că am făcut o baie drăguţă, împreună cu arma mea, care trage şi udă.

Am vizitat-o pe Kate la Bellevue, iar ea mi-a spus că avusese o noapte proastă şi se hotărâse să evadeze azi.

— *Nu-mi* petrec weekendul în locul ăsta, îmi spuse.

Nu prea aveam chef să o văd înapoi în apartament acum, aşa că am replicat:

— Îţi propun ceva. Dacă nu se întâmplă nimic până luni, tu şi cu mine ne luăm zborul până în… unde locuiesc părinţii tăi…

— Minnesota.

— Aşa. Dar mai rezistă aici câteva zile.

Nu-mi răspunse.

Chiar *nu* aveam chef de un drum până în East Cow Meadow, Minnesota, dar poate că aşa reuşeam să o las pe Kate în grija părinţilor ei, iar eu să mă întorc aici. Tatăl ei dispunea de un mic arsenal de arme în casă, iar nebuna ei de mamă era o trăgătoare de elită, care manevra o carabină mai bine decât cei mai mulţi bărbaţi. În plus, evident, Khalil nici măcar nu ştia de soarta adevărată a lui Kate. Asta din ce îmi dădusem eu seama.

Amintindu-mi de asta, am întrebat-o:

— I-ai cerut o armă lui Tom?

— Da. Regulile spitalului nu permit deţinerea unei arme.

— E o regulă idioată. Da, poate că deţinuţii de pe un etaj n-ar trebui să aibă armă, dar ceilalţi de ce nu-şi pot ţine arma proprie?

— John… te rog.

Mi-am scos revolverul din teacă şi l-am strecurat sub perna ei.

— O să dormi mai bine lângă domnii Smith şi Wesson, am zis.

Kate dădu din cap, dar nu răspunse.

I-am pus laptopul pe pat şi am zis:

— Intră pe pagina Centrul medical Sullivan County şi caută informaţiile departamentului de Medicină legală.

Kate ezită, apoi se conectă şi găsi site-ul, unde descoperi că doamna Katherine Mayfield Corey murise în centrul medical Catskill Regional. Cauza morţii afişată era omucidere.

Rămase tăcută o vreme, apoi zise:

— Cred că vrei să-mi sugerezi că n-ar trebui să mă plâng că sunt aici.

— Mai bine aici decât la subsol.

Adică în morga oraşului.

— Bine… Luni.

Am rămas la prânz – găinaţi carbonizaţi de porumbel cu garnitură de mazăre cu preţ redus – şi, în vreme ce mâneam, Kate mă întrebă dacă ieşeam din nou luni seara, la care i-am răspuns:

— N-am aflat nimic încă.

E pierdere de vreme, îmi zise.

— Tu ce ai propune? am întrebat eu.

— Nu ştiu, dar… Khalil n-o să cadă ca prostul într-o capcană evidentă.

— Nu e chiar atât de evidentă. Face bine la moralul tuturor şi îi ţine pe şefi fericiţi, am adăugat. Plus că nu se ştie niciodată.

Kate mă luă de mână şi zise:

— John… în mod clar Khalil s-a gândit la toate astea. Ţi-am zis, şi-a pregătit propria capcană. Pentru tine.

— Sper că da.

— Nu spera asta.

— Ascultă, Kate, să ştii că pot mirosi şi eu o capcană.

— Ştiu. Şi mai ştiu că vei intra drept în ea deoarece tu crezi mereu că poţi întoarce orice situaţie în favoarea ta. Ai un ego imens.

Principala cauză a morţii în rândul masculilor alfa.

— Luni, două bilete spre Minneapolis, zise Kate.

— Credeam că vrei să mergi în Minnesota.

— Abia aştept să merg în natură. Ne va face amândurora mult bine.

— Corect.

Ar fi trebuit să-i amintesc ce se întâmplase duminica precedentă, când am ieşit amândoi în natură? Probabil că nu.

M-am ridicat şi am zis:

— Bine, trebuie să plec acum.

— Eu o să intru online ca să rezerv călătoria.

— Minunat.

De fapt, evident că nu aveam să merg cu ea. În afara cazului că Asad Khalil ajungea pe lumea cealaltă până luni. Iar dacă eu păţeam asta până luni, atunci cu siguranţă că nu mai aveam cum să ajung până în Minnesota. Ar fi fost redundant.

— Ai un revolver sub pernă, i-am amintit.

— Poate că va îmbunătăţi serviciul de-aici.

— Ne vedem diseară.

— Ia-ţi liber la noapte, John, îmi sugeră. Mie mi-e bine aici.

— Eşti sigură?

— Ne vedem de dimineaţă.

— Bine… Te sun mai târziu.

— Nu da papucii echipei tale de protecţie ca să ieşi să vezi dacă eşti aşteptat de Khalil, adăugă Kate.

Nevestele ajung să citească gândurile. Sau poate că eu devenisem predictibil.

— N-aş face ceva atât de periculos, i-am replicat.

— Bineînţeles că nu. Îmi zise mai departe: Hai să vorbim

din oră în oră.

— Înţeles.

Ne-am sărutat şi am plecat de acolo.

Mi-am petrecut după-amiaza printre hârtii şi gânduri, dar şi cu nişte exerciţii fizice. Minte sănătoasă în trup sănătos. Trupul e mai uşor de întreţinut.

Mâncasem ultima cutie de chili, aşa că în tot apartamentul nu se mai găsea nimic de consumat, cu excepţia unor gustări la sticlă. Ca atare, la ora şase seara mi-am sunat îngerii păzitori de jos ca să comand o pizza cu pepperoni, o mâncare delicioasă pentru suflet.

La ora şapte mi-a bâzâit interfonul şi tipul de la Operaţiuni Speciale mi-a zis:

— Pizza vine chiar acum.

Am descuiat uşa şi am lăsat-o întredeschisă, după care mi-am scos arma şi m-am deplasat înapoi în hol. Dacă pizza aia avea anşoa în ea, tipul care o livra era mort.

Se auzi o ciocănitură în uşă, care se deschise, şi în cadrul ei se ivi căpitanul Vince Paresi, cu o cutie de pizza. Mi-aş fi dorit să ţin în mână o cameră video în loc de armă.

Paresi mă observă cu arma în mână, dar nu comentă deloc.

— Mi-am zis să-ţi ţin companie în noaptea asta, îmi zise.

Suna ca şi cum fusese ideea lui Kate. Sau a lui Walsh. Sau chiar Paresi avusese aceeaşi idee – Corey avea nevoie de companie şi trebuia ţinut sub supraveghere. Mă simt flatat.

Foarte frumos din partea ta, am zis.

— Mda. Ia pizza.

Am luat cutia şi am observat că Paresi mai avea şi o sticlă de vin roşu sub braţ.

Am sugerat:

— Hai să cinăm *al fresco*[14].

— Nu ar trebui să ieşi pe balcon, îmi aminti el.

[14] În aer liber (în ital.) (n.red.)

— Trăiesc periculos.

Am dus pizza pe balcon şi am aşezat-o pe măsuţa de cafea. Paresi rămase în living câtă vreme eu m-am dus în bucătărie şi am luat de acolo un tirbuşon, pahare şi câteva şerveţele.

La îndemnul meu insistent, mi se alătură pe balcon, unde am împărţit pizza şi vinul.

Era o noapte frumoasă, iar sub noi, pe stradă, oraşul se trezea la viaţă în această seară de vineri.

Vinul nu era deloc rău, iar pizza era în regulă, însă conversaţia merse cam greu. De asemenea, Paresi scruta în permanenţă pe sub sprâncene clădirile din susul şi din josul străzii. Vince nu era un tip cu care să ai o întâlnire reuşită.

Într-un târziu, îmi zise:

— Nemernicii ăia ne-ar putea veni amândurora de hac aici sus.

— Nu fi paranoic. Încă puţin vin?

— Hai înăuntru, îmi sugeră.

— E frumos aici, afară. Dacă Asad Khalil dorea să mă lichideze cu o puşcă cu lunetă, ar fi făcut-o deja, i-am zis. Mi-a planificat altceva.

— Eu mă gândeam la *mine*, replică Paresi.

Însă, nedorind ca eu să cred că era mai puţin curajos sau nebun ca mine, a scos două trabucuri, pe care le-am aprins amândoi.

Îşi turnă ultimele picături de vin din sticlă şi mă informă:

— Cei de la interceptări au observat că mobilul lui Kate a fost folosit acum câteva ore. Scutură cenuşa din trabuc şi continuă: Un semnal lung de şapte sau opt secunde. După care a dispărut, ca şi cum cineva ar fi accesat lista de contacte a telefonului, după care l-a închis.

— De unde provenea semnalul?

— Păi celula la care s-a conectat telefonul ei are acoperire între străzile 44 şi 43.

— Bun… ai trimis maşini acolo?

— Da, dar cred că semnalul provenea dintr-o maşină în mişcare.

— Corect. Serviciul de taxi al nisiparilor. Ei bine, cel puţin ştim că telefonul mobil al lui Kate e în Manhattan.

— Aşa e. Şi sper ca asta să însemne că şi Khalil e în Manhattan. E undeva pe acolo, zise dând din cap înspre oraşul de jos.

— Poate că o să te sune pe tine.

— Mai probabil pe tine. Dă-ne de ştire în cinci secunde de la primirea apelului de la el.

— Tu şi Tom să faceţi la fel.

Dădu din cap.

Am privit din nou înspre apartamentele şi clădirile de birouri din susul şi din josul străzii mele. Unele ferestre erau luminate, altele întunecate şi bănuiam că de la una dintre ferestrele alea eram priviţi şi noi.

— Cum merge căutarea pe 72nd Street? l-am întrebat pe Paresi.

Aruncă o privire înspre clădiri şi replică:

— Sunt o grămadă de uşi la care trebuie bătut.

— Nu, zău?

— Unele clădiri nici măcar nu au portar sau paznic cu care să vorbim… mă informă.

— Căutaţi în listele de la avizier Casa Conspirativă Teroristă.

Ignoră remarca mea şi zise:

— La jumătate din uşile la care batem nici nu răspunde cineva. Unele birouri nici măcar nu deschid în timpul orelor de lucru.

— Spargeţi-le uşile.

Ignoră şi asta şi continuă:

— Cred că am lămurit cam jumătate din apartamente şi poate optzeci la sută din birouri. Crezi că au un adăpost de siguranţă – un post de observaţie chiar pe strada asta? mă întrebă.

— Mi se pare logic. Aşa am proceda noi, deci aşa ar

proceda şi ei.

Dădu din cap, dar nu mai zise nimic. Apoi reveni:

— Ar fi fost bine ca semnalul ăla de celular să vină de vizavi.

— Nu sunt chiar aşa de idioţi, l-am informat.

Nu fu de acord şi ripostă:

— Ba sunt.

— *Au fost,* Vince. Dar se deşteaptă. Poate că nu dispun de tehnologia noastră, dar ştiu ce avem noi în dotare şi ştiu cum să evite totul.

Paresi ridică din umeri.

— Nu-i subestima, l-am sfătuit eu mai departe. Şi, în niciun caz, *nu-l subestima* pe Asad Khalil.

— Înţeles. Cum e trabucul?

— Mai bun decât vinul, dar nu la fel de bun ca pizza.

— Cum e scotch-ul tău?

— Mai bătrân decât copiii pe care i-ai trimis să-mi păzească holul de jos.

— Ducem lipsă de personal, îmi aminti el zâmbind. Mai ales la sfârşit de săptămână.

Corect. Şi s-ar putea să ducem o lipsă şi mai acută de personal înainte de sfârşitul acestei săptămâni.

Mă sună Kate, care se arătă fericită să mă găsească acasă cu tovarăşul meu.

— Aţi băut ceva? mă întrebă.

— Nu. *Încă* bem.

— Noapte bună, John. Te iubesc.

— Şi eu.

Eu şi Vince am dat gata o jumătate de sticlă de scotch, după care el plecă, înainte de miezul nopţii.

Nu eram sigur dacă e însoţit de o echipă de protecţie şi nu am vrut să întreb. Tipii macho nu întreabă aşa ceva şi nici nu răspund la o astfel de întrebare.

În fine, după ce provocasem soarta şi descoperisem că soarta nu era interesată de mine în noaptea asta, am plecat de pe balcon şi m-am dus la culcare.

O noapte liniştită. Dar mă încerca senzaţia aia pe care o aveam uneori, atunci când nu se petrece nimic, anume că era ceva pe punctul să se întâmple.

CAPITOLUL 44

Sâmbătă. Ploaie slabă azi. Sunt prevăzute averse consistente pentru duminică. Bună vreme de ucis un terorist libian.

Am sunat după maşina mea guvernamentală la ora zece dimineaţa şi am vizitat-o pe Kate la Bellevue.

Părea într-o dispoziţie bună, ştiind că va ieşi în curând de acolo.

— Tom n-are nimic împotriva plecării tale? am întrebat-o.

— Absolut nimic, răspunse ea, câtă vreme mă duc la ai mei.

— Bine. Ştie că vrei să merg şi eu cu tine?

— Da. Îi convine şi asta.

Era o surpriză, aşa că am întrebat:

— Eşti sigură?

— Da. L-am convins că n-ar trebui să mai faci ce faci acum.

— Dar *îmi place* ce fac.

— Ei bine, *mie nu.* Am avut o discuţie foarte deschisă cu Tom – una dură, mă informă. Şi i-am spus că, unu, nu mă poate ţine aici împotriva voinţei mele şi, doi, posibil ca Washingtonul să nu aprobe faptul că el te foloseşte pe tine – un agent cu contract – pe post de momeală vie ca să prindă în capcană un terorist. Dacă ţi se întâmplă ceva…

— Stai aşa. Eu m-am oferit voluntar pentru chestia asta.

— Dar *eu*, *nu.* Şi nu te-ai consultat cu mine.

Parcă viaţa şi slujba mea fuseseră mai simple înainte de a mă căsători – de ambele dăţi.

— Oricum Tom nu crede că povestea asta va merge, plus că înghite mulţi oameni şi resurse care ar putea fi folosite mai eficient pentru găsirea lui Khalil, îmi mai spuse Kate. După care îmi aruncă în faţă esenţialul: De fapt, dacă se petrece ceva prin oraş şi s-ar descoperi că jumătate din echipele de supraveghere îţi păzesc apartamentul şi te urmează pe unde te plimbi tu, Tom ar avea multe de explicat la Washington. Tom ar vrea ca noi – inclusiv tu – să plecăm de aici şi să ne urcăm luni într-un avion de Minneapolis.

Kate e o cucoană isteaţă şi ştie mai bine decât mine cum să-l joace pe degete pe Tom Walsh. De fapt, eram sigur că Tom Walsh ar fi preferat ca agenţii lui FBI să fie cei care îl ucid sau capturează pe Asad Khalil, astfel încât să nu mai fie nevoit să apară în poze împreună cu mine.

— Nu te îmbufna, îmi zise Kate. Fac asta pentru tine.

— Păi… sunt mişcat… dar nu-l mai recunosc pe superzelosul agent special Mayfield de odinioară.

— John… tocmai am trecut pe lângă moarte, îmi replică. Chestia asta schimbă o persoană.

— Mda… şi eu aproape că am sângerat mortal o dată. Dar am trecut peste asta.

Mă luă de mână şi zise:

— Dacă mă iubeşti, nu vei intra de bunăvoie în pericol…

— Bineînţeles că te iubesc. Dar nu vreau ca noi doi să ne uităm peste umăr tot restul vieţii noastre.

— John, sunt *sute* de persoane, aici şi în restul lumii, care îl caută acum pe Asad Khalil. Îl vor găsi şi fără ajutorul tău.

Kate părea să treacă printr-un moment de slăbiciune; astfel de lucruri se mai întâmplă. Însă, cunoscând-o pe Kate, aşa ceva nu avea să dureze. După două zile petrecute cu maică-sa, avea să se întoarcă în New York ca să spargă

uşi în Bay Ridge.

— Am făcut rezervare la zborul de luni noapte către Minneapolis, mă informă. Îmi mai transmise o veste proastă: De asemenea, i-am sunat pe părinţii tăi şi le-am spus că le vom face o vizită în Florida, imediat după vizita la ai mei. Plănuiesc să fim plecaţi două luni. Suntem în concediu administrativ.

— Două… *luni.* Cu părinţii tăi şi ai mei?

— Nu e minunat?

— Pot să împrumut arma de la tine?

Mă luă din nou de mână, se uită la mine şi zise:

— Ai devenit obsedat de povestea asta, iar aşa ceva nu e sănătos. Trebuie să pleci departe de aici.

N-am replicat.

— Mi-ar plăcea să plec mâine, dar doctorii nu-mi dau voie să călătoresc până luni, aşa că Tom vrea să stau în spital până atunci. Are senzaţia că sunt în mai mare siguranţă aici şi nu vrea să mă vadă înapoi în apartament. M-ar putea vedea vecinii şi alţi oameni şi aşa s-ar putea scurge informaţia către cine nu trebuie, către cei care mă cred moartă.

— Corect.

În plus, Tom nu dorea ca eu să-i scot gărgăunii din cap. Cred că tactica asta se numeşte „dezbină şi cucereşte”. Tom e un dobitoc.

Kate se asigură că am înţeles totul şi zise:

— S-a făcut. De fapt, este un ordin, detective. John, te iubesc, zise ea mieroasă. Mi-ai salvat viaţa şi ăsta e modul meu de a te recompensa.

Probabil că îmi scăpase ceva din raţionamentul ei. Trebuia să vorbesc cu Walsh, precum şi cu Paresi, dar până una-alta am zis:

— Bine. Luni către Indianapolis.

— Minneapolis.

— Da. Bun, trebuie să plec.

— Nu ai unde să pleci. Rămâi la prânz. Astăzi la desert

avem curmale[15]1 culese timpuriu, zise ea zâmbind.

Probabil că se gândise toată dimineaţa la asta. Am zâmbit, dar cred că nu mi-a reuşit, deoarece a zis:

— Fii fericit, John. O să fii un alt om peste o săptămână, mă asigură.

Cumva, îmi plăcea omul care eram acum, chiar dacă altora, nu.

Aşa că am petrecut o lungă după-amiază în spital, dar am reuşit să par fericit şi să împărtăşesc fericirea lui Kate.

Înainte de a pleca de la spital, Kate îmi zise:

— Mă simt mult mai bine ştiind că nu vei mai ieşi pe afară la noapte.

— Şi eu.

— Şi, înainte ca noi să plecăm, o să-l suni pe Tom şi o să-i spui despre Boris.

— Da, doa'nă.

— Şi asigură-te că ai bagajele făcute luni dimineaţă, ca să avem timp de altele.

— Pentru ce? O… da. *Da.*

În fine, un plan pe care îl puteam aproba.

— Ne vedem diseară.

Ne-am sărutat şi am plecat.

Ei bine, aveam mai puţin de patruzeci şi opt de ore până la plecarea în exil. Poate că mai aveam parte de o rundă de joc sau poate două până atunci.

Sau poate că nu apreciam pe deplin faptul că mă bumbăciseră zdravăn şeful şi nevasta – un un-doi perfect. Chestia asta era nasoală rău.

Ajuns înapoi în apartamentul meu, l-am sunat pe Paresi ca să mă plâng de această răsturnare de situaţie şi ca să văd dacă el avea de gând să se bată pentru mine. Însă la apelul meu răspunse doar căsuţa vocală, aşa că i-am lăsat un mesaj care transmitea un echilibru drăguţ de

[15] Joc intraductibil de cuvinte. *Date* înseamnă, în engleză, şi curmală, şi întâlnire, (n.red.)

preocupare profesională şi dezamăgire personală. În plus, am lansat câteva ameninţări tulburi şi preziceri sumbre ale dezastrului. Chestia asta îi face, de obicei, pe şefi să se gândească din nou care e cea mai bună strategie pentru caz şi ce e mai bine pentru ei înşişi.

După aceea l-am sunat pe Tom Walsh, dar era sâmbătă şi Tom Walsh nu părea să preia apeluri de la serviciu – oricum nu pe al meu. I-am lăsat un mesaj legat de îngrijorările lui şi am adus câteva argumente convingătoare pentru continuarea operaţiunii sau, cel puţin, pentru a-mi permite să revin la birou pentru a lucra la caz. M-am descurcat destul de bine până ce am apucat să spun: „Şi aş aprecia dacă pe viitor vei discuta cu mine înainte de a vorbi cu soţia mea”. Nu aveam chef să închei pe un ton acru, aşa că am zis: „Sună-mă şi o să discutăm toate astea, ca de la bărbat la bărbat, în loc să mă lucrezi pe la spate…” Olică! „Sună-mă.”

Am închis.

Dacă ar fi răspuns şi ar fi fost de acord că trebuie să rămân aici ca să lucrez la caz, i-aş fi spus despre Boris. Oricum, aveam de gând să-i povestesc despre asta marţi, când expira răgazul acordat lui Boris în încercarea de a vedea dacă Asad Khalil atentează la viaţa acestuia. Din nefericire, era posibil să îl sun pe Tom în această privinţă de pe islazul vacilor.

În vreme ce mă pregăteam pentru vizita de seară la Bellevue, sună telefonul din casă. Afişajul de pe ecran arăta „Număr necunoscut”.

Nimeni de la ATTF, inclusiv Paresi şi Walsh, nu suna în mod normal la acest număr, iar dacă ar fi sunat Kate de la noul ei telefon nu ar fi apărut un astfel de mesaj. Aşa că, poate, erau părinţii mei. Însă la ei nu apărea niciodată „Număr necunoscut”, ci „Apel iritant”.

În fine, cea mai bună cale de a afla… Am răspuns şi am zis:

— Corey.

Tăcere. Ştiam cine e.

— Eu sunt, rosti o voce cu accent.

N-am răspuns.

— Domnul Corey? Aici e Asad Khalil.

— Aşteptam telefonul tău, i-am replicat eu pe un ton neutru.

— Ştiu. Ţi-am găsit numărul în telefonul mobil al soţiei, aşa că te sun ca să-mi exprim condoleanţe pentru moartea ei.

— Ai mari probleme mintale!

— Şi pentru moartea prietenului şi a colegului tău, domnul Haytham.

— Le-ai ucis şi pe soţia şi pe fiica lui. Ce fel de om eşti?

— Nu înţeleg întrebarea ta.

— O să arzi în iad.

— Nu, *tu* o să arzi în iad. Eu o să trăiesc veşnic în paradis.

N-am răspuns. Urmă o tăcere pe linie. Auzeam zgomote de trafic în fundal. După aceea zise:

— Ți-am spus acum trei ani că mă voi întoarce şi ai văzut că mi-am ţinut promisiunea. Nu sunt un om perfect, domnule Corey, şi nu-mi ţin toate promisiunile, dar când promit să omor pe cineva, mă ţin de asta, adăugă.

Iarăşi n-am răspuns.

— Ultima dată când am fost aici aveai mai multe de spus, îmi aminti. Ei bine, ştiu că plângi moartea soţiei, iar asta face ca un om… să fie mai puţin vorbăreţ. Şi poate mai puţin arogant şi mai puţin insultător.

Am tăcut iar şi am lăsat tăcerea să continue.

Unitatea de interceptare nu asculta convorbirile de la acest telefon, dar monitorizau numărul şi puteau trasa apelurile primite până la sursa lor – care, în acest caz, eram sigur că e un telefon mobil.

Ca şi cum ar fi ştiut la ce mă gândesc, Khalil îmi zise:

— Acum sunt într-un vehicul în mişcare şi curând acest telefon va zbura pe geam. Am multe telefoane, domnule

Corey, adăugă. Nu mă vei găsi aşa.

— Dar te *voi* găsi. Şi te voi ucide. Îţi promit asta.

— Nu eşti suficient de inteligent ca să mă găseşti şi nici suficient de bărbat ca să mă ucizi. Dar te voi găsi *eu* şi te voi ucide.

— Eu nu mă ascund, nemernicule! Ştii unde locuiesc şi unde lucrez. Dacă ai fi avut ceva coaie, ai fi încercat deja. În loc de asta, omori femei fără apărare şi ucizi oameni care nu ţi-au făcut nimic, plus că îţi omori compatrioţii care au încredere în tine. Eşti un las nenorocit.

Nu răspunse la asta. Am crezut că a închis, dar continuam să aud zgomote de fundal.

Într-un târziu, zise:

— Crezi că am fost laş când am sărit cu toţii din avionul ăla? De fapt, *tu* erai cel care arăta înspăimântat.

— Nu, nemernicule, *tu* păreai că faci pe tine de frică atunci când am tras câteva gloanţe pe lângă tine. Te-ai pişat pe pantaloni?

Nu-mi răspunse direct la asta, ci zise pe un ton mai puţin calm:

— Ţi-am spus că o voi omorî pe curva aia şi am făcut-o. Iar tu te-ai uitat cum moare, sângerând ca un miel înfricoşat cu gâtul tăiat. Iar eu am gustat din sângele ei, îmi zise.

Am inspirat adânc şi am zis:

— Gata cu porcăriile tale. Trebuie să ne întâlnim…

— Din nefericire, nu ne putem întâlni de această dată. Oricum, îţi promit că mă voi întoarce. Şi te voi ucide.

— De ce fugi?

— Nu fug. Mi-am terminat treburile pe aici, cu excepţia ta, iar tu poţi aştepta. Şi gândeşte-te la destinul tău.

— Ţi-e frică de mine?

— Domnule Corey, nu încerca să mă provoci, ca data trecută. Mă înfurii şi de aceea nevasta ta e moartă. Şi tot de aceea tu eşti ca şi mort.

— Trebuie să ne întâlnim ca să terminăm povestea asta.

Acum. Voi veni singur…

— Te rog. Nu vorbeşti cu un idiot. Când ne întâlnim, eu voi alege locul şi momentul şi mă voi asigura că eşti singur.

— Ai depus atâta efort doar ca să-mi spui că pleci?

— Din punctul tău de vedere, eu sunt deja plecat, îmi replică. Sau aş putea să mai stau pe aici şi să mă răzgândesc, ca să te văd înainte de plecare.

Chestia începea să sune a prosteală pe faţă. Individul dorea ca eu să cred două lucruri în acelaşi timp – unu, era pe picior de plecare şi mă puteam relaxa, şi doi, încă era aici şi ar trebui să-mi fac mari griji.

— Ar fi trebuit să încerci să mă omori când ai avut ocazia, tâmpitule, i-am zis.

— *Tu,* domnule Corey, eşti cel tâmpit dacă ai impresia că te voi ucide la fel de repede cum am ucis-o pe nevasta ta. De fapt, ţi-am plănuit o moarte ceva mai interesantă. Vrei să ţi-o descriu? întrebă.

— Dacă asta te face să te simţi mai împăcat cu fuga.

— Ei bine, să vedem dacă tu te vei simţi mai bine după ce auzi ce ţi-am plănuit. Mai întâi îţi voi tăia organele genitale, îmi spuse. Apoi îţi voi tăia faţa.. Ţi-o voi jupui de pe ţeastă. Talibanii procedează aşa în Afghanistan, domnule Corey. Ai văzut pozele alea? Omul trăieşte, dar nu mai are faţă – doar doi ochi care se zgâiesc din craniu. Aşa că, bineînţeles, noi nu-i putem vedea teama sau durerea – dar el îşi poate vedea propria ţeastă în oglinda pe care i-o ţinem în dreptul ochilor. După aceea, cu faţa şi organele lui genitale hrănim câinii, iar omul e lăsat să se sinucidă. Şi se sinucid cu toţii. Sau imploră pe cineva să-i omoare. Viaţa nu ar mai fi aşa de bună fără organe genitale sau chip. Nu eşti de acord? Exact aşa ceva, domnule Corey, intenţionez să-ţi fac şi ţie. Data viitoare când ne întâlnim. Şi abia aştept ocazia. Aşa că, până atunci…

— Stai aşa. Vreau să-ţi reamintesc că *maică-ta* era o curvă, care se futea cu nemernicul şi măreţul lider despre

care ştii că a ordonat ca taică-tău să fie omorât ca el să o poată fute în continuare pe curvă.

Îl auzeam respirând greu la telefon. Cred că era un pic ofticat pe mine.

— Ne vom întâlni, zise într-un târziu. La revedere, domnule Corey.

Linia telefonică muri.

Ei bine, fusese o conversaţie bună. Fără ocolişuri. Asta îmi place mie la psihopaţi. Ţi-o livrează direct.

Dar oare îl iritasem suficient să-l determin să mai stea pe aici şi să mă caute? Oare aveam să am parte de o întâlnire faţă în faţă cu el? Îmi alesesem greşit cuvintele?

Acum ar fi trebuit să îi sun pe Walsh sau pe Paresi, dar… am format numărul de mobil al lui Boris. Dacă Boris trăia trebuia să-i transmit ce auzisem de la Khalil şi să-l sfătuiesc să stea treaz la noapte. De fapt, poate că ar fi trebuit să mă duc în Brighton Beach ca să-i ţin companie. Ar fi putut să fie ultima şi cea mai bună ocazie a mea de a da de Khalil.

Apelul meu a dat peste căsuţa vocală. Am zis în receptor:

— Corey. Tocmai am fost sunat de amicul nostru libian. Sună-mă imediat ce poţi.

Apoi am format numărul de la *Svetlana* ca să văd dacă localul era închis din pricina morţii proprietarului.

Îmi răspunse un bărbat cu accent rusesc şi am auzit muzică şi cuvinte rostite tare în fundal.

Am întrebat de domnul Korsakov, iar omul de la celălalt capăt al liniei îmi spuse că nu era disponibil, dar putea să-i transmită un mesaj.

— Rugaţi-l să-l sune pe domnul Corey, i-am zis. E important.

Am închis. Ei bine, Boris părea să fie încă viu. M-am gândit că Boris era acum în rolul canarului din mina de cărbuni: dacă Boris murea, oare cât de târziu avea să-i urmeze John Corey?

Ideea de bază aici era că Asad Khalil nu pleca nicăieri până ce nu îşi termina treburile. Habar n-aveam pe cine ura mai mult – pe Boris sau pe mine – dar eram sigur că nemernicul ştia foarte bine cine urma pe lista lui.

Când am ajuns înapoi la Bellevue, am găsit-o pe Kate veselă. Ne-am aşezat pe singurele două scaune din camera de relaxare şi ne-am uitat o vreme la televizor. Canalul *History* emitea un documentar special despre Saddam Hussein, în care îl compara cu Adolf Hitler, eroul lui Hussein. Vreau să spun că, dacă modelul tău în viaţă este Adolf Hitler, ai o problemă serioasă.

Aşa că ne-am uitat la televizor, dar mintea mea era în altă parte.

De fapt, chiar *văzusem* fotografii ale luptătorilor antitalibani din Afghanistan cărora le fuseseră complet jupuite feţele de pe craniile roşii de sânge, muşchi retezaţi şi ligamente sfâşiate. Şi Kate le văzuse, în cadrul unei sesiuni de informare la care participaserăm, pe Broadway la numărul 290. Gazdele erau cei de la CIA care socotiseră că este nevoie să vedem şi noi cu ce gen de inamic se confruntă agenţia în Afghanistan. O imagine valorează cu adevărat cât o mie de cuvinte, aşa că am priceput cu toţii mesajul şi am simţit cum ni se întoarce stomacul pe dos. După care, evident, a urmat ora prânzului. Mari pişicheri şi ăştia de la CIA.

Oricum, Khalil părea să fi stat în ultimii câţiva ani alături de talibani în Afghanistan. Mare minune că îl suportaseră ăia acolo.

M-am gândit să-i spun lui Kate că am primit un telefon de la Asad Khalil. „O, apropo, eu şi Khalil am avut o discuţie azi. Vrea să ne întâlnim ca să-mi taie ouăle şi faţa. Cum adică nu pot rămâne aici? Nu pot fugi. O să-mi pierd aţa[16].”

[16] Joc intraductibil de cuvinte. *To lose face* înseamnă a pierde faţa şi, figurativ, a pierde reputaţia.(n.red.)

În ce priveşte raportarea apelului telefonic şefilor mei, cred că acele cinci secunde în care puteam face asta trecuseră demult.

Evident că aş fi raportat apelul lui Khalil dacă, din ceea ce îmi spusese el s-ar fi putut scoate nişte informaţii utile. Însă, în afară de chestia cu faţa, nu spusese altceva decât că pleacă – sau că deja a părăsit New Yorkul. Iar asta era vrăjeală. Însă era posibil ca Walsh să nu considere aşa.

Între timp, tot nu primisem nicio veste de la Boris.

— John?

— Da, dragă?

— Am întrebat dacă asta te va deranja?

Kate îşi scosese bandajul şi acum se vedea o cicatrice purpurie de zece centimetri de-a latul gâtului ei.

— Cred că e sexi, am asigurat-o.

— E urâtă.

Oare Kate m-ar mai iubi dacă mi s-ar jupui faţa de pe craniu? Ştiu că ar face-o – plus că n-ar mai trebui să se plângă că nu mă bărbieresc. Dar cum rămânea cu bijuteriile familiei? Asta putea fi o problemă.

— Contează ce se află în interior, i-am zis. Foloseşte fond de ten.

Am rămas la cină – meniu special de sâmbătă seara – iar Kate mi-a transmis că nu vom discuta despre problemele curente în timpul mesei; trebuia să începem procesul de relaxare şi să ne îndreptăm gândurile către lucruri plăcute, cum ar fi fost culesul de fructe de pădure şi vâslitul la canoe pe lacul infestat de gângănii de lângă casa părinţilor ei.

— Tatăl tău spune neîncetat poveşti despre FBI, i-am adus aminte.

— O să discut cu el.

— Şi nu bea.

— Părinţii mei nu sunt de acord cu alcoolul.

— Nici eu. Doar îl beau.

— Ai ordin să mă însoțești în Minnesota, îmi aminti. Profită la maximum de asta.

Am dat din cap, dar gândurile mele s-au întors la conversaţia telefonică cu Asad Khalil.

Individul nu mă întrebase unde mă aflu deoarece ştia unde locuiesc. Şi nu mă îndoiam o clipă că nu avea de gând să plece de aici până ce nu-şi termina treaba pentru care venise. Ca atare, tot ce-mi rămânea de făcut era să aştept mutarea lui, în condiţiile lui, la momentul ales de el. Şi aşa avea să fie întotdeauna.

De aceea trebuia să fiu aici la momentul potrivit. Nu în Montana, nu în Michigan, nu în Minnesota – pur şi simplu aici.

CAPITOLUL 45

Duminică dimineaţă. Păzitorii mei de la Operaţiuni Speciale s-au oferit să mă însoţească la biserică în caz că simţeam nevoia de aşa ceva. Cu o duminică în urmă eram ameninţat cu moartea de un paraşutist terorist, aşa că m-am gândit bine înainte de a alege să urmăresc un pic din slujba televizată de la catedrala St. Patrick, stând la televizor, în halat. Dar cu spiritul eram în biserică.

La prânz mi-am efectuat pelerinajul până la Bellevue.

Kate era în dispoziţie glumeaţă. Îmi amintea de prizonierii pe care îi văzusem în preziua eliberării.

— Ai împachetat? mă întrebă Kate.

— Totul e împachetat şi gata de drum.

Pe naiba.

— Ceva noutăţi legate de caz? întrebă Kate.

— Nimic, din ce ştiu eu. Tu ce ai aflat de la Tom?

— Nimic. Cred că a plecat din oraş în weekend.

— Zău?

Aşadar, agentul şef al Forţei de Intervenţie Antiteroriste din New York plecase din oraş, în vreme ce aici se găsea cel mai tupeist terorist de pe planetă.

— Tom ar trebui să se relaxeze, i-am zis lui Kate. Nu s-a petrecut niciodată nimic rău în weekend.

Deoarece era duminică, secţiile spitalului erau pline de preoţi care făceau tururi, oferind Sfânta cuminecătură şi mesajul lui Dumnezeu de iubire celor care aveau cea mai

mare nevoie de ele – asasini, violatori, traficanţi de droguri şi alţi infractori capabili de mântuire, cu excepţia politicienilor condamnaţi, care nu au suflete de mântuit.

Dispoziţia mea nu era la fel de bună ca a lui Kate, iar ea observă asta, dar o tratã prin ignorare. Kate crede că veselia e la fel de contagioasă ca sifilisul luat de la un vecin; doar te săruţi şi ai căpătat boleşniţa.

Momentul culminant al vizitei mele îl constitui preotul catolic care intră în camera lui Kate. Arăta ca un puşti de nouăsprezece ani şi se numea părintele Brad. Se postă între mine şi uşă, aşa că am aruncat o privire către fereastră. Oare supravieţuiam unui salt de la etajul nouăsprezece? Merita să încerc?

Până la urmă, se dovedi un tip de treabă, aşa că am sporovăit cu toţii. El ştia, evident, că eram catolic – toţi îşi dau seama de asta în cinci secunde –, iar Kate îi spuse că era metodistă, aşa că am rostit vechea mea glumă către Kate:

— Nu te-a întrebat ce metodă de contracepţie foloseşti.

Părintele Brad chicoti, dar mie mi se păru că soţia mea era pe punctul de a leşina.

Părintele Brad descoperi cu bucurie că soţia mea nu era infractoare – părea o fată drăguţă şi descoperi cu şi mai mare bucurie că eu fusesem la slujbă la St. Patrick ceva mai devreme. De fapt, *nu* am susţinut asta, dar asta a presupus el din ceva ce spusesem eu.

Ţineam în mine o grămadă de glume tari cu papa, pe care credeam că el le va găsi amuzante, numai că părintele trebuia să meargă mai departe la cazurile mai dificile, aşa că ne binecuvântă pe amândoi. Ca să fiu sincer până la capăt, chestia asta mă făcu să mă simt mai bine din cine ştie ce motiv. Poate că aveam să primesc răspuns la rugăciunile mele de a-l prinde şi omori pe Asad Khalil.

Kate îşi risipi următoarele câteva minute criticând atitudinea mea faţă de părintele Brad, dar m-am mulţumit să zâmbesc, plin cum eram acum de Duhul Sfânt. De

asemenea, îmi pusesem în gând să-mi prepar un pahar de Bloody Mary când aveam să ajung acasă.

— Mă voi externa mâine la ora patru după-amiază. Am nevoie de o oră ca să împachetez, îmi aminti Kate.

Două. Trei.

— Ca atare, continuă ea, o să avem timp să ne giugiulim.

Eu mă gândeam că o să facem sex.

— Giugiuleala prima, împachetatul după aia, i-am sugerat.

— Păi… bine.

Am executat câţiva paşi de dans prin încăpere.

Am rămas la prânzul de duminică, care nu se dovedi deloc rău, în special un *foie gras* bine bătătorit.

Vizita se încheie pe un ton dulce-amărui, cu Kate spunându-mi:

— Eşti un om curajos, John, şi ştiu că nu vrei ca alţii să rezolve problema asta. Dar dacă ai păţi ceva… viaţa mea s-ar termina. Aşa că, gândeşte-te la mine. La noi.

Dacă aş păţi ceva şi viaţa mea s-ar termina, dar am răspuns contaminat de spiritul emoţionant al momentului:

— Avem o viaţă îndelungată în faţa noastră.

În afara cazului că o să mor de plictiseală la vreo cină din familia Mayfield.

Am lăsat-o pe Kate în dispoziţie bună – a ei, nu a mea – şi m-am întâlnit cu şoferul meu în holul spitalului.

Cum era duminică, zi de odihnă pentru FBI şi terorişti, aveam cu mine un singur agent de la FBI, un tip pe nume Preston Tyler sau poate Tyler Preston, în legătură cu care nu eram deloc sigur că e suficient de matur ca să conducă un vehicul pe drumurile publice. În fine, am ajuns pe şosea şi agentul mă întrebă:

— A dat căpitanul Paresi de dumneavoastră?

— Nu.

— N-a vrut să sune cât eraţi în spital, dar a zis că vă va trimite un mesaj.

— Bine.

M-am uitat la telefonul mobil şi am dat peste un mesaj ratat de la Paresi. Cred că îl primisem în vreme ce eram binecuvântat de părinte, şi probabil că am crezut că vibraţiile pe care le simţisem… în fine, am extras mesajul, care spunea: „Evoluţii noi. Sună-mă cât poţi de repede.”

Am văzut mâna Duhului Sfânt lucrând. Sau poate o treabă bună de detectiv.

L-am sunat pe Paresi şi am întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, e posibil să fi dat peste casa conspirativă – sau peste *o* casă conspirativă, îmi răspunse.

— Unde?

— Unde credeam noi – vizavi de casa ta.

Noi? Credeam că a fost ideea mea.

— La zece şi optsprezece minute în dimineaţa asta, Centrul de Comandă a primit un apel telefonic anonim de la un bărbat care spunea că a observat comportamentul straniu al celor din East 72nd Street, numărul 320 – o clădire de apartamente – şi a mai spus că acolo se găseau, citez: „Oameni cu aspect dubios, intrând şi ieşind la orice oră.”

O astfel de descriere se potriveşte pentru jumătate din clădirile de apartamente din Manhattan. Însă acum situaţia părea diferită.

— Unde eşti acum? mă întrebă Paresi.

— Cam la cinci minute distanţă de adresă.

— Bine. Eu sunt aici. Apartamentul 2612.

Am închis şi i-am zis lui Preston, care nu era din oraş:

— Lasă-mă pe East 72nd Street la numărul 320.

— Unde e?

Mamma mia. Mi-ar fi fost mai bine cu un şofer de taxi pakistanez. Ba chiar cu unul libian.

— Între First şi Second, i-am zis.

— Bulevardele?

— Corect.

Găsi adresa, o clădire drăguţă, interbelică, înaltă cam de

treizeci de etaje. Trecusem pe lângă ea de un milion de ori, dar din cine ştie ce motiv nu m-am gândit nicio clipă că în apartamentul 2612 de acolo s-ar putea adăposti terorişti.

Am coborât din maşină şi am privit spre vest, de cealaltă parte a străzii, către clădirea mea, care se află între Second şi Third Avenue. Îmi vedeam balconul de unde mă aflam, iar din apartamentul 2612 – la etajul 26 al clădirii – n-ar fi fost nicio problemă ca un lunetist să îmi zboare paharul de cocktail din mână.

Am intrat în holul clădirii şi portarul mă lăsă înăuntru.

În vestibulul vechi şi decorat se găseau patru detectivi NYPD – în cazul în care apăreau chiriaşii-terorişti ai apartamentului. Ne-am arătat legitimaţiile şi, după ce unul dintre ei a vorbit la etaj prin staţia lui radio, altul m-a însoţit la lift şi m-a escortat până la apartamentul 2612. A apăsat pe sonerie în locul meu, iar uşa a fost deschisă de căpitanul Paresi în persoană, care zise:

— Şterge-te pe picioare.

Gluma consta în faptul că apartamentul nu era curat – de fapt, era mizerabil, aşa cum vedeam şi puteam mirosi din hol.

Am intrat, iar Paresi, singura persoană din încăpere, mă întrebă:

— Cum se simte Kate?

— Fericită şi sănătoasă.

— Bine. Aerul de ţară îi va face un bine enorm. Şi ţie, de altfel.

Am lăsat subiectul deoparte, să-l discutăm mai târziu, şi am întrebat:

— Ce avem aici?

— După cum vezi, avem un apartament împuţit – un studio cu un dormitor într-o clădire decentă dintr-un cartier în declin, îmi răspunse.

Consideră, probabil, că spusele lui sunt haioase şi zâmbi.

— De fapt, am bătut de două ori la această uşă în

ultimele două zile, dar n-a răspuns nimeni, mă mai informă. Numele chiriaşului este Eastern Export Corporation, cu sediul social în Beirut, Liban. Deţin contractul de închiriere de doi ani.

— Şi n-a văzut nimeni vreun tip rău intrând sau ieşind de aici? am întrebat.

— Nu. Nu este o casă conspirativă de pe lista noastră.

— Portarul ce spune? am mai întrebat.

— Spune că erau trei sau patru indivizi, nu e sigur, cu aspect de străini, care au apărut pentru prima dată cu doar două sau trei săptămâni în urmă. Abia dacă i-a văzut, iar indivizii nu făceau scandal.

— Chestia asta nu se potriveşte cu declaraţia anonimă a celui care a sunat şi ne-a informat că mai mulţi oameni cu aspect dubios intră şi ies în permanenţă de aici.

— Aşa e, fu el de acord. Nu se potriveşte.

Am inspectat cu privirea garsoniera, care avea o chicinetă pe post de bucătărie şi de două uşi deschise – una care ducea spre dormitor, cealaltă către o debara pustie.

Pereţii zugrăviţi în alb erau goi, iar singurele elemente de mobilier erau trei fotolii răpănoase şi patru saltele slinoase întinse pe podea, cu cearceafuri care odinioară fuseseră, probabil, albe.

Tot în acea cameră se găseau două lămpi de podea şi un televizor mare pus pe o măsuţă ieftină.

— Am mai găsit nişte chestii cum ar fi alimente, prosoape şi articole de toaletă, dar nu sunt haine sau bagaje sau poate au fost luate de aici, îmi spuse Paresi.

— Înţeles. Ceva lapte de cămilă în frigider? am întrebat.

— Nu, dar alimentele sunt de origine, în mare parte, din Orientul Mijlociu.

— Aşadar străinii ăştia nu erau norvegieni, am plusat. Când ajung aici legiştii? l-am întrebat pe Paresi.

— Curând. Aştept un mandat de percheziţie. Am pătruns aici în circumstanţe îndoielnice, cu cheia

administratorului, sub bănuiala că aici ar putea zace un cadavru sau o persoană muribundă.

— Cine a spus asta?

— Anonimul care a oferit pontul şi administratorul, replică Paresi.

Niciunul dintre ei nu spusese aşa ceva, evident, dar trebuia o explicaţie pentru prezenţa noastră într-un apartament fără să avem mandat. Lucrurile merg mai uşor cu un chiriaş de tip corporatist, dar chiar dacă pe contractul de închiriere ar scrie „Compania de gestiune a deşeurilor Al Qaeda” şi tot e nevoie de un astfel de mandat.

M-am uitat iarăşi în jurul meu. Nimic din apartament nu îmi sugera că ar fi folosit la altceva decât la nişte petreceri de drogaţi sau poate la aterizarea de urgenţă a unor imigranţi ilegali. Însă nu în acest cartier. Şi în niciun caz, ca prin coincidenţă, undeva cu vedere la clădirea unde locuiam eu.

— În chiuvetă e un burete ud, aşa că… oare cât durează ca un burete să se usuce? zise Paresi.

— Ce culoare are?

— Albastru.

— Şase ore.

Am dat ocol saltelelor şi m-am dus la una din cele două ferestre, pe care am deschis-o. Am privit în stânga şi mi-am văzut blocul unde locuiam, după care am zărit balconul de la apartamentul meu. O ţintă uşoară. De asemenea, suficient de apropiată pentru a amplasa o cameră de supraveghere pe undeva, îndreptată către uşa de la ieşirea din clădire.

M-am dat înapoi şi m-am uitat cu atenţie la pervazul ferestrei.

— Aici, zise Paresi.

M-am dus la a doua fereastră şi m-am uitat la pervazul lat şi vopsit. Pe cea mai mare parte a suprafeţei lui se putea observa un strat de praf, dar în centru se vedea un

loc unde praful fusese deranjat de la locul lui.

— Aici şi-au aşezat frapiera pentru vin, am speculat.

— Mda. Iar cablul principal de la frapieră intra în televizor.

Ne-am dus amândoi la televizor, un model destul de nou. Deşi de el nu erau prinse niciun fel de cabluri video, putea fi cuplat la o cameră video. The John Corey Show. Reality TV.

— Deci dacă tipii ăştia erau aici ca să te supravegheze, atunci au văzut că ai ieşit din apartament pe jos, zise Paresi. Şi ne-au văzut mâncând pizza şi bând vin.

— Corect.

Iar indivizii au decis să nu întreprindă nimic. Deoarece Khalil avea propriul plan. De asemenea, m-au văzut urcându-mă într-un automobil de câteva ori pe zi, dar n-aveam de unde şti dacă fusesem urmărit până la heliport sau până la spitalul Bellevue. Însă cred că maşina de contrasupraveghere ar fi depistat o asemenea mişcare. Cu toate astea, situaţia era destul de iritantă şi de înfricoşătoare.

Paresi se gândea la ceva.

— Bun, deci avem trei sau patru indivizi aparent străini care consumă produse alimentare din Orientul Mijlociu şi care, din întâmplare, au vedere înspre casa ta, zise. Mai ştim că Asad Khalil încearcă să te omoare. Aşadar, putem presupune că indivizii care trăiau aici erau terorişti arabi care te supravegheau? Sau e vorba doar de o coincidenţă?

— Coincidenţa, am fost eu de acord, dă de bănuit. Şi mai e o coincidenţă – pontul a fost furnizat chiar înainte ca tipii ăştia să-şi ia tălpăşiţa. Ţi-am atras atenţia asupra buretelui ud. Ca atare, şi urmăreşte-mă bine aici, eu spun că anonimul care ţi-a servit pontul era unul dintre tipii lui Khalil.

— Excelent, John. Iar acum noi ar trebui să credem că Asad Khalil şi amicii lui s-au întors în Ţara Nisipurilor.

— Corect. Şi de ce ar suna acest anonim Forţa de

Intervenţie Antiteroristă şi birourile poliţiei sau ale FBI-ului? am adăugat. N-are logică.

— Ţi-am spus că indivizii ăştia sunt idioţi, îmi aminti Paresi.

— Da, ratează deseori subtilitatea unei capcane, am fost eu de acord, dar acum au sădit oareşce îndoieli în minţile noastre.

Paresi dădu din cap şi zise:

— Indiferent cât de mult pare ăsta doar un truc să ne facă să credem că Asad Khalil şi amicii lui au dispărut, trebuie să-l luăm în considerare şi să acţionăm în consecinţă.

Poate că ăsta era momentul să-i dezvălui căpitanului Paresi că sporovăisem recent cu nenorocitul în discuţie, iar acel nenorocit lăsase, de asemenea, de înţeles că pleca din oraş. Dar oare chiar doream să dau credit acestei posibilităţi?

De asemenea, ar fi trebuit să raportez chestia asta la timp – aşa cum ar fi trebuit să raportez contactul meu cu Boris Korsakov imediat după ce el avusese loc. Ca atare, acum aveam o problemă, chiar dacă mi-o creasem singur, însă nu era momentul să mă spăl de păcate. Aveam să procedez aşa când mă voi afla în sălbăticia din Minnesota, unde a fi ameninţat cu repercusiuni disciplinare ar fi o binecuvântată destindere.

În plus, dacă m-aş fi destăinuit acum, aş fi fost imediat înlăturat din echipa care se ocupa de caz, pe motiv că m-am comportat incorect. Iar eu mai aveam 24 de ore înainte de a fi exilat.

Că mi-am amintit de asta, i-am zis lui Paresi:

— Ieri nu mi-ai dat telefon înapoi.

— La care apel te referi? întrebă Paresi. Cel în care erai ofticat că eşti trimis departe de oraş?

— La ăla.

Se uită la mine şi zise:

— John, trebuie să fiu de acord cu Walsh că aşa e cel mai

bine pentru tine şi, mai ales, pentru Kate.

— Vince, dar nu e cel mai bine pentru investigaţie. Nu e cel mai bine pentru războiul contra terorismului şi nu e cel mai bine pentru ţară sau pentru poporul american.

— Te crezi foarte important, îmi sugeră.

— Chiar că! Mă rog, soarta mea părea pecetluită, dar i-am zis lui Paresi: În mod cert vrei să mă ţii la curent şi de aceea mă aflu eu aici.

— Începusem să mă plictisesc de unul singur aici, iar tu erai prin cartier. În plus, chestia de aici pare a avea o legătură cu cineva care vrea să te omoare, adăugă Paresi.

— Corect. Atunci, ce-ar fi să păstrăm legătura în vreme ce eu mă bucur de câteva săptămâni de odihnă? Iar eu mă fac disponibil pentru un drum rapid înapoi la New York dacă tu crezi că ai dat peste ceva.

Paresi se gândi la propunere şi zise:

— O să discut cu Walsh. Apoi mă informă: Subiectul e închis.

Aşa că ne-am mai învârtit o vreme prin apartament, fiind atenţi să nu atingem sau să deranjăm ceva din loc, chestie care i-ar fi adus în pragul unei crize de nervi pe detectivii legişti. I-am amintit lui Paresi că avem amprentele lui Khalil în baza de date FBI, la fel şi ADN-ul lui, cules cu trei ani în urmă la ambasada americană din Paris.

— După cum arată locul ăsta, e suficient ADN aici să creezi o viaţă şi s-o arestezi, comentă Paresi.

Bun aşa, Vince. Mi-aş fi dorit să-mi treacă mie aşa ceva prin cap.

În orice caz, detectivilor legişti le plac casele murdare, iar eu eram destul de convins că ei aveau să stabilească în mod cert că Asad Khalil s-a aflat în acel apartament.

Paresi puse o întrebare retorică:

— Ce naiba făceau oamenii ăia aici toată ziua şi toată noaptea?

Bună întrebare. Eu înnebuneam într-un apartament de cinci ori mai mare, plin cu lucruri confortabile, cu un

balcon cu privelişte şi un bar bine garnisit. Numai că indivizii ăia nu fuseseră interesaţi de confort sau distracţie; erau răbdători, încăpăţânaţi şi învestiţi cu o misiune sfântă. Asta nu-i făcea în mod necesar mai bine echipaţi pentru bătălie – le lipsea libertatea de gândire şi subestimau dăruirea şi dorinţa *noastră* de luptă – dar *se dovedeau* mai duri decât crezuserăm noi.

Am răspuns la întrebarea retorică a lui Paresi:

— Au stat aici şi mi-au monitorizat blocul la televizor, douăzeci şi patru de ore, şapte zile, s-au rugat, au discutat politică şi religie şi au citit din Coran.

— Şi cu ce se distrau?

— Tocmai ţi-am spus.

— Corect. Ar fi putut organiza un concurs de curăţenie, sugeră Paresi.

Se uită la ceas, apoi puse o nouă întrebare retorică:

— De cât timp o fi nevoie ca să se obţină un nenorocit de mandat de percheziţie?

— E duminică, i-am amintit eu. Ai fost la biserică? l-am întrebat.

— Tocmai mă îndreptam într-acolo când am primit apelul telefonic. Dar tu?

— Saint Pat’s. Walsh unde e? l-am întrebat.

— El şi doamna lui s-au dus în nordul statului, să-şi petreacă weekendul.

— La skydiving?

— Să sperăm, replică Paresi printre dinţi. După care mă asigură: Se poate da de el.

În afară de situaţia în care pe ecranul telefonului apare „John Corey” la apelant.

Am mai sporovăit aşa câteva minute, apoi apăru o femeie – detectiv din Forţa de Intervenţie, Anne Markham, aducând mandatul de percheziţie.

Anne privi prin apartament şi zise:

— Vreau ca troaca asta de porci să fie curăţată înainte ca echipa de legişti să ajungă aici.

Amuzant. În fine, sosiră doi tipi de la echipa FBI de recuperare a probelor – tipii ăştia nu vor să fie lăsaţi pe dinafară –, iar câteva minute mai târziu, sosi echipa de cercetare de la NYPD, care îi scoase afară pe toţi.

Jos, în holul clădirii, Paresi îmi zise:

— Ştii, John, Khalil e posibil să fi dispărut cu adevărat. Aşa că să nu-ţi pară prea rău că pleci în vacanţă.

— Sunt destul de convins că e o păcăleală, i-am răspuns. Uneori cunoscută sub numele de truc. Iar obiectivul acestui truc este de a ne face pe noi toţi să coborâm garda şi să o lăsăm mai moale cu vânătoarea de oameni. Pricepi?

— Mda, pricep. Dar poate că situaţia a devenit prea încinsă pentru ei atunci când am început să batem pe la uşi. O să avem o şedinţă la nivel de conducere mâine, la ora unsprezece, ca să discutăm situaţia, mă informă Paresi.

— La ce oră să fiu acolo?

— Ce-ai zice de niciodată? E bine niciodată pentru tine?

Aveam câteva sfaturi pentru el, aşa că i-am zis:

— Să nu-ţi laşi garda jos, Vince.

Nu avea replică la asta, dar îşi întinse mâna şi zise:

— Mersi că ai fost momeală. Călătorie plăcută. Ia-o uşor. Salutări lui Kate. Păstrăm legătura. Ne vedem peste câteva luni, adăugă.

Dacă nu cumva mai devreme.

Ajuns înapoi în apartament, cu paharul meu duminical de Bloody Mary în mână, am ieşit pe balcon. Indivizii dispăruseră – corect? Însă o păcăleală idioată serveşte adesea drept acoperire pentru o păcăleală inteligentă.

Sau Asad Khalil şi acoliţii lui chiar plecaseră înapoi în Ţara Nisipurilor? Misiune îndeplinită? Misiune anulată? Sau misiunea continua?

Asad Khalil străbătuse jumătate de lume ca să taie nume de pe lista lui şi încă nu ajunsese la numele meu. Sau la Boris.

Şi ce se întâmplase cu marele spectacol de final pe care îl aşteptam? Oare deja otrăviseră rezervele de apă? Împrăştiaseră antrax? Oare ticăia vreo bombă undeva?

Era unul dintre acele cazuri în care liniştea e asurzitoare.

M-am uitat în jos, la fereastra de la care fusesem monitorizat timp de două sau trei săptămâni. Indivizii nu mai erau acolo – dar unde erau acum? Unde era Asad Khalil?

Nu-mi rămăsese prea mult timp, aşa că mingea era în terenul lui. Fă-ţi mişcarea, nemernicule.

Mi-am petrecut sfârşitul de după-amiază împachetând, fapt care mă trezea în sfârşit la realitatea plecării mele în vacanţă.

Timpul mi se scurgea printre degete. M-am gândit să mă apuc să dau telefoane, ceea ce reprezintă o altă modalitate de a spune că aveam chef să bat la cap oameni care dispuneau de mai puţine informaţii despre Asad Khalil decât mine şi care nu aveau niciun chef să fie sunaţi duminica de un maniac al cazului Khalil, a cărui nevastă se găsea în spital şi care se afla sub protecţie la domiciliu, fără a avea altceva de făcut.

Cu toate astea, m-am decis să îl sun pe Tom Walsh, sperând că el va reveni la sentimente mai bune sau poate că fusese mâncat de un urs, astfel eliberându-mi calea de revenire la muncă luni dimineaţa.

Am început să-i formez numărul de mobil, dar mi l-am imaginat într-o cabană romantică împreună cu prietena lui, trăgând de hainele ei în vreme ce ea moţăia, aşa că am decis să-i transmit un mesaj text.

Am scris: „Descoperirea casei conspirative de pe E 72 schimbă situaţia; hai să discutăm noua strategie luni dimineaţă.”

Suna bine. Dacă eu aş fi fost la comandă, aş fi muşcat din nadă.

De asemenea, m-am gândit să mă duc până la Fed, ca să scutur puţin arhiva de cazuri, să văd dacă exista ceva nou acolo despre dosarul Khalil – altceva decât numele şi rândurile de x-uri. Chestia asta se numeşte a căuta acul în carul de fân.

În principal însă, aşteptam să-mi sune telefonul, sperând că undeva, ceva avea să iasă la iveală.

Pe la ora cinci după-amiaza am decis să-l sun iarăşi pe Boris, conform teoriei care spunea că dacă el era încă viu, atunci Khalil nu-şi începuse operaţiunea finală de curăţenie.

Boris nu răspunse la mobil, dar la numărul apelat nu-mi răspunse nici Asad Khalil şi nici vreun detectiv de la Omucideri, aşa că i-am lăsat un alt mesaj şefului de sală, ca Boris să mă sune. De această dată am spus că e „urgent”. Mi l-am imaginat pe Boris cu vreo *devocika* – asta înseamnă fetiţă, nu? În niciun caz, băiat. Iar el o îmbia pe fată cu şampanie şi o impresiona cu toate isprăvile de kaghebist, în vreme ce Corul Armatei Roşii dădea tonul atmosferei romantice.

Aproximativ zece minute mai târziu îmi sună telefonul fix. Pe ecran apăru „Apelant necunoscut”, aşa că am răspuns.

O voce masculină cunoscută îmi zise:

— John, suntem extrem de încântaţi că tu şi Kate veniţi în vizită la noi.

— Staţi aşa, tocmai îmi vâr arma în gură, i-am spus domnului Mayfield.

— Abia aşteptăm, am zis de fapt.

— Cum ţi se pare Kate? Chiar se simte bine? mă întrebă.

— N-am văzut-o niciodată să arate mai bine.

Şi eu sunt bine, mulţumesc.

Şi tot aşa.

La vreo douăzeci de minute după aceea, au sunat părinţii mei din Florida – erau cu toţii vorbiţi între ei –, iar pe linie se auzi maică-mea, care zise:

— Aici e foarte cald şi umed şi va fi şi mai rău când veţi veni voi. Aduceți-vă haine confortabile. Avem o mulţime de loţiuni de protecţie contra soarelui. Ştii cât de repede te arzi. Iar aici o să te însănătoşeşti – mult peşte şi legume.

M-am întins după pistolul meu Glock.

— Tu şi nevasta ta jucaţi Bingo?

Am băgat glonţ pe ţeavă.

— Spune-i că am butoaie de scotch, strigă tata în fundal.

Am lăsat arma jos.

La ora opt seara am chemat maşina să mă ducă la Bellevue.

Partea a VI-a

Brooklyn & Manhattan

CAPITOLUL 46

Asad Khalil stătea într-un taxi în faţa clubului *Svetlana.* Pe telefonul lui mobil apăru un SMS. Khalil îl citi, apoi se dădu jos din taxi şi îi spuse şoferului, un conaţional libian pe nume Rasheed:

— Aşteaptă aici.

Îmbrăcat la costum şi cravată, cu ochelari şi mustaţă pe oală, Khalil intră pe uşa din faţă a clubului de noapte, unde fu întâmpinat de şeful de sală, care îl întrebă în rusă:

— Aveţi rezervare?

Khalil răspunse în rusa aproximativă pe care o învăţase de la Boris:

— Mă duc doar la bar.

Şeful îl socoti o persoană din fostele republici sovietice asiatice – poate cazac sau uzbek. Lui Dimitri, şeful de sală, nu-i plăceau aceşti oameni şi l-ar fi refuzat pe individ dacă acesta şi-ar fi dorit o masă. Însă era mai greu de refuzat cineva care dorea doar să stea la bar şi să urmărească spectacolul de pe scenă. De individ se puteau ocupa barmanii.

Fără să rostească vreun cuvânt, Dimitri îi făcu semn către uşa deschisă din spatele lui şi îşi întoarse atenţia către un grup care tocmai intra în local.

Asad Khalil trecu de el şi străbătu un coridor lung, puternic luminat şi decorat cu imagini ale evenimentelor petrecute în trecut la *Svetlana* – nunţi şi alte ocazii fericite,

însoţite de reclame în rusă şi engleză care îndemnau oamenii să-şi rezerve evenimentele speciale acolo.

Khalil se opri în dreptul unei fotografii de grup care îi atrăsese atenţia. În grup se vedea Boris Korsakov, al cărui zâmbet, socoti Khalil, nu era deloc sincer. „Aşadar, îşi spuse Khalil, marele kaghebist a decăzut în halul ăsta.” De asemenea, aprecie că Boris luase ceva în greutate.

Khalil merse mai departe, de-a lungul coridorului, ajungând în sala mare a restaurantului, de unde se vedeau barul şi holul cu măsuţe ceva mai departe, înspre spatele încăperii.

Observă că restaurantul era pe jumătate plin în această seară de duminică, la ora şase, iar scena era goală.

Khalil nu fusese niciodată aici, dar avea senzaţia că ştie locul din fotografiile şi informaţiile pe care i le oferise, cu câteva zile în urmă, un musulman ca şi el, un individ pe nume Vladimir, un cecen rusificat căruia i se ordonase cu o lună în urmă să-şi găsească o slujbă aici.

Khalil rămase la intrarea în restaurant aproape un minut, ştiind că avea să fie remarcat de o persoană de la securitate, după care se îndreptă intenţionat către o intrare mascată cu draperie roşie şi intră pe scurtul coridor care ducea către o uşă încuiată.

Aproape imediat auzi paşi în urma lui şi o voce de bărbat rosti în engleză:

— Stai. Apoi în rusă: *Stoi!*

Individul îşi lăsă mâna pe umărul lui Khalil, iar acesta se răsuci în loc şi înfipse un cuţit lung şi curbat în gâtul omului, tăindu-i traheea, după care împinse lama printre vertebrele cervicale.

Khalil îl ţinu pe om în braţe şi îl lăsă să alunece în poziţie şezândă, cu spatele proptit de perete, după care scoase cuţitul. Scotoci buzunarele muribundului şi găsi un lanţ cu chei, un pistol automat Colt 45 şi o staţie radio.

Omul încă trăia, dar se îneca în propriul sânge. Cu laringele tăiat, nu scotea niciun sunet cu excepţia

bolboroselilor din gât.

Khalil aruncă o privire înspre draperia roşie. Nu-l urmărise nimeni. Khalil ridică muribundul peste umăr, apoi se duse la uşa încuiată, încercă o cheie, apoi alta şi uşa se deschise.

Khalil se trezi într-o cameră mică, în care se găseau un lift şi o uşă din oţel despre care Vladimir îi spusese că duce spre scară. Tot Vladimir îi spusese lui Khalil că celălalt bodyguard, Viktor, şedea acum în anticamera de deasupra, în afara biroului lui Boris, în vreme ce Vladimir aşeza masa pentru Boris. În scurt timp, urma să sosească o cucoană pentru Boris.

Khalil încuie la loc uşa către coridor, apoi descuie uşa de oţel către scară şi aruncă pe treptele de acolo corpul muribundului, care părea să se apropie cu paşi mari de moarte. Încuie la loc uşa de la scară şi urcă treptele cu paşi sprinteni.

În capul scării se găsea o altă uşă, iar Khalil băgă cheia în broască folosindu-se de mâna stângă. În dreapta ţinea cuţitul lung şi curbat. Deschise repede uşa şi dădu năvală în încăpere.

Viktor sări în picioare şi îşi băgă mâna în haină după armă, dar Khalil se repezise deja asupra lui. Înfipse cuţitul lung în partea inferioară a abdomenului lui Viktor, în vreme ce îl trăgea aproape de el, într-o îmbrăţişare strânsă, cu mâna stângă, astfel ca Viktor să nu îşi poată scoate arma. Khalil scoase repede cuţitul, apoi îi înfipse din nou lama în spatele victimei, de sus în jos, astfel încât cuţitul să-i străpungă diafragma şi să îl facă pe om să nu mai poată scoate niciun sunet.

Viktor încercă să se elibereze, iar Khalil fu surprins de forţa lui. Khalil îl ţinu strâns şi mai înfipse o dată cuţitul în abdomenul lui Viktor, după care făcu o tăietură adâncă, în unghi, care secţionă artera abdominală a omului.

Khalil scoase cuţitul şi îl ţinu pe Viktor într-o îmbrăţişare de urs. Simţea inima omului pompând cu putere şi

respiraţia lui devenind tot mai superficială şi greoaie. În acelaşi timp, simţi umezeala caldă a sângelui lui Viktor pe piele.

Viktor îşi dădu capul pe spate şi cei doi se priviră, apoi ochii lui Viktor se măriră, iar corpul lui se arcui şi începu să tremure într-o serie de spasme ale morţii, după care deveni inert.

Khalil lăsă cadavrul să cadă înapoi pe scaun şi scoase arma lui Viktor din tocul de la umăr, observând că şi aceasta era un Colt 45 automat. Îşi vârî arma la centură, alături de arma celuilalt bodyguard mort.

Khalil se uită la ceas. Trecuseră doar nouă minute de când intrase în club. Formă numărul de mobil al lui Vladimir.

Boris Korsakov şedea pe fotoliul lui, sorbind dintr-un pahar cu coniac, fumând şi citind un săptămânal local de limbă rusă, plin cu ştiri despre comunitatea locală de imigranţi – naşteri, decese, căsătorii, ceva bârfe şi multe reclame, inclusiv o reclamă de o pagină pentru *Svetlana,* pe care Boris o studie. Poate că, îşi zise el, reclamele lui ar trebui să sublinieze mai puţin spectacolul de pe scenă şi să se concentreze mai mult pe mâncare. Mai puţini sâni, mai mult borş. Zâmbi.

Chelnerul lui, Vladimir, se moşmondea cu aşezatul mesei cu caviar rece şi şampanie pentru două persoane. Boris aştepta o doamnă la ora şase şi jumătate şi ceasul arăta deja şase şi un sfert, iar acel chelner stupid – care era angajat de doar câteva săptămâni – părea nervos şi nesigur pe ce are de făcut.

Boris se uită peste umăr şi îi spuse chelnerului în rusă:

— Încă n-ai terminat?

— Termin acum, domnule.

Vladimir ştia că, aparent, părea a fi etnic rus, dar, de fapt, numele, vorbirea şi modul rusesc de viaţă îi fuseseră impuse de la naştere de către ocupanţii Ceceniei – deşi era

rus pe dinafară, în sufletul lui ura tot ce era rusesc şi ura, în special, fostul KGB şi pe succesorul acestuia, FSB[17], care arestase, torturase şi ucisese atâţia musulmani de-ai lui, în patria lui natală.

Vladimir se uită la Boris Korsakov, care stătea cu spatele la el, bând, fumând şi dându-i lui ordine. În curând, avea să existe un kaghebist mai puţin pe pământul ăsta.

Vladimir îşi simţi telefonul mobil vibrând în buzunar. Venise momentul.

Boris îşi lăsă jos ziarul şi îi spuse lui Vladimir:

— Lasă-le aşa cum sunt şi pleacă.

Boris se ridică pentru a se duce la uşă şi a se uita pe vizor după Viktor, pentru a-l da afară pe chelner.

Însă Vladimir, deja la uşă, fără căruciorul de alimente, deschise uşa fără avertisment.

— Stop! Idiotule! Pleacă de acolo! strigă Boris.

Vladimir dădu zăvorul la o parte, se dădu deoparte şi uşa se deschise cu putere.

Vladimir ieşi repede, în vreme ce Asad Khalil intră cu un pistol în mână. Închise uşa şi se uită la Boris Korsakov.

Boris rămase complet nemişcat, cu ochii aţintiţi asupra omului care stătea la câţiva paşi distanţă de el.

Individul avea mustaţă şi ochelari, poate că se şi tunsese. Nu mai era pieptănat pe spate, aşa cum îşi amintea Boris, dar, cu toate astea, rusul ştia prea bine cine era.

Aproape în treacăt, Boris mai observă că mâinile şi costumul închis la culoare ale omului erau pline de sânge proaspăt.

Khalil îşi dădu ochelarii jos şi îşi desprinse mustaţa, apoi zise:

— Nu te bucuri să-l vezi pe elevul tău preferat?

Boris inspiră adânc şi răspunse în engleză:

---

[17] *Federalnaia slujba bezopasnosti*, Serviciul Federal de Securitate al Federaţiei Ruse, principalul succesor al KGB-ului după desfiinţarea acestuia, în decembrie 1991. (n.red.)

— Rusa ta este încă la fel de stricată ca putoarea gurii şi a corpului tău.

Khalil nu răspunse insultei, ci zise:

— Te-aş sfătui să nu-ţi scoţi arma, ca să nu te omor repede. Dar… dacă vrei să mai rezişti câteva minute, atunci putem schimba câteva cuvinte înainte să ai parte de o moarte dureroasă. Alegerea îţi aparţine.

Boris reveni la rusă şi zise:

— *Yob vas*. Lua-te-ar dracu'.

— Încă eşti arogant, îi zise Khalil zâmbind. Aşadar, prietenii tăi de la CIA nu te protejează.

— Ba da, replică Boris.

Khalil zâmbi din nou şi zise:

— Atunci unde sunt? Te-au folosit ca pe o curvă ce eşti şi te-au îngropat aici, în locul ăsta plin de alte curve şi porci beţi.

Privirea lui Boris se furişă prin încăpere, căutând o cale de a-şi salva viaţa.

— Uită-te la mine, îi zise Khalil. De ce nu pricepi că eşti mort?

— Atunci fă-o, zise Boris inspirând din nou adânc.

— Trebuie să încerci să-ţi scoţi arma. Chestia asta trebuie să fie interesantă pentru amândoi.

— Ce te-am învăţat? zise Boris, uitându-se la fostul lui elev. Ucide repede. Vorbeşti prea mult.

— Îmi place conversaţia.

— Te asigur că victimelor nu le place.

Khalil păru iritat de remarcă şi zise:

— Am fost nevoit să te ascult un an de zile insultându-mă, insultându-mi ţara şi credinţa. Şi am fost obligat să miros ţigările tale împuţite şi alcoolul tău împuţit. Khalil se uită lung la Boris şi zise: Şi uită-te la tine acum. Cine eşti? Şi cât de inteligent eşti? Cine ţine arma? Nu tu, în niciun caz. Şi ar trebui să fii mai atent pe cine angajezi. Vladimir este cecen şi ar fi în stare să mă plătească dacă l-aş lăsa să-ţi taie gâtul. Şi, înainte să mori, ar mai trebui să ştii că

foştii tăi bodyguarzi KGB te aşteaptă acum în iad.

Mintea lui Boris lucra cu febrilitate, gândindu-se la un mod de a se salva. Fata, Tanya, avea să fie escortată aici de un om de la securitate, iar acel om avea să observe… ceva. Un cadavru. Sânge pe podea…

Khalil, care ştia exact la ce se gândeşte vechiul lui profesor, zise:

— Vladimir face curăţenie în urma mea. Şi tot el a sunat jos ca să-i spună fetei să plece – conform instrucţiunilor tale. În noaptea asta nu vei mai servi caviar şi şampanie, şi nu te vei mai regula după ce îţi voi tăia testiculele, adăugă.

Boris nu răspunse. Mintea lui căuta în continuare o cale de scăpare.

În cele din urmă, Boris îşi dădu seama că exista o singură mutare pe care o putea face – trebuia să scoată arma… chestia asta fie îl salva, fie îl ucidea rapid. Se uită la Khalil pândind o clipă de atenţie din partea individului – oamenii aruncă uneori câte-o privire înjur pentru a se obişnui cu împrejurimile sau a căuta semnele pericolului, iar armele lor tind să se îndrepte în direcţia spre care privesc. Însă Boris nu văzu decât ochii negri ai lui Khalil uitându-se drept la el şi ţeava neagră a armei – aţintită la fel de ferm precum ochii individului.

Khalil îşi dădu din nou seama la ce se gândeşte Boris, aşa că îi zise:

— Sfatul meu e să scoţi arma. Asta te va face să te simţi mai bărbat atunci când mori. Doar nu vrei să fii împuşcat ca un câine, adăugă. Îl sfătui mai departe pe Boris în rusă: Curaj. Demonstrează-mi că ai curaj, băiete. Fă ceva.

Boris inspiră din nou adânc. În mintea lui îşi băgase deja mâna în haină după arma de la şold şi se rostogolea într-o parte, ţintea şi trăgea.

— Nu, nu ţi-aş sugera o rostogolire pe podea, zise Khalil. Ţi-aş sugera un pas înapoi – fotoliul e chiar în spate – şi o rostogolire peste fotoliu. Aşa o să te poţi ascunde un moment, dar din nefericire nu-ţi asigură şi protecţia în faţa

gloanţelor mele, pe care le voi trage prin fotoliu. Cu toate astea, vei reuşi să-ţi scoţi arma în timpul rostogolirii şi poate vei reuşi să răspunzi cu foc înainte să fii atins. Ţi-am oferit sfatul corect, domnule Korsakov? întrebă. Am evaluat corect situaţia, domnule?

Boris se holbă la Khalil, apoi dădu din cap şi zise:

— E singura mutare posibilă.

— Atunci fă mutarea. Nu sta acolo. Şi să nu crezi că mă poţi surprinde aruncându-te în dreapta sau în stânga. Vei muri înainte de a atinge podeaua… deşi s-ar putea să te las să atingi arma în vreme ce te rostogoleşti.

Boris continuă să se uite fix la Khalil. Înţelegea că individul simţea nevoia să-l batjocorească şi să-l chinuie înainte de a-l omorî. Mai înţelegea că nu se putea aştepta să moară rapid, secerat de un glonţ tras din arma lui Khalil. Boris îşi dădu seama că, indiferent ce făcea – că se rostogolea, că se arunca într-o parte sau chiar dacă îl ataca pe Khalil –, individul ar fi tras ca să-l rănească, după care intenţiona să-l termine într-un fel la care Boris nu dorea să se gândească. Sau, mai rău, Khalil nu avea să-l omoare – avea să-l mutileze şi să-l lase în viaţă ca monstru, o jumătate de om fără organe genitale, fără ochi, fără limbă…

Boris simţi inima bătându-i nebuneşte în piept şi o sudoare rece pe trup.

Khalil părea nerăbdător şi zise:

— Ai uitat totul? Sau atunci a fost doar o lecţie la clasă? Am făcut tot ce m-ai învăţat. Şi mai mult decât atât. Aşa că acum trebuie să-i demonstrezi elevului ce ai face tu în situaţia asta. Aştept şi sunt curios.

Boris îşi zise că, dacă reuşea să îl facă pe Khalil să vorbească în continuare, exista şansa să apară cineva pe scară sau cu liftul şi să vadă că era ceva în neregulă. Boris aştepta să sune clopoţelul – câteva note din Ceaikovski care să distragă atenţia lui Khalil o jumătate de secundă – asta era tot ce avea nevoie. O jumătate de secundă ca să

scoată arma.

Boris îşi drese glasul şi zise cu o voce plină de încredere:

— Clădirea asta e supravegheată de poliţie şi de FBI.

— Nu par să fie mai competenţi sau mai sprinteni decât idioţii tăi de bodyguarzi, îi replică Khalil.

— Nu vei ieşi viu din clădire.

— Tu nu vei ieşi viu din clădire.

Khalil rămăsese lângă uşă, iar acum se dădu înapoi şi îşi lipi urechea de uşă, după care se întoarse către Boris şi zise:

— Vine cineva.

Boris inspiră adânc şi se pregăti să scoată arma.

Atunci Khalil zâmbi şi zise:

— Poate că mi-am imaginat.

După care râse.

Boris era furios şi începu să împroaşte cu obscenităţi în arabă, după care strigă în engleză:

— Nemernicule! Rahat cu ochii Maică-ta a fost o curvă nenorocită!

Khalil îşi aţinti arma – pistolul Glock luat de la nevasta lui Corey – spre abdomenul lui Boris, iar acesta îşi dădu seama că braţul libianului tremură de furie. Boris aşteptă glonţul, sperând ca acesta fie să îl rateze, fie să îi nimerească inima.

Khalil inspiră adânc, apoi îşi băgă mâna în haină şi scoase cuţitul lung şi curbat pe care îl folosise ca să-i omoare pe cei doi bodyguarzi.

Boris rămase complet nemişcat şi se uită cum Khalil prinde lama, ţinând cuţitul în poziţie de aruncare.

Braţul lui Khalil se dădu înapoi şi Khalil aruncă arma înspre Boris, care tresări când cuţitul se înfipse în covorul de la picioarele lui.

Boris se uită fix la lama însângerată. Înţelegea ce i se pregătea.

— Poţi avea cuțitul – în schimbul armei tale, îi zise Khalil.

Boris se uită la Khalil, dar nu-i răspunse.

— Ai ales să nu-ţi scoţi arma, zise Khalil. Ca atare, îţi ofer asta în schimb. E o ofertă foarte generoasă din partea mea – deşi va fi mai dureros pentru tine. Ai mai exersat cu cuţitul de când nu ne-am văzut? îl întrebă pe Boris. Zâmbi şi adăugă: Sau poate doar cu furculiţa şi cuţitul de friptură.

Boris îşi cântări opţiunile, acum reduse la două – să scoată arma şi să spere la un glonţ rapid în cap sau în inimă; să-l angajeze pe Asad Khalil într-o luptă cu cuţitele. Putea câştiga acea bătălie, dar dacă n-o făcea ştia ce avea să-i facă Asad Khalil cu cuţitul.

— Pari incapabil să iei o decizie azi, zise Khalil. Aşa că o voi lua eu pentru tine.

Khalil se ghemui în poziţie de tragere şi îşi aţinti arma.

— Nu! strigă Boris.

Ridică ambele mâini, apoi îşi cobori încet mâna stângă şi dădu la o parte reverul hainei, lăsând să se vadă arma şi teaca de la centură.

Khalil dădu din cap.

Boris prinse cu degetul mare şi arătătorul patul pistolului, după care îl scoase din teacă, şi-l aruncă peste covor, înspre Khalil.

Libianul făcu un pas înainte şi ridică arma, un Browning automatic. Scoase magazia de cartuşe şi o aruncă într-un colţ al încăperii, după care se duse la masă şi puse arma în bolul de cristal plin cu caviar.

— Te-aş crede pe cuvânt că nu ai altă armă – dar poate că îmi demonstrezi asta, îi zise lui Boris.

Boris încuviinţă şi îşi ridică crăcii pantalonilor pentru a dovedi că nu are unul la gleznă, apoi îşi întoarse buzunarele pe dos. Îşi dădu încet haina jos, se răsuci complet pe loc şi ajunse din nou cu faţa spre Khalil.

— Sunt surprins că nu ţi-ai urmat propriul sfat legat de o a doua armă, îi zise acesta.

— Chiar dacă aş avea o a doua armă, prefer să-ţi tai

gâtul, replică Boris.

— Asta e şi preferinţa mea pentru tine, zise Khalil zâmbind.

Khalil trase cele două pistoale Colt 45 de la centură, le scoase magaziile, apoi înfipse ambele arme în frapiera de şampanie. După aceea demontă magazia de cartuşe de la arma proprie, o băgă în buzunar şi lăsă pistolul Glock pe un şerveţel de pe masă. Scoase un cuţit scurt şi greu de vânătoare de la centură şi îl aruncă înspre covorul în care arma albă se înfipse.

Se uită la Boris şi întrebă:

— Eşti gata?

Boris nu răspunse, însă îşi scoase cravata, pantofii şi ciorapii, apoi îşi înfăşură haina în jurul braţului stâng.

Khalil zâmbi aprobator, apoi procedă la fel.

Cei doi bărbaţi stăteau cam la cinci metri distantă şi se uitau fix unul la celălalt, cu cuţitele înfipte în podea la câţiva paşi în faţa lor.

Boris credea, pentru prima dată de când Khalil păşise în încăpere, că avea o şansă de a-l ucide pe individ. Ştia că era posibil ca libianul să aibă o a doua armă, dar nu mai conta – prefera un glonţ decât să piardă această luptă.

Stăteau uitându-se unul la altul, aşteptând ca celălalt să facă o mişcare.

Boris se mişcă primul, năpustindu-se drept către Khalil şi înşfăcând cuţitul pe drum.

Khalil plonjă în faţă, prinse cuţitul lui şi se rostogoli către dreapta, apoi reveni în picioare şi se aşează ghemuit, în poziţie defensivă, cu braţul înfăşurat în faţa lui şi picioarele larg desfăcute.

Boris se opri, se răsuci pe loc şi se repezi la Khalil.

Libianul se menţinu pe poziţie şi Boris mimă o lovitură în stânga, apoi în dreapta, apoi făcu un pas înainte, apoi unul înapoi, apoi unul înainte din nou. Ţinea minte punctele forte şi slăbiciunile lui Khalil, iar principala slăbiciune a libianului consta în prea multă agresivitate şi prea multă

nerăbdare, ceea ce îl conducea la atacuri impulsive şi prost calculate. Însă acum Boris constată că fostul lui elev părea să fi învăţat când să se apere şi când să atace.

Boris se decise la o altă strategie şi se dădu înapoi, punând o distanţă de aproape şapte metri între ei.

Khalil ieşi din poziţia defensivă şi porni drept spre Boris.

Boris se priponi pe picioare şi fu surprins să îl vadă pe Khalil oprindu-se.

Rusul începea să creadă că libianul fie învăţase ce înseamnă prudenţa, fie îşi dădea seama că nu ar fi trebuit să se înfrunte cu omul care îl învăţase cum să se lupte cu cuţitul.

Boris reluă ofensiva, determinându-l pe Khalil să se dea înapoi. Apoi cei doi bărbaţi începură să îşi dea încet ocol în mijlocul marii încăperi.

Boris urmărea mişcările lui Khalil. Ştia că libianul era mai agil şi în formă fizică mai bună decât el, însă Boris era mai masiv şi credea că este încă mai puternic din punct de vedere fizic decât Khalil.

Khalil se lăsă din nou pe jumătate pe vine, cu picioarele depărtate şi braţul înfăşurat în haină în poziţie orizontală – poziţia defensivă pe care Boris o socotea nepotrivită cu cei trei metri distanţă care încă îi separau. Rusul îşi zise că libianul citise greşit mişcările lui sau devenea nerăbdător, ceea ce îl făcu pe Boris mai încrezător în sine.

Boris se repezi înainte – o fentă care, spera el, îl va determina pe Khalil să se dea înapoi şi să iasă din postura defensivă. Însă, în loc să facă această mişcare, Khalil se repezi înainte pe neaşteptate şi întâmpină mişcarea de înaintare a lui Boris în vreme ce rusul era la jumătatea acţiunii.

Khalil veni pe jos, pe sub braţul cu cuţitul al lui Boris şi pe sub cel cu haina înfăşurată şi lovi în sus. Lovitura îşi atinse ţinta sub coastele din stânga ale rusului.

Boris scoase un ţipăt uluit de durere, apoi se răsuci din calea cuţitului periculos şi lovi cu piciorul în capul coborât

al libianului.

Niciunul din cei doi nu-şi continuă atacul. Ambii se retraseră la o distanţă de siguranţă.

Khalil dădu din cap şi zise:

— Foarte bine.

Boris îşi pipăi cu prudenţă rana şi constată că era o înţepătură mică, poate profundă, dar care nu sângera puternic şi care nu era mortală.

Khalil urmări pata de sânge care se forma pe cămaşa albă a lui Boris şi ajunse la aceeaşi concluzie, spunând:

— Nu o să mori din aia.

Boris îşi dădu seama că nu avea cum să câştige bătălia – deja respira greu, iar rana avea să sângereze mai rapid din pricina eforturilor şi, în cele din urmă, avea să-l epuizeze.

De asemenea, Boris admise faptul că libianul era un luptător cu cuţitul mai bun – Khalil îşi păstrase priceperea, dar, mai important, îşi amintea trucurile şi învăţase câteva noi. Boris mai ştia şi că libianul avea voinţa şi curajul de a înfrunta un om cu un cuţit, iar rusul nu era deloc sigur că el însuşi mai poseda acea voinţă.

Disperat, Boris îi zise lui Khalil:

— S-a terminat. Ai câştigat.

Khalil râse.

— Da? Eşti deja mort? Pot să plec acum?

— Asad…

— Mai există un om care va muri aşa în noaptea asta – aşa că am sperat ca tu să fii un antrenament bun pentru mine. Însă acum văd că eşti un duşman slab – prea bătrân, prea lent şi prea înspăimântat.

Boris nu răspunse. Încerca să găsească o altă cale de scăpare şi aşa se gândi la uşă. Dacă se putea apropia de uşă… începu să se mişte în cerc astfel ca şi Khalil să se mişte la fel şi să nu mai stea între el şi uşă.

Însă Khalil se menţinu pe poziţie şi zise:

— Dacă vrei să fugi de aici, n-am nimic împotrivă. Dar trebuie să te previn că acolo vei descoperi un lift blocat şi

o uşă de la scară încuiată. Dar poate că preferi o cameră mai mică pentru lupta asta. Mie nu-mi pasă unde te măcelăresc, adăugă el zâmbind.

Boris inspiră adânc şi zise:

— Ţi-ai spus punctul de vedere. Îşi coborî cuţitul şi continuă: Nu ţi-am făcut nimic. Te-am învăţat…

— Taci. Khalil făcu câţiva paşi înspre Boris şi, în vreme ce rusul dădea înapoi, zise: Încă n-am terminat lecţia asta. Nu vrei să-mi arăţi cum mă vei dezarma şi mă vei proiecta în zid, ca odinioară? Crezi că am uitat genunchiul tău în testiculele mele? Sau poate marele asasin rus şi-a murdărit pantalonii şi vrea ca eu să plec ca să mă scutească de miros.

Boris simţi din nou cum îl cuprinde mânia. Îşi desfăcu haina de pe braţ şi o aruncă înspre Khalil, în vreme ce se năpusti cu cuţitul întins în mâna dreaptă.

Khalil se dădu înapoi şi îşi pierdu echilibrul pe marginea covorului. Căzu pe podea, pierzându-şi cuţitul.

Boris îl atacă şi îşi dădu seama prea târziu că fusese din nou atras într-o capcană, deoarece Khalil îşi înălţă picioarele, pe care le înfipse în burta rusului şi îl azvârli pe acesta prin aer, cu capul înainte, într-o vitrină cu bibelouri care se sfărâmă cu un zgomot asurzitor.

Khalil îşi înşfăcă arma de jos, sări iute în picioare şi aşteptă ca rusul să îşi revină.

Boris se ridică nesigur, cu faţa plină de sânge de la tăieturile provocate de cioburile de sticlă şi ochii orbiţi de sânge. Îşi pierduse cuţitul. Îşi şterse ochii cu mâinile, în vreme ce Khalil se apropie pentru lovitura finală. Cu spatele la vitrina sfărâmată, Boris se dădu în lateral, de-a lungul peretelui. Khalil îl urmă, apoi îşi dădu seama ce încerca rusul.

Boris apucă o lampă de podea, cu picior, cu ambele mâini şi roti baza grea în direcţia capului libianului. Khalil se feri. Boris rată lovitura, însă pivotă în direcţia rotirii şi atacă din nou cu baza lămpii, de această dată mai jos.

Prinse braţul întins al lui Khalil cu o lovitură dură, care smulse cuţitul din mâna libianului.

Khalil se dădu iute înapoi, iar Boris, ştiind că aceasta era ultima şi singura lui şansă de a-l omorî pe individ, se năpusti înainte cu lampa.

Khalil se feri în dreapta, apoi se lăsă în stânga şi îi seceră piciorul lui Boris, dezechilibrându-l complet.

Rusul se prăbuşi pe podea şi pierdu lampa din mână. Khalil se prinse de spatele lui Boris, imobilizându-l cu genunchii pe rusul masiv şi strangulându-l cu braţul drept încolăcit în jurul gâtului.

Boris încercă să se ridice în patru labe, însă Khalil se menţinu cu toată greutatea în spatele adversarului, strângându-l tot mai tare de gât. Boris simţi că leşină. Făcu o ultimă încercare de a se elibera ridicându-şi trupul masiv, apoi se zvârcoli cu toată puterea de care mai era în stare.

Se trezi pe spate, holbându-se la tavanul întunecat şi ceţos. Simţi cum îi pulsează rana din corp şi îşi dădu seama că sângele deja ţâşnea pe acolo.

Mai ştia că trebuia să întreprindă ceva, dar totul în jurul lui părea liniştit şi paşnic, aşa că rămase acolo şi închise ochii, respirând cu putere şi umplându-şi plămânii cu aer.

— Ridică-te, auzi o voce spunând.

Boris rămase nemişcat. Îşi ţinu ochii închişi, mimând epuizarea şi o durere mai mare decât simţea în realitate. Era vag conştient că libianul se găsea în apropiere, stând deasupra lui, apoi simţi un ghiont în partea dreaptă a trupului care scoase aerul din plămânii lui încercaţi. A doua lovitură veni, aşa cum sperase, iar Boris îşi răsuci picioarele şi trupul şi tăie picioarele lui Khalil de sub el.

Boris se ridică, dar avu nevoie de o secundă prea mult. Înainte de a putea reacţiona, Khalil era deja în picioare şi-i administră rusului o lovitură puternică în pântece. Boris se încovoie, iar Khalil veni pe la spate şi îl lovi cu putere, trimiţându-l pe rus la podea cu faţa în jos.

Khalil se urcă iarăşi în spinarea lui Boris şi îi prinse capul cu braţul într-o menghine care îl lăsă iarăşi pe rus fără aer.

Boris rămase nemişcat, sperând la o altă ocazie de atac. Îşi simţea mintea înceţoşată, însă i se trezise instinctul de supravieţuire iar voinţa de a lupta pentru propria viaţă devenea tot mai puternică în faţa morţii.

Capul libianului se găsea aproape de capul lui Boris, iar rusul simţea pe gât răsuflarea caldă şi liniştită a individului. Apoi Khalil şopti la urechea rusului:

— Te-am subestimat, iar pentru asta îmi cer scuze.

Boris nu era în stare să răspundă.

— Şi îţi mulţumesc, domnule Korsakov, pentru că mi-ai împărtăşit toate talentele şi cunoştinţele tale, zise Khalil. Eşti mândru de mine? întrebă.

Boris rămase perfect nemişcat. Nu dorea să-l provoace pe individ deoarece întrezărea un mic licăr de speranţă – nu speranţa că Asad Khalil i-ar cruţa viaţa din compasiune – individul nu cunoştea ce e aia. După cum Khalil nu i-ar fi cruţat viaţa nici din respect pentru un duşman valoros. Însă Boris îşi zise că libianul i-ar fi putut cruţa viaţa deoarece era satisfăcut că-l umilise – îi ucisese bodyguarzii, îl învinsese în luptă şi abuzase de el. Ştia că Asad Khalil nu ar fi cruţat viaţa niciunui om pentru astfel de motive, însă mai ştia că el reprezenta un caz special şi că Asad Khalil înţelegea că încheierea cea mai satisfăcătoare a poveştii, din punctul lui de vedere, ar fi fost aceea de a-l abandona ca pe un om distrus. Da, Khalil ştia asta…

— M-ai învăţat bine, aşa că nu te voi mutila şi nici nu-ţi voi provoca o moarte dureroasă, îi zise Khalil.

Boris încercă să dea din cap, dar Khalil îşi întări strânsoarea în jurul gâtului.

— Dar mi-ai dat unele sfaturi proaste… zise libianul la urechea rusului.

Boris zări ceva în faţa ochilor lui înceţoşaţi. Nu reuşi să

identifice imediat despre ce era vorba, deşi văzu mâna liberă a lui Khalil prinzând ceva. Apoi îşi dădu seama ce vedea – vârful lung şi subţire al unui spărgător de gheaţă.

— Nu!

Khalil introduse vârful uneltei în nara stângă a lui Boris şi împinse unealta până în creier.

Boris ţipă din nou, dar de această dată scoase un urlet animalic şi de neînţeles.

Khalil retrase unealta, care lucea din pricina sângelui şi a materiei cenuşii ale rusului, apoi poziţionă spărgătorul în nara dreaptă a lui Boris, după care îl împinse din nou în creier până ce mânerul uneltei strivi nasul rusului, iar vârful ei ieşi prin craniu.

Khalil lăsă spărgătorul unde era îngropat, apoi se ridică de pe Boris şi îl rostogoli pe rus pe spate.

Se uită la Boris câteva secunde şi văzu cum pe nări începe să curgă sânge roşu-închis. Apoi începură convulsiile – mici spasme, însoţite de un sunet foarte ciudat ieşind din străfundul gâtului rusului. Asemănător, îşi zise Khalil, cu geamătul stârnit acasă la el de vântul sudic – ghabli – venind dinspre marele deşert.

Khalil recuperă cuţitele, apoi se duse la masă, îşi recuperă arma şi împinse magazia de cartuşe la locul ei. Apoi se dezbrăcă de hainele pline de sânge şi se curăţă cu şerveţele de în şi apa minerală de pe masă.

În raftul de jos al căruciorului de servire a mesei, sub o faţă de masă, dădu peste o cămaşă, pantaloni şi un hanorac, cu toate de culori închise, obiecte lăsate acolo pentru el de către Vladimir. Khalil se îmbrăcă repede, îşi încălţă ciorapii şi pantofii, apoi luă un şerveţel de in de pe masă şi îl băgă în buzunar.

După aceea îi transmise lui Vladimir un SMS: „S-a terminat”.

Porni spre uşă, se uită prin vizor şi vru să scoată drugul când îi veni o idee.

Se duse la oglinda mare şi se uită în restaurantul de jos.

Locul era mai aglomerat acum, în cea mai mare parte fiind vorba despre familii cu copii care îşi luau cina de duminică. Chiar sub el, pe scenă, se găseau trei femei în rochii strâmte, care păreau să cânte ceva, deşi Khalil auzea doar zgomotul înfundat scos de cei trei muzicanţi de pe scenă.

Khalil se întoarse la Boris, al cărui corp încă tresărea spasmodic, deşi gemetele încetaseră.

Libianul se lăsă într-un genunchi şi îl cuprinse pe rus în braţe, apoi îl ridică deasupra capului, făcu doi paşi lungi şi îl azvârli pe Boris prin oglindă.

Sunetul de sticlă spartă se stinse. Urmă o clipă de tăcere. Apoi un tropăit puternic de picioare urmat de urletele oamenilor de dedesubt.

Khalil îşi scoase arma, apoi se duse la uşă, o deschise şi ieşi în anticameră, observând că Vladimir se descotorosise de cadavrul bodyguardului şi de urmele de sânge.

Khalil deschise uşa liftului cu cheia şi coborî până la nivelul subsolului. Pe drum înfăşură şervetul de in în jurul mâinii drepte şi a armei, apoi îşi introduse mâna în buzunarul lateral al bluzei de vânt.

Se întâlni cu Vladimir în subsol, în dreptul liftului. Vladimir îl escortă prin zona întunecoasă de depozitare a mărfurilor către un şir de trepte din beton, pe care le urcară amândoi.

Vladimir împinse o uşă metalică înspre o alee între clădiri, plină cu tomberoane de gunoi şi pungi mari de plastic. Două dintre acestea conţineau cadavrele bodyguarzilor.

— Domnul te-a binecuvântat, prietene, zise Vladimir.

— Şi pe tine.

Khalil îşi scoase mâna din buzunar, iar Vladimir crezu că e un gest de prietenie, însă când întinse şi el mâna observă că mâna întinsă spre el era învelită într-un şervet de masă pătat cu sânge, aşa că ezită.

Khalil trase un singur glonţ în fruntea lui Vladimir.

Omul căzu pe spate pe o grămadă de saci de gunoi, iar Khalil aşeză şervetul fumegând pe faţa cadavrului, ascunse arma în buzunar şi aruncă pungi pline cu gunoaie peste trup ca să-l ascundă.

Libianul străbătu apoi aleea până la o poartă de fier, deschise zăvorul şi ieşi pe trotuarul bulevardului Brightwaters.

Pe trotuar se vedeau mai mulţi oameni. Khalil aruncă o privire către intrarea de la Svetlana şi văzu oameni ieşind şuvoi pe uşă. Mai multe femei şi unii copii plângeau, iar câţiva bărbaţi strigau emoţionaţi.

Khalil îşi croi drum prin mulţime spre taxiul său, care acum era înconjurat de oameni, unul dintre aceştia încercând să urce în maşină, fără succes, căci şoferul blocase portierele.

Khalil nu regreta că-l aruncase pe Boris prin oglindă, însă gestul lui de satisfacţie personală generase acum o mică problemă.

Khalil trecu prin mulţime, bătu în geamul portierei şoferului şi strigă:

— Rasheed!

Şoferul deblocă portierele în vreme ce Khalil îl împinse pe bărbatul care se ţinea de mânerul portierei din spate. Khalil deschise portiera şi sări pe bancheta din spate, apoi trase de portieră în vreme ce Rasheed deja demara în trombă.

Taxiul prinse viteză şi intră în traficul de pe şosea.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă în arabă Rasheed.

— Un incendiu, răspunse Khalil.

Khalil se uită la ceas şi îi ceru lui Rasheed:

— Tunelul Brooklyn – Battery. Grăbeşte-te, dar fără să depăşeşti limita de viteză.

Asad Khalil se lăsă pe spate şi privi pe geam. Îşi şopti în barbă:

— Şi acum urmează domnul Corey.

CAPITOLUL 47

Rasheed trecu cu taxiul prin lungul tunel Brooklyn – Battery şi ieşi în Manhattan pe strada West, în apropiere de zona World Trade Center.

Asad Khalil formă un număr de telefon mobil, vorbi la el câteva secunde, apoi închise şi îi zise lui Rasheed:

— Strada Ward.

Rasheed merse înainte circa un minut, apoi coti pe strada îngustă, cu sens unic.

Un vehicul lung de transport, cu remorcă, era parcat pe strada scurtă şi tăcută, aproape de marele garaj public Battery.

— Aşteaptă aici, zise Khalil.

Libianul se dădu jos din taxi şi se duse pe jos până la masiva remorcă.

Pe partea laterală a vehiculului lung era pictat mesajul *CARLINO MASONRY SUPPLIES*, cu o adresă şi un număr de telefon din Weehawken, New Jersey. Lui Khalil i se spusese că această companie exista, dar vehiculul respectiv nu le aparţinea şi nu transporta materiale de construcţii.

Khalil se apropie de partea din faţă a vehiculului şi zări chipul unui bărbat uitându-se la el în oglinda retrovizoare laterală. Khalil ridică mâna dreaptă şi-şi strânse palma, transformând-o în pumn.

Portiera se deschise şi Khalil urcă pe treapta de acces,

apoi sări în compartimentul din spate al spaţioasei cabine.

Compartimentul mare şi lipsit de geamuri părea să fie zona de dormit. Tot în acest compartiment se găsea un individ masiv cu părul tuns perie, îmbrăcat cu blugi şi un tricou verde cu logoul companiei de materiale de construcţii pe piept. Pe locul şoferului stătea un alt bărbat, cu o şapcă de baseball pe cap, iar pe scaunul din faţă, dreapta, şedea individul care îi deschisese portiera lui Khalil, îmbrăcat tot cu blugi, şapcă şi o cămaşă albastră pe care scria „Mets”.

Khalil înţelesese că aceşti trei indivizi erau musulmani europeni, bosniaci, care luptaseră cu toţii în războiul contra sârbilor creştini, aşa că nu erau străini de pericole sau omoruri. Susţineau cu toţii că îşi pierduseră rude în masacre şi se implicaseră în această misiune, conform contactului Al Qaeda din New York al lui Khalil, nu doar pentru bani – iar Khalil ştia că la mijloc era o sumă consistentă –, ci ca mujahedini în războiul sfânt contra necredincioşilor.

Khalil nu era deloc sigur în privinţa motivelor acestor oameni şi ar fi preferat să aibă de-a face cu vorbitori de arabă în care să poată avea deplină încredere. Numai că această parte a misiunii lui – partea care avea să-i încheie vizita prin distrugere în masă şi moarte – era controlată de alţii, care aveau impresia că acei indivizi cu aer de occidentali erau potriviţi pentru misiunea ce trebuia dusă la îndeplinire.

Fiecare individ se prezentă în engleză doar cu prenumele, nişte nume cu rezonanţă ciudată pentru Asad Khalil – nu erau nume sănătoase, arabe, ci unele care păreau să provină mai degrabă dintr-o turcă coruptă.

— Îmi puteţi spune Malik, le zise Khalil.

Folosi numele consilierului său spiritual din Libia – un nume care însemna maestru sau uneori înger, deşi acei indivizi nu aveau cum să ştie sau să aprecieze asta.

— Am fost opriţi la intrarea în tunelul Holland, îi zise

şoferul, Edis.

Khalil nu răspunse şi nici nu dori să ştie mai multe – în mod clar, indivizii reuşiseră să treacă prin tunel.

— Poliţistul a cerut să-mi vadă permisul şi a fost foarte bine că am fost la şcoală ca să obţin un permis de condus vehicule comerciale de dimensiunea ăstuia, continuă Edis.

Khalil preferă din nou să tacă.

Edis aruncă o privire în spate către Khalil şi îi spuse:

— Doi poliţişti ne-au pus să deschidem uşile. Făcu o pauză, apoi zise: Însă nu au văzut altceva decât stive de saci cu ciment şi nu au căutat mai departe. Sunt leneşi, adăugă.

Tarik, bărbatul de pe scaunul pasagerului, îl corectă pe Edis şi zise:

— Ne pricepem la cacealmale.

Khalil nu recunoscu termenul, dar recunoscu motivaţia lor de a-i povesti toate astea – doreau aprobare sau, mai degrabă, mai mulţi bani, sau poate alte slujbe.

Khalil n-avea de unde să ştie dacă ei chiar fuseseră opriţi pe drum şi nu credea nimic dacă nu vedea cu propriii ochi. De fapt, acum avea şi mai puţină încredere în cei trei indivizi; nu se încredea pe deplin nici în arabii care veneau să trăiască în Occident, aşa că era şi mai puţin dispus să le acorde favoarea lui acestor trei europeni, care cel mai probabil fuseseră corupţi de vecinii lor creştini.

În orice caz, indivizii aveau să moară peste câteva ore.

— Spuneţi-mi ce aveţi aici, zise Khalil.

— Avem îngrăşăminte chimice, răspunse Tarik de pe locul pasagerului.

Râse şi, odată cu el, râseră şi ceilalţi doi indivizi. Libianul rămase serios, aşa că indivizii încetară cu râsetele. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea, în mod special, să lucreze cu arabi – arabii aproape că nu aveau umor şi nu se bucurau de un pahar de băutură sau de o ţigară, aşa cum procedau musulmanii bosniaci, plus că îşi tratau foarte rău femeile – toate femeile.

— Ce aveţi? întrebă din nou Khalil.

— Îngrăşământ din nitrat de amoniu, nitrometan lichid, motorină şi gel Tovex Blastrite, răspunse Tarik, de această dată cu voce plată. Totul este amestecat în butoaie de 210 litri – sunt optzeci şi opt, şi jumătate din butoaie sunt conectate la amorse detonate electric. Am avut nevoie de doi ani ca să adunăm atâtea chimicale fără să trezim suspiciuni.

— Şi de unde ştiţi că n-aţi trezit suspiciuni cu asemenea achiziţii? întrebă Khalil. Sau au fost furate?

Edis fu cel care răspunse:

— Totul a fost cumpărat. Toate aceste substanţe chimice sunt legale şi au fost cumpărate în cantităţi mici de alţii, care aveau justificare pentru utilizarea lor. Şi apoi ne-au fost revândute nouă la un preţ criminal, adăugă. Zâmbi şi continuă: Ce nu e legal este amestecul lor.

Bojan şi Tarik îşi îngăduiră un zâmbet firav, dar fără să râdă. Edis adăugă:

— Ilegală este şi ataşarea de amorse detonatoare la amestec şi aruncarea lui în aer.

La asta chiar şi Khalil zâmbi, iar Edis adăugă:

— La preţurile de azi cel mai scump ingredient a fost motorina.

Bojan şi Tarik izbucniră în râs, iar Edis îi spuse lui Khalil:

— Cu preţurile astea la petrol, arabii or să falimenteze ţara asta.

Cei trei bosniaci râseră, iar Khalil îi socoti nişte idioţi – însă nişte idioţi utili, care păreau să-şi fi îndeplinit misiunea. În orice caz, Khalil zise:

— FBI-ul nu seamănă cu poliţia din cele mai multe ţări. Ei nu arestează când descoperă o activitate ilegală. Urmăresc, aşteaptă şi continuă să urmărească până ce sunt siguri că au habar de toată lumea şi de tot ce au nevoie să ştie. Există cazuri în care au aşteptat şi ani de zile înainte de a face arestări în masă – uneori cu doar

câteva ore înainte de începerea unei operaţiuni.

Niciunul dintre ceilalţi nu replică, însă după câteva secunde Tarik zise:

— Nu ar fi aşteptat atât de mult – din câte ştiu ei, camionul ăsta poate fi detonat oricând.

Khalil dădu iarăşi din cap. Exista un oarecare adevăr în cele afirmate.

Edis îl reasigură pe amicul lor arab:

— După 11 septembrie, autorităţile au ţinut o evidenţă mai bună a anumitor substanţe chimice, dar cu autorizaţiile potrivite pentru utilizarea legitimă şi în cantităţi mici – şi cu răbdare – se pot strânge ingredientele pentru o bombă mare.

— Cât de mare e? întrebă Khalil.

Tarik, care părea să fie expertul, zise:

— În spatele nostru se găsesc douăzeci de tone de explozibil. Nu fu deloc sigur că arabul înţelesese, aşa că adăugă: Ca termen de comparaţie, bomba detonată în Oklahoma City a avut ceva mai mult de două tone într-un camion mic. Iar bomba aia a creat un crater larg de zece metri şi adânc de trei metri, şi a distrus sau avariat peste trei sute de clădiri şi a ucis 168 de oameni.

Khalil dădu din cap, deşi nu ştia nimic de acea explozie. Se întrebă cine o detonase şi de ce.

— Explozia care va rezulta din cantitatea de chimicale de acum va fi echivalentă cu 23 de tone de TOT, continuă Tarik. Dacă ar fi amorsată în mijlocul Manhattanului, această explozie ar genera moarte şi distrugere pe o rază de aproape doi kilometri în toate direcţiile şi ar fi auzită şi simţită la peste 160 de kilometri.

Khalil se gândi la asta şi îşi dori ca bomba să fi fost detonată în mijlocul Manhattanului, printre zgârie-nori şi sutele de mii de oameni din clădiri şi de pe străzi. Însă cei care plănuiseră operaţiunea deciseseră altfel – ceva nu la fel de distructiv sau de mortal, ci un act simbolic care să-i şocheze pe americani şi să redeschidă o rană recentă. Un

atac care să zdrobească încrederea şi moralul americanilor şi care să dea o lovitură năucitoare aroganţei lor.

Omul de lângă el, Bojan, îşi aprinse o ţigară şi Khalil zise:

— Stinge chestia aia.

— Ingredientele sunt inerte – nu sunt volatile, protestă Bojan. Sunt sigure până la detonare…

— Nu-mi place cum pute tutunul tău. Khalil fu tentat să le spună că tocmai ucisese un om ale cărui ţigări îl ofensau, dar se mulţumi să scrâşnească: Stinge-o!

Bojan aruncă ţigara pe podeaua cabinei şi o stinse cu călcâiul.

Khalil i se adresă lui Tarik şi îl întrebă:

— Cum se detonează chestia asta?

— Prin impuls electric – sunt cincizeci de amorse detonatoare în butoaie, mai mult decât suficient, pe care le-am legat prin fire la o baterie standard de doisprezece volţi, răspunse Tarik. Curentul de la baterie trebuie să treacă de întrerupător, iar acesta va stabili conexiunea electrică atunci când temporizatorul electronic va ajunge la ora fixată de mine. Înţelegi? îl întrebă pe Khalil.

De fapt, Khalil nu înţelegea prea bine. Experienţa lui cu explozibili era limitată, iar bombele de pe marginile drumurilor pe care le văzuse în Afganistan erau detonate la comandă – o persoană cu un detonator manual alegea momentul exploziei. Sau un sinucigaş iniţia explozia cu un simplu dispozitiv.

Khalil nu avea deplină încredere în metoda asta cu ceas – ar fi preferat ca în spatele remorcii să se afle un martir, pe care l-ar fi socotit mai demn de încredere decât un cronometru electronic. Însă ideea bombei nu-i aparţinea – el se afla în America pentru a ucide cu cuţitul şi pistolul, aşa cum omoară un bărbat, aşa cum omoară un mujahedin. Însă jihadul lui personal trebuia plătit, aşa că fusese de acord să ajute la chestia cu bomba. Se asigurase însă că misiunea lui şi misiunea sprijinitorilor lui din Al Qaeda

aveau să aibă loc simultan în această ultimă noapte a vizitei lui.

Khalil se uită la ceas şi zise:

— Am multe de făcut în noaptea asta. Veţi primi veşti de la mine în jurul orei zece seara, iar până atunci veţi deplasa acest camion la fiecare jumătate de oră şi nu veţi face nimic ca să atrageţi atenţia sau să stârniţi suspiciuni.

Nimeni nu-i replică, iar Khalil continuă:

— Dacă vreun poliţist devine prea insistent şi vă cere să deschideţi remorca, veţi proceda ca la tunel. Dacă devine şi mai insistent, va trebui să-l ucideţi.

De această dată, încuviinţară tustrei.

Khalil li se adresă fiecăruia dintre ei pe nume şi zise:

— Edis, Bojan, Tarik, aveţi toţi arme?

Fiecare individ scoase un pistol automat cu amortizor şi se asigurară că arabul le vede armele.

— Bine, zise Khalil dând din cap. Nu sunteţi plătiţi ca să cumpăraţi chimicale sau ca să conduceţi un camion. Sunteţi plătiţi ca să ucideţi pe oricine ameninţă această misiune. Voi fi cu voi mai târziu ca să vă ajut cu uciderea paznicilor. După aia sunteţi liberi să plecaţi.

De fapt, n-aveau să plece – aveau să moară. Însă Khalil nu credea că ei bănuiau asta. Şi chiar dacă bănuiau, erau suficient de idioţi şi de aroganţi ca să creadă că trei foşti soldaţi cu arme sunt feriţi de rele. Numai că Asad Khalil ucisese oameni mai pricepuţi decât aceştia în Afghanistan – oameni mai bine înarmaţi şi mai instruiţi decât aceşti trei indivizi, pe care Khalil îi considera mercenari închiriaţi – nu mujahedini care luptau pentru Islam.

Lui Khalil i-ar fi plăcut să le ofere încurajările finale în arabă, limba Profetului, frumoasă şi sonoră, dar se mulţumi să spună în engleză:

— În numele lui Allah – pacea să îl însoţească – prea milostivul şi prea milosul, îl rog să vă binecuvânteze pe voi şi jihadul vostru. Fie ca Domnul să fie cu noi în noaptea asta, încheie el.

Cei trei indivizi ezitară, apoi răspunseră în engleză:

— Mergi în pace.

Tarik deschise portiera şi Khalil sări din cabină. Bojan rosti, în bosniacă:

— Du-te dracului.

Cei trei râseră, dar apoi Edis zise:

— Omul ăsta mă înspăimântă.

Nimeni nu avu nimic de adăugat la asta.

Partea a VII-a

Manhattan

CAPITOLUL 48

Bellevue. O să duc dorul locului ăstuia.

Îi adusesem lui Kate câteva haine pe care ea le ceruse, plus cosmeticale şi alte chestii ca ea să arate bine atunci când aveau să o urce în ambulanţă, a doua zi, şi la fel de bine când avea să treacă prin holul blocului nostru.

Kate suferea de simptomele clasice ale anxietăţii pe termen scurt – cum ar fi „ceva o să meargă rău, nu o să mai ies de aici” şi aşa mai departe.

— Ai o armă, i-am amintit. Te scoatem noi.

— Ceva noutăţi? mă întrebă.

Păi, da, clădirea unde e apartamentul nostru a fost sub supraveghere permanentă a teroriştilor timp de circa trei săptămâni. Însă chestia asta ar fi aruncat-o într-o criză, aşa că i-am replicat:

— Nu.

— Ai vorbit cu Tom sau cu Vince? mă întrebă.

— Nu.

Trecu la chestiuni de familie şi zise:

— Părinţii mei doreau să te sune azi.

— M-au sunat. Nu ţi-am spus? Tatăl tău vrea să ştie de ce nu l-am împuşcat pe teroristul care te-a atacat.

Kate păru un pic stânjenită şi zise:

— I-am explicat eu asta.

— O să-i explic eu din nou.

Sau, cu un pic de noroc, o să retez capul teroristului

înainte de a ne lua zborul şi o să i-l duc în geanta mea de umăr. „Uitaţi-l, domnule Mayfield. N-o să mai reteze gâtlejul nimănui. Chestia asta cere ceva de băut.”

— Mama ta mi-a zis că o să te sune, zise Kate.

— A făcut-o.

— Şi ce a spus?

— Să mănânc mai mult peşte.

— M-a întrebat de ce nu am rămas însărcinată încă.

— Mănâncă mai mult peşte.

M-am uitat împreună cu Kate la televizor – un documentar pe canalul History despre modul în care Pământul era distrus de un meteorit, fapt care, dacă s-ar fi petrecut în noaptea asta, ar fi amânat pentru o vreme excursia până în Minnesota. Alo, Dumnezeu?

Orele de vizită se încheiară la nouă seara. Am sărutat-o pe Kate şi ea zise:

— Ne vedem mâine. Vino aici cu o oră mai devreme şi externează-mă. E ultima dată când trebuie să ne spunem la revedere aici, adăugă.

— Ia nişte reţete înainte de a pleca.

De serviciu la uşa lui Kate era ofiţerul Mindy Jacobs.

— Kate va fi externată mâine, i-am zis.

— Asta e o veste bună.

— Aşa e. Deci dacă eşti superstiţioasă…

— Te-am auzit. Dacă nu recunosc un asistent, un doctor sau un om de serviciu, aduc pe cineva cunoscut ca să legitimeze persoana înainte de a trece de mine, mă asigură.

— Bine.

I-am urat o noapte bună şi liniştită şi am plecat.

Şoferul meu de la FBI era acelaşi Preston Tyler, care avusese o zi lungă. Omul mă informă că n-avea să existe niciun şofer de serviciu până dimineaţă, dar mă asigură:

— Unităţile de supraveghere şi protecţie sunt încă la locul lor.

— Minunat.

Acasă nu mă aştepta niciun mesaj telefonic, niciun e-mail, iar celularul era tăcut. Poate că murise toată lumea din pricina antraxului. Sau a gazului paralizant?

M-am gândit să îl sun din nou pe Boris, dar apoi m-am gândit să mă furişez de acasă şi să efectuez o nouă vizită neanunţată la *Svetlana.* Poate că aveam să-mi petrec noaptea pe canapeaua lui Boris ca să văd dacă apare Khalil. Însă poate că Asad Khalil avea să vină după mine acasă, iar eu nu doream să-l ratez.

Am decis să aştept o jumătate de oră, iar dacă nu se întâmpla nimic acasă, să plec până la Boris.

La ora zece şi un sfert, în vreme ce urmăream un alt documentar pe canalul History, despre posibile scenarii apocaliptice – cutremure, supervulcani, alţi meteoriţi, explozii de raze gamma şi o avalanşă de mesaje de rahat de clasa a patra care putea îngropa un oraş întreg – am simţit vibraţia celularului.

Era un text de la Paresi, care spunea: „Urgent şi confidenţial. Ne vedem la locul WTC, cabina PA. ASAP.”

M-am holbat la text. Oare ăsta era momentul pe care îl aşteptam?

Nu eram deloc sigur la ce se referea Paresi prin „confidenţial”, iar în text n-avea cum să spună „Chestia asta e de la poliţist la poliţist”, dar ăsta era sensul. Poate că începea, în fine, să-şi vină în fire.

I-am răspuns tot cu un text: „20 de minute”.

Am sunat la parcarea subterană şi m-am bucurat să dau peste Gomp la telefon.

— Gomp, aici e Tom Walsh.

— Hei, Tom, ce faci?

— Minunat. Am nevoie din nou de transport până la colţul şaizeci şi opt cu Lex.

— Desigur.

— Am nevoie să mă aştepţi la liftul de marfă.

— Liftul de marfa?

— Da. În două minute. Şi nu spui nimic. Cincizeci de

bişţari, am adăugat.

— Desigur.

Am închis şi mi-am prins centura cu arma şi teaca de şold. Pe centură, într-o altă teacă, se găsea cuţitul K-bar al unchiului Ernie pe care îl luasem cu mine în toate plimbările mele prin parc.

M-am îmbrăcat cu un hanorac albastru şi am ieşit din apartament.

În vreme ce sprintam către liftul de marfa, mi-am dat seama că vesta mea antiglonţ era împachetată în bagaj. În mod normal nu port vestă, aşa că nu mi-a intrat în sânge reflexul de a o îmbrăca, aşa cum se întâmpla cu arma, insigna sau gestul de a lăsa capacul toaletei ridicat. Am ezitat şi m-am uitat la ceas. La dracu' cu ea. Am intrat în lift, am apăsat butonul de garaj şi am coborât.

Uşile liftului se deschiseră. Gomp mă aştepta la volanul unui SUV drăguţ marca BMW. Mă bucuram că nu furase Jeepul meu verde.

Am înconjurat maşina şi i-am zis:

— Am nevoie de ajutor cu ceva din lift.

— Desigur.

Se dădu jos din BMW şi se îndreptă spre lift, în vreme ce eu am sărit pe locul şoferului.

— Hei! Tom! Unde…? strigă Gomp.

Am apăsat pedala de acceleraţie, am urcat rampa şi am cotit direct pe 72nd Street. Am prins stopul pe verde la intersecţia cu Third Avenue şi am trecut mai departe.

M-am uitat în oglinda retrovizoare. La o asemenea oră, într-o seară ploioasă de duminică, traficul era lejer. N-am văzut faruri care să încerce să ţină pasul cu mine din urmă. A fost chiar simplu.

În Manhattan metrourile sunt mai rapide decât maşinile, dar cea mai apropiată staţie de World Trade Center fusese avariată şi închisă după 11 septembrie, iar celelalte staţii din zonă se găseau la distanţă de cinci sau zece minute de mers pe jos de strada Liberty, unde trebuia să mă

întâlnesc cu Paresi, la trailerul Autorităţii Portuare. De asemenea, fluxul metrourilor în acea parte devastată de oraş era supus schimbărilor, asta însemnând întârzieri. Aşa că mă duceam acolo cu maşina. Era o maşină drăguţă.

Traficul prin oraş nu era prea rău în această seară de duminică. Am trecut prin Central Park pe 65th Street, după care am apucat pe West Side Highway şi m-am îndreptat spre sud de-a lungul fluviului Hudson. Maşinile se mişcau bine pe lângă mine, aşa că în cincisprezece minute mă găseam pe strada West, conducând printre locurile întunecate şi devastate de la World Financial Center şi World Trade Center.

Înainte de 11 septembrie, peste strada West în dreptul Liberty Street se întindea un pod pietonal. Am zărit rămăşiţele structurii şi am virat stânga.

Am parcat maşina aproape de porţile legate cu lanţ şi m-am dat jos.

Mă aşteptasem să văd câteva maşini fără însemne oficiale aici, dar singurul vehicul din zonă era maşina Autorităţii Portuare, parcată în apropierea gardului.

M-am dus repede la porţi şi am văzut că lanţul greu şi încuietoarea erau la locul lor, însă lanţul era slăbit, aşa că m-am strecurat prin porţi şi m-am dus repede către cabină.

Am bătut în uşă, apoi am încercat mânerul. Uşa nu era încuiată, aşa că mi-am scos legitimaţia, am deschis uşa şi am zis:

— Agent federal! Alo? Intru.

Am intrat în cabină şi am văzut că partea din faţă – o încăpere cu două birouri, un radio şi hărţi – era pustie. În chicinetă se găsea un filtru electric de cafea, însă televizorul de pe tejghea era închis.

Un coridor îngust ducea către o baie şi o cameră de odihnă unde poliţiştii de la Autoritate puteau trage un pui de somn sau ceva de genul ăsta şi am rostit cu voce tare:

E cineva acasă?

Însă nu-mi răspunse nimeni.

Am simţit vibraţia telefonului. M-am uitat la SMS-ul trimis de Paresi: „Suntem în groapă. Unde eşti?”

Am răspuns: „Cabina PA. 1 minut.”

Am ieşit din cabină şi am pornit-o de-a lungul rampei lungi, de pământ, care cobora spre fundul uriaşei gropi.

Locul era imens. Acoperea o suprafaţă de aproape şase hectare jumătate. Ar fi fost întuneric de smoală acolo dacă nu ar fi existat câteva lumini atârnate de-a lungul fundaţiei de beton şi vreo duzină de reflectoare de stadion montate pe stâlpi, care mai reuşeau să alunge bezna de pe acea suprafaţă dezolantă.

Pretutindeni se vedeau bucăţi de echipamente împrăştiate în cea mai mare parte, buldozere şi câteva camioane de gunoi, plus câteva macarale. De asemenea, am văzut câteva barăci de construcţii şi un trailer mare cu remorcă, parcat în apropiere de mijlocul şantierului.

Pe la jumătatea rampei m-am oprit. Am privit spre fundul gropii, dar n-am văzut pe nimeni. Farurile de stadion nu acopereau întregul şantier. Zone întregi rămăseseră în beznă sau în umbrele aruncate de echipamente.

I-am trimis un mesaj lui Paresi: „Unde?”

Îmi răspunse: „Centru, camionul mare.”

M-am uitat la trailerul cu remorcă pe care îl văzusem, aflat cam la două sute de metri distanţă şi am zărit pe cineva trecând din lumină în întuneric.

Mi-am continuat drumul pe rampa din pământ bine bătătorit.

Bun, deci de ce a vrut Paresi să se întâlnească cu mine aici? Ceva legat de trailerul acela mare? Cine mai era aici? Şi unde erau poliţiştii de la Autoritatea Portuară? Jos, în groapă? Şi ce era cu mesajele text în loc de apeluri?

Burniţa se oprise, dar în capătul rampei pământul mai moale devenise noroios. Îmi doream să-mi fi luat altă încălţăminte. Am observat şi nişte urme proaspete şi adânci de cauciucuri de camion provocate de ceea ce

probabil era o platformă cu optsprezece roţi care trecuse pe aici nu cu multă vreme în urmă. Presupunând că urmele fuseseră lăsate de trailerul mare din centrul şantierului, m-am luat după ele.

Treceam prin zone de lumină şi zone de întuneric, iar şirurile de reflectoare de stadion din faţa mea îmi scânteiau în ochi.

Am văzut trailerul – *CARLINO MASONRY SUPPLIES* – cam la cincizeci de metri înaintea mea, dar nu l-am văzut pe Paresi sau pe altcineva.

Am mai făcut câţiva paşi şi m-am oprit. Începeam să am un sentiment bizar. Ceva care mi se întipărise în minte… luminile de stadion… umbrele…

Mi-am scos pistolul şi mi l-am înfipt la curea, după care m-am apropiat mai încet de trailer.

Telefonul meu mobil bâzâi tare în groapa tăcută. M-am uitat la textul de la Paresi: „Sunt în stânga ta.”

M-am oprit lângă un camion mare de gunoi şi am privit în stânga. Cam la zece metri distanţă, vedeam ceva mişcându-se în lumina chioară. Când privirea mi s-a adaptat, am putut vedea un obiect legănându-se de cablul unei macarale… şi am avut nevoie de câteva secunde ca să înţeleg că era o persoană… după care mi-am dat seama că mă uit la faţa lui Vince Paresi.

Mi-am scos arma de la centură şi, în vreme ce mă lăsam într-un genunchi, am auzit un ţipăt ascuţit de pe cabina camionului de gunoi din spatele meu şi o umbră care se deplasa cu iuţeală a trecut prin lumină, după care ceva m-a lovit în spate cu asemenea forţă, că am fost aruncat cu faţa în jos în solul ud. Mi se tăiase respiraţia. Mi-am văzut arma zăcând în noroi la câţiva paşi în faţa mea. M-am întins după ea, dar ceva m-a lovit în ceafă, după care un picior a zburat arma cât colo.

Am sărit în picioare şi mi-am dat seama că tremuram. În vreme ce îmi recăpătăm respiraţia şi încercam să-mi recâştig echilibrul, am văzut pe cineva în haine închise la

culoare stând cam la trei metri distanţă de mine. Am inspirat adânc şi m-am uitat cu atenție la Leu.

Asad Khalil avea o armă în mână, dar aceasta se odihnea pe lângă trup. Puteam acoperi acea distanţă în circa două secunde, însă el ar fi avut nevoie de o secundă ca să ţintească şi să tragă, iar de la o asemenea distanţă nu prea trebuia să se străduiască mult să ochească.

Într-un târziu, el zise:

— Aşadar, ne întâlnim din nou.

Dorea să discute, evident, aşa că am replicat:

— Du-te dracului.

— Ea doua oară în seara asta când îmi spune cineva aşa, mă informă. Însă ultimul om a spus-o în rusă.

Ei bine, ştiam despre cine era vorba, iar cum Khalil se găsea în faţa mea, ştiam că Boris nu mai stătea nicăieri. Iar Vince… Doamne… am simțit furia crescând în mine, dar ştiam că trebuie să o menţin sub control.

El îmi zise:

— Ştiu că eşti singur şi vreau să ştii că şi eu sunt singur. Adăugă, total inutil: Suntem doar noi. Aşa cum ai cerut şi cum ar trebui să fie.

Am dat din cap.

El răspunse cu acelaşi gest şi zise:

— Te-am păstrat pentru sfârşit, domnule Corey.

— Pe tine te-am păstrat pentru mine însumi, i-am replicat.

Zâmbi, cu un rânjet urât.

— Nu am simţit o vestă antiglonţ când te-am trântit la pământ, zise.

N-am replicat.

— Nu contează. N-o să te împuşc în inimă. Îşi ridică arma şi îmi zise: Asta e arma soţiei tale decedate. Abia aştept să-ţi zbor bărbăţia cu arma asta.

Mai avea câteva lucruri de spus înainte de a face asta. M-am gândit la câteva mutări pe care le puteam încerca, dar niciuna nu părea promiţătoare.

Fără a-mi mişca deloc capul, privirea mi se plimbă prin jurul meu. Arma era mult prea departe şi în apropiere nu se găsea nimic util. Am inspectat rapid partea de sus a zidurilor de fundaţie din depărtare. Puntea de observaţie era închisă şi chiar dacă trecea cineva pe acolo la nivelul străzii, nu avea cum să vadă ceva atât de departe în groapa întunecată.

— Uită-te la mine, zise Khalil. Nu-i nimeni aici care să te ajute. Sunt morţi cu toţii. Cei doi poliţişti care stăteau în cabina lor confortabilă sunt morţi. Şi, după cum poţi vedea limpede, ofiţerul tău superior este aproape, dar nu te poate ajuta. Ridică un telefon mobil în aer şi zise: Ultimul lui mesaj pentru tine e ăsta – Asad Khalil a învins.

Am simţit din nou cum mă cuprinde furia – nemernicul ăsta psihopat, asasinul ăsta nenorocit cu sânge rece…

— Nu ţi-a trecut prin minte, domnule Corey, că povestea asta nu era cum părea?

M-am uitat la el şi m-am gândit la cele spuse. Poate că mi-a trecut prin minte, undeva în străfundurile mele… atât de adânc încât am lăsat gândul acolo deoarece… nu mai conta pentru mine dacă era Paresi sau Khalil.

— Am visat clipa asta. Tu? îmi zise Khalil.

Am dat din cap.

Se uită la mine şi zise:

— Ne era sortit să ne întâlnim, dar adesea trebuie să ajutăm soarta. Zâmbi din nou şi zise: În noaptea asta am ajutat amândoi soarta, iar soarta mea, domnule Corey, e să-ţi tai faţa.

Am presupus că îşi adusese propriul cuţit pentru asta, şi i-am zis:

— Încearcă. Lasă arma jos şi încearcă, nemernicule.

Îmi ignoră invitaţia şi privi în jur.

— Iată-ne aici, unde trei mii din conaţionalii tăi au murit, îmi zise.

— Au murit sute de musulmani în turnuri, i-am amintit.

Ignoră şi asta, şi zise:

— Cred că ăsta e un loc bun în care să mori şi tu. Am ales bine? mă întrebă.

N-am răspuns şi m-am întrebat dacă ştia de undeva că eu şi Kate chiar am fost la câteva minute distanţă de a muri aici în 11 septembrie. Însă nu murisem aici atunci şi n-aveam să mor aici acum.

— Dar nu te voi ucide decât dacă mă forţezi să o fac, îmi zise. Însă te voi împuşca în pântece, apoi îţi voi tăia faţa felii, cum ţi-am promis.

N-aveam replică la aşa ceva.

Îşi duse mâna la spate şi scoase un cuţit lung şi lat.

— Voi folosi asta, iar tu vei trăi ca să simţi totul şi să-ţi vezi faţa jupuită de pe ţeastă.

Era pus pe zeflemele, parte a ritualului urmat de cei mai mulţi ucigaşi doar de plăcere. Astfel de indivizi se cufundă atât de adânc în fanteziile lor încât uită de prudenţă.

Numai că Asad Khalil era şi un asasin instruit, aşa că mă întrebă:

— Mai ai vreo armă?

Ei bine, aveam, dar i-o împrumutasem lui Kate. N-am răspuns.

Se uită la mine, apoi zise:

— N-am simțit vreuna… dar…

Îşi înfipse cuţitul la curea, după care mă surprinse – sau poate nu – prin a-şi înfige pistolul – arma lui Kate – tot la curea în partea dreaptă.

Rămase perfect nemişcat, uitându-se drept la mine. Picioarele lui stăteau uşor depărtate şi îndoite de la genunchi, iar braţele erau depărtate de trup. Învăţase asta de la Boris? Sau din prea multe filme cu cowboy?

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, zise:

— Eşti un cowboy – nu? Mâna ta e mai rapidă decât a mea? Te rog. Întinde-te după armă.

Ei bine, dacă aveam una, nemernicule, primul şi ultimul lucru pe care l-ai fi văzut ar fi fost licărirea din capătul ţevii. Mi-a mai trecut prin minte că Asad Khalil ar fi

preferat să nu tragă un foc de armă care putea fi auzit... sau poate că pur şi simplu prefera cuţitul.

Khalil se îndreptă şi zise:

— Fie nu ai armă, fie eşti un laş.

Mă rog, nu aveam armă, dar aveam un cuţit de care el nu părea să ştie.

— Nu te aud, am zis. Vino mai aproape.

Khalil îşi scoase iar cuţitul şi veni spre mine, spunând:

— Odată am jupuit carnea unui om de pe piept şi i-am putut vedea coastele, plămânii şi inima bătând.

În vreme ce se apropia, i-am putut vedea faţa din ce în ce mai bine. Arăta exact ca în fotografia mandatului de urmărit general – ochi profunzi, înguşti şi negri, separaţi de un nas încovoiat, care îi dădea lui Khalil mai degrabă aspectul unei păsări de pradă decât al unui leu.

Khalil continua să se apropie, legănându-şi cuţitul mare cu un zâmbet larg pe chip.

M-am dat înapoi şi el a zâmbit şi mai larg. Chiar se distra.

Se apropie mai mult, sfâşiind aerul cu cuţitul.

M-am dat iarăşi înapoi şi atunci el se apropie mai tare.

— Dacă te întorci şi fugi, te voi împuşca în picioare, apoi te voi căsăpi, îmi zise.

— Nu fug.

— Nu, dar te dai înapoi. Vino spre mine. Luptă ca un bărbat.

— Tu ai cuţitul, dobitocule. Lasă-l jos.

Azvârli cuţitul în aer, apoi îl prinse de mâner şi zâmbi din nou.

Se bucura enorm de situaţie, iar ca să fiu sincer, eu nu mă bucuram deloc. Ştiam că tipul ăsta m-ar fi făcut bucăţi dacă mă apropiam de el, aşa că m-am dat din nou înapoi. Venise timpul să o termin cu distracţia, aşa că i-am amintit:

— Maică-ta a fost o curvă.

Individul urlă ceva, apoi mă atacă.

M-am întors, am făcut un pas ca şi cum aş fi luat-o la fugă, m-am prefăcut că alunec în noroi, apoi mi-am scos cuţitul, m-am răsucit pe genunchi şi am declanşat butonul care transforma arma în baioneta cu care l-am lovit în pântece.

Khalil scoase un urlet de surprindere şi se dădu înapoi, în vreme ce eu l-am atacat pentru a-l omori înainte de a apuca să scoată arma de foc.

Îşi ţinea mâna cu arma peste pântece şi îşi întindea cealaltă mână după pistolul Glock în vreme ce se dădea înapoi, dar pe drum îşi pierdu echilibrul în noroi şi căzu pe spate.

Singura mutare pe care o aveam la îndemână era să sar asupra lui ca să-l ţin la distanţă de pistol, aşa că am sărit din alergare şi am aterizat pe pieptul lui, în vreme ce individul începea să-şi ridice picioarele ca să mă catapulteze în aer.

I-am văzut braţul rotindu-se şi i-am simţit cuţitul străpungându-mi omoplatul şi zgâriind osul.

Braţul lui se ridică pentru o nouă lovitură. I-am prins încheietura. Mi-am ţinut întreaga greutate a corpului apăsată pe el, în vreme ce Khalil se chinuia să mă dea la o parte şi să-şi elibereze mâna cu cuţitul.

Mâna mea în care ţineam cuţitul era liberă, la fel şi mâna lui stângă, însă în loc să scoată pistolul cu acea mână, Khalil se hotărî să-mi prindă braţul înainte ca eu să-i înfig lama în faţă sau în gât.

Mă prinse strâns de încheietură, apoi îşi înălţă capul şi îşi înfipse dinţii în obrazul meu, după care mă muşcă tare de nervul maxilarului, fapt care trimise nişte fulgere îngrozitoare de durere în creierul meu.

Continua să mă ţină de încheietură, dar am reuşit să-mi ridic braţul şi să-l izbesc pe individ cu mânerul greu al pumnalului drept în moalele capului.

Încetă să mă muşte de obraz. Mi-am răsucit mâna ca să înfig capătul ascuţit al cuţitului în vârful capului lui Khalil,

dar individul era incredibil de puternic şi reuşi să-mi tragă mâna la depărtare şi să o ţină acolo.

Aşadar, intraserăm amândoi într-un punct mort. Niciunul nu-şi putea folosi cuţitul, iar chestia asta avea să continue până ce unul din noi slăbea sau făcea un gest neaşteptat ori disperat.

Khalil era într-o formă fizică foarte bună şi nu părea deloc să obosească în vreme ce ne străduiam amândoi să ne eliberăm din strânsoarea celuilalt.

Încercă de câteva ori să mă lovească cu genunchiul în pântece, dar nu avea la dispoziţie spaţiu de manevră, iar eu continuam să stau apăsat cu toată greutatea peste el. După aceea încercă din nou să mă muşte de faţă, dar îmi ţineam capul ridicat.

Habar n-aveam unde îl lovisem – organele genitale? Coapsă? Abdomenul inferior? Dar ştiam că rana nu sângera suficient de tare ca să-l slăbească. Îmi simţeam propria rană caldă şi udă, dar nu credeam că individul reuşise să-mi provoace prea mult rău.

Am stabilit contact vizual şi ne-am uitat fix unul la celălalt.

— O să mori, i-am zis.

— Tu, răspunse Khalil clătinând din cap.

Vocea lui continua să fie de bariton, aşa că probabil îi ratasem ouăle.

În vreme ce ne luptam, mi-am dat seama că el nu slăbea deloc, în vreme ce eu, da, iar nemernicul ştia asta, aşa că mă aştepta. Venise vremea să întreprind ceva.

I-am dat o lovitură cu capul, dar asta nu i-a provocat lui o durere mai mare decât mi-a provocat mie. A ripostat încercând să-şi înfigă din nou dinţii în faţa mea, ceea ce dorisem şi eu. Mi-am încleştat dinţii de nasul lui mare şi încovoiat şi am muşcat din el mai tare decât muşcasem vreodată din ceva. Înainte ca el să urle, i-am simţit cartilagiul pocnind sub dinţii mei şi am simţit gust de sânge şiroind din nasul lui drept în gura mea.

Khalil trecea printr-o durere adevărată acum, aşa că abia a observat că am încetat să-l muşc de nas. Am scuipat sânge în ochiul lui stâng, iar când pleoapa s-a închis mi-am prins dinţii în ea şi am sfâşiat-o.

Am scuipat din nou sânge în ochii lui şi am zis încetişor:

— O să-ți mănânc nenorocita aia de faţă.

El mă scuipă la rândul lui, apoi reuşi să mă muşte de bărbie.

Un individ aflat în mare pericol şi în mari dureri capătă forţe suplimentare – o forţă musculară întărită de adrenalină –, iar Khalil îşi arcui trupul cu mine deasupra, fapt care îi oferi spaţiul de manevră necesar ca să intre într-o mişcare de rostogolire şi să încerce să inverseze poziţiile noastre, ca să ajungă deasupra mea. Mi-am slăbit strânsoarea asupra mâinii lui cu cuţitul, iar el şi-a înfipt imediat arma în spatele meu, tăind carnea în zona coastelor.

M-ar fi înjunghiat din nou, dar eu mi-am relaxat brusc muşchii şi el s-a trezit continuându-şi mişcarea de răsucire şi de rostogolire fără rezistenţă, iar acest fapt l-a adus pe neaşteptate cu faţa în jos şi cu mine deasupra. Mâna lui cu cuţitul era liberă, dar n-o putea folosi din acea poziţie. Încercă să se îndepărteze de acolo, dar m-am lăsat cu greutate peste el şi Khalil s-a prăbuşit pe piept şi pe burtă. Acum aveam ambele mâini libere, aşa că i-am tras capul pe spate de părul lui lung şi i-am despicat gâtul, după care i-am împins faţa în noroi. Khalil nu scoase niciun sunet şi nu făcu niciun gest, dar instinctul îmi spunea că individul nu era terminat.

De fapt, braţul îi alunecă sub trup şi mi-am dat seama că îşi căuta pistolul. Am ajuns primul la centură şi i-am smuls arma de-acolo. Deoarece nu e bine să foloseşti o armă de foc atât de aproape, am sărit de pe Khalil şi m-am dat înapoi.

Am rămas în picioare, răsuflând cu greutate şi ţinându-mi privirea aţintită asupra individului.

Farurile de stadion îmi străluceau în ochi, iar picioarele îmi erau afundate în noroi. Şi mai mari necazuri îmi provoca umezeala care îmi cuprindea spinarea, dând o senzaţie de căldură în aerul răcoros al nopţii.

Mi-am dat seama că a doua lovitură a lui Khalil intrase mai adânc decât crezusem, aşa că pierdeam sânge.

Capul începea să mi se învârtă şi îmi simţeam genunchii cedând. M-am trezit îngenunchind pe sol.

Khalil se mişca. M-am uitat cum se ridică încet în picioare.

Era cu spatele la mine, dar l-am văzut ştergându-şi faţa cu mâna, după care se întoarse, mă zări şi începu să se mişte către mine.

Faţa şi hainele îi erau acoperite de noroi, dar vedeam sângele de pe gâtul şi de pe cămaşa lui. Mi-am dat seama că sângele nu ţâşnea aşa cum ar fi trebuit dacă i-aş fi tăiat jugulara sau carotida.

Khalil îşi zări cuţitul pe jos. Îl ridică şi continuă să vină către mine.

„Mori, nenorocitule.”

M-am ridicat în picioare prea repede şi mi-am simţit din nou capul învârtindu-se. Am avut senzaţia că o să leşin, dar am inspirat adânc de câteva ori şi am rămas nemişcat, astfel încât inima mea să nu fie nevoită să pompeze sânge suplimentar din corp.

Khalil continua să se apropie, ţinând cuţitul în faţa lui.

Când ajunse la mai puţin de trei metri de mine, zise:

— Fața ta.

Ei bine, n-aveam chef să mă lase fără faţă, iar din punctul meu de vedere lupta cu cuţitele luase sfârşit. Aşa că am ridicat pistolul lui Kate şi l-am aţintit asupra individului. Braţul meu nu era deloc stabil. Am avut din nou senzaţia că o să leşin.

— Dă drumul cuţitului, am zis.

Am observat că arma de foc era complet acoperită de noroi, aşa că nu eram deloc sigur că avea să tragă. Nici

Khalil nu era.

— Aruncă-l, nenorocitule! am strigat eu la el.

În realitate, nu doream să-i dea drumul. N-ar fi trebuit să am vreo opreliște ca să apăs pe trăgaci, dar… nu puteam face asta; doream ca nemernicul să-și câștige glonțul.

Khalil mai făcu câțiva pași, apoi se prăbuși în genunchi.

Se terminase, dar nimic nu se termină până ce nu e gata – iar Khalil continua să țină cuțitul îndreptat spre mine.

Aș fi așteptat, dar începea să mă cuprindă vechea senzație de sângerare mortală pe care mi-o aminteam atât de bine, așa că trebuia să înfig ultimul cui în coșciugul nemernicului… Am ațintit spre capul lui și am început să apăs pe trăgaci, dar apoi m-am oprit și m-am uitat la individ. Am coborât arma și am băgat-o la centură.

Khalil se ridică din nou și efectuă mișcările lui de zombie, cu cuțitul îndreptat spre mine.

Am inspirat adânc, apoi m-am întins spre el cu cuțitul meu, i-am înlăturat mâna și am repezit baioneta într-o mișcare de jos în sus. Lama a străpuns bărbia individului, i-a trecut prin gură și i s-a înfipt în cerul gurii, unde s-a înțepenit. Am dat drumul cuțitului și m-am dat înapoi.

Ochii lui se făcură mari. Khalil încercă să vorbească sau să urle, dar cred că lama cuțitului îi trecuse prin limbă, deoarece nu reuși să scoată decât câteva bolboroseli, în vreme ce sângele îi curgea din gură.

Khalil începu să se înece, după care, uluitor, mai făcu un pas către mine și se uită drept în ochii mei, de la niciun metru distanță.

L-am privit și eu în ochi. Unul era plin de sângele care șiroia din pleoapa retezată, dar celălalt strălucea și ardea, uitându-se fix la mine.

Mânerul baionetei mele era înfipt până în plăsele sub bărbia individului. Khalil arăta ca și cum îi crescuse brusc un cioc ciudat în barbă.

— Soția mea trăiește, i-am zis. Eu trăiesc. Tu ești mort.

Khalil continuă să se holbeze la mine, apoi clătină din cap.

Am văzut cum din gură şi din nas începe să-i şiroiască o chestie ciudată verde şi galbenă – poate mucus din cavitatea sinuzală – sau poate că individul ăsta era extraterestru.

Asad Khalil era mort, dar nu încheiase procesul morţii şi nici eu nu mă simţeam bine.

Aşa că am rămas amândoi acolo, la câţiva paşi distanţă, privindu-ne fix în ochi. Aveam senzaţia că era o întrecere a voinţelor – cine avea să cadă primul?

Ei bine, nu eu aveam să fiu acela. Am reuşit să mă menţin în picioare, chiar dacă ţeasta începea să mi se învârtă rău.

Khalil păru brusc să-şi dea seama că avea o problemă. Mâna dreaptă şi se ridică şi apucă mânerul cuţitului înfipt sub bărbie.

Ei bine, nimeni în afară de mine nu atinge cuţitul de luptă al unchiului Ernie, aşa că am scos un urlet şi l-am pocnit pe nemernic peste faţă.

Khalil căzu. Ştiam că n-avea să se mai ridice, aşa că m-am lăsat în genunchi. După aceea m-am târât spre Khalil, m-am întors şi m-am lăsat cu capul şi umerii peste pieptul lui ca să-mi ţin rănile cât mai puţin expuse.

Simţeam cum pieptul lui continuă să se ridice şi să coboare.

M-am uitat la cer şi am simţit ploaia slabă peste faţă, ceea ce îmi dădea o stare de bine.

Mi-am găsit telefonul mobil şi am sunat la Urgenţe. I-am zis dispecerei:

— Zece-treisprezece… Ofiţer în dificultate. M-am identificat şi i-am dat numărul de insignă, apoi am folosit limbajul specific de poliţist ca să fac ca totul să pară real şi urgent, aşa că am zis: Am nevoie de un autobuz, imediat – o ambulanţă, acum. I-am dat localizarea şi am fost pus să o repet, apoi am zis: Uitaţi-vă după… trailer mare… Carlino

Masonry… da… repede.

Am închis ochii şi am încercat să-mi controlez respiraţia şi bătăile inimii. Chestia asta avea să fie la limită.

În mai puţin de cinci minute am auzit sirene pe strada Church, iar un minut mai târziu am simţit cum pieptul lui Khalil se mai ridică o dată, apoi se opreşte.

Mi-am întors capul şi m-am uitat la Vince Paresi atârnând de macaraua mare. Am inspirat adânc şi i-am spus:

— S-a terminat, căpitane. Am câştigat.

CAPITOLUL 49

Nu doream să ajung la cel mai apropiat spital. Voiam să mă ducă la Bellevue, aşa că într-acolo porni ambulanţa.

Aveam bandaje de presiune peste răni şi două perfuzii saline în braţe. Mă simţeam excelent – hai să mai facem chestia asta încă o dată.

De fapt, aveam perioade de inconştienţă, apoi îmi reveneam, dar îmi amintesc că am ajuns la Bellevue şi că am anunţat personalul de la Camera de gardă că soţia mea era pacient în secţia securizată – după care nu îmi mai amintesc multe.

Soarele pătrundea prin fereastră. De şnurul ferestrei atârna un leu de pluş.

Eram destul de sigur că nu visam, iar încăperea în mod cert îmi părea cunoscută.

Cineva mă mângâia pe mână. Mi-am întors capul şi am văzut-o pe Kate stând la căpătâiul patului meu. Era îmbrăcată cu bluza albă şi fusta albastră pe care i le adusesem. Am avut nevoie de câteva secunde ca să analizez situaţia.

— Ce mai faci, frumosule? mă întrebă ea zâmbind.

Habar n-aveam cum arătam, dar am replicat:

— Destul de bine. Ar trebui să-l vezi pe celălalt, am adăugat.

Celălalt e mort.

Kate se forţă să zâmbească şi zise:

— O să te faci bine.

— În regulă.

Dar nu pot pleca în Minnesota.

Kate avea lacrimi în ochi. Se aplecă şi mă sărută pe obraz – chiar acolo unde Khalil mă muşcase de nerv. *Olică!*

Mi-am dus mâna acolo şi am simţit un bandaj, apoi un alt bandaj acolo unde nemernicul mă muşcase de bărbie. După aceea, nereuşind să separ cele petrecute de un vis urât, am făcut ceea ce fac masculii şi mi-am controlat bijuteriile. Una, două, semn de exclamare. Încă o dată – una, două…

— Eşti bine? Ce te doare acolo?

— Nimic.

Am dat peste consola de comandă a patului şi m-am ridicat în poziţie şezândă.

De mine erau ataşate cabluri şi tuburi. M-am uitat la monitoare, care păreau în regulă. Începeam să simt acea stare de euforie prin care treci când Doamna-cu-Coasa taman te-a ratat, aşa că m-am aplecat în faţă şi am zis:

— Vreau să plec de aici.

Kate îmi replică:

— Doctorul a spus trei sau patru zile – dar eu i-am cerut o săptămână.

Nu era amuzant.

— Ai pierdut ceva sânge, dar te-au umplut la loc. I-am explicat neurologului că aveai probleme psihice dinainte de pierderea de sânge, aşa că să nu se aştepte la prea mult când te va evalua.

Ce făcusem ca să merit un asemenea sarcasm?

Kate aduse o ceaşcă de apă cu gheaţă la buzele mele şi am sorbit un pic din ea. Am observat acum că patul ei se găsea încă acolo, aşa că am întrebat-o?

— Rămâi?

— Nu, *tu rămâi*. Eu plec.

— Da?

M-am întins la loc pe pat. Chiar şi cu analgezicele băgate în mine, simţeam locurile unde fusesem tăiat de cuţit. De fapt, mă durea tot corpul. Chestia asta era nasoală rău.

M-am uitat în tavan o vreme, apoi am zis:

— Khalil e mort.

— Ştiu.

— Vince Paresi e mort. Khalil l-a ucis.

Tăcere, apoi:

— Ştiu.

Kate plângea din nou. Ca să fiu sincer, şi mie mi se pusese un nod în gât. Habar n-aveam cum îl omorâse Khalil pe Vince, dar speram ca moartea să fi venit rapid.

Kate trase un scaun şi îmi luă mâna. Am stat aşa o vreme.

Într-un târziu, îmi zise:

— Tom e la… faţa locului. Vine să te viziteze mai târziu.

— Nu primesc vizitatori cu numele Tom.

— John… vrea să te vadă şi… să te felicite.

— Fără fotografii.

Nu-mi replică, dar îmi zise:

— Când eşti pregătit să vorbeşti… vreau să aflu ce s-a petrecut.

Eram gata să povestesc totul acum, dar ştiam că voi istorisi acelaşi lucru de cel puţin douăzeci de ori pentru jumătate din Departamentul de Justiţie – ca să nu-l menţionez pe Tom Walsh – aşa că am spus:

— Când ajung acasă. Mă poţi ajuta la întocmirea raportului, am adăugat.

— Nu te împăuna, zise Kate zâmbind.

Am zâmbit.

Mi-era foame, aşa că am întrebat-o:

— Ce e la micul dejun?

— Jeleuri.

— Ce s-a întâmplat cu ouăle fierte tari?

Îmi mângâie mâna dreaptă, se ridică şi îmi dădu un

sărut lăcrimos pe frunte – chiar acolo unde îl lovisem cu capul pe nemernic. *Olică!*

Kate se uită la mine şi zise:

— Te vreau acasă cu mine.

— Şi eu. Unde sunt hainele mele? am întrebat.

— Probabil în punga cu probe, îmi răspunse.

— Unde e arma mea? m-am interesat.

— Tom a spus că e la ei, mă informă. Mi-au recuperat şi arma mea.

— Bine.

Am vrut să o întreb unde era cuţitul unchiului Ernie, dar ultima dată când îl văzusem se iţea din bărbia lui Asad Khalil – deci probabil că, până acum, ajunsese la subsol, la morgă, unde patologul trăgea de el, încercând să decidă dacă să îl scoată înainte sau după ce avea să-i crape ţeasta lui Khalil.

Eu şi Kate am sporovăit un pic. Am căzut de acord că aveam nevoie de câteva săptămâni acasă, ca să îmi revin în linişte. Mi-am exprimat dezamăgirea profundă că nu-i puteam vedea pe părinţii ei sau pe ai mei în viitorul previzibil. Kate ştia că îmi bat joc, dar nu-i putea spune asta în faţă unui om aflat în starea mea delicată.

— Doctorul de la Urgenţe a spus că nu mai am voie la paraşutism timp de cinci ani, am informat-o.

Micul dejun a venit la ora şapte şi jumătate. Se părea că fusesem pus la dietă lichidă, care nu semăna deloc cu dieta mea lichidă obişnuită.

Kate se apucă să mestece clătite şi cârnaţi.

— Mai vrei nişte ceai de mentă pentru pârnăiaşi? mă întrebă.

Nu era la fel de amuzant cum credeam că e atunci când *ea* zăcea pe patul de spital.

În fine, am stat întins în pat gândindu-mă la Vince Paresi şi chiar la Boris, pe care îl plăceam din anumite puncte de vedere. Eu şi Boris căzuserăm de acord că el îl poate stăpâni pe Asad Khalil, dar în mod evident ne-am înşelat în

privinţa asta şi ar fi trebuit să ştim amândoi că ne înşelăm. Că veni vorba despre asta, la ce naiba mă gândeam atunci când spuneam că îl vreau pe Asad Khalil doar pentru mine? În fine, a ieşit bine până la urmă… la limită.

— Ai aflat ceva de Boris? am întrebat-o pe Kate.

— De ce întrebi? zise ea clătinând din cap.

— Cred că a fost ucis de Khalil.

Nu-mi răspunse, dar probabil se gândea la ce mă gândeam şi eu – ar fi trebuit să-i raportez lui Tom Walsh contactul avut cu Boris. Nu numai că probabil Boris ar mai fi în viaţă şi acum, dar dacă echipa de supraveghere l-ar fi înşfăcat pe Khalil în Brighton Beach, eu însumi aş fi fost scutit de unele emoţii la locul WTC ca să nu mai menţionez de câteva zile în spital.

De asemenea, Vince Paresi ar fi fost în viaţă.

Ei bine, în domeniul ăsta de afaceri acţionezi după împrejurări şi, cum am mai spus, trăieşti – sau mori – cu consecinţele faptelor tale.

Nu aveam de gând să mă chinui cu povestea asta mai mult decât mă chinuiam cu faptul că nu mă gândisem la Gabe Haytham la timp ca să-i salvez pe el şi pe familia lui.

Tipul rău din povestea asta era Asad Khalil, alături de indivizii ca el şi ca aceia care îl ajutau şi ca toţi cei care sărbătoreau moartea, nu viaţa.

Esenţial era că l-am omorât pe Asad Khalil, aşa că nu se mai ducea la nici un proces şi nicio puşcărie. Nici nu avea să ne mai provoace coşmaruri. Însă acestea sunt destule.

— Ai auzit ceva de poliţiştii de la Autoritatea Portuară? am întrebat-o pe Kate. Cei care stăteau în cabina PA?

Tom a zis că erau doi – un bărbat şi o femeie – dar n-au fost găsiţi, îmi răspunse. Nu vreau să discut despre asta acum.

Am dat din cap, dar povestea asta continua să mă chinuie. Mintea mea ajunsese în tărâmul fericit al pastilelor, aşa că trebuia să mă concentrez asupra unor aspecte ale poveştii care mă deranjau.

Era cu siguranţă posibil ca un individ precum Asad Khalil să le facă de hac unor poliţişti care nu se aşteptau la probleme. Dar ce făcuse el cu cadavrele?

Era logic ca individul să fi avut ajutoare în acel moment critic – poate unul sau doi tipi ca să ucidă poliţiştii şi să se descotorosească de cadavre… şi să-l spânzure pe Vince de macara.

Dar când l-am văzut pe Khalil, era singur. Ca atare, dacă avea complici, unde erau aceştia? Se descotoroseau de cadavre? Sau, caracteristic modului său de operare, Khalil îi omorâse şi pe ei?

Toate astea mă aduseră înapoi la ceva care mă pusese pe gânduri întreaga săptămână: Oare Khalil mai avusese şi altceva plănuit? Pe baza celor văzute de mine în apartamentul din 72nd Street, în mod evident Khalil dispusese de complici şi de resurse aici, aşa că probabil trebuia să plătească o favoare care i se făcuse. Care să fi fost aia? Şi oare favoarea era încă operaţională?

Kate mă întrerupse întrebându-mă la ce mă gândeam.

— La finalul grandios al lui Khalil.

Rămase tăcută o vreme, apoi zise:

— Dacă… *dacă* era vorba de un final grandios… poate că ceea ce ar fi trebuit să se întâmple nu se va mai întâmpla acum, că el e mort.

Mă gândisem la asta şi era posibil. Dar dacă urma să se petreacă ceva grandios – o explozie de maşină sau un atac cu antrax – şi dacă o entitate precum Al Qaeda se găsea în spatele acţiunii, oare mai fusese nevoie de Asad Khalil pentru declanşarea ei?

— Cred că am discutat această posibilitate, zise Kate.

— Aşa crezi? Boris credea că e posibil.

— De ce nu te odihneşti puţin?

În cameră intră o asistentă cu analgezice. Ultima dată când am stat în spital, cu lumina zilei ţâşnind prin trei găuri din corpul meu, nu mi-au plăcut acele pilule, aşa că asistenta îmi aduse nişte analgezice incolore şi fără miros,

fabricate în Polonia.

N-am mai spus nimic şi le-am băgat în gură, am băut nişte apă, după care, la ieşirea asistentei, le-am scuipat afară.

— Trebuie să le iei, zise Kate.

— Unde nu e durere nu e nici creier.

Am început să-mi dau seama că poate ar fi trebuit să-l întreb eu însumi pe nemernic ce plănuise. Nu mi-ar fi spus atunci când eram peste el – dar poate că mi-ar fi spus atunci când credea că sunt ca şi mort. Ar fi zis: „Mă bucur că ai întrebat, domnule Corey. Şi îţi voi spune deoarece… un hohot mare de râs aici – morţii nu mai apucă să spună nimic.”

În regulă. „Dar ce anume să nu spună?”

Mi-am ridicat patul încă un pic. Simţeam suturile întinzându-se pe spate.

Am închis ochii şi mi-am pus creierul la lucru. Ceva mi se păruse ciudat – sau nelalocul lui – la şantierul WTC, iar acum începeam să-mi aduc aminte.

Urmele de cauciucuri. Erau proaspete.

Acea semiremorcă trasă în şantier într-o zi de duminică. Oare se fac livrări de materiale într-o zonă securizată duminica? Mi-am amintit că într-o seară târziu poate în cursul săptămânii, poate într-un weekend – văzusem camioane parcate cu şoferii dormind în compartimentul lor de odihnă, aşteptând deschiderea porţilor de acces.

Ca atare… de ce ar fi lăsat poliţiştii Autorităţii un asemenea trailer imens să treacă prin porţi într-o noapte de duminică? Ei bine, poate fiindcă erau morţi. *CARLINO MASONRY SUPPLIES.*

Nici chestia cu materialele de construcţii nu era în regulă. Încă nu se turna beton acolo, iar pe şantier nu existau betoniere. Iar dacă se livrase ceva precum plasă de oţel sau bare, ar fi folosit un camion cu platformă. Ca atare, ce se găsea oare în acel trailer imens?

Şi de ce alesese Khalil şantierul WTC ca să se

întâlnească cu mine? Ei bine, din simbolism, aşa cum spusese. Pricep asta… dar…

M-am ridicat brusc.

— Fir-ar al dracului!

— John? Ţi-e bine?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

— Stai aşa.

Eram destul de convins că ştiu ce se găsea în acel trailer – şi mai ştiam că nu explodase încă, fiindcă dacă ar fi făcut-o am fi auzit explozia, aflaţi, cum eram, la doar cinci kilometri depărtare.

M-am întins după telefonul de pe noptieră, şi Kate mă întrebă:

— Pe cine suni?

— Centrul de Operaţiuni – nu, pe Walsh. Probabil e încă la locul crimei.

— John…

Îmi răspunse căsuţa de mesaje vocale a lui Walsh – fie el nu recunoscuse numărul, fie îi apăruse „Bellevue” pe ecran şi, cum ştia doar doi oameni aici, nu avea chef să discute cu niciunul dintre ei.

Am vrut să sun la Centrul de Operaţiuni, dar m-au apucat pandaliile şi am început să-mi scot tuburile şi cablurile din mine. Kate se isteriză un pic şi începu să ţipe, apoi încercă să apese butonul de chemare de urgenţă, dar i-am smuls butonul din mână, am alunecat jos din pat şi i-am zis:

— Să mergem.

— Cum…?

Am luat-o de braţ şi, în vreme ce o împingeam spre uşă, i-am zis:

— Tu o să mă scoţi de aici.

Kate îşi trase braţul înapoi şi zise:

— Nu. John…

— Ai încredere în mine. O să-ţi explic. Haide.

Se uită la mine, apoi zise pe un ton mai calm:

— Stai aici, John. Am să-ţi aduc nişte haine.

M-am uitat la ceasul de la mână, dar acesta dispăruse. Am întrebat-o pe Kate:

— Gât e ceasul?

Kate aruncă o privire la ceasul ei şi zise:

— Opt şi cinci. Tu stai aici…

— Kate, la ora 8.46, ora la care primul avion a lovit Turnul de Nord, o bombă foarte mare va exploda pe şantierul World Trade Center.

Kate se holbă la mine. Arăta înspăimântată – nu în legătură cu bomba, ci în legătură cu mine.

Ca atare, ca să mişc lucrurile, am minţit:

— Khalil mi-a spus asta atunci când avea impresia că o să mă ucidă.

— O, Doamne…

— Să mergem. Ai telefonul mobil?

Kate îşi înşfacă poşeta. Am ieşit amândoi în fugă pe uşă.

Cealaltă zonă a etajului era rezervată criminalilor nebuni. Nu aveam chef să sfârşesc acolo, aşa că am încercat să par cât mai nonşalant în vreme ce treceam repede prin salonul plin cu paznici de la Departamentul Corecţional.

Am ajuns la punctul de securitate şi aproape că am trecut de el, dar am fost opriţi de un individ masiv. Probabil că de vină fuseseră pijamaua mea de spital şi papucii.

Kate trecu în atitudine de agent federal. Scoase legitimaţia şi îl făcu pe individ să înţeleagă limpede că povestea asta nu reprezenta problema lui.

Omul bătu în retragere. Am ieşit pe coridor. Am urcat într-un lift şi Kate mă întrebă:

— Unde mergem?

— Ground Zero. Dă-mi telefonul tău.

Am format numărul lui Walsh. Ştiam că el preia întotdeauna apelurile lui Kate, dar acum dădu de mine,

fapt care îl nedumeri şi îl dezamăgi.

— John… mă bucur să te aud, îmi spuse. Eram pe punctul…

— Tom, ascultă-mă…

— Ne pare aşa de rău de Vince…

Am pierdut apelul în lift, şi i-am zis lui Kate:

— Când ajungem afară, reţine o ambulanţă.

Kate dădu din cap.

Liftul ajunse în hol şi Kate plecă repede spre ieşirea dinspre First Avenue, în vreme ce eu o urmam, formând din nou numărul lui Walsh.

Tom răspunse din nou şi zise:

— Kate mi-a spus că te odihneşti confortabil şi am vrut să-ţi spun…

— Tom, taci din gură şi ascultă-mă. Chestia asta îl făcu să tacă. I-am zis, încet şi clar, cu o urgenţă calmă în voce: Când credea că o să mă omoare, Asad Khalil mi-a spus că e o bombă plasată pe şantierul WTC…

— Ce?

Auzeam zgomote de motor în fundal.

— Mai eşti acolo? l-am întrebat.

— Da.

— Cred că bomba e plasată în semiremorca imensă de acolo – Carlino Masonry Supplies. O vezi?

— Eu… stau lângă…

— Poate că ar fi bine să te muţi de acolo. Dar înainte de asta, cheamă imediat echipa de genişti. Apoi scoate pe toată lumea de acolo – camionul ăla e *foarte mare.*

Tăcere.

Am ieşit din hol, iar paznicul de la uşă mi se adresă:

— Hei! Unde te duci?

— John… eşti sigur în privinţa asta? întrebă Walsh:

Foarte bună întrebare. Iar răspunsul era nu, dar am zis:

— Da.

Paznicul mi se adresa, dar i-am făcut semn să dispară. Unde naiba era Kate?

— Trailerul e încuiat, spunea Walsh.

Probabil că Tom Walsh ajunsese deja la treizeci de străzi distanţă, aşa că m-am întrebat de unde ştia aşa ceva.

— Da, ar trebui să fie încuiat, Tom, am zis. Cred – *cred* – că e fixat să sară în aer la…

Paznicul îşi adusese un ajutor între timp, şi amândoi mă trăgeau să mă duc înăuntru cu ei.

— Aştept o ambulanţă, le-am zis. Lui Walsh i-am zis: E programată să explodeze la 8.46.

Nu mă întrebă de ce credeam asta, deoarece acea oră rămăsese întipărită în minţile tuturor.

Urmă o nouă tăcere la telefon. Am crezut că l-am pierdut, dar apoi zise:

— Asta înseamnă treizeci şi unu de minute… nu cred că pot evacua zona asta…

— Încearcă. Între timp, evacuează şantierul şi încercuieşte zona cu cordoane de securitate. Sună-i pe genişti.

Am închis, iar paznicii m-au prins de ambele braţe, aşa că le-am spus:

— Sunt criminal psihopat.

Bătură amândoi în retragere. Unul dintre ei apelă pe cineva prin radio.

În zona de preluare apăru o ambulanţă cu Kate pe scaunul pasagerului. Am deschis portiera şi i-am zis:

— Dă-te jos.

— Nu. Merg cu tine.

Unul dintre paznici îi spuse şoferului ambulanţei:

— Tipul e criminal psihopat.

— John, treci în ambulanţă. Acum! zise Kate. Sau plec fără tine.

Vorbea serios, aşa că m-am îndreptat cât am putut de repede către portierele din spate, m-am căţărat în ambulanţă şi m-am aşezat în genunchi între cele două locuri din faţă.

— Ground Zero, îi spuse Kate şoferului. Strada Liberty.

Cu lumini şi sirene. Şoferul, o tânără de culoare, dădu drumul la sirenă şi lumini. Am demarat în trombă de acolo.

— Ce treabă avem de făcut fără paramedici şi de ce ducem un pacient la Ground Zero? o întrebă pe Kate.

— E complicat, Jeena, îi explică Kate. Şi foarte urgent, adăugă.

Jeena ştia cum să manevreze luminile şi sirena. Am estimat că aveam să ajungem la destinaţie în circa cinci sau şase minute.

— Cât e ceasul? am întrebat.

Kate se uită la ceas şi răspunse:

— Opt douăzeci şi unu.

Douăzeci şi cinci de minute. I-am zis lui Kate:

— Al doilea avion a lovit la nouă zero trei, şi atunci erau mai mulţi oameni prin preajmă. Poate că…

— Hai să rămânem la opt şi patruzeci şi şase, zise Kate.

— Corect.

— Despre ce vorbiţi acolo, oameni buni? întrebă Jeena.

— Imediat ce ne laşi pe strada Liberty, întorci şi dispari din zonă, i-am răspuns.

Femeia se gândi şi zise:

— Mie mi se pare că veţi avea nevoie de o ambulanţă jos, acolo.

— Da, dar…

Am încercat să mă gândesc la dimensiunile acelei bombe şi, ca toată lumea care avusese de-a face cu aşa ceva, am comparat-o cu bomba din Oklahoma City. Atunci fusese o camionetă cu circa două tone şi jumătate de explozibil care provocase avarii serioase. Dacă era plin cu aceleaşi substanţe, trailerul de acum ar fi ras totul pe o rază de cincisprezece-douăzeci de străzi – practic tot Lower Manhattan, de la Hudson la East River, inclusiv Districtul Financiar, până în parcul Battery. Şi câţi oameni locuiau şi munceau acolo? Poate un sfert de milion. Şi nu exista nicio cale de a-i evacua la timp… sfinte Doamne.

— Trage pe dreapta, i-am zis Jeenei. Trebuie să conduc.

— *Nimeni* nu conduce ambulanţa mea, îmi ripostă ea.

Kate se întoarse spre mine şi zise:

— John, poate că nu e nevoie să mergem acolo.

Nu, nu era nevoie să mergem acolo, dar n-am răspuns acelei afirmaţii logice. M-am uitat afară pe geamul parbrizului şi mi-am dat seama că suntem deja pe Broadway. Clădirile Fed şi Broadway se găseau chiar în faţă. De fapt, intrasem deja binişor în zona potenţială a exploziei.

M-am uitat la ceasul lui Kate: 8.25.

L-am sunat pe Walsh şi l-am întrebat:

— Ce se petrece?

— Am scos toţi muncitorii de pe şantier şi toţi oamenii de la locul crimei, şi am eliberat puntea de observaţie şi străzile, îmi răspunse. Zona asta nu poate fi evacuată, aşa că încercăm să ducem oamenii sub pământ.

— Unde e echipa de genişti?

— Văd dubele coborând pe rampă.

— Tu încă eşti *acolo?*

— Unde altundeva să fiu?

— Tom… dacă chestia asta sare în aer, o să vaporizeze…

— John, sunt extrem de ocupat deocamdată…

— Ai reuşit să tai încuietoarea?

— Da, dar genistii m-au sfătuit să nu deschid uşile. Bine, eu…

— Ajungem imediat, l-am anunţat eu.

— Cum? Unde eşti?

— Trec în viteză pe lângă biroul tău într-o ambulanţă.

— Cu Kate?

— Îi place de Kate. Pe mine mă vrea vaporizat.

— Două minute…

— Pleacă *dracului* de aici. E un ordin. Bun, a venit echipa.

Telefonul muri şi Kate zise:

— Opt douăzeci şi şase. Unde e Tom? mă întrebă.

— Încă acolo.

Dădu din cap.

Jeena puse frânturile de informaţii cap la cap:

— Mai aveţi cam douăzeci de minute.

— Mersi.

— Trage pe dreapta, dă-te jos şi intră într-o staţie de metrou, îi spuse Kate. Jeena nu răspunse, ci îşi văzu mai departe de drum. Înainte, în dreptul străzii Murray, Broadway-ul era blocat cu maşini de poliţie.

Poliţiştii văzură ambulanţa gonind spre ei şi una dintre maşinile de patrulă se dădu la o parte ca noi să putem trece.

Străzile din jurul şantierului erau aproape pustii, cu excepţia maşinilor de poliţie cu luminile aprinse. Din sirenele lor curgeau avertismente care spuneau:

— Plecaţi de pe străzi! Coborâţi la metrou şi părăsiţi zona!

O altă sirenă de poliţie mugea:

— Plecaţi de la ferestre! Coborâţi imediat în pivniţa clădirii!

Ei bine, nu eram expert în bombe, dar ştiam că o explozie masivă avea să sugă tot aerul respirabil din spaţiile subterane. Asta ca să nu menţionăm ţevile de gaz şi apă rupte, molozul căzând de sus şi clădirile prăbuşindu-se – din nou.

Speram din tot sufletul ca ziua aceasta să nu facă cifra de trei mii de morţi nesemnificativă prin comparaţie.

Jeena viră brusc la dreapta pe Barclay, apoi stânga pe West şi, în mai puţin de două minute, ne trezirăm la porţile deschise din dreptul rampei de acces, unde Jeena opri.

Aproape că nu mai conta cât era ceasul; eram atât de aproape de centrul exploziei încât nu aveam cum să scăpăm în afara cazului că făceam stânga-împrejur acum – iar noi nu am făcut aşa ceva.

Kate deschise portiera şi îi zise lui Jeena:

— Mergi cât de departe poţi, cât de repede poţi.

Eram pe punctul de a deschide uşile din spate, dar

ambulanţa se puse din nou în mişcare. Am intrat pe rampă, îndreptându-ne către fundul gropii.

— Prea mult de mers pe jos, spuse Jeena.

M-am dus iarăşi între scaunele din faţă şi i-am zis femeii:

— Trailerul ăla mare de colo. Mulţumesc.

În vreme ce coboram repede rampa, am văzut o dubă de la genişti şi doi tipi în costume de protecţie – care oricum nu aveau cum să-i ajute – precum şi pe Tom Walsh. Şi asta era tot. Cu excepţia a trei idioţi aflaţi pe drum.

Vedeam, de asemenea, banda galbenă izolatoare care înconjura o suprafaţă cam de o jumătate de hectar în jurul trailerului, iar în interiorul spaţiului delimitat de bandă se găsea macaraua de unde atârnase Vince Paresi…

Genişti stăteau cu Walsh în spatele trailerului. Am văzut că uşile mari continuau să fie închise. „Haideţi, oameni buni.” Am spus 8.46 dimineaţa – nu seara.

Sperasem ca bomba să fi fost deja dezamorsată – şi poate că era. Sau, şi mai bine, poate că ei deschiseseră deja uşile şi găsiseră materiale de construcţii înăuntru, iar eu aveam ceva explicaţii de dat.

Şi Kate observă uşile închise şi întrebă:

— De ce stau acolo fără să facă nimic?

Pauză de cafea?

— Poate că au terminat, am zis, plin de speranţă.

Ieşisem de pe rampă deja, iar ambulanţa patina pe solul moale, dar în mai puţin de un minut am ajuns în interiorul spaţiului delimitat de bandă galbenă, aproape de imensul trailer.

Eu şi Kate am sărit din ambulanţă, iar Kate strigă către Jeena:

— Pleacă de aici! Du-te!

Jeena întoarse abrupt şi porni în trombă cu vehiculul către rampa de acces.

Tom discuta cu genieştii. Îmi dădeam seama că oamenii erau un pic încordaţi – aşadar povestea nu se încheiase.

M-am uitat cât e ceasul pe telefonul mobil al lui Kate –

8.31. Ora se schimbă imediat la 8.32.

— Nu par fericiţi, i-am zis lui Kate.

Kate dădu din cap.

M-am uitat la Tom şi la cei doi tipi care vorbeau încet – ca şi cum un zgomot mai puternic ar fi declanşat bomba.

Prin definiţie, geniştii sunt ţăcăniţi. Ei se oferă voluntari pentru astfel de misiuni. Iar din experienţa mea anterioară ştiam că au un simţ bizar al umorului în privinţa exploziilor. Însă sunt antrenaţi peste măsură şi calmi, iar cei doi tipi din faţa mea nu păreau încă panicaţi, deşi Tom era un pic palid. Dar… în fine, îi voi decerna distincţia ouăle de bronz după chestia asta.

Într-un târziu, Tom îşi întoarse atenţia către noi. Inspectă cu privirea pijamaua mea, îmi aruncă o privire iritată, apoi îi spuse lui Kate:

— Urcă în duba geniştilor şi pleacă de aici. Acum!

— Nu plec dacă nu pleacă toată lumea, răspunse Kate.

Nu era timp de discuţii, aşa că Tom zise:

— Bine… uitaţi ce se întâmplă – am trimis cealaltă echipă de genişti cu câinele, care a avut o reacţie pozitivă. De asemenea, Dutch – arătă înspre genistul mai în vârstă – şi Bobby spun că pot mirosi nitratul de amoniu, motorină şi ce-o mai fi acolo. Aşa că avem o bombă.

Corect. Şi eu puteam mirosi chestia asta. Am observat că uşile abia erau întredeschise şi Bobby se uita înăuntru cu o lanternă.

— Poate că ar trebui să se gândească cum s-o dezamorseze acum, am sugerat.

— Uneori chestiile astea sunt dotate cu un detonator capcană, replică Dutch. Dacă am fi avut timp, am fi folosit robotul – dar robotul e lent şi mi s-a spus că momentul declanşării ar putea fi fixat la opt patruzeci şi şase – aşa că Bobby joacă rolul de robot.

De fapt, Bobby stătea acum pe bara de protecţie din spate, cu lanterna în mână.

— Nu văd niciun indiciu să fie vreun detonator capcană,

spuse de acolo. Dar nu ştii niciodată până ce nu încerci. Se întoarse şi le zise lui Dutch şi lui Tom: E decizia voastră. Deschid? întrebă.

Tom şi Dutch se priviră unul pe celălalt, apoi Dutch îşi consultă ceasul şi zise:

— Dacă *este* fixată pentru opt patruzeci şi şase, avem cam zece minute ca să o dezamorsăm sau zece minute ca să ne urcăm în duba noastră şi să ne adăpostim într-un seif de bancă sau cam aşa.

Tom Walsh privi spre clădirile impunătoare din jurul nostru, despre care ştiam cu toţii că erau încă pline cu oameni, în ciuda avertismentelor de eliberare a zonei.

— Vorbim de o explozie pe o rază de un kilometru jumătate, doi… asta depinde de ce anume se află în chestia aia mare, ne informă Dutch.

Tom dădu din cap, dar nu răspunse.

— Dacă e un detonator simplu – fără trucuri – îl pot dezamorsa în câteva secunde – tăind câteva fire sau întrerupând sursa de putere, ne mai spuse Dutch.

Evident, am întrebat:

— Şi dacă nu e atât de simplu?

— Dacă pare că e dotată cu un comutator de curent… sau poate o a doua sursă de curent sau vreun alt dispozitiv detonant parşiv… atunci… Ridică din umeri şi zise: Dacă aş fi avut ceva mai mult timp, aş fi putut să o păcălesc… dar nu prea avem timp, aşa că o să încep să tai fire şi văd ce se petrece.

Omul ăsta s-a dus la şcoală pentru aşa ceva?

— Şi poate că explozia e comandată de la distanţă, ne mai spuse Dutch. Adică e posibil ca cineva să dea un telefon şi să declanşeze comutatorul.

Nimeni nu avu nimic de spus la asta. Dutch ne aminti:

— Între timp, trebuie să decidem dacă deschidem uşile alea – ăsta e primul pas. Nu pot dezamorsa bomba de aici.

Bobby, despre care socoteam că dăduse dovadă de multă răbdare, interveni:

— Cred că am ajuns la limita timpului de a pleca de aici.

— Deschide uşile, îi zise Kate lui Tom.

Tom aruncă o privire la ceasul lui.

Ca să-l ajut pe Tom la luarea deciziei – înainte de a fi prea târziu ca să fugim şi prea târziu ca să dezamorsăm bomba – am zis:

— Cred că Asad Khalil a înghesuit poliţiştii de la Autoritate în trailer – aşa că uşile au fost deja deschise. Amintindu-mi că Boris îmi spusese că nu-l instruise niciodată pe Khalil cum să lucreze cu bombe, am adăugat: Nu cred că nemernicul ar fi riscat să dezarmeze şi apoi să rearmeze o bombă capcană.

Tom se uită la mine, apoi la Dutch şi zise:

— Deschideţi uşile.

— Bobby, fă-o, îi zise Dutch partenerului său.

Bobby apucă mânerul uşii stângi şi Dutch îşi acoperi urechile cu mâinile. Ce *dracu'* e cu oamenii ăştia? Chestia asta *nu era* amuzantă.

Uşa imensă se roti şi… aşa cum prevăzusem, nu se întâmplă nimic. Sau poate eram eu deja în rai. Însă şi Walsh era acolo.

Dutch se pusese deja în mişcare. Sări în trailer, unde o stivă de saci de ciment forma un perete înalt aproape până la acoperiş.

Bobby îi dădu o mână de ajutor şi Dutch se căţără pe saci, se întinse pe rândul de sus şi lumină cu lanterna interiorul trailerului. Timp de câteva clipe, am crezut că are să exclame: „Doar ciment", însă el zise:

Maică Precistă…

Oh, la naiba!

— Ce avem acolo, Dutch? îi zise Bobby

— Păi, pentru început, cinci cadavre, răspunse Dutch. Doi poliţişti de la PA bărbat şi femeie – şi trei bărbaţi în haine civile.

Bobby îşi făcu semnul crucii, un semn pe care tipii ăştia îl exersau probabil de multe ori.

— De asemenea, circa optzeci… nouăzeci de butoaie de 210 litri… cu fire ataşate, zise Dutch.

— Crezi că e o bombă? îl întrebă Bobby pe Dutch.

M-am uitat la Tom, care se uita la mine. Şi el credea că *eu* sunt ţăcănit? Tipii ăştia tocmai coborâseră ţăcăneala la nivelul solului.

Kate mă luă de mână, apoi mă surprinse apucându-l şi pe Tom de mână. Mă rog, puteam rezolva chestia asta în ceruri.

Între timp, Dutch veni cu o veste proastă şi zise:

— Nu văd sursa de putere sau cronometrul comutatorului.

— Sunt, în mod cert, acolo, Dutch. Uită-te mai bine.

Dutch îi oferi lui Bobby o mână şi acesta se căţără până în vârful sacilor de ciment, după care lumină şi el cu lanterna lui interiorul trailerului.

— Trebuie să fie dincolo de toate astea, zise Bobby. Vezi unde duc firele?

— Da… dar e înghesuit acolo…

— Patru minute, rosti Tom, plin de solicitudine.

— Bine, hai să mergem pe butoaie, îi zise Dutch lui Bobby.

Se lăsară amândoi în spatele peretelui de saci de ciment şi dispărură.

Nu aveam chef să-mi desfac copcile, dar în aproximativ patru minute asta avea să fie ultima dintre problemele mele, aşa că m-am urcat pe bara de protecţie, urmat de Kate şi de Tom. Ne-am tras şi ne-am săltat unul pe altul până la nivelul de sus al sacilor, după care ne-am vârât capetele în întunericul trailerului.

Tom avea o lanternă. Sub noi era un spaţiu de două picioare între peretele de saci şi primul rând de butoaie, iar în spaţiul ăla erau înghesuite pe podea cinci cadavre. De fapt, le puteam adulmeca mirosul, în ciuda izului de substanţe chimice. Cei trei civili păreau tineri şi îndesaţi. Vedeam sânge pe feţele lor, ca şi cum fiecare dintre ei ar fi

fost împuşcat în cap. Am presupus, de asemenea, că tipii ăştia avuseseră de-a face cu camionul şi cu Khalil.

Tom plimbă raza lanternei înjur. Am privit în interiorul trailerului şi am văzut rândurile strânse de butoaie de 210 litri, fiecare dintre ele acoperit cu un capac. Puteam vedea acum firele ducând către centrul celor mai multor capace.

Nici Kate şi nici Tom nu scoaseră o vorbă timp de câteva secunde, apoi Kate zise:

— Nenorocitul ăla.

Dutch şi Bobby păşeau cu mare atenţie pe marginile butoaielor, croindu-şi drum către partea din faţă a trailerului şi plimbându-şi razele lanternelor printre butoaie în timp ce înaintau.

— Noi putem face ceva? îi întrebă Tom.

Niciunul dintre ei nu răspunse. Aveam senzaţia că amândoi deveneau tot mai tensionaţi. Nu aveam chef să mă uit la ceasul de pe telefonul mobil al lui Kate, dar estimam că mai avem vreo două minute până la veşnicie.

— Aici e, zise Dutch.

Veste bună.

— Greu de ajuns.

Veste proastă.

Aflat pe partea dreaptă a trailerului, Dutch se lăsă pe marginea butoaielor, în colţul cel mai îndepărtat de noi şi Bobby se aşeză pe vine lângă el, ţinându-şi lanterna aţintită în spaţiul întunecat de dedesubt.

— Văd bateria de 12 volţi… dar nu văd cronometrul sau comutatorul, zise Dutch.

— Ar putea fi oriunde, fu de acord cu el Bobby.

— Scoate nenorocitul de cablu de alimentare din baterie, am sugerat cu glas tare.

— Mda, răspunse Dutch. Asta încerc să fac… mersi de pont… e cam înghesuit aici… cheia asta franceză a fost făcută sigur de cel care a licitat cel mai puţin… sper să nu fie o a doua baterie pe undeva…

Ca atare, eu, Kate şi Tom am rămas acolo, pe stiva de

saci de ciment, zgâindu-ne în beznă şi aşteptând veşti bune de la Dutch.

Am încercat să-mi amintesc de ce am crezut că era nevoie de mine aici. Venind vorba despre asta, i-am zis lui Kate:

— Îmi cer iertare.

— E-n regulă, John, îmi replică ea.

Corect. Îi salvasem deja viaţa o dată – aşa că mi se permitea o greşeală fatală.

Tom se uită fix la telefonul lui mobil. Zise, după părerea mea, cu foarte mult calm:

— Acum e opt patruzeci şi cinci.

Nimeni nu avu nimic de replicat la aşa ceva.

În trailer se lăsă o linişte de mormânt. Auzeam sunetul metalic al cheii franceze a lui Dutch încercând să slăbească piuliţa de la polul pozitiv al bateriei.

— Gata, zise Dutch.

— Ai desfăcut piuliţa greşită, spuse Bobby.

Râseră amândoi.

Am închis ochii. Am auzit clopotele capelei St. Paul din apropiere, care băteau în fiecare dimineaţă la ora 8.46.

– SFÂRȘIT –

MULŢUMIRI

Ca în toate romanele mele, am apelat la prieteni, cunoştinţe şi profesionişti ca să mă ajute cu elementele tehnice şi cu toate celelalte detalii informaţionale de care un romancier are nevoie, dar pe care nu le poate găsi într-o carte sau pe internet. Şi, aşa cum procedez întotdeauna, aş vrea să le mulţumesc aici: înainte de orice, vreau să mulţumesc public frumoasei mele soţii, Sandy Dillingham Demille, pentru prima lectură a manuscrisului şi pentru sugestiile ei excelente. De asemenea, că a avut răbdare şi bună-dispoziţie în vreme ce eu munceam ore în şir la acest roman şi la altele. Indiferent cât de târziu veneam acasă de la birou, Sandy mă întâmpina mereu cu un cocktail şi un zâmbet.

Unul dintre acele zâmbete a dus la apariţia lui James Nelson Demille, acum în vârstă de trei ani, care recent m-a întrebat:

— Tati, tu locuieşti la birou?

Ei bine, chestia asta m-a făcut să mă opresc şi să meditez, aşa că îi mulţumesc lui James pentru ideea de a scrie mai mult de acasă.

Niciuna dintre cărţile mele cu John Corey nu ar fi fost posibilă fără ajutorul primit de la detectivul Kenny Hieb (NYPD, pensionat), fost membru al Forţei de Intervenţie Antiteroristă. Kenny a trăit viaţa lui John Corey şi eu sunt fericit să îl am pe el drept sursă credibilă pentru detaliile

tehnice şi procedurale şi, de asemenea, drept prieten.

O altă sursă excelentă de informaţii şi sfaturi pentru acest roman şi pentru altele a fost bunul meu prieten John Kennedy, comisar adjunct de poliţie la Nassau County Police Department (pensionat), arbitru în litigii de muncă şi membru al Baroului de avocaţi din New York.

Când viaţa reală şi licenţa literară se întrepătrund, de obicei câştigă licenţa şi partea dramatică, aşa că erorile şi omisiunile referitoare la chestiuni legale îmi aparţin doar mie.

Ca în cazul multor romane de-ale mele din trecut, vreau să mulţumesc căpitanului de aviaţie Thomas Block (pensionat), colaborator şi comentator la multe reviste de aviaţie şi coautor, alături de mine, al romanului *Mayday*, precum şi autor al altor şase romane. Eu şi Tom ne cunoaştem din şcoala elementară. Pe vremuri, ne completam reciproc frazele, dar acum nu mai suntem în stare să ne terminăm nici propriile propoziţii. Cu toate astea, când se pune problema documentării şi a scrisului, Tom oferă răspunsuri la toate întrebările alea tehnice agasante de care un romancier are nevoie ca să confere ficţiunii sale carnea faptelor.

Multe mulţumiri şi lui Sharon Block, minunata soţie a lui Tom, fost însoţitor de zbor pentru Braniff Internaţionali şi U.S. Airways, pentru lectura eficientă şi atentă a manuscrisului, pentru excelentele ei sugestii, dar şi pentru entuziasmul şi încurajările ei.

Scenele din clubul de noapte rusesc din această carte nu ar fi fost posibile fără o vizită la un club de noapte rusesc adevărat, alături de însoţitori care să mă ajute în această întreprindere de documentare. Aş vrea să le mulţumesc lui Tom şi Joanne Eschmann, precum şi lui Carol şi Mike Sheintul pentru că au mers împreună cu mine şi cu soţia mea la adevăratul local *Tatiana's* din Brighton Beach, din Brooklyn. Faptul că Mike ştie limba rusă, cultura şi felurile de mâncare au condimentat întreaga seară şi mi-au dat o

bună hrană pentru gândire.

Scenele de spital şi din ambulanţă prezente în acest roman ar fi fost imposibil de scris fără ajutorul acordat de trei oameni – doctorul Robert Kurrle, fost chirurg de aviaţie marină, Ashley Atiyeh, paramedic cu multe ore de ambulanţă la activ, şi Bob Whiting, fost căpitan, paramedic la Glenwood Fire Company, N.Y.

Toate erorile făcute în descrierea îngrijirii traumelor, a răspunsurilor la apelurile de urgenţă sau a oricărui alt detaliu medical din această carte sunt rezultatul neînţelegerii mele sau al deciziei mele de a omite ce mi s-a spus de către aceşti profesionişti cu vastă experienţă la activ.

Una dintre cele mai grele scene de scris din carte a fost cea a săriturii cu paraşuta din avion. Deşi eu însumi am sărit odată dintr-un avion, am reuşit să elimin orice amintire pe care am avut-o despre acel eveniment. Ca atare, ca să acopăr golurile, m-am dus la Bill Jackson, fost membru timp de doisprezece ani al U.S. Army Golden Knights Parachute Team şi fost campion mondial la categoria standard a competiţiilor de skydiving. Bill a efectuat peste 12 000 de salturi cu 11 999 mai multe decât mine – şi îi mulţumesc pentru timpul pe care mi l-a acordat şi pentru împărtăşirea cunoştinţelor sale legate de acest sport dificil cu mine. Şi în acest caz, erorile sau omisiunile din scenele cu acest subiect din carte îmi aparţin în exclusivitate.

Mi-ar fi fost cu adevărat imposibil să scriu această carte fără munca îndelungată şi dedicarea celor două asistente ale mele, Patricia Chichester şi Dianne Francis. Dianne şi Patricia au citit şi comentat manuscrisul, capitol cu capitol, pagină cu pagină şi cuvânt cu cuvânt. Ele două au efectuat o muncă uimitoare de documentare şi cercetare a faptelor, eliberându-mă de toate chestiile neesenţiale pe care scriitorii sunt obligaţi să le efectueze atunci când încearcă să scrie. Sunt cu adevărat binecuvântat că le am pe aceste

doamne în echipa mea.

În final, multe mulţumiri celorlalte persoane din echipele antiteroriste şi de aplicare a legii care m-au ajutat în cercetările mele şi care doresc să rămână anonimi.

Următorii oameni au avut contribuţii generoase la acte de caritate în schimbul folosirii numelui lor ca personaj în acest roman:

Andrew Goldberg, care a contribuit la moştenirea lui Joan; Brian Gold, „The Candyman” – Fanconi Anemia; Mindy Jacobs Crohn’s & Colitis Foundation; Irv Gomprecht, „Gomp” – Horizons Student Enrichment Program; Kiera Liantonio – St. Joseph’s Catholic Church PTA; Matt Miller – Fanconi Anemia; Ed Regan – Hospice Care Network şi A.J. Nastasi – Crohn’s & Colitis Foundation.

Sper că toţi se bucură de alter ego-urile lor ficţionale şi că îşi vor continua munca depusă pentru cauze demne de respect.